

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEE KELLY

SAYISAL VE DİJİTAL
ŞEHİR KAVRISI ÜZERİNE

BARBARLAR ŞEHİRİ

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Kelly'nin kalemi dâhice ve inanılmaz.
Her iki kız kardeşin gözünden pürüzsüz,
karanlık ve doyurucu bir hikâye anlatıyor.

Bu iki güçlü kadın karakter, insan
doğasının, kendini koruma içgüdüsünün
ve aile bağlarının gücünü gösteriyor. Bu
roman en eşsiz distopyalardan biri."

—VOYA

BARBARLAR ŞEHİRİ

Barbarlar Şehri
Özgün Adı | *City of Savages*
Lee Kelly

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Redaksiyon | Merve Süzer
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | 2015 @ Getty Images/Eileen O'Donnell

1. Baskı, Şubat 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-27-9

Türkçe Çeviri © Melda Dincel, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Lee Kelly, 2015

İlk kez Saga Press, A Division of Simon & Schuster, Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

Çeviri hakları Kayı Telif Hakları Ajansı ve Wolf Literary Services LLC, USA
aracılığıyla satın alınmıştır.

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

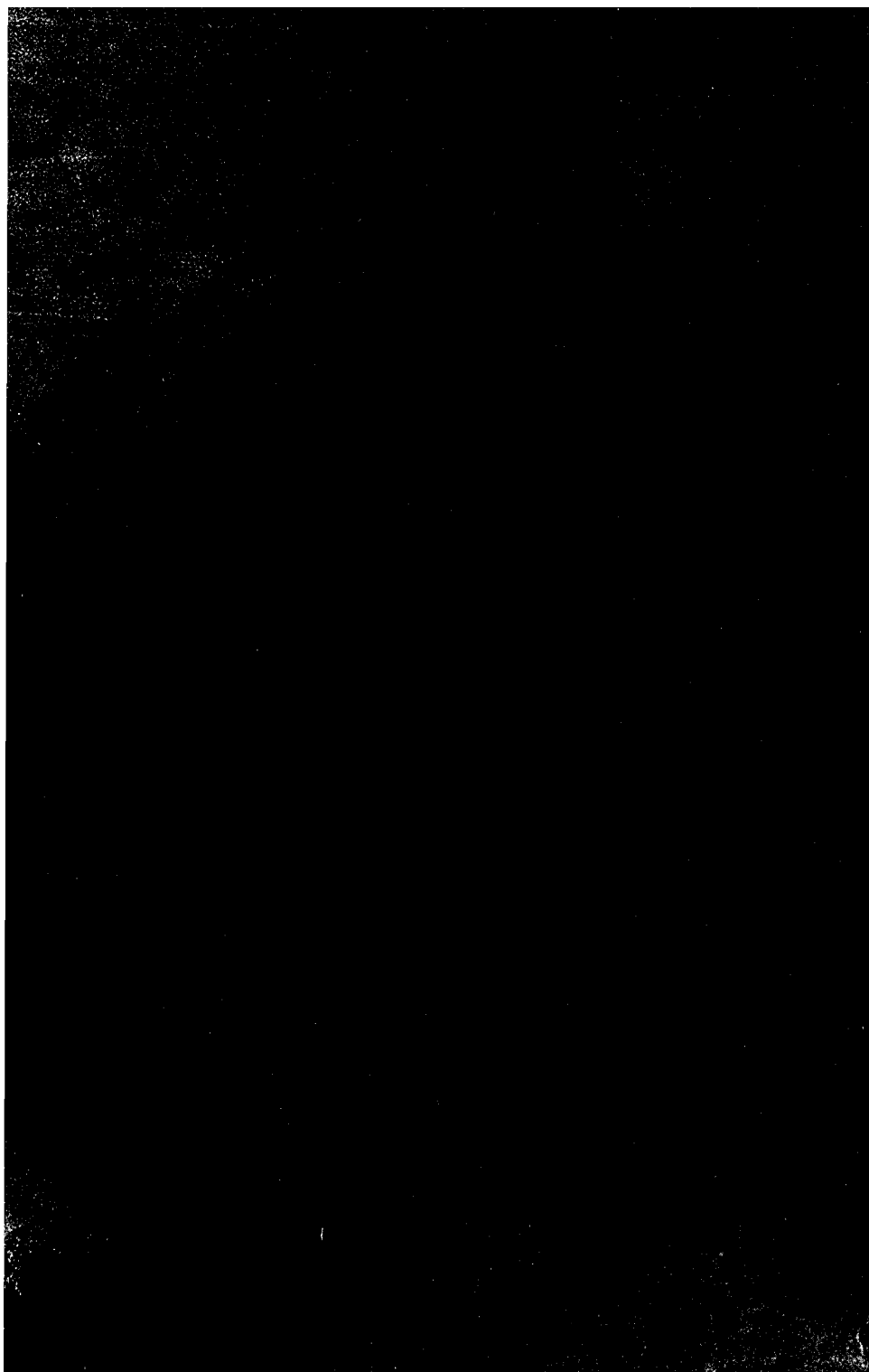
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

BARBARLAR ŞEHİRİ

Çeviren

Melda Dincel

**KIZ KARDEŞLERİM BRIDGET VE JILL İÇİN.
ONLAR OLMADAN PHEE VE SKY DA VAR OLMAZDI.**

KISIM 1

*Şehrin merhametine kalmış kayıp mültecileriz biz,
ikinci bir şans için çırpınan kazazedeleriz.*

20 Mart,
Sarah Walker Miller'in Günlüğü

Etrafımızı duvar gibi saran pencerelerden güneşin doğuşunu ve şehri kuşatmasını izliyordum. Güneş ışıkları, gökdelenlerin üzerine kalın ve parçalı bir ağ seriyor, nehri ateşe veriyor ve dışarıya çıkmam için beni hareketlendiriyordu. Bugün şehir merkezindeki son günümüzdü ve ben her saniyenin keyfini çıkarmak istiyordum.

Kendimi, sonbahar biterken Sky'la bizi sıcak tutması için paylaştığımız örtü ve yorgan yığınınan, onu uyandırmamaya çalışarak kurtardım. Dairemizin etrafına göz attım ama annemi bulamadım. Çoktan kalkmış ve kahvaltı için avlanmaya çıkmış olmalıydı. Çatıdaki bahçemizde yiyecek bir şey kalmadığı için de kesinlikle nehir kenarına gitmişti. Burnumu yerden tavana kadar uzanan cama yapıştırıp bir dakikalığına uçuşumu düşledim. Beş kat yükseklikten aşağıya, suyu kucaklayan küçük ot kümesine baktım ama annemi hiçbir yerde göremedim.

Botlarımı ve çöplerden bulduğumuz montlarımdan birini giydikten sonra hızla kapıdan çıktım ve koridordan aşağıya, tozlu ÇIKIŞ yazısına kadar neredeyse son sürat koştum. Fakat dışarıya çıkan tek yol olan iç merdivenlerden, karanlıklar tüneline yavaş yavaş indim. Tırabzanlardaki bütün parçaları ve merdivenlerdeki bütün oyukları aklıma kazımama rağmen yeterince dikkatli olamayacağımı biliyordum. Ayrıca bu dünyadan göçmek için merdivenlere takılıp ölmekten daha havalı yollar vardı. Boş lobiye vardığımda annemin cam kapıda açtığı

delikten emekleyerek geçtim, onun önünü kapatan çöp kutusunun etrafından dolaştım ve sabahı selamladım.

Gün, yumurta gibi çatırdıyor, nehir turuncu, kırmızı ve altın renklerde akıyordu. Su kenarına ve annemin Özgür Hanım dediği, şarapnel ve enkazla dolmuş suyun üzerinde yüzen yeşillenmiş ve paslanmış kadın heykele doğru yürüdüm.

Kışı geçirmek üzere Central Park'a geri dönmek için hevesli olsam da burayı gerçekten özleyecektim. Sanırım bir yer için evim diyebilseydim şehrin bu köşesini seçerdim: Battery Park'a uzanan cam kuleler, dalgalarıyla liman kalıntılarını döven Hudson Nehri. Fakat artık ekim ayıydı ve ayın tam ortasındaydık. Her doğum günümde olduğu gibi ST* sayımı için Park'a, Rolladin'in yanma gitmeliydik.

Arkamdan gelen dal çıtırtısını duyup döndüğümde, annemin havalı tüfeğiyle yaptığı iki el atışla bir çift yavru tavus kuşunu yere yığdığını gördüm. Dişi tavus kuşu ve yavruları çığlık atmaya, tüylerini ve kanatlarını savurarak kaçışmaya başladı.

"Seni pencereden göremedim," dedim.

"Güzel." Annem gülümsedi. "Yani bende hâlâ iş var." Sky'ın bıçağını kullanarak yavru tavus kuşlarının işini dikkatlice bitirdi. Etlerine işlemiş yuvarlak kurşunları çıkardı ve başka bir gün kullanmak üzere onları temizledi. Kuşları çantasına koydu.

"Ben bundan pek emin değilim, moruk," diye dalga geçiyorum ama aslında bunun pek bir önemi yoktu. O Sky'dan sadece birkaç yaş büyük gibi duruyor. Annem düzgün vücut hatları ve kaslı bacakları olan, derisinin altında çelikten sarmal bir halat varmış gibi duran, uzun boylu bir kadındı.

"Yaşlanmaktan bahsetmişken..." Apartmana doğru yürürken kollarını omzuma doladı. "İyi ki doğdun Phee."

* Savaş Tutsağı. 411

“Hatırlayacak mısın diye merak ediyordum.”

“Şaka mı yapıyorsun? Bu günü asla unutamam Phoenix'im.” Beni kendine doğru çekti ve içindeki hayvan leşlerini hatırlatmak için hafifçe çantasına vurdu. “Doğum günü kahvaltısına hazır mısın?”

“Hediyem bu mu? Bir çift ölü tavus kuşu mu?”

“Hayır, bugün sürprizlerle dolu olacak.” Annem heyecanlı mı, yoksa endişeli miydi pek anlayamadım. Hatta korkmuş bile denebilirdi. “Fakat yola koyulmalıyız. Kayıt zamanını kaçırmak istemeyiz ve hediyen için yolda mola vereceğiz.” Derin bir nefes aldı. “Önemli bir mola.”

Çöp kutusunun etrafından dolandık ve annem parçalanmış camın ortasındaki delikten yukarı tırmanmaya başladı. “Size bunu gösterme zamanının gelip gelmediği konusunda çok düşündüm,” diye ekledi. “Hazır olup olmadığımız konusunda.”

Neden bahsettiğini anlayamıyordum ama emin olduğum tek bir şey vardı, hediyeyi istediğim. Hemen arkasından yukarı doğru çıkarken şöyle dedim: “Yapma ama! Ben doğduğumdan beri hazırım.”

Şaka yaptığım çok açıktı fakat annem gülümsemedi ve önceki dünyasını düşünürken olduğu gibi gözlerini kaçırdı. Fakat o hep böyledir. Onu neyin uzaklaştıracağını, geçmişe göndereceğini hiç bilemezsiniz.

Tek söylediği, “Bu çok doğru,” oldu ve birlikte sessizce merdivenlere doğru yürüdük.

Dairemize döndüğümüzde ablam, en sevdiği şeyleri çoktan yatağın üzerine sermişti. Danteller, tüyler, simler ve taşlardan oluşan, kesinlikle hiçbir işe yaramayan kıyafetlerini okşarken iç çekti. Sanki yanına alacakları, ölüm kalım kararıymış gibi turnaklarını kemiriyordu. İşte benim ablam. Her şey Sky için olduğundan fazla değerlidir. O, kesilmiş ağaçlar için ağlar, ölü bir hayvan bulduğumuzda gözüne uyku girmez.

Kendi eşyalarımı, uzun iç çamaşırı, botlar, fazladan bir kapüşonlu ve eşofman altını çantama tıktırırken ona da, “Birkaç parça seç ve sırt çantana at,” dedim. “Geri döndüğümüzde hepsi burada olacak. En azından öyle olmalılar. O kullanışlı mini eteklerini gelecek yaz sincap avlarken giyebilirsin.”

Sky kıyafetlerine bakarken gülümsedi. “Senin de bildiğin gibi ikimizden sadece biri bütün seneyi bir eşofman takımıyla geçirebiliyor.”

Birkaç sene önce Bloomingdale’s mağazasında kalanlar arasından seçtiği şapkalardan birini, taktığı zaman onu bir ayçiçeğine dönüştüren büyük, aptal görünümlü ve sarkık olanı kaptım ve kafama geçirdim. Sonra tiz ve kızlara özgü olan Sky tonuyla konuştum: “Mısır toplamak için *payetli* olanları seçeceğim. Hayır, hayır, *süetleri...*”

Güldü ve bana doğru uzandı. “Tanrım, sakın kenarlarına dokunma. Ellerinin haline bak!”

“Haydi çocuklar. Toparlanın,” diye bağırdı annem mutfaktan. “Önümüzde uzun bir gün var.”

Kahvaltı için annemin şöminede yaktığı ateşte pişen tavus kuşu kızartmalarını hızlıca yedikten sonra Sky bana doğum günü hediyemi verdi. Elde örülmüş çimen kolyesi. Çok güzel bir şey, benim asla yapamayacağım bir şey. Ne onu yapabilecek gözlere sahiptim ne de o kadar sabırlıydım. Ona teşekkür edip kolyeyi dikkatlice boynuma geçirdim. Sonra montlarımızı ve diğer eşyalarımızı aldık, dairenin kapısını kilitlemeden çıktık. Tıpkı annemin burayı seneler önce bulduğunda olduğu gibi.

Neredeyse bütün hayatım boyunca yazlarımızı bu dairede geçirdik. Fakat çoğu şeyde olduğu gibi Sky ve ben hikâyenin arkasında yatan nedenin yalnızca yarısını biliyorduk. Annem “önceden” hatırladığı bu parlak gökdelenlerle ilgili birkaç şey anlattı. “Öğle saatinde” Wall Street’teki arkadaşlarını ziyaret ettiği ve buradaki “imkânlardan” etkilendiği hakkında bazı

şeyler. Kırmızı Müttefikler, Park zorunluluğunu gevşettikten sonra yaz kamplarımızı bu binanın model evinde kurmaya başladık biz de. Annemin söylediğine göre burası diğer yerlerden daha güzelmış.

“Neden doğruya gidiyoruz?” diye sordu Sky.

“Phee’nin hediyesi için.” Saati çocukluğumuzdan beri annem kontrol ederdi. “Hızlanmalıyız, saat dokuz oldu bile. Kaçıt zamanını kaçıramayacağımızı biliyorsunuz.”

Rolladin’in zamanlama konusunda katı kuralları vardı. Aslında her konuda vardı. Tabii ki bu konu beni de diğer tutsaklar kadar rahatsız ediyor ama zamanında orada olmak ST sayımı festivalinde ön sıradan yer kapmak için ödenecek küçük bir bedeldi.

“Bir daha desene, neredeydi benim bu hediyem?” diye sordum.

“Bu da sürprize dahil.” Annem başını salladı, gözleri şimdiden soğuktan yaşarmaya başlamıştı. “Böylesi daha iyi, inan bana.”

Kendimizi soğuktan koruyarak camları patlamış olan evlerin, vitrinleri parçalanmış olan dükkânların önünden geçtik. Annemin eskiden hareket ettiklerini söylediği canavarların, onun değişikle arabaların bedenleri, sokaklar ve meydanlar boyunca uzanıyordu.

“Ben şimdiden dondum,” dedi Sky.

“Çünkü üzerine bir şey giymedin. Şu monta bak.” Uyduruk deri ceketinin geniş yakasını kaldırdım. “Bir gün bu havalı kıyafetler yüzünden kendini Rolladin’in yatağında bulacaksın.” Kaşlarımı oynattım. “Bizim küçük Sky’ımız başkanla birlikte yaşıyor.”

Sky, parkamı yüzüme doğru çekiştirirken beni boğuyormuş taklidi yaptı. “Çok kötüsün.”

“Bunu sen istedin.”

“Kızlar!” Annem böyle şakalar yapmamızdan nefret ederdi. Aslında Rolladin’le alakalı her şeyden.

Güldüm ve onu ittirdim. "Amaan! Şakalaşıyoruz."

Güneş gökyüzünde yükselirken eskiden Chinatown olarak bilinen mahallenin farelerin istilasını altında kalmış sokaklarına ulaştık. Broome'un Bowery'yle kesiştiği yoldan tırmanarak geniş bir daire çizdik ve Aşağı Doğu Yakası'na ulaşmak için East Nehri'ne doğru uzanan yolu takip ettik. Bloklar boyunca do-laştık ve bu da yolumuza bir saatlik mesafe daha ekledi.

Burada hiç tünel olmamasına ve bombalamaların on yıl önce durmuş olmasına rağmen, annem buradan geçmemize izin vermezdi. Her zaman, burası hâlâ çok tehlikeli, derdi. Yani, bana hediye edeceği şey gerçekten de çok güzel olma-lıydı. Bunun için gerçekten çok heyecanlıydım fakat Park'a gitmek, Carlyle'a yerleşmek ve 65. Sokak dövüşleri için iyi bir yer bulmak konusunda da endişeliydim. Tam da bunun bütün sabahımızı aldığını söylemek üzereydim ki annem sonunda, "İşte burası," dedi.

Sıradan bir şehir evinin önünde durdu. Tuğla yığını, aşağı yukarı dört katlı bir ev. Aslında bu evle ilgili tek ilgi çekici şey, bir bomba kraterine çok yakın olmasına rağmen hâlâ tek parça halinde olmasıydı.

Sky'la şaşkınlık içinde birbirimize baktık.

"Hediyemin burada ne işi var?" diye sordum.

Annemin bakışları yeniden uzaklara daldı. "Burası benim eski evim, babanızla yaşadığımız ev. Sky'ın doğduğu ev."

Eski ev mi? Bunu beklemiyordum. Annem buradan hiç bah-setmemişti. Yani aslında eski hayatıyla ilgili hiçbir şeyden bah-setmiyordu. Bu bilginin ne işime yarayacağını bilmiyordum.

"Savaşta önce burada mı yaşıyorduk?" Sky, tuğla duvarlar ve tozlu camlara bakmak üzere boynunu yukarı doğru uzattı. "Kırmızı Müttefikler saldırmadan önce?"

Fakat annem, her zaman kolye olduğunu düşündüğüm bir anahtarla ön kapıyı açmaya odaklanmıştı. "Sadece bir süreli-ğine."

“Ben de burada mı doğdum?”

Kapı gıcırdadı ve açıldı. Neredeyse ortadan ikiye yarabileceğiniz yoğunluktaki bir küf kokusunun içine girdik, iki kat merdiven çıktık ve 3B’nin önünde durduk. Annem kan kırmızısı kapının önünde durup bekledi. Neyi beklediğini bilmiyordum. Sky yanımda durmuş, fırtına öncesindeki bir bulut gibi titriyordu. Öylesine heyecanlıydı ki gözyaşlarına boğulacağını düşündüm.

“Anne geç oluyor,” dedim elimden geldiğince sabırlı bir şekilde.

“Doğru.” Derin bir nefes aldı ve altın renkli anahtarı deliğe soktu. Dairenin kapısı açıldı.

Çok tuhaf. Annemin eski evi, gri ve beyaz renkteki parlak yer karolarıyla Wall Street’te yaşadığımız cam kutuya benziyordu. Bu dairenin içi eşyalarla doluydu ve daha rahattı. Yastıklar ve örtüler eskimiş yüzlü koltukların üzerine atılmış ve kitaplar köşelere istiflenmiş, yerden tavana kadar uzanan raflara sıralanmıştı. Sarı duvarlar ve tozlu ıvır zıvır. Her yer toz içindeydi. Ve fotoğraflar. Masanın üstü gözüküyordu, öyle çok fotoğraf vardı ki.

“Bu *babam* mı?” Sky büyük bir fotoğrafı eline aldı. Kollarını anneme dolamış bir adamın fotoğrafı. Annem fotoğrafta gülümsüyor ve göz çevresi daha genç duruyordu. “Ve bu da *ben* miyim?” Sky, bana şişman bir bebeğin fotoğrafını gösterdi.

Annem dikkatlice yanıma geldi, sanki bir dakikalığına uzanması gerekiyormuş gibi yavaş yavaş hareket ediyordu.

“Bu sensin Skyler,” dedi sonunda. “Ve evet, bu Tom. Sizin babanızdı. Yani *babanız*.”

Gözlerimi ondan alamadım. “Saçları benimkilere benziyor.”

“Tıpkı seninkiler gibi, yabani sarı otlar.” Annem dalgalı saçlarımı karıştırdı. “Ve Skyler’ın gözleri.”

“Benimkiler gibi, değil mi?”

“Kesinlikle. Sürekli inceleyen, her zaman sorgulayan yeşil gözler, tıpkı seninkiler gibi. Senin merakın ve Phee’nin çenesi. Zalim bir karışım.”

Anneme baktım. Gülümsemek ve şakalaşmak için elinden geleni yapıyor fakat bütün bunlar bana yanlış gibi geliyordu. Bir şeyler eksik gibiydi. Bu adamı tanımadığımı ve daha önce onun bir fotoğrafını görmediğimizi hatırlıyordum. Ona ne olduğunu sorduğumuz zaman ya belirsiz cevaplar alırdık ya da annemin refleks olarak uydurduğu özlü sözünü iştirdik: *Bazen geçmiş, geçmişte kalmalıdır.*

Yeniden fotoğrafa baktım. *Tom Miller. Eş. Baba.* Bu sıfatları yüzüyle eşleştirmeye çalışıyor ama hayallerimin kırılmasına engel olamıyordum. Benim beynimde onu başka biri oynuyordu. Daha yaşlı, daha kuvvetli, belki de sakallı biri.

Aklımda varlığımın sebebi, beni bu dünyaya getirmek isteyen kişinin bu adam olduğuyla ilgili bir fikir oluşmasının umuduyla fotoğrafa bakmayı sürdürdüm. Fakat o bir yabancıydı. Hiçbir bağımız yoktu ve bu keskin gerçek gözlerime batıyordu.

“Neden bizi buraya daha önce getirmedin?” Ben konuşmaya başlayamadan Sky’m alt dudağı titremeye başladı. “Bunca zaman senden bir şey istedik, herhangi bir şey, geçmişe ait...”

“Burayı kendine saklamak istedi,” diye yanıtladım.

“Phee...”

“Anne lütfen Phee deme.”

Annemin doldurmayı reddettiği boşluklar hakkında Sky kadar gerilmiyordum ama yine de dudaklarım, *benim* dudaklarım titriyordu.

“Aşağı Doğu Yakası senelerce girilmez bölgeydi,” dedi annem yavaşça. “Bombalama bittikten sonra Kırmızı Müttefikler bölgeyi karantina altına aldı. Size göstermek isteseydim bile Rolladin...”

“Ah, lütfen.” Sanki annem o kadının bütün emirlerini din-

liyormuş gibi. "Bizi buraya daha önce getirebilirdin. Bunu sen de biliyorsun, biz de biliyoruz."

Annem başını salladı. "Haklısın."

Eski püskü yeşil koltuğun üzerinde bir süre oturdu ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "İkinizin de bunu anlamayacağını biliyorum ama sizi buraya getirebileceğim zamanda getirdim. Bütün bu anıların canlanmasına hazır değildim. Hâlâ da hazır değilim. Burada olmak, her şeyin zamanda donmuş olduğunu görmek canımı yakıyor." Yaşlı gözlerle bize baktı. "Tanrı korusun, bir gün ikiniz de her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsiniz. Sonrasında kaybettiklerinizle yüzleşmek, en zoru olabilir." Ayağa kalktı ve pencereye doğru döndü. "Bazen geçmiş, geçmişte kalmalıdır."

Annem bir süre daha orada durup tozlu camların arkasından boş sokaklara baktı. Ne yaptığını biliyordum. Kendini sakinleştirmeye, biz ruhuna uzanmak için başka bir yol bulana kadar kendini kapatmaya çalışıyordu.

"Zamanımız azalıyor." Annem gözlerini keçeleşmiş halıdan ayırmayarak yatak odasına doğru gitti. "Buraya neden geldiğimizi unutmayalım. Phee'nin doğum günü hediyesi, değil mi?"

"Bu kadar mı yani?" diye seslendim. "Konuşma bitti mi?"

Cevap yok.

Sky'la birbirimize baktık. Annem böyle biri. Kapalı bir kitap. Açmaya çalışmak manasız.

"Umarım hediyem güzeldir," diye fısıldadım Sky'a ve annemi takip ederek eski yatak odasına gittik.

Annem, neredeyse odanın tamamını kaplayan yatakla hemen yanındaki duvarın arasına girdi. Duvarda asılı olan siyah beyaz bulanık fotoğrafı kaldırdığında arkasındaki küçük, çelik kapı ortaya çıktı.

"Nedir o?" diye sordu Sky.

"Bir kasa. Buraya taşındığımızda baban yerleştirmişti." Annem yavaşça kasanın önündeki topuzu çevirmeye başladı. Sağa, sola, sağa ve kasanın kapısı açıldı.

“Ne işe yarıyor?”

“Önemli şeyleri, güvenli bir yerde saklamak için kullanılıyor.”

“Ne gibi?” Yanına gitmeye çalışıyorum ama annem önümü kesiyor.

“Pasaportlarımız, Sky’ın doğum belgesi gibi...”

“Bir doğum *belgesi* mi?” dedim. Eskiden olan bazı şeyler çok ahmakçaymış. “Doğduğunu söyleyen bir belge mi? Burada olman yeterli bir kanıt değil mi?”

Annem, ellerini göremediğim şeyler arasında gezindirirken hafifçe güldü. Tanrım, hediyeimin gerçekten ama gerçekten basit bir kâğıt parçası olmamasını diliyordum.

Sonunda, kasadan parlak ve gümüş renginde bir şey çıkarıldığında kalbim duracak gibi oldu. Bu...

Bir *silah*.

Gerçek bir silah, annemin havalı tüfeği gibi değil. Ve silah, kırmızıya boyanmış, tıpkı Park’taki fuhuş efendilerinin kullandığı az sayıdaki silah gibi. Kırmızı Müttefikler’in tasdik ettiği silahlar gibi.

“Bunu nereden buldun?” diye fısıldadı Sky.

“Önemli değil.” Annem silahın haznesini açtı. Dört kurşun saydım. *Gerçek* kurşunlar, atılmaya hazır şişman, gümüş balmıklar.

“Bu benim için mi?” diye sordum.

Annem Sky’a baktı. Ablama bakışlarıyla, bunun kötü bir fikir olup olmadığını sorduğuna emindim. Fakat annem, kendimi yazın çıkan anlaşmazlıklardan ve Park’taki herhangi bir sorundan koruyacak kadar büyüdüğümü biliyordu. Bu adada sert biri olmalıydın, yoksa üzerinde duracağın bir bacağın da olmazdı. Fakat Sky bunu hiçbir zaman anlamadı. Anlamayı hiç istemedi.

“Yani Phee’nin bir silahı mı olacak?” Sky başını salladı. “Bunun iyi bir hediye olacağını daha önce hiç düşünmedin mi, mesela bir sene önce? On altı yaşına bastığımda?”

“Sky yapma lütfen,” dedi annem. “Durumu zorlaştırma. Bugün Phee’nin günü. Sana da, o zaman mantıklı olan şeyi vermiştim.”

Sky’ın son kez katıldığı sayım kutlamalarında yapılan gençler okçuluk müsabakasını hatırlayarak yardımcı olmak için, “Sen kötü bir seçim olurdun Sky, bunu herkes biliyor,” dedim. Ona baktığımda yüzünün düşmüş olduğunu gördüm, sanki yine ağlayacak gibiydi. Kahretsin, kelimelerin öylece ağzımdan çıkmasından ve ona zarar vermesinden nefret ediyordum. “Yani bıçaklar sana daha çok uyuyor demek istiyorum. Daha kişisel bir silah. Tabii kullanmaya cesaret edersen.”

Ablam, bana bütün bıçaklardan daha keskin bir bakış attı.

“Phee” dedi Sky, “bazen seni gerçekten anlayamıyorum.”

Yatak odasının banyosunun önünde durdu, eski beşiğin etrafından dolaştı. Çıkarken kapıyı hızla kapattı.

“Neden ona böyle şeyler söylüyorsun?”

“Yardımcı olmaya çalışıyordum?”

“Çok ciddiym Phee,” diye zorladı annem. “Kendini onun yerine koy. Eğer birbirinize sahip çıkmazsanız, elinizde hiçbir şey kalmaz.”

Başımı yıpranmış halıya doğru eğdim, sıcak bir mahcubiyet hissi yanaklarımı kızarttı. Bu histen nefret ediyordum. Onu görmezden gelmeye çalıştım. “Peki, silahı tutamaz mıyım?”

Annem derin bir nefes aldı. “Bu bir oyuncak değil. Sana verip vermeme konusunu uzun uzadıya düşündüm.” Silahı parmağında döndürdü, haznesini açtı. Avucunda çok büyük bir güç, büyük bir enerji tutuyordu. “Sky’ın bunu daha dikkatli kullanacağını düşündüm,” dedi. “Fakat eğer kullanmanız gerekirse, yani gerçekten *kullanmanız* gerekirse...”

“Tetiği ben çekebilirim,” diyerek cümlesini bitirdim. Sky’ın bunu yapamayacağını söylememe gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk. Hepimiz biliyorduk.

“Seni sonsuza kadar koruyamam. Bu hediye bir güven

belirtisi. Onu saklayacağına ve yalnızca Sky'la başınız belaya girerse kullanacağına dair güvenimin belirtisi. Anlıyor musun?"

Başımla onayladım ama kalbim ve aklım çıldırmış gibiydi. Dışarıya çıkmak, bu şeyi ateşlemek istiyordum. *Bum.* Tetiği bir kere çektiğimde elimden bir yıldırım çıkacaktı. *Bum.*

"Beni dinliyor musun?" Annem, mavi gözlerini benimkiler dikmişti.

"Evet. Dinliyorum." Sonra hem silah için hem de bana güvendiği için ona sarıldım ve hediyeği titreyen ellerinin arasından aldım. Parlak tabanca bir yapboz parçası gibi elime oturdu. Sanki onu tutmam için yapılmıştı.

"Deneyebilir miyim?"

Annem silahı yeniden aldı ve kasadaki şeyleri karıştırmaya başladı. Kenarları yıpranmış, küçük, kırmızı bir kutu çıkardı ve cebine koydu. "Sadece bir kere kullanabilirsin. Bir el. Şehrin yukarısına gitmeden önce büyük bir kargaşa yaşanmasını istemiyorum."

Silahın arkasındaki küçük çıkıntıyı çekti. "Bu güvenlik kolu. Her zaman bunu kapalı tut." Haznesini döndürdü ve yeniden açtı. "Ve her zaman kurşunları ayrı bir yerde sakla."

Kurşun yığını elime boşalttı. "Onları iyi sakla. Bu benim havalı tüfeğim gibi değil. Sadece bu kadar kurşunumuz var. Bunlar bittiğinde hepsi bitecek. Anladın mı?"

Başımla onayladım, bütün dikkatim silahın üstündeydi.

"Haydi, çalıştığından emin olalım."

Annemi cam kenarına doğru takip ettim. Tuhaf bir enerji omurgamdan yukarı doğru yayılıyordu. Annem, on yıldan uzun bir süredir dokunulmamış olan kapıyı açtı ve yangın merdivenine çıktık.

Bu karanlık apartmanın duvarları kâğıt kadar ince olduğu için yangın merdiveninden yukarı çıkarken atıkları kahkahaları duyabiliyordum. İki kurt gibi kesik kesik uluyor, inliyorlardı. Ben kendini banyoya kilitlemiş olan siyah koyundum. İçinde büyüdüğüm evin *banyosuna*. *Henüz bir bebekken bulunduğum evin banyosuna*. *Tanrım, bu küvetin içinde oynuyordum*.

Nehrin kenarındaki dairemizle karşılaştırıldığında bu küçük banyo, minik küveti ve kapağını kaldırmaya cesaret edemediğim kirli, yeşil renkteki klozetiyle klostrofobik bir yerdi. Burayla ilgili bir şey, *herhangi bir şey* hatırlamayı çok isterdim. Eskiye ait bir şey. Fakat geçmişe ait diğer pek çok şey gibi burası da bana oldukça yabancıydı.

İnce bir cam parçası, tozlu yerde bulanık bir ışık yansıması oluşturuyordu ve kendimi aynada görebiliyordum. Yüzüm, annemin Phee'ye o uygunsuz hediye verişini izlediğimden beri kıpkırmızı gözüküyordu. Keşke musluğun kollarını çevirebilseydim. Suyun ellerimden akmasına, yüzüme dokunmasına ve beni sakinleştirmesine izin verebilseydim. Fakat burada su yoktu, hiçbir musluktan su akmazdı. Musluklar bizimle sadece dalga geçiyorlar, bize boş umutlar veriyorlardı. Her şeyi bir kenara bırakıp aynada kendime baktım; yüzüm yabancılaşana kadar kendimi inceledim.

Ailenin tuhaf bireyi şüphesiz ki bendim.

Küçük yapılı ve narin görünümlüydüm. Miniciktim. Phee, benim kız kardeşim olmasına rağmen benden beş santimetre

daha uzundu ve kendimi bildim bileli bana hep yukarıdan bakardı. Ben çabuk yorulan bacaklara ve güneşi sevmeyen bir tene sahiptim. *Narin*, derdi annem beni bana karşı savunurken. *Eski dünyadaki kızlar sana benzemek için ne yapmazdı*. Bunu beni neşelendirmek için söylediğini biliyordum ama bu kendimi tıpkı eski çağlardan kalan bir kalıntı gibi, bu küçük ve berbat adadaki bir ada gibi hissetmeme neden oluyordu.

Eski dünyanın kızları.

Ben o kızlardan biri olmak için doğdum.

Kapının kilidini açıp annem ve Phee'nin gölgelerinin halının üzerinde birer kukla gibi dans ettiği yatak odasına çıktım. Annem dışarıdaki küçük çıkıntının üzerinde kız kardeşimin hemen arkasında durmuş, ona nasıl nişan alınacağını ve ateş edileceğini göstermek için ellerini oynatıyordu. Ağzıma adi bir tat geliyor ve içimden olabildiğince yüksek bir sesle bağırarak, onlara burada olduğumu göstermek istiyordum.

Tabii ki bunu yapmadım. Annemin sözleri aklımda çınladı. *Sen böyle biri değilsin. Sen, Phee'den daha güçlüsün, farklı bir yön- den daha güçlüsün. Denge. Sabır. Kontrol.*

Bazen farklı bir yönden Phee'den daha güçlü olmaktan sıkılıyordum.

Odayı karıştırmaya başladım. Tozlar içinde kalmış eski bir yazı masasının çekmesini dikkatlice açtım, dar dolabın içine bakındım. Dolabın içinde de oldukça az eşya vardı. Annemin tek başına buraya geldiğini ve tıpkı benim de şahit olduğum üzere avının derisini sıyrırken yaptığı gibi, evi de hızlıca boşalttığını anladım. O, Aşağı Doğu Yakası'na gizlice gelirken biz neredeydik?

Annemi tanıdığım kadarıyla bunun cevabını büyük ihtimalle hiç öğrenemeyecektik.

Kasayı hatırladım ve kapağı hâlâ açık duran kasanın bulunduğu uzaktaki duvara doğru yürüdüm. Duvardaki bu küçük kapı sihirliymiş gibi duruyordu. Sanki ona dokunursam, çok

istersem, küçülüp içine girebilecek ve daha önce okuduğum yerleri dolaşabilecekmişim gibi. Harikalar Diyarı. Narnia. Başka bir zaman. Çocukça olduğunu biliyordum fakat deneyecektim. Elimi gümüş kasanın içine sokup dönüşümü beklerken nefesimi tuttum.

Hiçbir şey olmadı.

Bu kasa sadece kâğıtlara ev sahipliği yapıyordu: Üzerlerinde resmi mühürler olan küçük, mavi defterler, yırtılmış ve parçalanmış zarflar, solmuş pembe renkli kâğıtlar ve sert plastikten yapılmış kartlar. Ne aradığımı bilmeden elimi aralarında gezdirdim. Ne kadar uzun zaman harcarsam o kadar sinirleniyordum. *Burada gerçekten ne bulmayı bekliyordum? Başka bir hayata üç altın bilet mi? Zamanda yolculuğun sırlarını mı?*

Kasayı bıkkınlıkla kapatmak üzereyken parmaklarım yumuşak ve yıpranmış bir şeye sürtündü. Kesinlikle kâğıt olmayan bir şeye. Büyük bir dikkatle deri bir kutuya benzeyen şeyi kasanın derinliklerinden çıkardım.

Bir kitap. Başlıksız, yazarsız, daha önce hiç görmediğim kadar yapay rengi olan bir deri parçasına sarılmış bir kitap. Parlak mavi renkteki yumuşak kapağını yavaşça açtım. İç sayfasında, kütüphanelerden ve evlerden topladığımız kitaplarda olduğu gibi bir başlık sayfası, büyük ve kalın harflerle, donuk bir karakterle yazılmış birkaç kelimenin olduğu sayfayla karşılaşmayı beklerken harika bir *el yazısı*yla karşılaştım. Yuvarlak hatlar, kıvrımlar ve gölgeli geçişler. Heyecanla kâğıdın üstünde akıp giden mürekkebin izleri.

Başlık sayfasında şöyle yazıyordu: *Sarah Walker Miller'a Aittir.* Sarah Miller mı?

Annem.

Kulak zarımı parçalayan uğultu, beni içinde bulunduğum hipnozdan çıkardı. Olduğum yerde zıplayınca kafamı kasanın küçük kapağına çarptım. Uğultunun yankıları, Phee'nin sesin etkisini destekleyen kendinden emin gülüşüyle tamamlandı. O ve annem, her an geri dönebilirdi.

Kitabı, kâğıt kulelerinin arkasında bırakmam gerektiğini biliyordum çünkü annem burayı yağmalamamı istemezdi. Ama bir sonraki sayfayı çevirdim ve kendimi tutamadım.

4 Ocalı: Her sene aynı şey. Yemin ederim ki alblımın içinde dönüp duran hikâyelere yerleşebilecekleri bir sayfa sunacağım sonunda. Ama şu anda, Sluy'in kirlı bezleri, emzirme zamanları ve hiç uygulamadığı uyku saatleri karşısında hayallerim daha mûsamahakâr gibi geliyor. Hatta gülünç. Sarah Miller yazar olmaya çalışıyor!

Aileme yükü olmaktan başla bir şey değil.

Fakat kendime ait bir şeye ihtiyacım var. Günler birbirine karışıyor. Bir gün uyandığımda yılların geçmiş olmasından korkuyorum.

Bu yüzden de küçük bir adımla başlamalıyım, seninle.

Bir dakika, bu kitabı annem mi yazmış? Hangi yıl olduğu belirtilmemiş ama ben bebekken yazıldığı çok açık.

Sayfalarını karıştırdım. Sayfaların çoğu aynı sert mürekkeple doldurulmuştu. Yazı stili zamanla değişmiş gibi duruyordu: akıcı el yazısı, sık karalamalar, titrek şekiller. Ama sayfaların neredeyse hepsi doluydu. Harika bir şekilde dolu. *Ellerimdeki şey de ne böyle?*

Yangın merdiveninden gelen ayak seslerini duyduğumda her an yakalanabileceğimi anladım. Mavi kitabı kasanın derinlerine atmam ve varlığını unutmam gerektiğini biliyordum. Eğer annem isteseydi, bize anlatırdı.

Ancak anlatmayacağını biliyordum. Bize söylemediği o kadar çok şey vardı ki. Ayrıca kasanın, bu kitabı yutmasına izin veremezdim. İçindekiler her ne olursa olsun, annemle ilgili şeylerdi. Bizim bilmediğimiz, belki bize yüksek sesle açıklayamayacağı şeylerdi.

Aklım ellerimin ne yaptığı anlayamadan çantamı karıştır-
maya, kendi kitap koleksiyonuma ulaşmaya çalıştım. *Büyük
Umutlar. Charlie ve Çikolata Fabrikası. Charlotte'un Sevgi Ağı.*

Hayır, hayır, hayır. Bunları da bırakamazdım.

Fakat yangın merdivenine açılan kapının aralandığını duy-
duğumda hiç tereddüt edemeyeceğimi anladım. Derin bir ne-
fes aldım ve bütün hikâyeleri için E.B. White'a ve örümceğine
fısıldayarak teşekkür ettim. Kitabın sert kapağının şövizini
çekip annemin kitabının etrafına geçirdim ve çantama daldır-
dım. Elimde kalan kitabı kasaya soktum ve dağınık kâğıtlarla
etrafını kapattım.

Hoşça kal Charlotte.

Phee, yatağın yanından dolaşarak bana doğru gelirken,
"Duydun mu?" diye sordu. "Ateş ettiğimi duydun mu?"

Kalbim hızla atmaya başlamıştı ama bunun nedeni silah
atışı değildi. *Daha önce annemden bir şey gizlemiş miydim?*

"Evet, duymamak imkânsızdı. Bütün bina sallandı."

"Sokağın karşısındaki tenekeye nişan almıştım, eğer gerçek
bir kurşun olsaydı tenekeyi çoktan uçurmuştum."

Kız kardeşime yalancıkta güldüm ama cevap vermedim.
Phee, her zaman bu vahşi ve anlamsız açıklamaları yapardı. O
anda onu eğlendirecek durumda değildim; hâlâ ona ve anne-
me kızgındım. Ayrıca aklım başka bir yerdeydi. Annemi ince-
liyor, endişeli olduğumu hissedebilir mi, çantamın açıldığını
ve sırlarının çantamın içine saklandığını fark eder mi diye an-
lamaya çalışıyordum.

"Yola koyulmalıyız." Annem birkaç santimetre yanımdan
geçerek kasaya doğru gitti. "Eğer kayıt zamanını kaçırmak is-
temiyorsak artık hareket etmeliyiz."

Nefesimi tuttum. *Anladı mı? Değişikliği fark etti mi?*

Fakat annem küçük kapıyı kapatmadan önce bir kez daha
içine baktı ve sonra kasayı kilitledi.

Ve nefes aldım. Şimdilik gerçek, gizli kalacaktı.

Annem kapıyı arkamızdan kilitlerken Phee, boş silahı bana doğru uzattı ve omuz silkti. "Aslında paylaşabiliriz," dedi. "Ya da dönüşümlü kullanırız. Annem, başımı daha çok belaya soktuğum için silahı bana verdiğini söyledi."

Bu Phee'nin özür dileme şekliydi; hâlâ öfkeli olduğumun farkındaydı.

"Doğru sayılır. Çok önemli değil, sende kalsın," dedim ve bunu gerçekten de içimden gelerek söylediğime şaşırdım. Silahtan daha değerli bir şeye sahip olduğumun bilinciyle çantamı sırtıma geçirdim. "Eğer ateş etmek istersem sana söylerim."

Şehirdeki evden ayrılıp merkeze doğru yürümeye başladığımızda saat öğleden sonra olmuştu ama annem geldiğimiz yoldan geri dönmemiz, East Nehri'ne doğru gidip Park'a kadar nehri takip etmemiz gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Zaten yolumuzun üstünde değildi fakat Phee'nin 3. Cadde'yi kullanma isteğine kulak asmadı. Tünellerin yakınından geçme şansımız yoktu. Asla. Şimdi, bir silahımız varken bile.

Yürürken nehrin üzerinden Brooklyn ve Manhattan Köprülerinin yavaş yavaş kaybolan iskeletlerine ve dikenli tel gibi bizi sınırlayan gri kasabalara baktım. Gözlerimi güneşten koruyarak ufuk çizgisine doğru diktim ve bizi esir alan Kırmızı Müttefikler'i görmeye çalıştım.

Bu adada en son ne zaman bir Kırmızı asker gördüğümü hatırlamıyordum. Savaşın tahrip ettiği meydanlarımızda yürüyen silahlı ve üniformalı erkekleri hayal meyal hatırlıyordum ama bu günlerde, bizi neredeyse kendi halimize bırakmış sayılırlardı. Artık savaş tutsağı olduğumuzu hatırlatan şeyler, nehrin karşısından yükselen alevlerden veya Kırmızı Müttefikler tarafından Rolladin ve konseyine verilen mesajlardan ibaretti. Fakat şu anda, yıllık sayım için Park'a doğru giderken, onları görmek için can atıyordum. Bizi sınırlar içinde tutsak olarak tutanların yaşadığına dair izler görmek istiyordum.

Ama askerlere dair hiç iz yoktu ve bu beni sinirlendiriyordu. Ve yalnız hissettiriyordu.

Queensboro Köprüsü'nün kalıntılarına çabuk ulaştık fakat East Nehri'ni mezarlığa dönüştüren, gökyüzüne kadar uzanan şarapnel, kırık beton ve enkaz yığının arasından geçerken yavaşladık.

Annem önden sallana sallana giderken, "Bu çok saçma," diye fısıldadı Phee. "Tüneldeki yamyamlarla gerçekten en son ne zaman karşılaşmış?" Bir beton parçasının üstünden atladı. "Şehrin merkezinden geçmeliydik. Neden sayıma geç kalmayı göze alıyoruz?"

Tabii ki haklıydı; eğer kayıt zamanını kaçırsak Rolladin, bizi Park'tan atabilir ve geldiğimiz yoldan geri yollayabilirdi. Nehrin kenarında, ısınma ve yemek garantisi olmadan kendi başıma geçireceğimiz bir kış... Rolladin'in böyle bir şey yapacağından emin değildim. Her ne kadar annemden nefret ediyor olsa da ailemize düşkündü.

"Annemi bilirsin, önce güvenlik." Gökyüzüne baktım. "Bir şey olmayacak. Gayet iyi gidiyoruz."

Tenekenin tenekeye vuruşunu andıran yüksek sesli bir patlama şehrin sessizliğini yırtıp geçti. Phee ve ben olduğumuz yerde zıplayıp ileriye doğru baktık.

"Anne!"

O, enkazın ve parçalanmış demirlerin arasında yatmış, ayak bileğini tutarak inliyordu. Hızla yanına koştuk ve iki tarafına çöktük. Annem yana doğru döndü ve birkaç kere kesik kesik nefes aldı.

"Ne oldu? Neyin var?" Vücudunu aradım. "Ne oldu?"

"Bileğim," dedi kekeleyerek. Ayağını hareket ettirmeye çalıştı ama yüzünü ekşitip durdu. "Molozların altında kalmış bir çukur vardı sanırım. Ben de üzerine bastım." Elini geriye doğru salladı. Bir parça metal, yerdeki küçük deliğin içinden kötü bir açıyla dışarı fırlamıştı. Tıpkı Park'taki tahterevalliler gibi.

“Sence kırıldı mı?” Phee, annemin başının üstünden bana baktı. “Yürüyebilir misin?”

“Evet. Yürüyebilirim.” Annem dikkatlice dört ayak üstünde durdu ve yavaşça yerden doğrulmaya çalıştı. “Evet, yapabilirim... Yapabilirim... Ahhh... Kahretsin.” Fakat kendi ağırlığıyla yere yığıldı. “Burkulmuş olmalı.” Annem bileğine daha yakından bakabilmek için yan yattı. “Şaka yapıyor olmalısın,” diye fısıldadı ve kafasını yere koydu.

Phee, “Anne, seni taşımak zorundayız,” dedi.

“Hayır, ben iyiyim.” Annem yeniden ayağa kalkmaya çalıştı. “Beni kaldırın yeter.”

“Anne,” dedim sabırla. Fakat kararlı bir şekilde devam ettim çünkü annem cehenneme gidip gelebilir ve suçu kardeşimle bana atabilirdi. “Seni Park’a kadar taşıyacağız, tamam mı? Bize izin ver.”

Annem uzun süre bana baktı. Sonra gönülsüzce başını salladı. “Bileğimi bir tahta parçasıyla desteklersek daha hızlı hareket edebilirim.” Enkazı işaret etti. “Phee, gidip bu uzunlukta bir parça bez veya demir bul.” Elini otuz santimetre genişliğinde açtı. “Sky, bana eşarplarından birini ver. Ve çabuk olun. Yola devam etmemiz gerekiyor.” Endişeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi. Ne kadar korktuğunu anladım. Çantamı karıştırırken yavaş yavaş heyecanlanmaya başladım.

“Sorun yok tatlım,” dedi annem. Fakat ince ve gergin bir ses tonuyla konuşuyordu. “Başaracağız. Her zamanki gibi.”

Gökyüzünün griye dönüp havanın soğumasına ve East Nehri boyunca aksayarak yürürken bizimle alay etmesine karşı annemin saatiyle yarıştık. Annem her adımda irkildi. Phee ve bense annemle birlikte durmamak için bütün irademizle yola devam ettik.

1. Cadde’den döndük ve 76. Sokak’a girdik. Hepimiz terliyor, lanet okuyor ve tüm dikkatimizi öne doğru topallamaya

vermeye çalışıyorduk. Omzumun çökeceğini, boynumun kasmaktan kırılmak üzere olduğunu söylemek istediğim her an dilimi ısırardım.

“Neredeyse geldik.” Annem saatine bakmak için kolunu omzumdan çekti. “Başaracağız.”

Eski Carlyle Otel’in ön kapısına vardığımızda cildim yapış yapış olmuştu ve ince, deri ceketim neredeyse beni boğuyordu. Annemin diğer yanında duran, yüzü kardinal kuşu kadar kırmızı kesilmiş Phee’ye oflayıp pufluyordu. Çantalarımız sırtımızda zıplarken kendimizi Carlyle’in lobisine attık. Phee, ön masadaki zile bastı ve Rolladin’in savaş efendilerinden biri, Philip, dikkatlice masanın üstüne elle yazılmış bir **KAPALI** işareti koydu.

“Çok geç,” diye mırıldandı Philip. Omuzlarından aşağıya sarkan rakun kürkünü düzeltirken bize bakmadı ve seyrelen sarı saçlarını savurdu. “Sayım kayıtları bitti.”

“Philip.” Annem nefesini tutmaya çalıştı. “Sadece dakikalar geçti. Bileğim... Buraya gelirken düştüm. Kızlarım beni buraya kadar taşıdılar. Elimizden geleni yaptık...”

“Rolex’ini tamir ettirmelisin.” Philip dudaklarını büktü ve gözlerini devirdi. “Artık tavsiye edebileceğimiz bir saat tamircisinin kalmamış olması çok yazık.”

Phee ve ben, annemin arkasından birbirimize baktık. Durum parlak değildi. Fakat annem çoktan Philip’in peşine düşmüş, üç kişilik grubumuzu döndürmek için eyerleri çeker gibi bizim omuzlarımızı çeğiştiriyordu.

“Philip bekle.” Philip lobiden çıkarken annem arkasından seslendi. “Bir kazaydı. En fazla beş dakika geç kalmışsızdır. Lütfen...”

“Kuralları herkesten iyi biliyorsun. Rolladin’le konuş.” Sözlerini bir silah gibi arkasından savurdu.

Adamın arkasından giderken, “Lütfen Philip,” dedi annem yeniden. Bu sefer umutsuzca fısıldamıştı. “Kimseye bir şey

söylemeyiz. Başka tarafa bak ve kızlar da beni yukarı çıkarsın. Rolladin'in haberi bile olmaz. Eski zamanların hatırına..."

Philip birden arkasını döndü ve, "Sarah," dedi. Bu sefer elinde kırmızı saplı bir bıçak vardı ve konuşmanın bittiğini anladık. "Kayıt. Bitti. Tamam mı? Davanızı görüşmek için Belvedere'e gidin."

Annem bize yaslandı ve neredeyse gözyaşları içinde onu Carlyle'dan çıkarıp 76. Cadde'den ve 5. Cadde'den geçtik. Kısa süre sonra çimento ve tuğlalar yerini sık ağaçlara ve Central Park'ın kalabalık Great Lawn bölgesine bıraktı.

Great Lawn'dan geçerken yorgun işçiler bize baktı. Ağır adımlarla mısır koçanlarının etrafından dolanıp elma ağaçlarının ve patateslerin ekili olduğu küçük tarlaların yanından yürürken başlarıyla bizi selamladılar. Trevor, sene boyu orada kalanlardan bir genç, tarlaların uzağından bize el salladı. Geldiğimizi görünce yüzü gün doğumu gibi parıldadı. Bizi selamlamak için işçilerin arasından koşuşturmaya başladı ama ona, "Sonra..." demek için kafamı sallayıp yorgun kolumu kaldırdım.

Gökyüzü yoğun bir mavi toza bulandıktan sonra, Belvedere Şatosu'nun kapısına ulaştık. Kurallara göre girişte silahlarımızı ve çantalarımızı bırakmak zorundaydık fakat Phee yeni silahını eşofman takımının arasına sakladı. Çantamı köşeye bırakırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü annemin günlüğünü yanımda götüremiyordum. *Rolladin'in savaş efendilerinden biri günlüğü bulursa ve almak isterse ne olacak?* Fakat şu anda yaşanan o kadar çok şey vardı ki çözüm bulmaya vaktim yoktu. Rolladin'in iki efendiyi hemen yanı başımızda duruyor, şatonun kalbine doğru bize eşlik ediyorlardı.

Genç ve çevik efendilerden biri anneme, "Aptalca bir hareket bu Sarah," diye fısıldadı. "Rolladin'in bekletilmeyi sevmeyi biliyorsun."

Bu kadının adını hatırlayamıyordum, Cass veya Kate ya da başka bir şey miydi? Fakat yüzünü Park'ta geçirdiğimiz önceki

kışlardan biliyordum. Yıl boyunca çalışan savaş efendilerden biri olmak üzere Rolladin'e yemin etmiş olmalıydı, Phee'nin deyişiyle "fuhuş efendisi" olmak üzere.

"Onu bırak da ben düşüneyim," dedi annem keskin bir ağrıyla irkilerek.

"Ah, merak etme," diye tısladı düşük dereceli efendi. "Senin ve iki farenin bu kışı dışarıda geçirmek üzere buradan atılmasını görmek için sabırsızlanıyorum. Böyle şeyler her gün oluyor."

Koridorda yürümeye devam ederken midem bulandı. Küçük meşaleler, duvarlarda peş peşe diziliyordu. Alevler mermer tavana yansyarak içinde bulunduğumuz durumdan haberdar olmayan sıcak ve neşeli bir koro gibi huzurla dans ediyordu.

Rolladin'in bekleme salonuna vardığımızda Cass/Kate, "Burada durun," dedi. Sonra geldiğimiz yoldan geri gitti.

"Sence Rolladin'in kışını öperken o aptal sincap şalını çıkarıyor mudur?" diye fısıldadı Phee.

"Şşt. İşleri daha da kötüleştirme. Konuşma işini bana bırakın, anlaştık mı?" diye mırıldandı annem. "Bütün bunlara inanamıyorum."

Annem yeniden parmaklarını saçında dolaştırmaya başladı. Benim sinirlerim de gerilmeye başlamıştı ve dişlerim, şömine ateşiyle ısınan odanın sıcaklığına karşın birbirine çarpıyordu. Kız kardeşimin geniş gözleri korkularımı geri yansıtıyordu.

Buraya kadarmış.

Bu bizim son kışımız olabilir.

"Kayıp Sarah ve onun tatlı kızları sonunda bize yeniden katılmaya karar verdiler yani." Rolladin'in sesi odaya hükmediyordu. Özel odalara uzanan, karanlık bir koridordan çıkıp gelmişti.

Üzerimize doğru ağır ağır yürürken, geçen seneden daha uzun gibi gözüküyordu. O büyük ve solgun gözlerini annemin gözlerine dikti. "Maalesef bu sene otelde sizin için odamız

yok. Kayıt zamanını kaçırdınız. Kuralları biliyorsun. Her sene, ekim ayının ortasında. Gün batmadan önce. Aksi takdirde kimse kalacak yer ve yemek alamaz.”

“Bir kaza oldu,” dedi annem. “Bileğimi kırdım ve kızların beni taşıması gerekti. Burada olacağız ve bu hatayı telafi etmek için bütün kış çalışacağız.”

Rolladin, annemin bileğine bakmak için eğildi. Annemin pantolonunu sıyırdı ve sonra bileğini ateşe doğru çekti. Annem tısladı. “Burkulmuş,” dedi Rolladin. “Kırılmamış.”

Annem hiçbir şey söylemedi ama çılgılık atmak istediğini anlıyordum.

Rolladin doğrulurken, “Neden her sezon bir içeri bir dışarı yapma konusunda kendinizi zorladığınızı anlamıyorum,” diye mırıldandı. “Bütün sene Park’ta olmalısınız. Bu, sadece kışları gelme konusu yetti artık. Eğer büyük resmi görebiliyor olsaydınız bu sorun tamamıyla ortadan kalkmış olurdu.”

“Bu benim kararım,” dedi annem yumuşak bir sesle. Biraz daha dik durabilmek için ağırlığını bana verdi. “Kırmızı Müttefikler, sadece kış aylarında kayıt yaptırmayı zorunlu tutuyor, o kadar.”

Yarı zamanlı özgürlüğümüzü savunmanın zamanının bu olmadığını düşünüyordum ama annemin üst dudağı olabildiğince gergindi. Geri adım atmadı.

Rolladin’in yanımdan yavaşça geçerken bizi birer et parçası olarak süzmesini ve bu durumu düşünmesini izledim. “Tabii ki haklısın, Sarah,” dedi. “Kural *kuraldır*. Ne yazık ki bu durumda birinci kurala dönüyoruz. Sayımı kaçıranlar deftere işlenemez. Biz yalnızca defterde adı olanlara yemek ve kalacak yer verebiliriz.” İspat olarak kocaman deri kaplı bir kitabı kaldırdı. “Birçok yasa bize Kırmızı Müttefikler tarafından verildi. Maalesef bunların arasından istediğini seçemezsin.”

“Rolladin. Bir *kaza* oldu,” diye yanıtladı annem. “Sadece birkaç dakika geç kaldık. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak.”

Rolladin, annemin burnunun dibinde duruyordu. Bize o kadar yakındı ki gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları, güneşin tenini bir paçavraya çevirdiğini görebiliyordum. Annemden yalnızca birkaç yaş büyük olmalıydı ama zaman ona nazik davranmamıştı. "Kimse mükemmel değildir Sarah, anlıyorum." Rolladin gülümsedi ve Park'ın atlarından birinin başını okşarmış gibi annemin saçlarını okşamaya başladı. Tanrım, eline tokat atmayı, yüzüne tükürmeyi ve anneme dokunmayı bırakmasını söylemeyi öyle çok istiyordum ki. Fakat annemin sözleri yeniden beynimde yankılandı. *Denge. Sabır. Kontrol.*

"Ama beni zor bir duruma düşürüyorsunuz," diye devam etti Rolladin. "Park'ın müdürü olarak, burkulmuş bir bilek, hatalı bir dönüş veya yanlış tercihler olsun olmasın, kuralları görmezden gelemem. Her ne kadar düşüncesinden bile nefret etsem de ibret olsun diye üçünüzü cezalandırmalıyım."

"Kasabalardaki Kırmızı askerlerin, burada neler olup bittiğinden haberleri bile yok artık." Dışarıdan sakın görünmesine karşın annemin sesindeki çaresizliği duyabiliyordum ve bu da benim heyecanımı arttırdı. "Bir istisna yapabilirsin. Kimse anlamaz. Sadece beş dakikaydı Rolladin, ceza suça uymuyor."

"Uyduğu hiç olur mu ki zaten?" Rolladin arkasını döndü. "Efendiler ve diğer işçiler siz üçünüzün salına salına gezindiğinizi, bana saygısızlık yaptığınızı gördüler. Bunu görmezden gelemem. Fakat... bir uzlaşma önerebilirim." Sonra, gerçekten bize bir şey önerecekmiş gibi kollarını bize doğru uzattı. "İçinizden biri bu akşam dövüşecek."

"Ne? 65. Sokak'tan mı bahsediyorsun?" diye sordu annem. "Fakat bu çok saçma. O maçlar dövüşçüler için. Rehinler ve savaş efendileri..."

Rolladin annemin sözünü keserek, "Ringe çıkarsın, birkaç yumruk yedikten sonra ilk raunt ayakta kalıp dövüşün kabul edilmesini ve geçersiz sayılmamasını sağlarsın," dedi. "Belki biraz *aşağılayıcı* olabilir. Ama diğer tutsaklara Park'ın kural-

larına saygı duyduğunu göstermiş olursun. Göze göz," dedi Rolladin. "Hiçbir şey verilmez, sadece kazanılır."

Annem başkana doğru birkaç adım atarak, "Hayır Rolladin. Başka bir şey düşün," dedi. "Ben dövülecek durumda değilim ve kızlardan birini 65. Sokak'a göndermeyi kabul bile edemem. O alt geçide..."

Rolladin annemin yüzüne tokat attı. "Kiminle konuştuğunu unutma."

"Anne!"

Phee dövülecekmiş gibi öne atıldı ama Rolladin'e yetişemedi onu tuttu. "Ben yaparım, tamam mı?" dedi ellerini sallayarak.

"Phee, hayır," diye fısıldadım.

"Kesinlikle olmaz Phoenix," dedi annem.

Phee, "Birinin yapması gerekiyor..." diye söze başladı.

"HAYIR. Eğer bu konuda ısrar ediyorsan Rolladin, o aptal maçlarından birine beni koy."

"Anne, sokak dövüşü yapmana imkân yok. Şu haline bir bak." Phee, ona destek olmam için bana baktı ama dilim tutulmuştu. Rolladin bunu gerçekten yapıyor muydu? Ya annem ya da kardeşim mi olacaktı seçim?

İçimden gelen iğrenç ve mazoşistik bir ses *Neden sen değil-sin?* diye fısıldadı.

"Rolladin." Phee, annemden kurtulup bir adım ileri çıktı. "Dövüle beni koy."

Rolladin masaya doğru eğilip sayfalarda göz gezdirirken, "Sana da birini hatırlatmıyor mu?" dedi ve anneme göz kırptı. "Bazı şeyleri değiştireceğim. Konsey pozisyonu için olan maçı ilk raunda alacağım. Sonra Phee, en yeni efendilerden Cass'le onun kabulü için dövüşür." Rolladin bize baktı ve kocaman bir çakal gülümsemesiyle sırıttı. "Her şey ayarlandı."

Artık karar verildiğine göre söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Annem sessiz kalmayı başarıyordu ama yanımda titrediğini hissedebiliyordum. Onlara destek olabilmek için annemi kendime doğru çektim, Phee'yi daha da yakınlaştırdım. Sonuçta yapabildiğim en iyi şey destek olmaktı. Kız kardeşimse Park'taki yerimiz için dövülecekti.

İşler böyle olmamalıydı. Bunu biliyor ve bundan nefret ediyordum.

Rolladin odalara doğru, geldiği karanlığa doğru yürürken, "Eşyalarınızı Carlyle'a bırakın," diye ekledi. "Üçüncü kattaki odanız hâlâ açık. Ve lütfen Sarah. Banyoyu kullanın. Üçünüz de bok gibi kokuyorsunuz."

Rolladin'in şatosundan ayrılalı ve Carlyle'daki küçük odamıza yerleşeli neredeyse bir saat olmuştu ama ben hâlâ çok heyecanlıydım. Yatağa oturup silahıma sıkı sıkı sarılmış, mermileri etrafa saçma ve şehri gürültüye boğma imkânına benim de sahip olabilmemi diliyordum.

Sky bir leğen ve annem için yürüme değnekleriyle geri döndüğünde, "Hâlâ inanamıyorum," dedi annem. "Bunu gerçekten yapacağına inanamıyorum."

"Bunları konuştuk," dedim. "Seçeneğimiz yoktu. Eğer kayıt zamanını kaçırırsak deftere SK olarak işleniriz."

Sky, anneme yeni değneklerine alışması için yardımcı olurken, "Rolladin'in, sırf zamanında gelemedik diye bizi *sivil kayıplar* olarak gösterememesi gerekir," diye mırıldandı. Uzun, tahta çubuklar, annemin göğüs hizasına kadar geliyordu, yani tam boyuna göreydi. Annem başını sallayarak teşekkür etti.

"Sayım merkezi hayatta kalanları hesaplamak içindir, zamanı karşı yarışanları değil," diye ekledi Sky ve yanıma oturdu. "Rolladin kuralları istediği gibi değiştiriyor. İşlerin böyle yürümemesi gerekiyor."

"İşlerin nasıl yürümesi gerektiği kimin umurunda ki?" dedim. "Önemli olan onların nasıl yaptığı. Rolladin'i tanıyorsun. Eğer onun kurallarına göre hareket etmezsek, bizi sonsuza kadar kapı dışarı eder."

"Belki bu bir lütuftur," dedi Sky. "Kış geçirmenin tek yolu Park'ta olmak değil. Anlaşmayı iptal etmeyi düşün Phee."

Gerçekten mi? Yani, Sky'm sinirlendiğini biliyordum ama delirmiş gibi konuşuyordu. "Pekâlâ... O halde, Wall Street sokaklarında, bizi sıcak tutması için kitaplarını feda etmeye razısın."

Sky irkildi.

"Ve arada bir, yemek bulabilmek için tünel yamyamlarıyla dostluk kurmaya, bir kol veya bacak parçası için yalvarmaya..."

"Phoenix," diye çıkıştı annem. "Şakası bile hoş değil."

"O halde, Rolladin'in söylediklerini yapmak zorundayız," dedim. Bu iş atom mühendisliği değildi sonuçta. Hayatta kalmak Park demek, Park da Rolladin'in kuralları demekti. "İçimizden biri sokak dövüşüne katılmak zorunda."

Annem, koltuk değneklerini yatağa dayadı ve yanıma oturdu. Leğene bir bez parçası daldırdı.

"Fakat o kişi ben olmalıydım." Yanağımdaki kirleri sildi. Gözlerine baktığımda akmak üzere olan yaşları gördüm. "Benim görevim sizi korumak, tersi değil."

"Kendine bir bak. Yürüyemiyorsun bile." Başımı salladım. "Artık çocuk değiliz anne."

Bu iddiama karşı annem beni kendine doğru çekti ve bir bebek gibi göğsüne yatırdı. Bana sarılırken bütün vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

"Öyleyse o kişi ben olmalıydım." Sky ayağa kalktı ve eşyalarını odanın köşesine yığmaya başladı. Ona bakmak için kendimi annemden kurtardım ama Sky gözlerini eşyalarından ayırmadı. "Büyük olan benim."

Sky'ın bu şekilde düşünmesi beni şaşırtmıştı. "Ama sen en miniğimizsin." Gerçekten beni korumasını beklediğimi mi düşünüyordu? Ayrıca, Sky'm deri ceketi ve taytıyla 65. Sokak dövüşlerinde yer alması oldukça komik bir görüntü oluştururdu. "Önemli değil."

"Hayır, önemli." Sky elini tahta masaya vurdu ve olduğum yerde sıçradım. Ablam asla sinirlenmez veya kontrolünü

kaybetmezdi. Oysa bu sefer, benimle göz teması kurmuyor ve eşyalarını dikkatlice çekmeceye yerleştiriyordu. "Bunların hepsi çok önemli."

Annemin yüzümü leğendeki suyla temizlemesine ve sokak dövüşüyle ilgili nutuk çekmesine izin verdim. *Bir kere yumruk at, belki iki kere. İlk raundu atlat. Birinci çan duyulduktan sonra Cass'in sana vurmasına izin ver ve kendini yere bırak...* Vücudunun geri kalanını temizlemek için leğeni banyoya götürdüm. Banyonun köşesine asılı olan fenerin içindeki alev odaya dağılıyordu. Ben kendimi temizlerken gölgem büyüyor ve dans ediyordu. Odanın tamamı sıcacıktı, sadece bir köşesi değil ve bu, Wall Street'teki dairemizden sonra iyi bir değişiklikti.

Tabii ki Park'la ilgili canımı sıkan birçok şey vardı, fuhuş efendileri ve kurallar gibi. Kuralların bizim aleyhimize işlemesi gibi, özellikle de bu gece. Fakat muhteşem şeyler de vardı. Mesela Park bizi besliyor, koruyor ve hayatta tutuyordu. Ve hepimize bir amaç veriyordu: kış birlikte geçirmek, her sene bir hasat. En azından gökdelenlerin ardındaki savaş bitene kadar.

Derin bir nefes aldım ve ailem için, bütün tutsaklar için dövüşeceğimi düşündüm, Rolladin ve Kırmızı Müttefikler'in kurallarını yazan o şişko kitabı için değil.

Yıkandıktan sonra kıyafetlerimi yeniden giyinirken biraz önce aldığım kararın temeli sarsılmaya başladı. Akşam olacaklarının korkusuyla mideme ağrı girdi. Maçları düşündüm. O sabah, fuhuş efendilerinin birbirinin canını okumasını izleyeceğim için çok heyecanlanmıştım ve artık gösterinin bir parçasıydım.

Sonra, ne kadar engel olmaya çalışsam da geçen kışın kavgalarını düşündüm. Genç tutsaklar, Rolladin'in hizmetine girebilmek için birbirlerini öldüresiye dövüyorlardı. Genç fuhuş efendileri, başkanımızı etkilemek için birbirlerini çekiştiriyordu. Sonra da kaybedenlerin çürük bedenlerini, şişmiş dudaklarını ve bütün kış yürüyemeyenleri düşündüm.

Ya Cass suratımda bir yarık açarsa?

Ya kolum kırılırsa? Veya bacağım?

Ya ölürsem?

Korkuyu fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmişim gibi başımı salladım. Tek yapmam gereken maçın iptal olmaması için birinci raundu sağ salım atlatmak. Sonra ikinci raunt başlayacak, bir darbe alıp yere yatacağım.

Endişelerimi nefesimle dışarı atabilecekmişim gibi derin bir nefes aldım. *Bir dakika dinlen, bir adım at.*

Banyodan çıktığımda, annem değneklerine tutma yeri yapabilmek için birkaç parça bez bulmaya gitmişti ve ablam da odanın köşesinde başka bir fenerin altında oturuyordu. Gün içinde ilk defa dinlenme şansımız olmuştu ve o, şimdiden kendini bir kitaba kaptırmıştı. Onu bu halde görmek içimi rahatlatmıştı yine de. Oyalanacak şeylere kabul ettiğimden daha çok ihtiyacım vardı.

Yıpranmış kitabını, *Charlotte'un Sevgi Ağı'nı* işaret ederek, "O kitabı yirmi kere falan okumadın mı?" diye sordum. Bir kitabı iki kere okumayı hiç anlamıyordum. Hatta açıkçası, bir kere okumayı bile.

Sky gözlerini bile kaldırmadan, "Aklımı meşgul etmeye çalışıyorum," dedi. Konuşmasındaki sahtelik, anlatamayacağım bir şekilde canımı yaktı. Yemin ederim bazen Sky kitaplardaki karakterleri benden daha çok seviyordu.

"O halde biraz daha yaratıcı ol ve kendini temizle, kirli kuş." Yanına oturdum ve gerçek tepkisini ölçebilmek için kitabı elinden aldım.

"Dur, kırılabilir!" diye bağırdı.

"Deli. Bu bir kitap."

Fakat örümceği ezmişim gibi kitabı bir hışımla elimden aldı.

"Bak, çıkışmak istememiştim, tamam mı?" Sky'ın yüzü değişime uğradı ve artık yüzünde sadece sempati dolu bir ifade

vardı. “Özür dilerim. Şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

Kimsenin bana acımasını istemiyordum. İçimde kaynayan bu korku ve nefretle bir şeyler yapmak istiyordum. “Psikopat gibi davranıyorsun.” Uzandım ve yalnızca kitabı bana vermek istemediğini bildiğim için onu bir kez daha elinden aldım.

“Phoenix...”

Sonunda kitabı ele geçirdiğimde neden olayı bu kadar büüttüğünü anladım.

Bu, *Charlotte’un Sevgi Ağı* değildi.

Sayfaları baştan sona ve sondan başa doğru karıştırdım. Hayatımda bu kadar çok el yazısını bir arada görmemiştim. Yani, annemin bize küçükken zorla el yazısı öğretmeye çalışması dışında. Annemin Wall Street’teki dairemizin yakınlarında avladıklarını veya çatıdaki bahçemizde olanları karalaması dışında. Düşündüğüm zaman, bu yazı da anneminkine benziyordu; yuvarlak hatlı ve aynı zamanda bitişik.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi fısıldadı Sky. “Annemin kitabı.”

“Ne demek annemin? Yani o mu yazmış? Ne zaman?”

İlk sayfayı çevirdim. Sky’ın diğer kitaplarında olduğu gibi bir künye olmasını bekliyordum fakat bunun yerine Sky’ın söylediğini doğrulayan bir yazı buldum: *Sarah Walker Miller’a aittir.*

Sky beni susturdu ve kapıya doğru baktı. “Ben bebekken. Sen daha doğmadan önce.”

Sky’ın dudakları titremeye başladı ve ağlayacağını düşündüğüm için gözlerimi devirdim. Fakat konuşmaya devam etti. “Annemin eski dairesinden aldım. O bilmiyor. Aramızda kalsın, tamam mı? Bence bunun bizim olmasını istemezdi. Kasaya saklamıştı.”

Benim bir tepki vermemi bekliyordu, biliyordum ama konuşmıyordum. Şok olmuşum. Sky’ın, annemin eşyasını çala-

bileceğini hiç düşünmezdim, hatta böyle bir yeteneği olduğundan bile kuşkuluydum.

Cevap vermem için beklemekten vazgeçti. Kitabı gevşemiş parmaklarımın arasından aldı ve birkaç sayfa çevirdi.

“Savaş öncesi.” Fısıltıyı, mırıltıya düşürdü. “Bak.”

4 Ocak: Her sene aynı şey. Yemin ederim ki aklımın içinde dönüp duran hikâyelere yerleşebilecekleri bir sayfa sunacağım sonunda. Ama şu anda, Sky'in kirlı bezleri, emzirme zamanları ve hiç uygulanadığı uykı saatleri karşısında hayallerim daha mûsamahakâr gibi geliyor. Hatta gülünç. Sarah Miller yazar olmaya çalışıyor!

Aileme yük olmaktan başka bir şey değil.

Aklımın içinde bir sürü fikir ve soru dolanmaya başladı. Hiçbirini yanıtlayamıyordum ve bu karışıklık bir dizi duyguyu da beraberinde getirdi. Eğer annemin kitabı kasada kilit altında tutulduysa, hiçbir zaman güneş ışığıyla buluşmaması gerekiyor demekti. İçinde yazılı olanları gerçekten bilmemiz gerekiyor muydu?

Sky'ın, bana gösterdiği şey yüzünden kendimi tuhaf ve rahatsız hissettiğimi anlamasını istedim. Fakat her zamanki gibi doğru kelimeleri bulamıyordum. Sky benden bir cevap bekliyordu.

“Çok şey değişmedi,” dedim en sonunda. “Hâlâ çok düzensiz uyuyorsun.”

Sky başını salladı ve sayfayı çevirip annemin kitabına gömüldü.

15 Şubat: Artık karar verildi. Tom, Robert Mulaney'nin atölyesinden ayrılıp babası ve Mary'yle birlikte şirkette çalışacak. Ruhunu parçaladığımı hissediyorum çünkü...

Yatak odamızın kapısının açıldığını duyduğumuzda ikimiz de yerimizden zıpladık. Sky hemen el yazısıyla doldurulmuş kitabı kapattı. Artık kucağında görünen bir domuz ve bir örümceğin solmuş resmiydi.

“Hâlâ Phee’yi *Charlotte’un Sevgi Ağı*’na alıştırmaya mı çalışıyorsun?” Annem, Sky’a zoraki bir gülücük attı. Yorgun ve kol değneklerine yaslanmış haliyle bir milyon yaşında gibi görünüyordu. Ve Sky’ın yalanlarını besleme düşüncesi, içimde bir suçluluk duygusunu ateşledi. Özellikle de bu akşam. Ama Sky haklıydı. Eğer annem kitabı bulursa elimizden alırdı. Ve onunla ilgili aklıma yatan tek bir düşünce vardı: Ona veda etmeye hazır olmadığım.

Ben araya girmeden önce Sky omuz silkti ve cevap verdi. “Bu bir klasik.”

Dilinden bir yalanın nasıl bu kadar rahat dökülebildiğine şaşırmış bir halde ona baktım.

“O kitap, eskiden benim de favorilerim arasındaydı ben çocukken,” dedi annem ve yüzünü boş bir ifade kapladı. “Haydi, temizlenme işini bitirelim. Bunu daha da zorlaştırmanın bir alemi yok.”

Annem kaçak silahımı yatağın altına gizledi ve koridorun sonuna bizim için bırakılmış olan çubuklarla bez parçalarını alıp yolculuğumuz için meşaleler yaptık. Ardından Park’a doğru giden diğer yolunu kaybetmişlere katılmak üzere Carlyle’dan ayrıldık.

Gökyüzünün gün batımına teslim olması ve etrafımızı çevreleyen ağaçların fenerlerle donatılmış hali bütün sahneyi daha da korkutucu hale getiriyordu. Korkularım yüzünden sınırlarım gerilmeye başlamıştı fakat bütün bunlar alışıl gelmiş hisler doğurmuyordu. Koşmak, bağırarak ve aynı zamanda uçmak istiyordum. Damarlarımdan dehşet ve heyecan akar-ken patlayacağımı düşünüyordum.

“Yüzünü koru, karnını koru,” dedi annem. Rolladin’in Sheep Meadow’daki konuşmasını dinlemeye gelen insan kalabalığının arasında kol değnekleriyle aksayarak yürüyordu. Yüzlerce meşale gökyüzüne doğru uzanıyordu. “İlk raundu kazasız tamamlamalısın.”

“Evet.”

“Sonraki raunt, Cass sana dokunur dokunmaz kendini yere bırakacaksın. Anladın mı?” Annem, gözlerini tamamen açmış bir halde bana nutuk çekiyordu. “Kendini yere bırak ve kalkma.”

“Evet.” Kalbimin çirkin ritminin yanında kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. “Kalkmayacağım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin Phee.” Sky elimi tuttu ve aç kalabalığa baktı. “Kaçabiliriz. Veya senin yerine ben çıkabilirim.”

Eğer bu bir teklifse, oldukça boş bir teklifti. Sanki Sky’m ölüm fermanını imzalayacakmışım gibi. Ve nereye kaçabilirdik ki?

Fakat yine de kendimi iyi hissettirdi. Bu gerçek bir seçimmiş gibi. Ve devam etmem için bana biraz olsun güven vererek beni cesaretlendirdi. “Hayır. Ben yaparım. Her şey yoluna girecek,” dedim.

Sky elimi bıraktı, sırtıma tutundu ve insan labirentinin arasından yolumuza devam ettik. Kalabalık, bir sürü insanın yanı sıra kurumuş ter bulutu ve günün kiremit işinden kalma toprakla bezenmişti. İnsan yığınının içinden geçtik. Annemin en yakın arkadaşı Lauren uzaktan bize seslendi ama annem belli belirsiz bir hareketle başını salladı ve bizimle ileriye doğru yürümeye devam etti.

Bunu düşünmek bile hoşuma gitmemesine rağmen annem ve Sky’dan kurtulmam gerekiyordu. Beni geriyorlar, olduğumdan daha fazla heyecanlandırıyorlardı. Sanki omuzlarıma yük oluyorlardı. Eğer yaralanırsam daha fazla insanı üzecektim. Veya daha kötüsü.

Ön tarafa ulaşmamıza dokuz veya on sıra kalmıştı ki tanıdık bir ses duydum.

“Phee! Phee!” Kalabalık yüzünden pek iyi duyamıyordum.

Kahretsin. Şu halde Trevor’la uğraşacak durumda *hiç* değilim. Bize doğru atıldı ve her nasılsa kendini, benim ve annemin arasına soktu.

“Sarah, iyi misin? Bu koltuk değnekleri de ne?”

“Trev, iyiyim tatlım. Küçük bir kaza oldu.”

“Peki sokak dövüşleri konusu nedir? Maçların planını gördüm. Phee’nin adı yazılı.” Bana baktı. “Dövüşlere sen nasıl katılıyorsun?”

“Trev, dövüşler bittikten sonra konuşuruz. Phee’yi biraz rahat bırak, olur mu?” dedi annem ama bir hortlak gibi konuşmuştu.

Kalabalık, Trevor’ı arkalara doğru atarken, “Phee’ye bir şey olmaz, değil mi?” diye bağırdı ve biz yolumuza devam ettik. “Bir şey olmayacak, değil mi?” Sesi gittikçe zayıflıyordu. Sanki denizin üzerinde, yelkenlimizle ondan yavaş yavaş uzaklaşıyorduk.

“Bir şey olmayacak, Trev,” diye bağırdım. “Her şey yolunda gidecek.”

Fuhuş efendileri, kalabalığı yararak gelmeye başladı. Annemle Sky’a bakıp başlarını salladılar ve beni ailemden uzaklaştırdılar. Artık istediğim olmuştu, ayrılmıştık fakat tek başıma ayakta durabilir miyim bilmiyordum. Dizlerim bükülüyordu fakat bu fuhuş efendilerinin dikkatini çekmedi ve beni Rolladin’in podyumuna doğru sürüklemeye devam ettiler.

“Phee, hayır!” diye bağırdı annem. Başımı çevirip bana yetişmek için onun ve Sky’ın kalabalığa karşı yüzdüğünü gördüm. Sağımdaki sarı saçlı, yaşlı gardiyana, “Clara,” diye seslendi annem. “Lütfen bunu yapma.”

Gardiyana, “Olan olmuş, Sarah,” diye mırıldandı.

Konsey üyelerinin etrafını sardığı ve meşaleleriyle bir hale yarattığı Rolladin, Park’a seslenmek üzere sahneye çıkmadan

nce sahnenin yanından geçtim. Her nasılsa, maa hazırlanmak için ormana doğru sürüklenmeden hemen önce Sky'la göz göze geldim. "Her Şey iyi olacak," diye bağırdım bana yabancı gelen bir ses tonuyla. "Biz iyi olacağız."

Çaresizce, Phee'nin Park Gölü'nü çevreleyen ağaçların arasına doğru sürüklenişini izledim. O, karanlığın içinde kaybolurken beni canlı canlı yemekle tehdit eden nefretimi serbest bıraktım.

Phee'nin sözleri beynimde yankılandı. *En minik.*

Siyah koyun.

Kenardaki.

Büyük olan bendim. Phee gitmemeliydi.

Ben gitmeliydim.

Aklımdaki şeytanları kovmaya ve yaslanabileceği parlak bir sütun olmak için düşüncelerimi anneme odaklamaya çalıştım. Elini tuttum.

"Hoş geldiniz!" Rolladin'in sesi Park'ta yankılandı. "Aramıza yeniden katılan kışlık işçiler. Sene boyu benimle kalanlar ve konseyim. Yardımcı efendilerim. Bu yılki sayıma göre, hayatta kalmayı başaran üç yüz seksen iki olağanüstü dostum, bir sene daha yaşayacağız. Ve bunun için kutlayacak çok şeyimiz var."

Kalabalık coşkuyula bağırdı ve meşaleler yukarı aşağı dalgalandı.

"Savaş gökdelenlerin ötesinde devam ediyor ve biz kararlılığımız, onurumuz, yenilgiden kaçınmamız sayesinde yaşıyoruz," diye devam etti. "Şehrimiz fethedildi, limanlarımız ele geçirildi. Kırmızı Müttefikler, dünyanın geri kalanıyla olan bağlantımızı kesti. Fakat biz yaşıyoruz. Bize hayatta kalmamız için çıplak ellerimizden başka bir şey bırakmadılar. Ama BİZ YAŞIYORUZ!" Rolladin ellerini yıldızlara doğru uzattı ve kalabalığın

coşkulu çığlıkları Park'ın içinde gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Bu yaz, konseydeki efendilerimle Brooklyn sınırına gidip geldik," diye devam etti Rolladin. "Kırmızı Müttefikler'e, savaş devam ederken bizim canımızı bağışlamaları ve tutsak olarak yaşamaya devam etmemize izin vermeleri için yalvardım. Ve sizin sayenizde, burada yaşayamaya devam edeceğiz. Elimizdekilerle görmezden gelinerek yaşayabiliriz. Savaş meydanının ortasında bir vaha yarattık. Ve büyümeye *devam edeceğiz*."

Keçeleşmiş çimenlerin üstüne indi ve kalabalık bir kez daha, fırtınaya kapılmış buğday taneleri gibi hareketlendi.

"Bu akşam sizin müdürünüz değilim, sizin tutsak dostunuzum. Gökyüzü siyahken ve sokakların üstünden dumanlar tüterken, tünellerden çıkan kız kardeşinizim. Ve biz birkaç sonbahar önce hayatımızı tırnaklarımızı kazıyarak kazandık. Bu akşam size bir hediye sunuyorum, cesaretinize layık bir kutlama. Şükretmemiz gereken her şey için sevinecek, dans edecek ve savaşacağız."

Önümdeki insan hatları yüzünden pek iyi göremiyordum ama Rolladin, arkasında duran yardımcı efendi kümesine bir işaret yapmış gibiydi. Savaş efendileri ayrıldı ve ormana doğru ilerledi. 65. Sokak dövüşleri başlamak üzereydi. Buraya kadardı. Hepsi gerçekte.

"Artık daha fazla beklemeden sayım festivalini başlatalım. İlk karşılaşmamız için 65. Sokak alt geçidine geçelim."

Kalabalık bağırdı ve davullara vurulmaya başlandı. Perküsyon sesleri karanlık gökyüzüne yükseldi. Sürü gibi, ağaçların arasından geçerek ve Park'ı donmuş nehir gibi ikiye ayıran beton yollara yayılarak Sheep Meadow'dan geçtik. Yanımdan aksayarak yürüyen annem attığı her adımda acıyla yüzünü buruşturuyordu.

* Central Park'ın içinde bulunan, eskiden koyunların otlatıldığı ve şimdilerde şehrin meşhur gökyüzü manzarasının izlendiği geniş, yeşillik alan. -çn

“Rolladin ilk bölümün konseydeki mevki için olduğunu söylemişti. O halde Phee ve Cass ikinci bölümde olacak.” Kalbimin davullardan daha yüksek sesle çarptığına yemin edebildim. “Phee’nin bizi görebilmesi için tam köprü’nün altından durmalıyız.”

Annem başını salladı. “O halde hızlanalım.”

Annemin arkadaşı Lauren bize yetişti ve üçümüz, sürü 65. Sokak alt geçidinin iki tarafını da kaplamadan önlerine geçebilmek için kalabalığı yararak yürümeye devam ettik.

“Onu görüyor musun?” diye sordu Lauren bize.

“Hayır, onu kaybettik,” dedi annem. “Onu ormanın içinde hazırlıyor olmalılar.”

Müzik sesi o kadar yükselmişti ki ne düşündüğümü bile duyamıyordum. Artık kalabalığın içine gitarlar da dahil olmuştu. Şarkı söylenmiyor, sadece inleme sesleri ve uğultular duyuluyordu. Tuhaf bir şekilde kulağa hoş gelen bu sesler, kâbus ninnileri gibi büyülüyordu insanı.

65. Sokak geçidinin altına dağıldık. Neredeyse, bir elinde DUR işareti tutan, diğer eliyle meşale sallayan, Rolladin’in yardımcı efendilerinden birine çarpıyorduk. Park’taki çocuklardan birkaçı gülererek nöbetçinin etrafında koşuşturuyorlar ve karşılaşmaları yukarıdan izlemek için kafalarını köprü’nün üstünden sarkıtıyorlardı. Eskiden bunu kız kardeşimle ben de yapardık. Bu akşam dövülecek olan kız kardeşimle.

Derin bir nefes verdim ve görevime odaklanmaya çalıştım: öndeki, köprü’nün kemerinin gölgesinin ucundaki, en ön sıradaki yerimizi kapmaya. Lauren’la birlikte insanlara dirsek atmaya başladık ve tutsaklar etrafımızı kuşatırken elimi koruma geçidi gibi annemin önüne koydum. Diğerleri 65. Sokak geçidinin altına öbür taraftan gelmişlerdi ve geçit insan bedenleriyle sarılıydı. Meşaleli nöbetçiler kalabalığı çit gibi yarıyordu. Alevler, köprü’nün kemerlerinde tuhaf ve korkutucu gölgeler oluşturuyordu.

Phee'yi götüren nöbetçi Clara, büyük ve geniş daireler çizerek adımlarıyla dövüş alanını işaretlerken, "Tüneli boş bırakın. Boş bırakın!" diye bağıırıyordu. "Rolladin için yol açın."

Rolladin kalabalığın içinden geçerek tünele doğru gelirken davullar ve ağıtlar kesildi.

Annem elimi tuttu ve bana baktı. "Phee'ye bir şey olmayacağına söyle bana."

"Ona bir şey olmayacak," dedim ikimize de.

"65. Sokak dövüşleri yalnızca bir Park geleneğı değildir." Rolladin'in sesi tünelde yankılandı ve davullar sabit bir ritme geçtiler: GÜM, güm, GÜM, güm, GÜM, güm, GÜM. "Bizden alınan tutsakları anma törenidir. Kırmızı Müttefikler'i eğlendirmek için feda ettiğimiz hayatların, bu sokakta spor için anlamsızca dövülenlerin kutsanmasıdır. Onları bu karşılaşmalarla onurlandırıyoruz. Umutsuz başlangıçlarımız aklımızdan hiç çıkmasın. Ve bizi hayatta tutan gücü ve fedakârlığı her zaman hatırlayalım."

Kalabalık aynı anda karşılık verdi. "YAŞA!"

"İlk karşılaşmada sizlere iki yardımcı efendi sunuyorum: Philip ve Lory. Bu yaz sevgili dostum ve sırdaşım Samantha'yı kaybettiğimiz için konseyime katılma şansı için dövüşecekler." Birkaç efendi üzüntüyle mırıldandı. "Fakat bu tehlikeli şehirden öğrendiğimiz üzere ölüm beraberinde hayat ve fırsat getirmektedir." Rolladin kollarını yukarı kaldırdı. "Üç karşılaşma! Ardından ok atma yarışması ve tabii ki koşu yarışları. Ve nihayetinde senelik ziyafetiniz!"

Bir "YAŞA!" daha.

"Daha fazla vakit kaybetmeden başlayalım!"

Lory yanıımızdan geçerek açıklığa doğru ilerlerken yumuşak vizon pelerini koluma sürtündü. Philip diğer taraftaki kalabalığın arasından çıktı. Ve ikili, meşaleyle aydınlatılan alt geçitte halkalar çizmeye başladılar. Işığın ve gölgelerin tehlikeli dansı.

Lory'nin şekilli kollarını ve ağaç kütükleri kadar kalın olan bacıklarını incelerken, "Philip'i ölmüş bilin," dedim annem

ve Lauren'a. Lory'nin başında çoktan emekliye ayrılması gereken çizik içinde bir kask vardı ve ellerinden başka bir silah taşımıyordu.

Philip'e üzölmüyordum. Bugün bizi kayıttan geri çevirdiği için tüm benliğimle ona karşıydım. Ruhumun bütün derinliklerinde onun yok edildiğini görmeyi diliyordum.

"Yaşlanıyor," dedi Lauren. "Güç uğruna oynanan aptalca bir oyundu bu. Eğer kaybederse Rolladin pelerini geri alacak."

Kimin kazanacağı, kaç raunt ve kaç hamle olacağına dair bahisler yapılıyor, kumar oynanıyor ve sonuçlar tartışılıyor sohbetler de heyecanlı bir hal aldı. Ben, bu kaos içinde kendimi sakinleştirmeye ve sıradakinin kız kardeşim olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum. Bir de onun Park'ta dövüşen en şansız kişi olabileceğini.

Kolumu anneme doladım ve onu kendime doğru çekip bana yaslanmasını sağladım. Phee'nin geldiğini görebilir miyim diye bakmak için boynumu geriye doğru atıp insanların arasından arka tarafı görmeye çalıştım.

Onu göremiyordum ama bir anlığına kalabalığın arkasındaki çimenlikte hareket eden başka bir şey gördüm. Gölgelelerin arasından geçiyor, beton yolların ve ağaçların üzerinden atlıyor ve 65. Sokak'ın çılgınlığından uzaklaşıyordu. Onun korkmuş bir geyik olduğuna karar vermek üzereydim ama daha yavaş ve daha büyüktü. Neredeyse... Neredeyse bir insana benziyordu.

Bu durumu düşünemedim ve anneme bir şey söyleyemedim tünelin çılgınlığına kapıldım. Davullar, ışıklar, bağırışlar öfkeli bir fırtına gibi büyüyordu. Tünelin içinden Lory'nin hayvani savaş çılgınlıkları duyuldu.

"Benimsin!"

Philip, kaldırımın yanındaki kavisli tuğla duvara çıktı ve Lory'nin üzerine atladı. Uçuyor gibiydi.

Fakat Lory eğilince yumruğu havada kaldı ve Lory de mi-

desine dirsek attı. Philip büküldü ve Lory çenesinin ortasına bir yumruk attı. Philip sendeleyerek tuğla duvara doğru geriledi ve sert bir ses çıkarak duvara çarptı.

Hemen toparlandı ve Lory'ye doğru atak yaptı.

O yumruk atınca Lory eğildi ve kroşe attı. Lory zıpladı...

Hakem olan Clara, kalabalığı yarararak geldi ve, "MOLA!" diye bağırdı. Philip ve Lory'yi tünelin iki zıt yönüne doğru ittirerek ayırdı.

Kalabalık iyice coşmuştu. Arkamızdaki tutsakların, daha iyi görebilmek için öne doğru eğilirken annemin ve benim kıyafetlerimi çekiştirmelerini, vücudumdaki ellerini ve ensemeye vuran sıcak nefeslerini hissedebiliyordum.

Bir dakika sonra Clara, "İkinci raunt!" diye bağırdı.

Philip kaskını düzelitti ve ringe geçti. İşe yaramaz bir ısınma hareketi yapma süresi varmış gibi kesik kesik zıplamaya başladı ama Lory çoktan üzerine doğru hamle yapmıştı.

Arkamda duran ve aralardan bakan Bayan Warbler, "Philip gidici," dedi. "Onu alt etti. Onu alt etti!"

Lory, Philip'in yüzüne yumruk attı, bir tane daha, iki tane daha ve onu sırtüstü yere serdi.

Lory'yi kıskırtmak için, "Taş kullan!" diye bağırdı kalabalıktan biri.

Ben böyle bir olasılık karşısında yüzümü ekşitmişken Lory köprüünün gölgelerinde dolanıp düz bir şey kaldırdı. Yumruk büyüklüğünde düz bir taş parçası. Philip kaçmaya çalıştı ama Lory rakun şalının yakasını tuttu ve onu altına aldı.

"Dur!" diye bağırdı Philip. "Dur!"

Fakat kimse dikkate almadı. Sonuçta bu 65. Sokak dövüşleriydi. Kural yoktu. Biri düşünceye ya da ölünceye kadar "dur" yoktu.

Lory, Philip'in kaskını çıkardı ve taşı başına geçirdi. Philip'in şakağından fışkıran kanlar gözünden saçlarından akmaya başladı. Daha fazla bakamadım.

"İşini bitir Lory!" diye kükredi kalabalık.

Gözlerimi açmadım ve annemin elini bir kere daha tutup iyice sıktım.

Hakemin, "Bir, iki, üç, dört, beş..." diye saydığını duydum. Kalabalık da ona katıldı. "Altı, yedi, sekiz!"

Sonra sessizlik oldu.

Rolladin, "Tebrikler," derken sesi tünelde inledi. "Tebrikler."

Gözlerimi açtım. Rolladin, Philip'in 65. Sokak alt geçidinin köşesinde yatan bedeninin etrafında dönüyordu. Onu incelemek için eğildi ve yüzünü karmaşık bir duygu bulutu kapladı. Sonra yeniden boş ifadesini takındı.

"Lory cesareti için efendiler konseyime katılacak. Philip'in hizmetleri övgüye değerdi." Rolladin yardımcı efendilere Philip'in bedenini taşımaları için işaret etti. "Ama artık bitti. Eğer bu geceyi atlatabilirse," dedi takımına dönüp, "yarın bir işçi olarak çalışmaya başlayabilir."

Üç genç savaş efendisi Philip'i alt geçitten çıkarırken kalabalık tezahürat ediyor ve kahkaha atıyordu. Rolladin zafer kemerini hakemden aldı, omzuna attı ve Lory'yi tebrik etmek üzere alanın karşısına yürüdü. Lory'nin suratını tuttu ve tutkulu, hükmedici bir öpücükle kendi suratına yapıştırdı.

"İzlediğiniz şeyin ne olduğunu, size yıllarca bunu karşılaştıkları neden yaptırdığımı anlıyor musunuz?" diye sordu Rolladin kalabalığa. "Size *evrimi* göstermek için. En sağlıklı'nın hayatta kaldığını. Buradaki şampiyonumuz gibi yalnızca içimizdeki güçlü olanlar," Lory'nin kolunu havaya kaldırdı, "hayatta kalacaktır. Zayıflara bu şehirde yer yok."

Annemin ağladığını, Rolladin konseyin en yeni üyesine, hayvanat bahçesi kaplanının postundan yapılmış kemerini takdim ederken fark ettim.

Bir çift fuhuş efendisi beni Sheep Meadow ve 65. Sokak'a doğru çekiştirirken Cass bana, "Saçlarını yolacağım. Gözlerini çıkaracağım. Dişlerinden kendime kolye yapacağım," diye bağıyordu.

Fuhuş efendilerinden biri kolumu sıktı. Arkasına döndü ve Cass'e, "Dövüşü ringe sakla," dedi.

Karanlık araziden geçtik ve çatlak beton yoldan yürüyüp 65. Sokak geçidinin yarım ay gibi kapladığı alt geçide doğru ilerledik. İşçiler ve fuhuş efendileri ellerindeki meşalelerle iki tarafı da tutmuştu ve çocuklar dövüşlerin ucuz koltukları olan köprüde durmuş, aşağıya sarkıyordu. Manzara tam bir kaostan ibaretti: bağırışlar, tezahüratlar, karanlık gökyüzüne uzanan meşaleler, arka tarafta dönen kumar ve ağız dalaşları. Her yıl, kana susamış bir izleyici olarak onların arasında yer alır ve ona yaklaşan tehlikeyi haber vermek için bir fuhuş efendisine bağırıyor olurdum. Dışarıdan nasıl göründüğünü hiç düşünmemiştim. Çılgınca bir kurban edilme olduğunu hiç fark etmemiştim.

Çılgınlığın içinden çıkan biri bize doğru geldi. "Onun için hazırlar," dedi Clara, yaşlı hakem.

"Kim kazandı?" diye sordu Cass arkamdan.

"Lory."

"Anlamıştım. Philip, ihtiyarın tekiydi," diye güldü Cass.

"Sıkmıştı zaten."

Fakat Clara onunla birlikte gülmedi. "Biraz saygı göster.

Yüzü dağıldı." Hakem beni refakatçilerimden teslim aldı ve Cass'e doğru bakarak başını salladı. "Belki kendi karşılaşmana odaklanmalısın."

Cass boynundaki küçük, kirpi şalı düzeltti. Bizi ayıran tek aptalca şey oydu. "Bu kemirgen için endişelendiğimi mi sanıyorsun? Lütfen." Bana gülümsedi. "Onu ölmüş bil."

Davullar yine vurulmaya başlandı ve başlamamıza birkaç dakika kaldığını anladım. Kalbim tekliyor, yukarı doğru sıçırıyor ve boğazıma doğru tırmanıyordu. *Tanrım, sanırım kusa-çağım.* Hakem Clara, beni Cass ile iki refakatçimden ayırdı ve küçük bir tepenin üstünden insan kalabalığına doğru soktu.

Clara beni kalabalığın içinden geçirirken geçidin altı, el-lerden oluşan sulu bir yahni gibiydi ve, "O Phee mi? Sarah Miller'ın küçük kızı mı?" tezahüratları eşliğinde kaynıyordu. Başım dönüyordu ve kalbim hızla çarpıyordu. Yemin ederim ki burada boğulup gidecektim. Sanki her şey üzerimi örtecek ve beni altına alacak gibiydi.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim fark etmeden.

İleri doğru devam ederken Clara beni yanına çekti. "Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi kulağıma. "İlk raunt ayakta kalmaya bak." Bana tavsiye veriyor olmasına rağmen gözleri taş kesmiş gibiydi. "Kuralların olmadığı tek yer ringdir."

Clara'ya biraz daha baskı yapmadan beni alt geçidin merkezine yerleştirdi.

Ben yüzlerce tutsağın ortasında öylece yapayalnız dururken kalabalık sustu.

Etrafıma bakındım ve arkadaşlarımdan, işçilerin yüzleri, tünelin altındaki ışığın ve gölgelerin arasında birbirine karıştı. Sky ve annemi bulmaya çalışarak derin bir nefes almaya çalıştım ama kalabalığın inlemeleri ve şaşırmış halde fısıldamaları beni bir fırtına gibi içine çekiyordu.

Geri çekilmeye, arkamdaki insanların üzerine doğru gitmeye başladım ve karşı tarafta kibrit gibi dizilmiş olan kalabalığa baktım.

Kaçmak isteseydim bile geçebileceğim bir yer yoktu.

“Ve şimdi sırada, nadiren yaşanan bir şey var.” Rolladin ringin ortasına geldi ve kalabalığa seslendi. “İçinizden biri, merhamet için sokak dövüşüne katılıyor.”

Kalabalığın sesi, soruların uğultusu eşliğinde yükseldi.

“Ailesi Park’ın kurallarına saygı göstermedi,” diye ekledi Rolladin, “ve umutsuzluk içinde bu öneriyi sundu. Gördüğünüz üzere ben de kabul ettim. Fakat bu hepinize ders olsun. Savaşın orta yerinde, *hiçbir* şey bedava verilmez.”

Rolladin bana baktı. Fakat yüzü tuhaftı. Sanki endişeli veya üzgün gibi bir hali vardı. Sonra bana bakarak hafifçe başını eğdi. Bunu o kadar belli belirsiz yapmıştı ki neredeyse anlayamamıştım. Ona bakmaya dayanamıyordum. *Canın cehenneme Rolladin.*

Sky’ın, bu sabah doğum günüm için verdiği çimen kolyeyi tuttum, onun eliymiş gibi yaptım. Ailemi görmem gerekiyordu ve bu *ihtiyaç* nefesimi kesiyor, ellerimi titretiyordu. Delirmiş gibi kalabalığı taradım, olabildiğince hızlı bir şekilde bütün yüzlere teker teker baktım.

Neredeydiler?

Clara, sağ tarafında bir delik ve tam ortasında büyük bir lekesi olan ödünç bir kaskla geri döndü.

“Ne yaparsan yap, bunu kafandan çıkarma,” dedi ve kaskı çeneme bağladı.

Cevap vermedim, cevap *veremezdim*. Her şey çok çabuk oluyor ve hiçbirisi gerçekmiş gibi gelmiyordu. Olan biteni, başka birinin kâbusundaki kafesten izliyordum.

Rolladin hâlâ Cass’in, karşılaşmanın ve benim bir emsal oluşturduğumuz hakkında konuşmaya devam ediyordu ama sözlerini anlayamıyordum. Sanki birer sinek gibi yanımdan uçup gidiyorlardı.

“Göze göz...”

Tek düşündüğüm şeydi: *Neredeler?*

“Park’ın işleyişi...”

Ve kavisli geçidin tavanında dans eden gölgeler, Rolladin’in sesi, inlemeler ve fısıltılar... Hepsi öyle bir kaynama noktasına ulaşmıştı ki ne yaptığının farkına bile varamadan ses tellerim titremeye başladı. “DURUN!”

Artık tek konuşan bendim. Korku içimi kaplıyor, her yanı-
mı kırıp geçiriyordu ama yine de konuşuyordum.

“Bunu Başkan Rolladin için yapmıyorum,” dedim. Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırmıştım. Ses tonum bir davul kadar düz ve netti. “Bunu ailem için yapıyorum. Annem ve Sky için.” Alt geçidin iki tarafını da kaplayan, Park’ın yorgun ve bitkin yüzlerine baktım. “İşçiler için yapıyorum.”

“Ne cüretle böyle...” dedi Rolladin ama sözü kesildi.

“Phee!”

Sky, karşı taraftaki kalabalığı tutan fuhuş efendilerinden birinin yanından geçti ve ringe doğru birkaç adım attı. Annem onu geri çekmeye çalışıyordu ama Sky kolunu silkerek onu uzaklaştırdı. Gözlerimi kapatıp açtım. Artık kalabalık yoktu. Sadece ikimiz vardık. Wall Street’teki nehrin kenarında gülüyor, itişiyor, yalancı dövüşümüze hazırlanıyorduk. Ne kadar tuhaf olsa da Sky zihnimi okuyarak bana unuttuğum şeyi hatırlattı.

“Silahlarını hatırla,” diye bağırdı Sky.

Kalabalık şaşkınlık içinde mırıldandı.

Ben şaşırmamıştım.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi yeniden kapattım ve söylediyini yaptım. Küçükken birlikte yaptıklarımızı, ablamın hikâyelerinde ve rüyalarında şekillenen silahları düşündüm: Sky’ın Battery Park’ta yaşadığına yemin ettiği büyücülerin kılıçları, perilerin büyüleri tozları. Silahlarımızı çıkarır ve her şeyle savaşmaya hazır olurduk. Annemin gece yarısı çılgın atmasına neden olan hayaletlerle bile. Şehir merkezindeki apartman dairelerini yağmalarken yataklarında bulduğumuz iskeletlerle bile.

Cass bana dokunamaz.

“Sessizlik!” diye kükredi Rolladin. “Bu kadar gecikme yeter. Artık başlama zamanı!”

Ablam kenardakilerin arasına çekildi. Artık sadece tünelin iki tarafındaki Cass ve ben kalmıştık. Cass kaldırımın üzerinde yürümeye başladı. Bana hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Ben de onu taklit etmeye ve öbür tarafa doğru yürümeye başladım. Kalabalık yeniden canlandı. Tezahüratlar ve ısıklıklar Park’ı çınlatıyor, tüneli sallıyordu.

“PHOE-NIX! PHOE-NIX!”

Etrafımı saran korku bulutuna rağmen tezahüratları duyabiliyordum. Dişlerimi sıktım, eklemelerimi kütlettim ve boğazımdaki düğümü yutarak aşağıya, aşağıya, aşağıya gönderdim.

Cass ringi geçti. Hızla bana doğru geliyor, koşuyor, sıçırıyor, yumruğunu meşaleyle aydınlatılan tünele doğru kaldırarak...

Eğildim ve yana kaydım.

Cass ayağa kalktı, üzerindeki tozu silkti ve arkasını dönerek gülümsedi. “Sonsuza kadar kaçamazsın.”

Sırıttı ve yeniden bana doğru koştu. İki yumruğu da havada, çarpmaya hazır bir haldeydi. Ben ondan uzaklaşmadan omuzlarımı yakaladı. Ellerim içgüdüyle havaya kalktı ve yüzüne, gözlerine, aptal şalına doğru uzanarak...

ÇAT. Kaburgam çatırdadı ve Cass elini kaldırıp yanağıma çarptı. Vurduğu yer, tenime mum yapışmış gibi yanıyordu. Bağırđım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Fakat Cass beni yakaladı ve itti. Geriye düşerek sanki bir rüzgâr beni güçlü, tek bir hamleyle yere sermiş gibi kaldırırma sırtüstü uzandım. İnlemem tünelde yankılandı.

Kalk, lanet olsun Phee. Kalksana. İlk raundu atlatmalısın.

Çiğerlerimi canlandıran derin bir nefesin ardından emekleyerek ayağa kalktım.

“Küçük, mazoşist bir orospusun, değil mi?” dedi Cass üzerine atlayarak ve saçımdan yakalayarak beni tuğla duvara doğru çekti.

“Dur!” diye bağırdım. “DUR!”

Bir şekilde Cass’ın kaburgasına dirsek atmayı becerdim ve ona doğru yaslanıp ikimizin de kaldırımı takılmasına sebep oldum.

Tezahüratlar tünelde çınladı.

“Dayan Phoenix!”

“O Rolladin’in yalakasından başka bir şey değil!”

“Benim için dayan. Kızım için. Huzur içinde uyusun!”

Sonra Hakem Clara aramıza girdi ve bağırdı: “MOLA!”

Cass yeniden üzerime yürüdü ama Clara onu karşı köşeye doğru çekti.

Cass iki raunt arasındaki bir dakikalık mola için uzaklaş-tırılırken, “Beni zorlama orospu!” diye bağırdı karşı koyarak.

Kalabalık, 65. Sokak’ın altındaki bir okyanus gibi yüksek bir ses dalgasını andırıyordu ama her nasılsa ben tek ihtiyacım olan sesi duydum. Annemi. “Phee, bir sonraki darbeye yere uzan!”

Annem ve Sky’ı bir daha görebilme arzusuyla dizlerimin üzerinde durmak için kendimi zorladım. Fakat artık ön sırada değillerdi. Kabalık onları yutmuş olmalıydı.

“İkinci raunt!”

Cass işçilerin arasından çıktı ve bana doğru koşmaya başladı. Hiç zaman kaybetmedi. Sağ tarafıma yumruk attı. Sonra çenemin altına vurdu ve yemin ederim ki darbesini bütün dişlerimde hissettim. Diğer yumruğu şimşek gibi hızlıydı ve yanağımı hedef aldı. Bir alev gibi canımı yaktı.

İki büküm oldum.

Cass mideme tekme attı ve savruldu. Tünelin öbür tarafındaki hatlara, ring alanını çevreleyen bacakların ve ayakların oluşturduğu sıralara doğru emeklerken kusuyor, tükürüyor ve kan püskürtüyordum.

“Yeter!” Ablamı göremiyordum ama onu duyabiliyordum. Sky’ın sesi panik doluydu ve diğerlerini bastırıcasına çaresiz bir halde yükseliyordu. “Phoenix, yere YAT!”

Hakem Clara geri sayımı başlattı. "Bir... iki..."

Ben kanlar içinde yerde yatarken zaman komik bir hal aldı.

Durdu, bana sonsuzluğun bir kesitini bahşetti ve etrafımdaki bütün işçileri hissettim. Bütün tutsakları, özellikle de Sky gibi, ben gibi ve hatta Trevor gibi genç olanları. Kurallardan başka bir şey bilmeyenleri hissettim.

Bir tek şey yapmam gerektiğini bilsem de... *durup* yatmam gerektiğini... Onlar için dövüşmeye geldiğimi söylemiştim.

"... beş... altı..."

Evet, pekâlâ, yapmam gereken şey bu, diye düşünmeme fırsat kalmadan, fuhuş efendilerinden birinin botundan çıkan kırmızı saplı, ince bıçağı fark ettim. Bacaklarına doğru süründüm ve bıçağı çıkardım. Dövüşmek için içimde kalan son kırıntılarla arkamı döndüm ve atağa geçtim. Kulağımda bir tek hakemin sözleri vardı: *Kuralların olmadığı tek yer ringdir.*

Küçük bıçak Cass'in üst koluna saplandı ve hızlı bir hareketle bıçağı geri çektim. Gözlerimi kocaman açtım ve Cass haykırarak yere düştü, kolunun kavradı. Ayaklarımın üzerine kalkmak için kendimi zorladım. Kan, sıcak ve acı, her yanımdan bana saldırıyordu ve Clara Cass'le aramıza girdi.

"MOLA!" diye bağırdı ve ikimizi karşıt noktalara uzaklaştırdı.

Cass'in koluna, bütün kolunu kanlar içinde bırakan parmak büyüklüğündeki kesiğe baktım. *Bunu ben yaptım.* Nefes aldım. Dudaklarımı sildim, kaşlarımı sildim ve kaskımı düzelttim. *Bunu ben yapmışım.*

"Mola mı?" diye çıkıştı Cass. "Mola ha? Orospu hile yaptı. Ringe silah getiremezsiniz. Rolladin!" diyerek yan taraftaki rahat yerinde duran müdürümüze seslendi.

Rolladin'in yüzü ciddi ama rahattı. Cevap vermedi.

Bu adil miydi? Önemi yok muydu?

Düşünemiyor, bunları anlayamıyordum çünkü artık zaman, bir çocuk arı kovanını karıştırmış gibi akıyordu. Fakat her nasılsa, "Onu ben getirmediğim," diyebilirdim.

Cass her zamanki zoraki ve alaycı gülüşünü takındı. "Bana teknik detaylardan mı bahsedeceksin?" diye bağırdı. "Seni geberteceğim."

Kalabalık yeniden fısıldaşmaya, homurdanmaya ve inlemeye başladı. Bunca karmaşanın içinde, yemin ederim ki Sky'ın ve annemin bana seslendiğini duyabiliyordum. "Phee, yeter!"

Yine de zaman ileri sarmaya devam ediyordu ve Clara bağırdı: "Üçüncü raunt!"

Ve Cass, açık kafesten kaçmış bir aslan gibi üzerime saldırdı. Kan lekeleri olan küçük bıçağı, onun geçemeyeceği hareketli bir duvarmış gibi her yöne sallayarak aramızda tutmaya çalıştım.

Fakat Cass kolumu yakaladı ve bükerek dizine doğru çekip diğer eliyle mideme yumruk attı. Daha fazla dayanamıyordum. Sanki biri kalbimi çıkarmış ve beton zemine fırlatmış gibiydi. Dizlerimin üstüne çöktüm ve bıçak elimden fırlayıp gitti.

Bıçağı uzandım ama Cass beni kendine doğru çekti ve birbirimize dolanarak tünelde yuvarlanmaya başladık. Park'ta, inleyen tezahüratlardan başka bir şey duyulmuyordu. Cass'in ayağı bıçaktan birkaç santimetre uzaktaydı. Onu eline aldığı anda her şeyin biteceğini biliyordum. Ama onu tutamıyor, onu durduramıyordum. Parmakları bıçağın etrafını sardı ve...

"YETER!"

Cass, aç gözlerle bana baktı. Sonra da şaşkınlıkla Rolladin'e döndü.

Cass'in altından çekilmek ve bacaklarım el verdiğince koşmak, kış günlerindeki Wall Street kadar sessizleşmiş kalabalığın arasından uzaklaşmak istiyordum. Fakat hareket edemedim.

"Yeter dedim." Rolladin'in sesi yükselmışti ve sanki hemen yanımda, kulağımın dibindeymiş gibi yakından geliyordu. Cass'in elimi bıraktığını hissettim. Rolladin gerçekten de yanımdaydı. Sertçe elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Kolumu

sertçe tuttu ve hareket etmeme izin vermedi. Cass'i de diğer tarafında tutuyordu.

"Karşılaşma berabere," diye bağırdı Rolladin tünelin altından. Fakat sesi, gökdelenin tepesinde dengesini bulmaya çalışır gibi komik ve korkak çıkmıştı. "Cass, yardımcı konseyimin en yeni efendisi unvanını garantiledi. Ve Phee ile ailesi, Phee'nin sergilediği cesaret sayesinde Park'ta bizimle kalmaya devam edecekler. Bu gece üçüne de fazladan erzak verilecek."

Kalabalık artık sessizliğini bozmuştu ve yüzlerce sesin haykırışları yüzüme tatlı bir gülücük yerleştirdi. *Beraberlik*.

Dünya hızla dönerken ben gittikçe küçülüyordum.

Rolladin kalabalığa, "Son karşılaşma!" diye bağırdı. Fakat tüneldeki en güzel yere geçmeden önce beni kendine doğru, mavi gözlerinin yeşile döndüğünü görebileceğim kadar yakınına çekti.

"Annenin yanına git." Gözleri tekin değildi, alevin içinde işkence görmüş iki hayalet gibiydi. "Şimdi."

Çukurdaki ateş yüzümüze ve elimize yansıyor, kâselerimizdeki tavus kuşu güvecimizi ısıtıyordu ve bir anlığına dünyayı bir serap, bir rüyadan kesitmiş gibi hissettim. Kız kardeşim güvendeydi. Gözü bantlı, dudağı şişmiş ve birkaç kaburgası ezilmişti ama güvendeydi. *Hayattaydı.*

Yemeğimizi, kâselerimize gömülmüş bir halde, omuz omuza yiyorduk. Hatta kardeşimin gerçekten yanımda olduğuna ikna olmak için kolumu onun koluna dolamıştım. Bu şekilde oturmak tuhaftı, biliyorum ama Phee benden kurtulmaya çalışıp yemeğini iki eliyle yemeye çalıştığında nedense onu bırakmadım.

“Pekâlâ garip şey.” Omuz silkti ama bana kocaman ve yamuk bir gülümsemeyle baktı. İkimiz de onu kaybetmenin eşğine geldiğimi... *geldiğimizi* gayet iyi biliyorduk. “Kol kola kalalım.”

Sheep Meadow, küçük ateş çukurlarıyla renklenmişti. Karşılaşmaların bitişiyle resmi sayım festivali başladığı için de her birinin etrafını, taşların veya tahta parçalarının üstüne tüneyen, aç ve yorgun tutsaklar çevrelemişti. Ateşlerin çoğunun başında duracak yer yoktu ama Phee’nin cesur gösterisinden sonra Rolladin, ağaçlık alanın yakınında, kalabalıktan uzak yerdeki ateşlerden birini bize vermişti. Tuhaf bir şekilde, en başta içimizden birinin dövüşmesini kendi istemiş olmasına rağmen, sonrasında defalarca Phee’nin iyi olup olmadığını sormuştu. Ok atma yarışmaları sırasında Phee’nin yaralarını bizzat kont-

rol etmiş, doktorların ilgilenmesine izin vermemişti. Sanki... Sanki önemsiyor gibiydi. Bütün bunlar olurken annem ona soğuk bakışlar atıyordu ki bu da beklediğim bir şeydi.

Annem, erzak sırasmdan dönüp Phee'nin diğer tarafına kurulurken, "Hâlâ bu karşılaşmaya inanamıyorum," dedi. Sanki Phee'nin etrafını sarıp sarmalamak istiyor gibiydik. Phee'nin karşılaşmasından sonra büyük 65. Sokak buluşması başlamıştı ama annem de ben de şansımıza inanmıyorduk. Sanki Phee birden aramızdan kaybolacak gibiydi. "Ablan ve ben aklımızı yitiriyorduk."

Phee başını tabağından kaldırmadan, "Nasıl yani, Cass sağlığının beni alt edeceğini mi düşündünüz gerçekten?" diye sordu. Fakat o şişmiş dudağına dokunurken, ben gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Ve her nasılsa, ateşli kâbuslardan henüz uyanmış gibiydim, hâlâ korkuyordum. Çok yaklaşıştık.

Annem ikimizi de kendine doğru çekti. "Bir daha asla, asla ama asla böyle aptalca bir şey yapmayın. Duydunuz mu?" diye fısıldadı.

Güldüm çünkü hemen yanımdaki Phee omuz silkmiş ve, "Bakarız," demişti.

Festival gittikçe ısındı ve müziğin yeniden duyulmasıyla sesler yükselmeye başladı. Savaş efendilerinden bazıları tarlaların ortasına dans etmeye, Park'm içinde dönüp kıvrılırken Rolladin'in kaçak içkileriyle dolu olan kupalarını kaldırmaya ve birbiriyle tokuşturmaya başladılar.

Her yıl aynıydı. Dövüşleri izler ve katliam için bağırırdık. Sonra bazı işçiler, fazladan erzak veya çalışmadan geçirilecek bir gün kazanmak için ok atma yarışmasına katılırlardı. Sonra karnımızı doyurur, bir kereliğine kendimizi iyi hisseder ve gece yarısına kadar, çalan müzik eşliğinde yıldızların altında rahatlardık. Ya da Rolladin'in savaş efendileri sarhoş olup kavgaya çıkarıncaya kadar. Hangisi önce olursa.

Bu Park'ın keyifli günlerinden biriydi ve ben bunun tadını çıkarmak, kendimi kutlamalara kaptırmak istiyordum. Fakat bu pek kolay değildi. Sinirlerim hâlâ gergindi ve kendimi yatıştıramıyordum. Korku, adrenalin, kıskançlık ve öfke. Ve tabii ki karanlık köşelerde, kilimin altına süpürülmüş bir toz tanesi gibi duran ve hiçbir zaman anlam veremediğim hüznün.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Phee. "Yine geliyor."

Bakışlarını takip ettim ve Trev'in, yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde dumanı tüten bir kâseyle Park'ın öbür tarafından bize doğru geldiğini gördüm. Başımı salladım ve endişe veren düşüncelerimi kafesine tıkıştırmaya çalışarak gülmeye başladım.

Annem kardeşimi, "İyi davran," diye uyardı.

Çoğu zaman Phee için üzülüyordum, gerçekten. Miller ailesinin onu evlat edindiğini ileri süren sırık fasulyesi Trevor, kız kardeşimden öylesine hoşlanıyordu ki bazen onları izlemek bana acı veriyordu. Bazense çok eğlendiriyordu. Trevor, kalabalığın arasından kıvrılarak geçiyor, cennete şükreder gibi kollarını havaya kaldırmış bir şekilde bizim ateşimize doğru koşarak geliyordu. Tavus kuşu güvecinin yarısı Park'a saçılmıştı.

"Phee, doğum günü galibi! Harikaydın!" Yanımıza yaklaşırken heyecanla nefes alıp veriyordu. Oturacak bir yer aradı ve ben memnuniyetle yana doğru kaydım.

"Sky, kalkma..." dedi Phee dişlerini sıkarak.

"Ah, benim için önemli değil." Bu gece cehenneme gidip döndüğünü biliyordum ama nihayetinde hâlâ kardeşтик. Bunu yaptığım için beni öldürecekti ama buna değerci.

Trevor telaşla onun yanına oturdu. İpeksi siyah saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. "Sen. Şahaneydin. İnanılmazdın," diye kekeledi. "Senin içinde böyle biri olduğunu bilmiyordum! Yani, tabii ki biliyordum ama bunu canlı canlı görmek..." Geçtiği özete katıldığımızdan emin olmak için anneme ve bana

baktı. "Cass seni yumrukladı. Cass seni tekmeledi. Cass seni acımasızca dövdü. Sonra sen fuhuş efendilerinden birinin ayakkabısındaki bıçağı aldın ve hoop! Onu kestini!" Görünmez bir bıçağı ateşe doğru saplarken her zamanki tutarsız ve gergin kahkahalarından birini attı.

Gerçek bir azize olan annem, her zamanki gibi Trevor'a gülmüsedı. Sonra Phee'nin saçını okşamaya başladı. "Büyüleyiciydi, değil mi?"

Küçük ve sivri bir şeyin boğazıma takıldığını hissettim ama onlara uyarak başımı salladım.

"Bunu hep biliyordum. Küçük bir çocuk olduğundan beri..."

"Trev, sen benden küçüksün." Phee gözlerini devirdi ve dudaklarını oynatarak, ses çıkarmadan *yardım et* dedi.

"Yaşlı Bayan Warbler'la senin üzerine iddiaya girdim," diye devam etti Trevor. "İki tam gün öğünlerine. Bu öğünle birlikte başladık." Tabasını Phee'nin burnuna götürerek sırttı. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi ateşe döndü. "Eyvah, umarım kadın benim yüzümden ölmez."

"Bayan Warbler daha kötülerini de gördü." Annem güldü ve Phee'nin saçıyla oynamaya devam etti. "Ve hâlâ bir öküz kadar kuvvetli. Bence iddianın karşılığını almaya devam edebilirsin."

Annem, Trevor'ın teker teker Phee'nin dövüş sahnelerini anlatmasına yardımcı olurken ben yavaşça ateşten uzaklaştım. Kıskanmak istiyor değildim tabii ki. Kız kardeşimin yıldızı parlarken gölgede kalmak da. Ama bu duyguları nasıl durduracağımı bilemiyordum bazen. Gülümsemem düşüyor ve kalbim hızla çarpıyordu. İnsanlar içimi, içeride ne kadar farklı olduğumu görebiliyor mu diye merak ediyordum. Ben Phee gibi demirden dövülmemiştim. O, bu şehrin dehasıyken ben bu şehre uygun değildim.

Müzik hızlanırken ve Park'ın içinde çınlayan sesler sağır edici boyuta ulaşırken ağaçlara doğru gittim. Festivalden kalacak artıkları veya insanları kapmak üzere bekleyen yağmacı veya yamyamlar olabilir diye ormanlık arazinin dar girişinde durdum. Ama güvende olduğumdan emindim. Çocukluğumuzdan beri hiçbir yabancı Park'a yaklaşmayı denememişti.

Kendimi gergin ve rahatsız hissettiğim zamanlarda yaptığım gibi aklımı serbest bıraktım. Düşüncelerimin birbirine eklenerek beni daha iyi bir yere taşımasına izin verdim. Geçmiş, annemden ve bu şehirden bihaber oluşumu düşündüm. Annemin sırlarını, artık bana ait olan bu eski, küçük, mavi kitaba yazısını hayal ettim. Yakında, hatta bu gece o sırları okuyacak ve paylaşacaktım. Belki daha önce neler olduğunu bilirsem, bulunduğum yer hakkında ve tüm benliğimle başka bir yerde olmayı arzularken neden burada olduğum konusunda kendimi rahat hissedebilirdim.

Ormanın derinliklerinden gelen bir dal kırılması sesi duydum ve içimi bir panik kapladı. Düşüncesiz davranmış ve ormana fazla yaklaşmışım. Fakat aileme katılmak üzere arkamı dönmeden hemen önce karşıda, ağaçtan ağaca geçen soluk yeşil bir şey belirdi. Yine hareket etti. Zümrüt yeşili şimşek gibi hızlıydı ve kalbim çıplak ellerin içindeki bir balık misali çarpmaya başladı. Bu bir hayvan mıydı? Bir insan mıydı? Nasıl bir insandı?

Annemin tünel yamyamları hakkındaki uyarısını hatırlamaya çalıştım. *Panik yapma. Yavaşça geri çekil. Sonra var gücünle koş. Ve yağmacılar için. Ceplerini boşalt. Silahlarını bırak. Sonra top şeklinde kıvrıl.*

Peki karşıdaki şeyin hangi türe ait olduğunu bilmiyorsan ne olacak?

Yeşil şey ağaçların arasında sadece bir saniyeliğine durduğunda geri geri çekilmeye başladım. Bu bir adamdı, genç bir adam. Yüzü çamurla kaplanmıştı, saçında kamuflaj için yap-

raklar vardı. Gözleri çamurlu yüzüne göre öylesine beyazdı ki bir çift aya benziyordu. Gözlerimin içine baktı.

Kısa ve kesik bir nefes aldım. Park'taki tutsakların, işçilerin ve efendilerin yüzlerini tanırdım. Bu onlardan biri değildi. Daha önce görmediğime de emindim. Beynim hızla çalışmaya başladı ve birden bir şeyi fark ettim. *Karşılaşmalar sırasında kalabalığın dışında duran yabancı bu muydu?*

Ben aklımdakileri belirginleştiremeden adam kayboldu.

Ortadan kaybolan orman adamının durduğu yere doğru bir adım attım. Onu görebilmek için ağaçların arasından eğilerek bakındım. Fakat orman sessiz, ağaçlar vakurdu. *Hiçbir şey görmedik*, diye fısıldıyor gibilerdi. *Her şey hayal gücünde.*

Gerçekten de hayal mi görüyordum? Hayal gücümün beni daha önce de aştığı olmuştu. Ama böyle değil... iki kere değil...

Derin bir nefes aldım ve onu gördüğüm geniş, boğumlu meşe ağacına bir daha bakındım.

Hiçbir şey yoktu. Ne bir ayak izi ne bir işaret ne de bir kanıt.

Ateşin başına döndüğümde ya da festivalden eve dönüşte gördüklerimden anneme, Phee'ye ya da Trevor'a bahsetmedim. Kendimi buna kaptırmamaya, onun alt geçitten yansıyan bir ışık olduğuna ya da ağaçların arasına yansıyarak gölgeler yaratan ay ışığı olduğuna ikna etmeye çalıştım. Carlyle lobisindeki insan kalabalığıyla birlikte mermer basamaklardan yukarı çıkarken aklımı susturmayı başardım.

Odaya girdiğimizde annem ilk olarak bileğindeki tahta parçayı düzeltmek üzere banyoya girdi ve biz de Phee'yle ortası içeri göçen yumuşak yatağımıza kurulduk. Phee, kolunu göbeğime doğru savurdu ve ben gülerek onu ittim. İkimiz de kan, ter ve toprak kokuyorduk ama bu iğrenç olmak yerine rahatlatıcıydı. İkimiz de sıcacıktık ve hayattaydık. Birlikteydik. Sadece bu âna odaklanmaya çalışarak, elimde olanlara şükretmeyi düşünerek derin bir nefes aldım.

Annem kafasını banyodan dışarı uzattı ve bizi yatakta yatarken gördü. "Kalkın," dedi.

Phee başını yastığa gömerek, "Bir daha hiç hareket etmeyeceğim," diye mırıldandı. "Bu kış için kıçlarımızı kurtardım. Hayat boyu geçiş hakkı kazanmış olmalıyım."

Güldüm ve onu hafifçe ittirdim. "Haydi. Söylediğini yapana kadar bizi rahat bırakmayacağını biliyorsun."

Phee inledi ve sonunda boyun eğerek bandajının değiştirilmesi için ayağa kalktı. Annem artık başka bir şeyle ilgileniyorken ben de günlüğünü çantamdan çıkarmak üzere kafamı örtünün altına soktum. Hâlâ *Charlotte'un Sevgi Ağı* kitabının yıpranmış şömizinin içindeydi ve herhangi bir açıdan el yazısının görünmesinin imkânsız olduğundan emin olduğum noktada kafamı kirli, ipek yatak başlığına dayadım. Ortalık yerde okumaya başlamanın tehlikeli olduğunu biliyordum ama yemekten beri sabırsızlıkla bu ânı bekliyordum. Hayatım hakkında, annem hakkında bir şeyler öğrenmeyi istiyordum. Hayır, buna *ihtiyacım* vardı. Artık avuçlarımın içindeki günlük benimle bunları paylaşmaya hazırdı.

15 Şubat: Artık karar verildi. Tom, Robert Mulaney'nin atölyesinden ayrılıp babası ve Mary'yle birlikte şirkette çalışacak. Ruhunu parçaladığımı hissediyorum çünkü Robert'la çalışmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ben de onların birlikte çalışmasını seviyordum. En azından eski NYU* grubumuzdan bazıları hayallerinin peşinden gidiyordu. Ama paraya ihtiyacımız var ve altı ay önce Sly doğduğunda bu işin artıları ve eksileri üzerine konuşmuş olsak da ilimiz de bunun uzun ömürlü tek çözümü olduğunu biliyorduk.

Tom, pazartesi günü yönetici olarak işe başlayacak. Bu konunun onu rahatsız etmediğini söylüyor ama ben yalan söylediğini biliyorum. Bu günlerde ilimiz de birbirimizden bir şeyler gizliyoruz.

* New York Üniversitesi. -çn

Mary'yle birbirlerini öldürmemelerini umuyorum.

28 Şubat: Son zamanlarda kendimi çok kötü, çok yorgun ve bitkin hissediyorum. Evde tek başımayım ve Sluq bana bir saniye rahat vermiyor. Gerçekten hiç rahat biralıyım.

Suçluluk hissine kapıldım ama okumaya devam ettim.

Ayrıca, sanki bu yeni duruma katlanması gereken tek kişi kendisiymiş gibi Tom da her alışam eve döndüğünde kavga çıkarıyor. Anladığım kadarıyla Mary, Tom'un sürünerek ailesine geri döndüğünü hatırlatabileceği her fırsatı değerlendiriyor. Millerların hiyerarşisinde ne kadar aşağılarda kaldığından bahsediyor. Bir sanatçı olarak nasıl da başarısız olduğunu söylüyor. Falan filan, falan filan.

Anlayışlı olmaya çalışıyorum ama o eve döndüğünde öylesine yorulmuş oluyorum ki bir şeylerden şikâyet edip durmasını içerliyorum. O yetişkinlerle konuşabiliyor! Temiz iç çamaşırı giyiyor! Öğle yemeğini dışarıdan sipariş ediyor! Bense romanımı yazmaya başlama umudumla öpüşerek vedalaşmıştım. Günler emzirme ve alt değiştirme döngüsü içinde hızla alıp gidiyor.

Bu aramızda kalsın ama çoğu zaman bana yalan söylediğini, kendi güvensizliklerinin içine kapandığını düşünüyorum. Mary'nin diğer yüzüyle hiç karşılaşmadım. Fakat kayı kadar sert bir müzakerecidir, öyledir. O geleceğin, ağzından alevler püsküren CEO'larından biridir. Ama kindar mı? İnsanları aşağılayan biri mi? Ulaşılmazı imkânsız mı?

Tom gereksiz yere dram yaratıyor.

3 Mart: Metrodan nefret ediyorum. Gerçekten. Bir saattir buradayız ve kondüktör henüz neden hareket etmediğimizi söylemeye yeltenmedi bile. ADG, yani Aşırı Düşüncesiz Götler.

Sluq'ı Mary tutuyor ve her nasılsa onun sakin kalmasını

sağlıyor. Mary'nin en sevdiği hayvanlar olan utangaç zürata ve soylu kutup ayısıyla ilgili kulağına fısıldadığı kısa, komik hikâyeler Sky'i kıldırıyor ve fırlatıyor.

Ona karşı o kadar iyi ki. Mary'nin hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağını bilmek beni üzüyor ve suçlu hissettiriyor. Bu rahatsızlık verici üzüntü, başka bir yolcu gibi aramızda oturuyor. Yılbaşı gecesi, Sky'i uyuttuktan sonra Tom'un yaptığı Manhattan kokteylleriyle sarhoş olmuştuk. Kocası Jim kanepede sızmıştı ve o da bana dördüncü düşüğünü yaptığını söylemişti. O zamandan beri, denedikleri hakkında konuşmayı bıraktı ve ben de sormaktan vazgeçtim.

Neyse, Mary'nin bize "hayvanat bahçesi gönüllüsü olmanın" özel kulisini göstereceği hayvanat bahçesine gidiyoruz şu anda. Sky'a oyuncak bir maymun bile aldı. Tom'a, Robert'la atölyesinde büyük bir enstalasyon üzerine çalışması için Balıkıktan İzin Günü verdik. Bunu yapmayı ne kadar özlediğini biliyorum.

3 Mart, sonrası: Hâlâ hareket etmedik ve neredeyse iki saat oldu.

Phee banyodan yayılan loş mum ışığının içinden geçerken, "Hey!" dedi. İçgüdüsel olarak kitabı kapattım. Birkaç dakika öncesine göre çok daha iyi görünüyordu. Bandajları değişmişti ve yüzü temizdi. Heyecanla anneme baktı ve sonra bana pis bir bakış attı. "Ben de... Ben de Charlotte'u birlikte okuyacağımızı düşünüyordum."

"Evet," dedim sakince. Gözlerim kocaman açılmıştı. *Lütfen bunu mahvetme. Lütfen bu işte bana Pheelik yapma. "Sen bana yetişirsin."*

"Ama," dedi ileri giderek, "birlikte okumamızla aynı olmaz ki. Bir dahakine beni de bekle."

Kırıldığını anlayabiliyordum ve bu yüzden onsuz okumaya devam edemeyecektim. Başımı salladım. Onu kendimden daha iyi tanımama rağmen Phee bazen beni şaşırtıyordu. "Bekleyeceğim. Özür dilerim."

"Ablanın bir kitabın kapağını açman için sana bir hayli dil dökmesi gerekiyordu," dedi annem Phee'ye ve sonra hazırlanmam için banyoya doğru gitmemi işaret etti gülerek. "Sanırım gelişme kaydediyorsun Skyler."

Phee'yle yer değiştirirken ona fısıldadım. "Metroda dur."

Annem uyuduğunda Phee'yle birlikte banyodaki mum ışığının en parlak olduğu geniş mermer küvete oturduk. Annemin meşhur horlama sesini duyana kadar bekledik, sonra Phee'nin kolunu sıktım ve önceden kararlaştırdığımız gibi birlikte banyoya geçtik. Phee'yi bilmem ama ben sonuna kadar uyumayacaktım. Annemin kelimelerinin ve eski hayatının büyük bir dalga gibi üstümden geçmesini istiyordum.

"Bu küvet çok rahatsız," diye fısıldadı Phee.

"O taraftaki ışık da çok kötü," dedim. "Annem ve Mary'nin beni hayvanat bahçesine götürdüğü ve yolda metroda kaldıkları kısma kadar gelebildin mi?"

"Ve babamın bir arkadaşıyla sanatla ilgili bir şey yaptığı kısma kadar mı?"

Başımla onayladım ve kitabı yeniden açtım. Işık, eğri büğrü sayfaların üstünde dans ediyordu ve annemin uzun zaman önceki sözlerine geri döndük.

3 Mart, sonrası: Hâlâ hareket etmedik ve neredeyse iki saat oldu. Klostrofobim otuz dakika önce kendini belli etmeye başladı ve Mary ile Sky'la birlikte köşedeki boş koltuklara geçtik. Mary sürekli olarak, "Yalnızca nefes al," deyip duruyor. "Yakında birisi kapıyı açacaktır."

Skylar Mary'nin göğsünde uyuşukaldı, sanki cankurtaran salının üstündeymiş gibi her nefes alışında ve verişinde havaya kalkıyor. Benim can kurtaran salım nerede?

Bizim vagonumuz kalabalık değil, belli on kişi var yok. Birkaç Spandex kıyafetli bisikletçi. Çöp kaplı bir evsiz. Kendine en çok güvenen kadınları bile lise yıllarındaki güvensizliğe geri götürecektir türden, kapalı kızı suratlı zarif bir genç kız.

Ama hepimize yetecek kadar yer yok gibi geliyor. Sanki genişliyor, uzuyor ve havayı ağızlarımıza, çantalarımıza tırlştırıyor gibiyiz.

"Kimse havanı çalmıyor," diyor Mary. "Sadece nefes al."

Mary benimle pek dalga geçmez ve ben de buna güveniyorum.

3 Mart, sonrası: Metronun kondüktörünün sesi, hoparlörlerden boğuk ve boş vaatlerde bulundu.

Sessizlik.

Ve karanlık.

Skylar ağlamaya ve ara ara kendinden geçmeye başladı. Mary'yle dönüşümlü olarak uyumaya başladık. Mary uyurken çalınacağını buldum. (Sigarayı bırakmadığını biliyordum!) Çantamın dibindeki emzirme örtüsünü çıkardım ve Skylar'ı biraz olsun emzirmek için üstümüze örttüm.

Kapıların açılması için dua etme ya da kimse acil çıkış kapılarını açmazsa canları kırma fikirleri havada uçuşuyordu. Çöp torbasına sarınmış adam beynin gücümüzü kullanmayı önerirken genç kız, Bronwyn saçıyla oynayarak BÜYÜK'ü aramamızı söyledi.

Ama kimse bir şey yapmıyor. Boş konuşuyoruz ve kendimize kısık sesli bir melodi yaratıyoruz.

* Büyükşehir Ulaşım Yetkilileri. -çn

3 Mart, sonrası: Öleceğimize bahse girebilirim.

"Ölmeyeceğiz." Mary gözlerini devirdi. "Lütfen."

Ama yine de elimi tuttu ve kalbim biraz olsun yavaşladı.

Tom'la bu kadar farklı olmaları çok komik. Tom gerçek bir sanatçı: bitkin, aceleci. Ablasıysa her zaman istikrarlı. Tom'un bizimle olmasını ne kadar çok istesem de beni sakinleştirmek için ne yapması ve ne söylemesi gerektiğini bilen kişi elimi tutmaya devam eden Mary.

"Annem bu Mary denen kadından hiç bahsetmedi, değil mi?" diye sordu Phee kalkarak.

"Hiç."

"Ve o Tom'un, yani babamın ablası. Yani annemin görümcüsü."

"Doğru... ama bu günlük savaştan önce yazılmış," diyerek dışımdan düşündüm. Sayfaları hızlıca karıştırdım. "Askerlerden bahsedilmemiş, babamın şirketi varmış ve çalışıyormuş, annem beni hayvanat bahçesine götürüyormuş. Mary büyük ihtimalle saldırılarda öldü ve annem de bu yüzden ondan bahsetmiyor."

Mary gibi, saldırılarda ölenleri düşündüm. Annemin bütün hayaletlerini, kaç tane olduklarını... Hayaletler düşüncelerine musallat oluyor ve geceleri çılgın atmasına neden oluyor olmalıydı. Ve ilk defa annemin hayat felsefesini anlar gibi oldum ve hatta ona katıldım. *Bazen geçmiş gelmişte kalmalıdır.*

"Hâlâ bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Phee. "Annemin, ölmüş olsa bile Mary'den hiç bahsetmemesinin?"

"Annemi tanıyorsun. Hiçbir şeyden bahsetmez o. Bizi eski dairemize on sene sonra götürdü."

"Doğru. Tamam, bekle bir saniye," diye mırıldandı Phee. "Popom çok acıyor. Bu küvet beton kadar sert."

Bacaklarını kaldırıp üstümden geçirdi. Neredeyse yüzüme tekme atıyordu. Birkaç pozisyon değişikliğinden sonra mum ışığında güneşleniyor gibi dizlerimiz boş küvetten aşağıya sarkarken başımızı seramiklerin kenarındaki havluların üstüne koyduk.

"Pekâlâ, ben hazırım," dedi Phee ve ben de okumaya devam etmek için kitabın kapağını açtım.

6 Mart: Günler oldu. Olanları yazmak için vakit bulamadım şimdiye kadar.

Kimsenin bizi kurtarmaya gelmediğini söylemek yeterli olacaktır. Bu yüzden kendi başımızın çaresine baktık.

Mary, Sky'in arabasını bir silaha dönüştürmeyi başardı ve bisikletçi kıyafetli üç adam camı delip vagonun pencerelerini kırması için ona yardımcı oldu. Hepimiz dikkatlice canavarın karnından dışarı çıktık ve sonra diğer vagonlardakileri kurtarmaya başladık. Sky yanımda olmasaydı, bu tuhaf cumartesi günü macerası beni güldürebilirdi.

Phee bana dönüp, "Her şeyi mahvediyorsun," diye dalga geçti.

"Sessiz olur musun? Kendimi buna vermeye çalışıyorum."

Ama sinirlerim o kadar gerilmişti ki tek düşünebildiğim eve varmaklıtı.

Herkes çıkıldıktan sonra arabayı eski haline getirdik ve Sky'i arabaya oturtup insanların geri kalanıyla birlikte tünelde ilerlemeye başladık. O kadar karanlıktı ki karanlığım da kendi dolusu vardı. İnsanların cep telefonlarından çıkan donuk mavi ışık, yolu biraz olsun aydınlatıyordu. Kimsenin ateşi yoktu. Sanırım bunun nedeni artık New York'ta sigara içilmesinin yasaklanması ve sigara içen çok az kişinin kalma-

sıydı. Aramızda sadece Mary ve çekingen genç kız Bronwyn ile lüls bir hafta sonu kaçamağı için Kansas'tan gelen altmış yaş üstü kadın grubunun üyeleri sigara içiyordu.

Çalışmağı olan kadınlar önden giderken biz geri kalanlar, bir sonraki metro istasyonuna doğru dikkatlice izlerini takip ediyorduk. Mary 33. Sokak'la Grand Central istasyonunun arasında bir yerde olduğumuzu söyledi. Hem çalışmağına hem de arabadan ürettiğı silaha bakılırsa zavallı elibimizin lideri o olmuştu. Elektriklerin kesilmiş olduğunu ve bütün şehrin etkililenmiş olduğunu söylüyordu. Ve Grand Central'a ulaştığında neler olduğunu anlayacaktık.

Yatak odasından gelen bir inleme duyduk. Sonra kesik bir nefes sesi.

"Kalktı," diye fısıldadı Phee. "Sakla onu."

Kitabı kapattım ve annemin kapıyı birden açışıyla aynı anda Phee'yle aramıza sokuşturdum.

"Ne yapıyorsunuz siz?"

Annemin gözleri ve yanaklarında gölgeden çukurlar oluşmuştu ve mum ışığının altında çok yaşlı duruyordu. Yarı uyukulu olduğunu anlayabiliyordum. Bir anlığına her şeyi itiraf etmeyi ve onun kitabını ele geçirdiğimizi, geçmişini çaldığımızı söylemeyi düşündüm. Ertesi gün uyandığında rüya gördüğünü söyleyebilirdim.

"Konuşuyoruz," dedim.

Annem, bizi sağ salım bulduğı için rahatlamış bir ses tonuyla, "Yarın tarladaki ilk günümüz," diye mırıldandı. "Dinlenmeniz gerekiyor. Önümüzde uzun bir gün var. Haydi, küvetten çıkın."

Annem odaya dönerken biz de yerimizden kalkmaya başladık.

"Ne zaman bitireceğiz?" diye fısıldadı Phee.

“Yarın.” Bu sabahı, sabahtan bu yana birkaç ömür geçirmişiz gibi hissettiğimi düşündüm ve yeni gün için ne kadar heyecanlandığımı fark ettim. Beklememiz gerekse bile... “Hey, Phee?”

“Evet?”

Kolumu omzuna attım ve karanlıkta yolunu bulması için ona yardımcı oldum. “Doğum günün kutlu olsun.”

Birlikte odaya girdik ve günlüğü çantamın içindikilerin arasına saklayıp çantayı yatağın altına doğru ittim.

Phee’nin yanına yattım ve örtünün içine girip uykuya daldım. Rüyamda karanlık tüneller gördüm. Alev ışığında dövüşen kahramanlar. Ve yalnız, yakışıklı oduncular.

Great Lawn'ı çevreleyen ağaçların gölgesinin altındaki bir kayanın üstüne oturdum ve ezilen kaburgalarımın masajı yaptım. Bugün bunu onuncu kez falan yapıyordum. Tarlalarda, mısırları yapraklarından ayıran, ağaçlardan elma toplayan yüzlerce işçi vardı. Eğilmiş bedenler ve boncuk boncuk terlemiş yüzler dizisi. Gün doğumundan beri bir milyonuncu kez mola veren tek kişi bendim.

Ama kimse bana bunun lafını etmedi.

Dün akşamki sokak dövüşlerinden beri bir şeyler değişmişti. Diğer işçilerin gözlerinde görmüştüm bunu. Dün geceki festival boyunca ve bu sabahki görev dağılımı sırasında fuhuş efendilerinin küstah gülüşlerinde görmüştüm. Saygıyla verilen selamlar, "becerikliliğim" hakkındaki konuşmalar, "potansiyelim" hakkındaki fısıltılar.

Bu sabah Lauren'm anneme, "Sarah, Rolladin artık gözlerini küçük kızına dikmiştir," dediğini duydum.

Yaşlı Bayan Warbler, festivalde kendi özel ateşimize doğru yürürken onun başı kalabalık ateşinin yanından geçerken bana, "Seneye bu zamanlarda savaş efendisi şalı giyiyor olursun. Yaz bunu kenara," dedi.

Trevor, konsey üyesi Lory'nin dün gece içip sarhoş olduktan sonra Cass'e bana rahat vermesi gerektiğini söylediğini bile duymuş. Rolladin'in 65. Sokak performansından ne kadar etkilendiğinden ve içlerinden birinin, yakında onlardan biri olacağıma dair bana kefil olduğundan bahsetmiş.

Onlardan biri.

Bütün hayatımı fuhuş efendilerinden nefret ederek geçirmiştım. Ve hâlâ da öyleydi. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Teknik olarak onlar da bizim gibi savaş tutsaklarıydı, bizim gibi bu ölü adaya hapsolmuşlardı. Fakat onlar “seçilmiş” olanlardı. Hikâyeye göre, şehrimiz Kırmızı Müttefikler tarafından ele geçirildiğinde, aptal düşmanlarımız onları göreve getirmişti. Yani sanırım onlar Rolladin’i göreve getirmişti; o da görevini kaba kuvvet ve göz boyamayla yerine getiriyordu. Yemek ve güvenli bir yer karşılığında kaba kuvvetle bizi eziyor ve bize patronluk taslıyordu.

Karşılıklı saçmalıklar silsilesi.

Otururken dudağımı soymaya ve gece oluşan kabuğu kaldırmaya başladım. Karşılaşmaları, insanların bana ettiği tezahüratları ve sonrasında, eskisinden farklı olarak bana bulaşılmaması gereken biriymiş gibi davranmalarını düşündüm. Savaş efendisi olmak gerçekten de dünyanın sonu mu olurdu, diye düşündüm. Annem ve Sky için fazladan erzak ve Belvedere Şatosu’nda birer oda. Kimsenin bir daha aileme zarar veremeyeceğini garantilemiş olurdum.

Annem ve Sky’ın tarlalarda, sarı koçanları yeşil yapraklarından ayırışını izledim. Neden bu fikri düşündüğümü bile bilmiyordum. Annem beni öldürürdü. Bu, Yukarı Doğu ve Batı Yakası’ndaki mahalleleri yamyam ve yağmacılardan korumak ve Rolladin’in değişken modu ile kaprisleriyle her gün karşı karşıya gelmek zorunda kalmak savaş efendiliğini tehlikeli kıldığı için değildi. Rolladin’den nefret ediyordu. Nefreti uyuşturucu gibiydi ve ne zaman bu hisse kapılsa önünü bile göremiyordu. Eğer Rolladin için “çalışacak” olursam, annem beni evlatlıktan reddedebilirdi.

Annemin Rolladin’le kanlı bıçaklı oluşunu düşündüm. Sonra Cass’in bıçağa uzandığı anda, Rolladin’in karşılaşmamı bölmelerini. Hem de en başında ailemi bu işe girmek için zorlayan

o olmasma rağmen. *Neden?* Hiç mantıklı değildi. Annem hakkında ne kadar az şey bildiğimiz aklıma gelirdi bazen, bu şehir hakkında ve işlerin neden bu hale geldiği hakkında. Ama Sky'ın aksine, bunun beni delirtmesine izin vermezdim.

Derin bir nefes aldım. Anneme ve Sky'a baktım. Işığın çimenlerin üzerine yansiyarak çalıştıkları alanı bir gümüş tarlasına dönüştürmesini izledim. Ve *bildiklerim* için şükrettim. Şanslı olduğum için de.

Sonunda ayağa kalktım ve birkaç fuhuş efendisi tarlalara doğru, "Mola zamanı!" diye bağırmadan önce birkaç saat daha çalıştım. Elimizdekileri bıraktık ve karınca sürüsü gibi yemek dağıttım sırasına girdik. Bugünün öğle yemeği, dün akşamki güveç kadar ihtişamlı olmayacaktı ama bu kimin umurundaydı ki? Açlıktan ölüyordum. Annem Lauren'la konuşmak için yakındaki tarlanın sınırına gitti ama ben sabırsızlanıyordum. Sky'ı öne doğru ittirdim.

Sıradaki otuz kişinin arkasındaki yerimize geçerken Sky'a sordum: "Mısır gevreği mi, patates püresi mi?"

"Kesinlikle püre," dedi ve gerinmek için geriye doğru esnedi.

"Olamaz," dedi Trevor büyümlü bir şekilde yanımda belirerek. "Patateslerin toplanmasına yeni başladığını duydum. Henüz püre yapacak vakitleri olmamıştır."

"Sen nereden çıktın?" diye sordum.

İğnelememi anlamayarak, "Hayvanat bahçesinden," dedi. "Ön taraflarda olduğunuzu gördüm ve fırsattan yararlanmak istedim."

Sky ve ben, Trevor'ın etrafımızı saran kokusu yüzünden burnumuzu büktük. Önümüzdeki işçilerden birkaçı tiksintiyle mırıldanmaya başladı. Ve arkamızda duran, Trev'den birkaç yaş küçük gibi görünen genç çocuklardan bazıları kıs kıs gülmeye başladı. Kısa süre içinde, yarım metre etrafımızdaki herkes yerini boş çimenliğe bırakmıştı.

Trevor'a daha yakından baktım. Gömleğinin üstünde k -
 k leş parçaları, kolunun üzerinde kurumuş kırmızı kan le-
keleri vardı. Kokusu o kadar yoğundu ki başımı ağrıtıyordu.

“Sabahtan beri ne yapıyorsun sen?” diye sordum.

“Trevor hayvanların bağırsaklarındaymış,” dedi arkamız-
daki çocuklardan biri.

Arkamı dönüp kirli suratlı, pasaklı kıyafetli ve ergen gülüş-
l  çocuklarla yüz yüze geldim. Çocuklar kesinlikle Trevor'dan
daha gençti. Ama bu önemli değildi. Trevor onu ne kadar zor-
lasanız da kendini korumazdı.

Artık dikkatimi çektiği için, konuşan çocuğun pembe yüzü
kızardı. Ama hemen kendine geldi. “Aptal Kırmızı pii,” dedi
başını Trev'e doğru sallayarak, “Rolladin istenmeyen bütün
pis işleri ona yaptırıyor.” Sonra güldü ve onu desteklememi
bekler gibi a gözlerle bana baktı.

Fakat içimde bir hareketlenme oldu ve kalbim, kavga modu-
na geçmiş gibi atmaya başladı. Sanki yemiden 65. Sokak alt ge-
idindeydim. Doğru, bazı günler Trevor'ı boğmak istiyordum.
Ama bu başkasının ona bulaşabileceği anlamına gelmiyordu.

“Bu yanlış bir teori,” dedim ocuğa. “Yoksa bütün ailenin
kış boyunca mezbahada çalışıyor olması gerekirdi.”

Sky bana gülümsedi ve çocuğun arkadaşları arkamızda
onunla dalga geçmeye başladılar: *Sana haddini bildirdi. Yüzünü
görmeliydin!*

Ama Trev hiçbir şey söylemedi. Aslında hiç söylemezdi. Bu
ocuk ne zaman kendisiyle alay edilse susardı. Sıra öne doğru
k vr lırken, ben ve Sky'ın peşinden k p r k p r bir gölge gibi
gelmeye devam etti.

Sonunda kaplardakilerin elma ve buğday karışımı olduğu
anlaşılmıştı ve k selerimizi sessizlik içinde teslim aldık. Ve
sonra tarlaları çevreleyen imenlik alana oturduk.  ğle tatili
neredeyse yarım saatti. Bu, gün sonundan önceki ilk ve tek
araydı. Ve akşam yemeğinden.

“Pek de kötü sayılmaz,” dedi Sky iki ısırık arasında. Elleri titriyordu ve şimdiden yorgunluktan bittiğini anlayabiliyordum. Dün gece sadece dört saat uyumuştuk ve o uyku da sağa sola dönme ve zıplamayla geçmişti.

“Katılıyorum. Elmalar yeterince olgunlaşmış,” dedi Trev ağzı doluyken.

Sky, “Geçen sezon elma topladığını unutmuşum,” dedi. “Bu sene seni o işten uzaklaştırdılar, değil mi? Park’ın en hızlı toplayıcısının sen olduğunu düşünüyordum.”

Sky bana göz kırptı. Trev bize her zaman, sonunda kendisinin Park’ın *Mükemmel Çocuğu* ilan edildiği bu hikâyelerden anlatırdı. Ablam ona benden çok gülerdi.

“Yaşlanıyorum.” Omuz silkti. “Erkeklerin ve güçlü kadınların etle ilgilenmesini istiyorlar.”

“Erkekler?” Burnumdan nefes verdim. “Biraz fazla abartmıyor musun?”

Trevor pancar gibi kızardı ve bir anlığına kendimi kötü hissettim. Çok kolay bir atış olmuştu.

“Çok şaşırdık,” dedi Sky beni korumak için. “Henüz on üç yaşındasın, değil mi?”

“On dört! Neredeyse on beş. Ayrıca ben olmayacaksam, kim olacaktı? Sanki binlerce... binlerce *genç adam* var da. Yardım etmek istedim, kendi payıma düşeni yerine getirmek.”

Evet, bu konuda haklıydı. Rolladin’in son sayımına göre adada erkekler kadınların dörtte biri kadardı. Eğer Trev gibi olan “genç adamları” ve çocukları çıkarırsak daha da azdı. Fakat şimdi, tarlaya gelmek yerine neden diğer güçlü işçilerle birlikte hayvanat bahçesine benim de gönderilmediğimi düşünmeye başladım. Belki ezik kaburgalarım yüzündendi. Ya da dün gecenin tuhaf bir ödülüydü.

Trev aklımı okumuş gibi Sky’a döndü. “Sizce ne zaman biri çıkıp Phee’ye kefil olacak?”

Sky meraklı gözlerle ona baktı ve ben de susması için Trev’e

bir bakış attım. Sky'a savaş efendisi olmam için bana kefil olunacağına dair çıkan dedikodulardan bahsetmemiştim. Doğru olup olmadıklarını bilmiyordum ve onun buna nasıl tepki vereceğini de.

“Neden bahsediyorsun? Phee, neden bahsediyor bu?”

“Hiçbir şeyden,” dedim yüksek sesle ve Trevor aynı anda ağzını açıp, “Savaş efendisi olması için kefil olunmasından,” dedi.

Sky'ın yüzü birden dondu.

“Trev, dedikodu konusunda Warbler kadar kötüsün.” Ablama baktım. “Önemli bir şey değil. Sadece dedikodular Sky. Rolladin, sıradan bir dövüş için beni bir fuhuş efendisi yapmayacaktır.”

“Ah, tabii ki yapmayacak. Efendilerden birinin sana kefil olması gerekiyor, hepsi bu.” Trev durumu daha da kötüleştiriyordu. “Ve gelecek seneki unvanın için yine gönüllü olman gerekecektir ve her şey...”

Sky ona bakarak, “Hepsinin olduğunu varsayalım,” dedi. Sesi titriyordu. “Phee sen böyle bir şeyi yapar mısın?”

Lapamı karıştırarak bu işten kurtulmanın kolay bir yolunu bulmaya çalıştım. “Neden bu varsayımlarla uğraşıyoruz? Kimse bana kefil olmadı.”

“Phee, lütfen. Bana cevap ver. Biri oldu diyelim ya da Rolladin seni seçti, sen buna ne derdin? Gerçekten durup düşünmezdin, değil mi?” Sky bana öyle kötü bakıyordu ki sanki içimi görmeye çalışıyor gibiydi.

“Tabii ki hayır derdim. Asla.” Sky'ın karşısında ezilmekten nefret ediyordum, midemi ağrıtıyordu. Ama ona duymak istediği şeyi söyledim. “Dalga mı geçiyorsun? Annem beni öldürür.”

“Yani annem yüzünden yapmazsın.” Bana bakarken gözleri dolar gibi oldu. Sky pek ağlamazdı ama ne zaman endişelense, kafası karışsa ya da sinirlense gözleri fırtına bulutları gibi şişerdi. Şimdi de öylelerdi, parlak ve buğulu.

“Aynen,” dedim tereddüt ederek. Artık bunun doğru cevap olup olmadığından emin değildim.

“Savaş efendileri birer hayvan olduğundan değil. Fazdan bir öğün çaldıkları için insanları umarsızca dövdüklerinden değil.” Sky’ın tabağı öylesine sarsılıyordu ki elma yulafının bir kısmı çimlere düştü. “Ya da onlar da tutsak olmasına rağmen bize köleymiş gibi davranmalarından değil. *Annem* buna kızar diye.”

Bir yüzü kızarmış Sky’a bir de kafası karışmış Trevor’a baktım. Trevor benim hislerimi anlamaya çalıştı. Fakat tek kelime etmedi. Beni anlıyordu.

“Bir karşılaşma, kalabalığın tezahüratlarıyla geçen bir gece ve onların canavar oldukları aklından *uçup* gitti mi?”

“Hayır,” dedim hemen. “Bence bunu düşünmek bile saçma demeye çalışıyorum. Çünkü böyle bir seçme şansım olmayacak.”

“Ama annemin umurunda olmasaydı, kendini yardımcı efendi postunun altına atar ve Rolladin’in pis işlerini yapmaya başlardın. Bizi bir kuruşa satardın. Sevdiğin, tanıdığın ve birlikte çalıştığın herkese bir çöpmüş gibi davranırdın. Ne için? Philip kaybettikten sonra ondan nasıl kurtuldular, görmedin mi?”

Tabii ki mağlup Philip’i bu sabah görmüştüm. Basamakları çok hızlı tırmanmıştı ve bu yüzden önünü kesmişlerdi. Şimdi de diğer işçiler gibi Great Lawn’da topallayarak dolaşıyordu. Rolladin onu başından atmıştı ve diğer işçiler ondan hoşlanmıyordu. Artık bu adada tek başınaydı.

“Sky kelimeleri ağızıma tıkıyorsun. Ağızımdan içlerinden biri olmak istediğime dair...”

“Buna gerek yok ki.” Sky başını salladı. “Asıl önemli olan söylemediklerin.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

Yüzüm yanıyor, beynim hızla çalışıyor ama söyleyecek tek kelime bulamıyordum. Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamıyordum. Neden bu kadar kızmıştı? Tek bildiğim çok kızdığını-

dı ama nedenini saptayamıyordum. Belki sadece bana kızgın olduğu içindi.

Ya da Sky *her zaman* kendi düşüncelerini duymamı istediği içindi ama bazen ben kendiminkileri anlatmanın bir yolunu bulamıyordum.

Gözlerimi ondan çektim ve öğle yemeğime baktım.

“Trev, sana gününü göstereceğim,” diye mırıldandım tabağıma bakarak.

“Bana neden kızdın ki şimdi?”

“Sokak dövüşleri hakkında konuşmayı kes artık, olur mu?”

Yardımcı efendiler herkesi işlerinin başına dönmesi için taziye etmeye başlamadan önce yemeklerimizi sessizlik içinde bitirdik. Trevor hayvanat bahçesine doğru yöneldi ve ben de Sky’ın peşinden mısır tarlalarına doğru gittim. Sky annemin soluna geçti ve ben de Lauren’ın sağına kuruldu. Bence bir süre birbirimizden uzak kalmaya ihtiyacımız vardı. Bazı zamanlar böyle yapmamız gerekiyordu.

Çoğu gün, muhteşem bir kabileден geriye kalan son kişiler olduğumuz hissine kapılıyordum. Yalnızca ben, Sky ve annem. Fuhuş efendilerine karşı. Saçmalamayı bırakıp bu aptal savaşa bir son verirlerse, tüm dünyaya karşı. Fakat bazen Sky’la aynı dilden konuşmazdık. Ablam gökdelenlerin ardındaki dünyayla ilgili hayaller kurardı ama işin aslı, biz onların yarattığı çitin içinde yaşıyorduk. Ve biz burada yaşadığımız için de işler böyle yürüyordu. Her şeyi sorgulamak ve daha farklı bir yaşama sahip olmayı dilemek bana vakit kaybı gibi geliyordu.

Mısır toplamak için kollarımı sıvadım ama hâlâ düşüncelere dalmış haldeydim. Fuhuş efendilerinin birer pislik olduklarını biliyordum. Tabii ki bunun farkındaydım. Fakat bazen kötü şeyler doğru şekilde kullanılırsa ortaya iyilik çıkabilirdi. 65. Sokak karşılaşmamda olduğu gibi. Park’ta kalmamızı ve iki katı öğün almamızı sağladı ve bana saygınlık kazandırdı.

Savaş efendisi olunca her zaman böyle yaşayabilirdik, hem de üçümüz birden. Ne derler?

Her işte bir hayır vardır.

Fakat Sky'ın bunu anlamayacağını biliyordum. Ve on altı seneden sonra, mükemmel kelimeler bulsam bile ona anlatmaya ve onu inandırmaya çalışmak anlamsız olurdu.

Derin bir nefes aldım ve toplama kovasını koluma aldım.

Mısır tarlasında gün kızılışarak akşama dönüyordu. Sessizlik içinde çalışıyor, teker teker mısırları yapraklarından ayırıyorduk. İpeksi saçaklarını soyuyorduk. Koçanı temizliyorduk. Ellerimle çalışmayı sevdiğimi itiraf etmeliydim. Parmaklar sessizlik içinde çalışırken saatlerin geçişi huzur vericiydi. Sessizlik beynime masaj yapıyordu ve serin akşam rüzgârı sinirimi yatıştırıyordu. Gün batımına doğru sinirim geçmişti. Dinginleşmişim. Ama bu güzel bir dinginlikti ve yorgunluğum bana, *Bir işe yaradın*, diyordu.

Gökyüzü sonunda puslu bir pembe renge döndü ve yemek saatinin yaklaştığını müjdeledi. Güneş ışıklarının tamamen gözden kaybolmasıyla biri konuşmaya başladı.

"Sarah," diye fısıldadı Lauren anneme. "Efendilere bak. Neler oluyor?"

Lauren'm mısırların üzerinden, tarlaların sınırlarına uzanan bakışlarını takip ettim. Yardımcı efendiler panik içindeydi ve tek sıra halinde ormana doğru koşuyorlardı. Arkalarında, altısı da havalı yırtıcı hayvan pelerinlerini giymiş ve kırmızı silahlarını, kılıçlarını, bıçaklarını ve Rolladin'in Belvedere Şatosu'nda sakladığı birkaç tabancayı kuşanmış halde olan konseyin efendileri vardı.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı annem. "Ama iyi bir şey gibi durmuyor."

İşçilerin çoğu ellerindeki malzemeyi bırakmış, mısırların içinden geçerek savaş efendilerine doğru ilerlemişti. Son mu-

sırımızı da toplama sepetine atarak onlara katıldık ve daha iyi görebilmek için önlere geçtik.

Lory, Cass'e ve birkaç genç fuhuş efendisine dönerek, "Diğer yardımcı efendileri de getirin," dedi. "Geri çekilin!" diye bağırdı bize. "Mısırların arasından ayrılanlar vurulacaktır. İstisnasız."

Lory, Rolladin'in konseyinden beş üyeyle birlikte ormana girdi ve Cass, yardımcı efendilerle hızla şatoya doğru yöneldi.

Tabii ki mısır tarlası kaynamaya başlamıştı.

"Sence ne oldu?"

"Anlaşma karşıtları olabilir mi?"

Havada uçuşan o kadar çok soru vardı ki mısır tarlası bir anda kalabalıklaşmaya başlamış gibiydi.

"En son ne zaman anlaşma karşıtlarından biri Park'a izinsiz girerken yakalanmıştı?" diye sordu Sky fısıltıyla.

"Seneler önce," diye karşılık verdi annem.

Sırasıyla Lauren'a, anneme ve Sky'a baktım ve birbirimizle bakiştık. Bu büyük bir olaydı. Benim savaş efendisi olmam, birden endişelerimiz arasında son sıraya yerleşmişti.

Lauren'ın yanından ayrılıp Sky'ın yanına geçtim ve bana huzursuz bir gülücük attı. Elini omzuma koydu ve sanki bir çapa gibi ikimizi de tutmaya çalışır gibi hiç çekmedi. Trevor koşarak diğer tarafıma geçti ve daha iyi görebilmek için mısır sapını eğdi.

Cass, yanında diğer silahlı yardımcı efendilerle kuzey tarlalarından koşarak gelirken görüldüğünde nefesler kesildi ve titremeler başladı. Arkasında da Rolladin'in küçük ordusu vardı.

Bu sıradan bir şey değildi. Rolladin asla tarlalara çıkmazdı. Kendine yakıştırmazdı. Onu görmek, gerçekten de ödümü patlatmıştı.

Ayrıca kucağında adada kalan son tüfeklerden biri vardı.

"Kimse tarlalardan ayrılmasın," diye bağırdı bize. "Yoksa kafanızı takoz yerine kullanırım."

Ormana daldı ve bağırışlarla uğultu şeklinde emirler duyduk. Bir el ateş edilince ses havada çınladı.

“Bu delilik,” diye fısıldadı Sky bana. “Silahları hiç kullanmazlar ki.”

Kimse tarlaların sınırlarından dışarıya adım atmadı ama herkes boyunlarını bükerek karanlığın içini görmeye çalışıyordu.

Konsej yavaşça ormanın içinden geniş bir halka halinde çıkmaya başladı. Silahlarını doğrultmuşlardı. Halkanın ortasında ellerini havaya kaldırmış bir grup yabancı vardı. Üstleri kirlenmiş, kıyafetleri yırtılmış, yaprak ve çamura bulanmışlardı. Dört kişilerdi. Hepsi erkekti ve Park’taki kadın yoğunluğu düşünüldüğünde bu tuhaf geliyordu.

Hızlı bir tarama yaptım.

En yaşlı olan elli civarında görünüyordu. Annemin yaşına yakın biri vardı. Diğeri yirmi beş civarı görünen uzun, ince yapılı bir adamdı ve bir de ergenlik çağında biri vardı. Aslında genç olanlar birbirilerine benziyordu. İkisinin de dimdik duran koyu siyah saçları vardı.

Bu adamların, tünel yamyamlarına ya da yağmacılara, annemin bizi her zaman uyardığı kaba saba eşkıyalara benzemesi komikti. Sadece yorgun görünüyorlardı. Erkekler daha iyi seçilebildiğinde Sky’ın nefesinin hızlandığını hissettim.

“Geçti,” dedim ona. “Rolladin onları yakaladı. Güvendeziz. Bitti gitti.”

Korkmuş gözlerle bana baktı ve başını salladı.

“İşçiler!” diye bağırды Rolladin tarladaki herkese seslenerek. “Bu bencil domuzlar Park’ı soymaya, yiyeceklerinizi çalmaya, zahmetle yetiştirdiğiniz meyvelerinizi koparmaya gelmiş. Onlara ne yapalım?”

Kimse tek kelime etmedi.

Rolladin hızla mısır tarlasına daldı ve bağırmaya başladı, “Biz bu *korkaklara* ne diyoruz? Teslim olmayı ve kendi haklarını kazanmayı reddeden bu pısrık tutsaklara ne diyoruz?”

Ve mısırların arasından bir kıvılcım çıktı, kısık sesler savaş çığlıklarına dönüştü. "Hain."

"Hain."

"HAINLER!"

Rölladin, tezahüratlarımızla birlikte kocaman gülümsemeye başladı ve sanki işte, işte, der gibi silahını tek tek üzerimize doğrulttu. İşte istediğim buydu. Şimdi susun.

Anlaşma karşıtlarına döndü.

"Lütfen!" dedi en yaşlıları haykırarak ama Rolladin silahını adamın karnına gömdü.

"Sus. Siz aptallar yanlış kadına bulaştınız. Beleşçilerle uğraşacak vaktim yok benim." Önlerine doğru tükürdü. "Ya da manyaklarla. Siz her kimseniz, her *neyseniz*, biz burada ST kurallarına harfiyen uyarız." Aç bir kaplan gibi yürüdü. "Lory, bu anlamayı bozanları hayvanat bahçesine kapat."

"Dur lütfen, dur. Bence bir yanlışlık oldu." Yaşlı adam, ona arka çıkmaları için arkadaşlarına baktı. "Ne demek istediğinizi anlamıyoruz. Biz anlaşma karşıtı falan değiliz ya da... ya da manyak."

Konuşması çok komikti, şarkı söyler gibiydi. Sesli harfleri daha kalın ve gür söylüyordu. Ağzımı oynatarak, *Bu bir aksan mı?* diye sordum Sky'a. Başını sallayarak evet dedi.

"Lütfen," diye devam etti en yaşlıları. "Çok uzaktan geldik. Bu gecelik dinlenmemize izin verin. Biraz dinlenelim, sonra yelkenimizi açar ve şehrinize bir daha asla ama asla dönmeyiz. Yemin ederim. New York'ta umut olduğuna dair duyumlar aldığımız için buraya geldik."

Bir dakika, New York'a *geldiler* mi? Nereden? Brooklyn'den mi? Bu adamlar kılık değiştirmiş Kırmızı Müttefik askerleri miydi?

Kafası karışan bir tek ben değildim. Kalabalık yeniden fısıldaşmaya başladı.

"New York'a *geldiler* mi?"

“Öyle mi dedi?”

“Doğru mu duydum?”

“SESSİZLİK!” diye kükredi Rolladin. Ama yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı.

Korku.

Her şey bir kasırga gibi, kargaşa içinde oluverdi. Rolladin ve silahlı konsey üyeleri anlaşma karşıtları ya da düşman casuslarını ya da her kimlerse onları hayvanat bahçesine götürdü ve Lory, silahlı yardımcı efendilerle tarlalara daldı. Bize bağırdılar, mısır saplarına doğru ittirdiler ve ellerimizdeki aletleri aldılar. Tarlaları düzensiz bir şekilde bırakmak zorunda kaldık ve gece hapsi için Carlyle'a götürüldük.

Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç hatırlamıyordum. Bütün süreç boyunca kalbim ağzımdaydı ve bu işten kurtulmak için beni kendi başının çaresine bakmakla tehdit ediyor gibiydi.

Bütün bu kargaşaya rağmen aklımdan defalarca geçirdiğim tek bir düşünce vardı. Ve buna inanamıyordum. Oduncu adam.

Ormandaki hayalim.

O gerçek.

Biz Park boyunca yürüyüp 76. Sokak'taki köprü'nün üstündeki dar geçitten geçerken, savaş efendileri etrafımızda kalkan oluşturmuştu. Carlyle'daki dairemize doğru yol alırken annem ve Phee'den kopmuştum. Ve dakikalar sonra da Lauren'dan. Derin bir nefes alıp paniklememeye çalıştım. Kalabalık bizi eve doğru yönlendirirken, Trevor'la sıkı sıkı birbirimize sarıldık.

"Kimse odasından çıkmayacak, beni duydunuz mu?" diye bağırdı Lory. "Rolladin emir verdi. Herkes kendi odasına. Öğünler kapınıza bırakılacak. Aksi söylenmediği takdirde yarın tarladaki görevinizin başına dönmeyin."

Kalabalık, nefes tutma sesleri, mırıldanmalar ve sorular denizine dönüştü.

“İngilizlere ne olacak?” dedi Bayan Warbler sesleri bastırarak. “Bizden biri mi olacaklar?”

Lory okunu ve yayını havaya doğru kaldırıp kalabalığın içinden Bayan Warbler’ın kafasını nişan aldı. Tek sorun, hedefiyle arasında ben ve Trevor dahil olmak üzere en az on kişi bulunmasıydı.

“Kes sesini moruk yoksa toprağı boylarsın,” diye cevap verdi. “Rolladin’i duyduunuz. Onlar hain. Onları hapse atacağız ve Rolladin onları duruşmaya çıkaracak. Büyük ihtimalle sabaha asılırlar. Şimdi devam edin!”

Carlyle’ın karanlık ve dar lobisine girdik. Trevor peşimden yukarıya geliyordu ama savaş efendilerinden biri onu yakaladı ve koridorun sonundaki tek kişilik odalara doğru itti.

“Buradan Trev...”

“Skyler!” diye bağırdı arkamdan.

“Herkes kendi odasına!” Savaş efendileri beni kalabalığın kalaniyla birlikte yukarı doğru itti. “Bütün akşamı sizinle harcamayız.”

Neyse ki odamıza vardığımda annem ve Phee sağ salimdi ve biraz rahatladım. Bizim için ayrılan tahta parçalarından bazılarıyla meşalelerin birkaçım yakıyorlardı.

“Şükürler olsun, Sky,” diye fısıldadı annem. Elindeki tahta parçasını bıraktı ve bana doğru koşup kollarını boynuma dayadı.

“Anne,” dedi Phee arkasından. “Neler oldu?”

Annemin ellerini tuttum. “Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?”

“Gece hapsi mi?” diye sordu annem. Pencereye doğru yürüdük ve kirli camın arkasından dışarı baktık. Bir çift silahlı savaş efendisi, Carlyle’ın önünde konuşlanmış, bir çift heykel

gibi girişı kapatıyorlardı. Birkaç tanesinin koridorlarda nöbet tuttuğundan ve kimsenin kapıdan dışarı adım atmaya cesaret etmemesini sağladıklarından emindim.

“En son böyle bir şey olduğunda ikiniz de çok küçüktünüz,” dedi annem. “Bir grup tünel yamyamı çöpleri karıştırmak için dışarı çıkmıştı. İşgal zamanıydı; MET* ve Ulusal Tarih Müzesi’nde birkaç Kırmızı Müttefik timi vardı hâlâ.” Annem yine uzaklara dalmıştı. “Günlerce kapalı kaldık. Park’ı onlardan temizlediler ve beş tünel yamyamı yakalandı, yargılandı ve öldürüldü. Kırmızı generaller, idam işini Rolladin’in ekibinin yapmasına izin verdiler. Onları güney sınırındaki dört yol ağızlarına astılar. Sokak lambası gibi,” diye fısıldadı. “5. Cadde’den Colombus Kavşağı’na kadar.”

Annemin gözleri yaşardı. Bu kadarını pek anlatmazdı. Kendine gelmesi için ona biraz süre tanımak istedim.

“Tünel yamyamlarının nasıl olduklarını hatırlamazsınız siz.” Annem bize bakmıyordu, gözlerini pencereye dikmişti. “Hatırlamamanız için çok çabaladım. Ama eğer karşılaşırsanız, onun ne olduğunu anlarsınız.” Phee’nin ve benim ellerimi teker teker tutup öptü. “Normal değiller. İnsanlıkları yok. Kendilerini tünelde, karanlıkta kaybeden insanların bedenleri onlar.”

Annemin kelimeleri beni tuhaf bir şekilde günlüğe, tünellerin “metro” olduğu zamana götürdü. Yıllar öncesinde, Mary ve benimle karanlıkta dolaştığı günleri hayal ettim. O zamanki kadınla, şu an karşıımızdaki kadın arasında ne gibi bir farklılık olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum.

İçimi rahatlatan tek şey hikâyesinin kâğıt üzerindeki bir kısmının elimizde olmasıydı. Onun hoşuna gitse de gitmese de.

“O halde bu adamlar Park’ın dışındaki yağmacılardan mı?” diye sordu Phee.

“Yağmacılar yalnız kurtlardır; bu adamlar gibi grup halinde dolaşmazlar. Şehrin harabelerinde saklanır, oradan buradan

* The Metropolitan Museum of Art. –çn

topladıkları yemek ve eşyalarla yaşarlar. Son yılların sert kışlarından sonra herhangi bir yağmacının hayatta kaldığını sanmıyorum.” Annem başını salladı. “Söylentiler vardı hep... adada anlaşmaya uymayanlar olduğu hakkında. Ama hayatını şınıdিয়ে kadar sürdürenler bir tek Park’takiler ve yamyamlardan geri kalanlar olmalıydı.”

Sorularımız daha da zorlaştıkça annem parmaklarını saçlarında gezdirdi.

“Nereden geldiler öyleyse anne?” dedim tatlı tatlı. “Brooklyn’den mi?”

“Evet, Kırmızı Müttefikler bizi mi gözetliyor.” Phee derin bir nefes aldı. “Rolladin onları öldürmeye cüret edemez. Değil mi?”

“Adamların İngiliz aksanı var.” Annem saçını bıraktı ve elini pencerenin kenarına koydu. “İngilizlerin Kırmızı Müttefikler’e katıldığına inanmayı reddediyorum. Birleşik Krallık her zaman bizim dostumuz olmuştur. Bizim dostumuz,” dedi üzerine bastırarak ve derin bir nefes verdi. “Fakat dışarıda ne olduğunu kim bilebilir ki? Rolladin savaşla ilgili gelişmeleri paylaşıyor. En azından önemli maddeleri.”

Dediklerini anlamaya, bütün parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Ama hepsi bir araya gelemiyordu bir türlü.

“Anne, eğer onlar anlaşma karşıtlarından ya da Kırmızı askerlerden değillerse,” dedi Phee tam da düşündüğüm gibi, “o halde kimler?”

“Ve en önemlisi,” diye ekledim midem bulanırken, “buraya nasıl geldiler?”

Kapının sertçe vurulması üçümüzü de yerimizden sıçrattı ve karşılığında hafifçe çığlık attım.

“Yok bir şey,” dedi annem. “Efendilerdir.”

Kapının arkasındaki kulak tırmalayıcı bir ses, “Üç öğün. Miller ailesinin öğünleri,” dedi. “Henüz sıcakken alın.”

Küçük tepsilerdeki yemeklerimizi odaya aldık ve havluları, birer örtüymüş gibi mum ışığının altına serip piknik alanımızı hazırladık. Phee ve ben konuşmayı devam ettirmeye, daha çok

şey öğrenmeye çalıştık ama annemin İngiliz adamlar hakkında bilgi sahibi olmayı bizim kadar istemediği açıktı. Loş ışık altında sessizce yemeğimizi yedik. Carlyle'ın ince duvarlarının arkasında, diğer odalardaki tartışmaları, metal seslerini ve gizli fısıldaşmaları duyabiliyorduk.

Tepsileri toplayıp banyonun karanlıklarına yerleştirdikten sonra annem, "Kart oynamak ister misiniz?" diye sordu.

"Çok karanlık," dedi Phee. "Meşaleleri yaksak olmaz mı?"

"Tahtaları burada olduğumuz başka bir geceye saklamalıyız. Lortların başka malzeme vereceğinden şüpheliyim."

Birkaç gün önce biri bana zorla sıcaık ve güvenli odamda tutulacağımı, kart oynayıp kitap okuyacağımı söyleseydi sevinçten uçardım. Ama bu gece otel üstüme üstüme kapanıyor, odamıza zorla giren sorular yüzünden kalabalık geliyordu.

Annemi tanımak için neden o kitaba ihtiyacım var? Neden buraya tıklandık? Neden her şey bu halde?

Ve neden ormandaki o çocuğu önemişiyorum?

Çocuğu düşününce yüzümde parmak izleri gibi dağılan bir kızılıık oluştu.

"Kart oynamayı gerçekten istemiyorum," dedim.

"O halde kitap okuyalım mı?" diye sordu annem. "Sky şu anda neyi okuyorsun? Bir kez daha *Charlotte'un Sevgi Ağ'ı* nı değil mi?" En tatlı gülümsemesini takınarak bizi eğlendirmeye ve tutsak olduğumuzu bir anlığına unutturmaya çalıştı. "Bize de okumak ister misin?"

Phee'nin gözleri kocaman açıldı ve ben de kafamı çevirdim. Yoksa kendimi tutamayacaktım. *Sana Charlotte'u okuyamayız. O terk edilmiş dairendeki kasanın içinde. Günlüğüne ne dersin?*

Önüme bakarak, "Yorgunum biraz anne," diye mırıldandım. "Belki yatsak daha iyi olur. Yarın başlarız olur, mu?"

"Pekâlâ," dedi sessizce. "Anlıyorum. Uzun bir gündü."

Akşamın ilerleyen saatlerinde yatağında uyanık bir şekilde yatıyordum. Ay ışığı, su lekeli tavanda dans ediyor, yavaş ve hassas bir gelgitin altında yatıyormuşuz gibi bir hava yaratıyordu. Bu bana evimizdeki, Wall Street'teki uzun ve geniş yataklı, iyice dinlendiğinde dalgalarının özgürlük diye yankılandığı nehri hatırlattı.

Yastığımı düzelttim ve Phee'ye döndüm. Çoktan uyumuştum ve hafifçe horluyordu. Dünya umurunda değildi. Dudakları, rüyaları hoşuna gidiyormuş gibi küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bu gülümseme bana gündüz söylediklerini düşündürdü. Savaş efendilerine katılmak, onlardan biri olmak hakkında söylediklerini. Tam olarak böyle dememişti ama demesi de gerekmemişti.

Bu düşünce tüm gün aklıma takılmıştı.

Uykusunda onu izledim. Güçlü, cesaretli, arsız Phee. Ailenin koruyucusu. Park'ın gelecekteki liderlerinden biri. İçime bir kaygı tohumu düştü.

Eğer bir savaş efendisi olursa ne olacaktı? Yıllık işçilere mi katılacaktım? Bir gölge gibi onu takip mi edecektim? O parladıkça, ben yok olana kadar küçülmeye devam mı edecektim?

Canımı sıkan asıl şeydu: Phee'nin efendi olmak gibi çılgınca bir karar almasına mı daha çok kızıyordum, yoksa benim böyle bir şansa asla erişemeyeceğime mi?

Dalgalanan tavanı izlemek için arkamı döndüm. Sokak dövüşlerini, Park'ın kurallarını, buradan habersizce gitmeyi düşündüm. Annemin bende en sevdiği özellikler aklımın içinde yankılandı. *Denge. Sabır. Kontrol.*

Gerçekten sabırlı mıydım? Benim gerçekten kontrollü olduğumu mu düşünüyorlardı?

Yoksa kız kardeşimin sahip olmadığı özelliklerle mi tanınılıyordum?

Kaygı içimde bir çiçek açtı ve midemden omurgama doğru yayıldı. Ta ki beni nefessiz bırakıncaya kadar. Havaya ihtiya-

cım vardı. Ve yere. Dışarıda olmalıydım, kapıdan çıkıp başkasının dünyasına dalmalı ve orada saklamalıydım.

Ama tabii ki bunu tek başıma yapmayacaktım.

Hafifçe Phee'nin kolunu salladım ve sıçrayarak uyandı. Ağzını elimle kapatacak kadar çabuk davranmıştım. Çenemle annemi işaret ettim. Eğer onu uyandırmak istemiyorsak, bir kiptan öğrenerek Phee'ye öğrettiğim basit AİD* hareketleri ve bize ait mimiklerden oluşan kız kardeş dilinde halletmeliydik her şeyi.

Phee gözlerini ovuşturdu ve sonra omzunun arkasına baktı. Annem karanlıkta horlayarak uyuyordu. Phee onu neden kaldırdığımı anladığında birden gözleri büyüdü. Ellerini açtı, avuç içlerini yukarı döndürdü ve sonra kitap sayfası çevirir gibi sol bileğini öne ve arkaya doğru hareket ettirdi. Başımı salladım. *Kesinlikle. Günlük.*

Banyoyu işaret etti.

Annemi göstererek hayır anlamında başımı salladım. *Tuvalet olmaz, mumları yakarsak uyanır.*

Ellerini havaya kaldırdı. *O halde ne yapmak istiyorsun?*

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Ciddiyetle kapıdan dışarıyı işaret ettim. *Dışarı, koridora çıkmak istiyorum.*

İşaret parmağını orta parmağının altına koydu ve ikisini birbirine doladı. *Nesin sen, deli mi?* Sonra baş parmağını boyununun önünden geçirdi. İntihar bu.

Omuz silktim ve titreyen ellerimi görmezden geldim. Bacaklarımı birbirine dolanmış örtü ve yorgan yığının altından dikkatlice çıkardım. Phee ellerini belime dolayınca kadar blöf yapıp yapmadığından emin değildim.

Başını yavaşça iki yana salladı. *Hayır.*

Bir anlığına, belki de hayatımız boyunca ilk defa ben tehlikeli bir şey yapmaya hazırdım. Ve o değildi. Bu bana güç verdi,

* Amerikan İşaret Dili. -çn

kendime olan nefretimi azalttı ve umarsızlık derecesinde heyecanlandırdı. Derin bir nefes aldım, onu işaret ettim ve sonra ellerimi dua eder gibi başımın önünde birleştirdim. *O halde yatağa dön.*

Ona hafifçe elimi salladım, kalan örtülerin altından sürünerek çıktım ve yatağımızın altındaki günlüğü aldım.

Ben henüz kapıyı açamadan Phee yanıma gelmişti.

Sky'ın ne zaman bana bu cesur yüzünü göstermeye karar verdiğinden emin değildim ama bundan hoşlanmış gibi de yapamayacaktım. Hapis zamanı odamızdan çıkmak salakça ve düşüncesizce geliyordu. Yakalanırsak ne olacaktı? Bize ne yapacaklardı? Tabii ki günlüğü okumayı onun kadar ben de istiyordum ama bunun başka yolları da vardı.

Fakat bu düşüncelerimin hiçbirini ona söylemedim. Arkada kalmayacaktım ama bu da hiç mantıklı gelmiyordu. Biz böyle şeyler yapmazdık. Normalde benim peşimden gelen o olurdu.

Gizlice koridora çıktık ve ben duvarda asılı olan meşalelerden birine uzandım ama Sky elimi tuttu ve başını hayır anlamında iki yana salladı. Gizli kız kardeş işaret diliyle iletişim kurmaya devam etti ve önce ikimizi sonra da koridorun aşağısını işaret etti. Sonra çok hızlı hareketler yapmaya başladı ve devamını anlayamadım. *Bu kadarı yeter.* Ellerimi havaya savurdum. Sonra işaret parmağımı kaldırdım. *Bekle bir saniye.*

Meşalelerinizden birini almak için eğilerek odaya girdim. En azından içimizden biri hazırlıklıydı. Bir anlığına durdum ve annem onu bana verdiğinden beri pek yanımda taşımadığım silahımı düşündüm. Hazırlıklı olmaktan bahsetmiştim, değil mi?

Hayır, bu aptalca bir fikir Phee. Buna gerek yok.

Ama içimden bir parçam, pek de gurur duymadığım bir parçam, silahımı almam için yalvarıyor ve baskı yapıyordu. İçimdeki küçük fitneci, *Kötü olması gereken sensin,* diyerek alay etti benimle. *Sky değil.*

Gerçekten de bu benlik krizine vakit ayıramayacaktım. Konuyu tartışacak vaktim olmadığı için sadece söyleneni dinledim ve yatak örtülerimizin arasını karıştırarak silahı çıkardım. Onu eşofmanımın sağ cebine, kurşunları da sol cebine koydum.

İşte. Artık kendimi iyi hissediyordum. Kapıdan çıktım.

“Hayır, meşaleyi bırak. El yordamıyla iç merdivenlerden yukarı çıkacağız,” diye fısıldadı Sky geri döndüğümde. “Karanlıkta kalmayız. Beni izle.”

Bu fikri duymazlıktan geldim ve yanmamış meşaleyi bırakmadım. Carlyle’in koridorunda Sky’ı takip etmeye başladım.

Gece yarısı olmalıydı. O kadar ürktüm ki bir şeyler görmeye ve duymaya başladım. Fuhuş efendileri gölgelerin içinden geçiyor, duvarlardan fısıltılar yükseliyordu. Sonra, koridorun diğer ucunda iki nöbetçinin sessizce konuştuğunu duydum. Sky’ın elini tuttum ve kendimizi duvar kâğıdının üzerine yapıştırdık. Neredeyse içine girebilecektik. İki nöbetçinin koridordan geçişini ve düşük numaralı odalara doğru devam edişini izledik. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, merdivenin kapısına ulaştık ve kapıyı açıp eğilerek arkasına geçtik. Yakındaki mumu kullanarak meşaleyi yakabilmek için kapıyı yeniden açtım ve sonra hemen arka taraftaki Sky’m yanına döndüm.

“Bu şekilde nereye gittiğimizi görebiliriz,” dedim.

“Evet, onlar da bizi görebilir.” Sky başını salladı. “Onu bırakmanı ve beni takip etmeni söylemiştim. Çatıda ateş yakabilirdik.”

“Neyle? Birazdan bana teşekkür edeceksin.”

Yine başını salladı ve merdivenleri dört ayak üstünde tırmanmaya başladı. “Eğil,” diye çıkıştı bana. “Efendiler her katta dolaşıyorlar. O ateşi görürlerse biteriz.”

“Peki, merdivenlerden düşersek de biteriz.”

“Phee,” diye ofladı. “Kimse sana gelmen için ısrar etmedi.”

Gerçekten. Sky gerçekten bensiz gider miydi? Sadece, “Kendine gel,” dedim.

Sessizce merdivenlerden çıkmaya devam ettik ve sonunda

çatı katının kapısına ulaştık. Kapalıydı ve dört kat zincirle kitlenmişti ama zincirler gevşekti. Bu sayede kapıyı arasından geçebileceğimiz kadar aralamayı başardık. Önden Sky gitti ve sonra meşaleyi ona uzatıp arkasından çatı katının açık havasına çıktım.

Boş bir oturma alanıyla karşılaştık. Karşı uçtaki uzun, dik-dörtgen bar tezgâhının oraya gidene kadar masaların ve sandalyelerin arasından koşarak geçtik. Tezgâhın bir tarafında paslı tabureler vardı ve emekleyerek barın diğer tarafına geçtik. Yarı boş ve kırık şişeler her yana dağılmıştı. Etiketlerini okudum: **JIM BEAM. JACK DANIELS. JOSE CUERVO.** Birkaç adam daha.

Sky ayağıyla camları ittirdi ve rafların altına yerleştik. O, parlak dar pantolonunun belinden günlüğü çıkarırken meşaleyi ona doğru tuttum.

Günlüğü açarken, "Bu gece bitireceğiz," dedi. Meşalenin tutma kısmını dizime doğru yasladım ve ateş eski kelimelerin ciğerlerine dolarak günlüğü canlandırdı. Ve beni uyandırdığından beri ilk defa bir konuda aynı fikirdeydik.

"Şüphesiz."

Annemin ve görümcesi Mary'nin tünellerdeki yürüyüşüne katıldık.

Fakat Grand Central'a ulaşmadan sanki dünyanın halısı altımızdan çekilmiş gibi güçlü bir sarsıntı hissettik. Netronun yüksel platformuna yaslandım ve Sky'i kendime doğru çektim. O, karanlıkta işlenince görüyormuşçasına çırpınmaya başladı.

Yer sarsıntısı durduğu zaman cumartesi günü metroda olmak için fazla iyi giyimli olan bir kadın, "Buradan çıkmalıyız," diye yalardı. "Şimdi."

Grubumuza hâkim olan yeni bir etli, korkutucu bir panik havası hissettim. Herkes özgürlüğüne doğru yol almaya devam ederken birbirinin üstüne çıkmaya, birbirine dirsek atma-

ya ve homurdanmaya başladı. Bizim vagonumuzdaki genç kız, Bronwyn, henüz ölmeye hazır olmadığını söyleyerek inlemeye ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Etrafımızda artan fısıltılar, çığlıklar ve mırıldanmalara rağmen Mary sesini bir oktav düşürdü. "Ne olursa olsun," dedi bana, "birlikte kalacağız, tamam mı?"

Sesi titriyordu ve bu benim ödümü patlattı.

"Mary..."

"Söz ver," dedi.

"Tabii ki."

Kalabalık, metro durağına doğru tırmanmaya başladı. Ateş kalabalığının hareketliliğinden dolayı sönmüştü ve karanlıkta kaldık. Ellerden oluşan bir sürü, karanlıkta yolunu bulmaya çalışıyordu. Yukarı çıkmak için bir bir turnikelerin üstünden geçtik. Ama bizi güneş ışığı karşılamamıştı. Yoğun ve tozlu bir bulutun içine girmiştik. Makineli tüfeklerin aralıklı atış seslerini ve yabancı dillerdeki bağırışları duyduk. İnemeler.

Kaybolmuştuk. Sis labirentindeki laboratuvar fareleri gibiydik ve bağırarak, sadece oturup bağırarak istiyordum. Çok korkmuştum. Fakat bunun yerine Sky'a sıkı sıkı sarıldım ve dua ettim. Onun için ve babası için. Tom neredeydi? Güvende miydi? Robert'la birlikte atölyedeler miydi, yoksa metro hatındaki bir yerlerde mi?

Beliinde bir el hissettim. Mary yanımdaydı. "Herkes metroya," dedi. "Hemen."

Bizi merdivenlerden aşağıya, şehrin aç ve boş karnına yönlendirdi. Merdivenlerden dikiltilice indik. Sky artık titriyordu. Açtı, korkmuştu ve kırıltılı bezinin üstünde oturuyordu. Ona eve döneceğimize dair söz vermiştim. Belki de saçmalıyordum. Belli dünya parçalanıyordu.

"Bir dakika." Sky kitabı önümden çekti ve sanki fısıltıları duymak istermiş gibi iyice içine girdi. "İnemeler... Yabancı dil-

ler. Makineli tüfekler." Bana baktı. Gözleri meşale ateşinin altında kocaman ve ürkek görünüyordu. "Ne olduğunu anladın mı?"

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

Annemin günlüğünün sayfalarını öyle hızlı karıştırıyordu ki mürekkep silikleşmeye başladı. "Bu... annemin saldırılardan önceki hayatının kesitlerini anlatan bir günlük değil." Sky'nin kelimeleri, sanki heyecanla dışarı çıkıyorlarmış gibi ağızından teker teker dökülüyordu. "Bu saldırıların hikâyesi. Saldırı burada, bu sayfalarda yaşanıyor. Belki annem ve babam, hatta senin ve benimle alakalı bütün sırlar, eksik parçalar bu sayfalarda olabilir. Phee, bu her şeyi açıklayabilir."

Günlüğe baktım ve bilmediğimiz şeyleri düşündüm. Sky ne zaman annemin önceki veya sonraki hayatını soracak olsa annemin yüzünü bulutlar kaplardı.

Sky'a bunun casusluk olduğunu, annemin içini açmış ve sırlarını öğreniyormuş gibi hissettirdiğini söylemek istemedim.

Çünkü nefes almakta güçlük çekiyordum.

Şu anda annemin, ailemizin başına gelenleri öğrenme fikri öylesine büyük ve ağır geliyordu ki beni ezip geçiyordu.

"Ailemiz hakkında bilmediğimiz her şey bunun içinde olabilir mi?"

"Sadece ailemiz hakkında değil Phee." Sky başını salladı. "Bu şehir hakkında bilmediğimiz her şey. Manhattan hakkında her şey."

8 Mart: Bir günü daha atlattık. Saat yedi metrosunun Times Meydanı'nda durduğu hattın yalınında, karanlığın içinde kamp kurduk. Bu arada diğer iki metrodalı yolcuları da kurtardık.

Yukarıda neler olduğunu kimse bilmiyordu. Telefonlar, bilgisayarlar, televizyonlar çalışmıyordu. Şarjı olan aletler de tökezleyen sarhoşlar gibi frekans yakalamaya çalışıyorlardı.

"Yukarıya bir leşif grubu yollamalıyız." Mary sonunda sessizliği bozdu.

Saatlerdir, yukarıda olanlar hakkında tartışıyor, kavga ediyorduk. Yüzlerce ses yükselmeye başlamıştı ki sonunda Lauren, iyi giyimli kadın, yukarıda her ne olursa olsun bizim saklandığımızı ve dolayısıyla sessiz olmamız gerektiğini vurguladı.

"Mary, sen delirdin mi? Yukarıda kimin, neyin olduğunu bilmiyoruz," dedi Bronwyn köşeden. Mükemmel genç kızın vagondaki özgüveni sönmişti, makyajı da. Artık ona baktığımda yabancılarla dolu bir denizde boğulan soluk tenli ve yalnız bir luz görüyordum. Başka birinin karanlıkta kaybolmuş luzı. "Polis bizi bulacaktır, bulmak zorundalar," dedi Bronwyn ve titredi. "Bizi kurtaracaklar."

"Aptal olma," dedi Mary. "Burada sonsuza kadar oturmuyoruz. Kendimizi kurtarmamız gerekiyor."

Mary, tabii ki onu desteklemek için dönüp bana baktı ve bitkin halde olmama rağmen, "Kesinlikle. Evet, bir şeyler yapmamız gerek," dedim. Ve Sky'a içice sarılıp kısık sesle, "Her şey yoluna girecek," dedim Bronwyn'e.

Kalabalık mırıldanarak söylenenleri onaylamaya başladı ve kısa süre sonra plan yapıp keşif için Times Meydanı'ndaki istasyona gönderilecekleri seçmeye başladı. Bizim vagonumuzdaki bisikletçiler gönüllü oldular ve bildiklerimizi birleştirerek onlara özenli talimatlar verdik. Birinin defterine metro durağındaki birkaç koridorun ve salonun haritasını çizdik. Bir derleme yaptık ve onlara para, çakmak ve umut verdik.

Onlar metro turnikelerinden geçerken, "Çabuk olun," diye uyardı Mary. "Burada sizi bekliyor olacağız."

İşte tam o anda Mary'nin gözlerindeki, Tom'un beni varlığına dair uyardığı ve kendisini alt etmek için hazırda beklediğini söylediği o alevi gördüm. Ama bundan memnundum. Mary yanımda olmasaydı delirirdim diye düşünmeye başlamıştım. Sadece hoşardım, ta ki karanlık beni ele geçirip onun olduğumu söyleyene kadar.

Bisikletçiler hiç dönmedi.

20 Mart: Haftalar geçti. Ya da sanli bütün bir hayat. Emin olamıyorum. Akılını ilkiye böldüm; endişeli ve şuuru tamamen yerinde olan kısım uykuya daldı. Bana sadece, bu karanlık labirentlerde dolaşan hayvan kaldı. Nefes alıyorum, yemek yiyorum ve Sky'la ilgileniyorum. Düşünmüyorum. Düşünemiyorum.

Şehrin merhametine kalmış kayıp mültecileriz biz, ikinci bir şans için çırpınan kazazedeleriz. Farklı metro istasyonlarında kamp kurup değiş tokuş yapar gibi geçmişe ait hikâyelerimizi paylaşıyoruz. Lauren beşinci sınıfa giden başarılı çocuğunun hikâyesini anlattı. Bronwyn bana NYÜ'de birinci sınıfta okuyan "mükemmel" erkek arkadaşından bahsetti. Ve sonra Sky'la oynarken sessizce, aynı evde yaşadığı kız kardeşlerinden...

Kaderine terk edilmiş grubumuzdan birkaç kişi yukarı çıkmak ve araştırma yapmak için gönüllü oldu. Çoğu geri dönmedi. Bazıları yemek ve kıyafetle döndü. Fener ve mumlarla. Ve tabii ki gördükleriyle.

"New York yanıyor," dediler. "Savaşta'yız. Sokaklar cesetlerle dolu. Her köşede asker var. Hiçbir şey kalmamış."

İnanmıyorum. İnanmıyorum. Karanlık lozanda oturuyor, Sky ve kendim için yemek alıyor, Bronwyn'e göz kulak oluyor ve Mary'ye tutunuyorum. Bu günlerde kendimi çok kötü hissediyorum.

1 Nisan: Sayımız azalıyor. Cesur olanlar, neredeyse intihar olan görevlere gönüllü oluyor teker teker ya da seçiliyorlar ve daha hızlı ölüyorlar. Geriye kalanlar gençler ya da yaşlılar, korkaklar ya da hastalar. Terk edilmiş dükkânlardan ya da restoranlardan aldığımız yemeklerle geçiniyoruz. Hepsini bölüşüyoruz. Pes etmek istiyoruz. Ama Mary bizi bir arada tutuyor ve devam etmemizi sağlıyor. Bu zavallı grubu yönetecek başka kimse yok.

Çoğu günler ya dolaşüyor ya da köşede oturup konuşuyoruz. Yukarıda olanları, geri dönen azınlıklardan duyduğumuz kadarıyla zihninizde birleştirdik. Sabahları teorilerimizi lusile ateşte konuşmaya başlıyor, gün boyunca kaynatıyor ve alışama kadar çaydanlıktan daha yüksek ses çıkartıyor hale geliyoruz.

"Çin yaptı."

"Yukarıda, N hattında hayatta kalanlarla tanıştım. Kesinlikle Orta Doğu."

"Brooklyn'in de bombalandığını duydum."

"Hayır, Queens'miş. Ve Japonya başlatmış."

"Salaklar, bu bir kara saldırısı. Nükleer bomba atan olmadı."

Ama kimse hiçbir şeyden emin değil.

15 Nisan: Acı dayanılmaz bir hal aldı. İçim dışıma çıkmak istiyormuş gibi hissediyorum ve son zamanlarda yürürken bile canım acıyor. Tom nerede?

Bazı günler onun beni aramak için karanlığın içinden geldiğini hayal ediyorum. Çatırdamalar, yer altından gelen sesler duyuyorum ve bizi kurtarmak için Robert'la köşeyi döneceklerini düşünüyorum.

Öbür taraftan gelen zincir seslerini duyduk. Öfkeli bir kapı zincirlerinden kurtulmak istiyordu. Yerimden sıçradım, neredeyse günlüğü yakacaktım. Sky'ın gözleri alevin altında korkuyla parladı. Günlüğü hızlıca pantolonun beline sokuşturdu ve bana ateşi söndürmemi işaret etti.

Kapıdaki anahtar sesini duyduğumuzda ateşimiz sönmüştü. Zincir yere düştü ve yerde üst üste yığılmaya başladı. Sonra bir grup ses çatı katını ele geçirdi.

"Bu çok saçma. Hayvanat bahçesinde olmalıydık ya da şatoda."

Gözlerimi kapattım. Bu sesi asla unutamazdım. 65. Sokak kavgamdan önce beni ele geçiren sestir bu. Oradan sağ kurtulamayacağıma yemin eden ses. Cass.

"İşçiler koyun gibidir. Kümeslerinde kalmaları gerektiğini bilirler," diye ekledi Cass. "Bu boktan otelde durarak bütün eğlenceyi kaçırıyoruz."

Sesi yükseldi ve bize doğru gelen ayak seslerini duydum. Sky, yanımda derin derin nefes almaya başladı ve ben de uzanıp elini tuttum. Korkudan sırlıklam olmuş avuç içlerimiz birbirleriyle kaynaştı.

"Koyun, öyle mi?" Daha derinden çıkan bir erkek sesi Cass'e yanıt verdi. "O halde neden beni lobiden çağırıyorsunuz?"

"Darren, seni Lory çağırdı. Ben değil."

"Bu kadar atışmak yeter," dedi üçüncü ses araya girerek. *Kaç kişilerdi?* "Cass, totem direğinin en altındaki efendilerden biri olarak çok fazla konuşuyorsun. Konsey üyesi olarak buradaki kararları benim verdiğimi biliyorsun. Merdivindeki ateşi gören benim."

Merdivindeki ateş. Ateş. Benim ateşim. Midem panikle takla attı.

"Darren'ın ekibi lobiyi koruyordu. Seninkiler ikinci katta, Clara'nın ekileri üçüncü kattaydı ve ben de dördüncü katta geziyordum. Eğer koyunlardan biri değilse merdivenlerdeki kimdi?" Lory olduğuna bir öğünüme bahse girebileceğim üçüncü kişi, duygusal bir etki için sustu. Sonra, barın öbür tarafında bir oyun oynanıyormuş gibi bir inleme ve homurtu duydum.

"Şimdi kapa çeneni ve sana söyleneni yap," dedi Lory. "Burası bakacağımız son yer."

Sky elimi bıraktı ve parmaklarını bileğime doğru götürüp tırnaklarını etime bastırdı. Gerçek bir *Sana söylemiştim*. Kahretsin ki onun haklı olmasından nefret ediyordum. O meşaleyi hiç yakmamalıydım.

Bir silahım olduğundan haberi olsaydı ne kadar kızardı diye merak ettim.

Kısa bir nefes aldım ve etrafımızı saran şişelere ve camlara baktım. Eğer hareket etmezsek kesinlikle yakalanacaktık. Eğer camların üstünden geçerse ses çıkaracak ve yakalanacaktık. Gözlerimi kapattım ve buradan ateş ederek kurtulmanın bir yolunu aradım. Kaç kurşunum vardı? Dört mü? Büyük ihtimalle yetmezdi. Tabii tetiği çekmeye cesaret edebilirsem.

Ayak sesleri dağıldı ve dört tarafımızı sardı. Fuhuş efendileri koltukları ve köşeleri kontrol ediyor, kırmızı koyunu arıyor olmalıydı.

"Lory burada kimse yok," diye sızlandı Cass. "Haydi, şatoya dönemez miyiz? Davayı izleyeceğimize söz verdin."

Ve oldukça kısa ve muhteşem bir anlığına kurtulduğumu düşünürdüm. Sky elimi tuttu ve yeniden sıktı. *Evet, evet, evet, o fuhuş mağarası şatonuza dönün.*

"Odalarına dönmüş olmalılar," dedi Lory iç çekerek. "Bu gecelik bebek bakıcılığına diğer efendiler devam edebilir sanırım. Bari kontrol edin ve sonra buradan çıkıp gidelim."

Bar.

Sky'la birbirimize baktık. İkimizin suratında da aynı korku ifadesi vardı. Ayak sesleri her iki taraftan da bize doğru yaklaşmaya başladı.

Yığınla alakasız düşünce beynime akın etmeye başladı. *Fuhuş efendileri. Oda hapsi. Şato. Rolladin. Sokak dövüşleri.*

Düşün, düşün, düşün.

Hepsi sonunda kolları sıvayıp bir plan yapmak için birlikte çalışmaya başladılar.

Bir elimi, kalbimi sakinleştirmek ister gibi göğsüme koydum ve diğer elimi onu desteklemek için Sky'ın omzuna yasladım. Sonra küçük silahı ve kurşunları ceplerimden çıkardım ve eşofmanımın içine giydiğim uzun iç çamaşırımın içine tıktırdım. Sky korkuyla beni izledi.

Ağzını oynatarak, *Silah mı getirdin?* diye sordu. *Aptal.*

Tabii ki haklıydı. Yine. Hapis süresince çatı katında yakalanmanın geri dönüşü yoktu. Tabii bir de silahla.

Ama bunu kabul etmeyecektim ve fısıltıyla, “Yaptığımı yap,” dedim.

Şişelere göz gezdirdim. Bütün içkiler arasında Jim Beam sert ve akıllı başında bir adam gibi, böyle bir zamanda gerçek bir kurtarıcı gibi göründü. Kapak seneler boyunca kullanılmadığı için sıkışmıştı ama sonunda açıldı ve karamel renkli sıvıyı ellerime dökerek yüzüme sürdüm. Mide bulandırıcı şeyden büyük bir yudum aldım ve ayağa kalkmadan önce şişeyi Sky’a uzattım.

Hadi bakalım.

“Buradayız.” Çatı katında yalandan yalpaladım. Sarhoş fuhuş efendilerinin Park’ın içinde yalpalayarak dolaştığını izlediğim geceleri hatırlamaya çalıştım. “Kut-lu-yor-uz.”

Ondan özür dilemek için Sky’a baktım. İç, üzerine dök ve ayağa kalk. Lütfen.

Günlüğü üzerine saklamak için tereddüt etti ama sonra daha iyisini yapıp dolabın içine koydu ve birkaç şişeyle önünü kapattı. Hemen Jim’den büyük bir yudum aldı, içki boğazına takıldı ve ayağa kalkmadan önce de yüzüne gözüne sürdü.

“Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?” diye sordu Lory. “Kafayı mı çekiyorsunuz? Bizim içkilerimizle mi?”

Üzerimize doğru yürüdü ve yarı dolu şişeyi Sky’ın elinden kaptı. Diğer üç fuhuş efendisi de bize yaklaştı.

“Öf, leş gibi kokuyorsunuz kemirgenler.”

Lory ve Clara, Sky’ın üzerini aramaya başladı ve Darren da beni çatı katındaki barın içinden dışarı çıkardı. Bir eliyle kollarımı arkada birleştirerek tuttu, diğer eliyle hızlıca ceplerimi kontrol etti. İçki, silah ya da Tanrı bilir ne arıyordu. Dizlerimi hafifçe büktüm. Bacaklarımı sıkarak birbirine doğru yaklaştırdım ve eşofmanımın altında yatan silahı görmemesi veya hissetmemesi için dua ettim. *Aptal*, dedim defalarca. *Aptal*.

Üzerimde bir şey olmadığından emin olunca geri çekildi. Silahın soğuk namlusunun bacaklarımın arasında kayması hu-

zursuzluk veriyordu ama bu, silah taşıdığım için yüzleşebileceğim pisliğin yanında hiçbir şeydi.

Lory, Sky'yı barın dışına çıkarırken, "Yani, Miller ailesinin meşhur çocukları kut-lu-yor-muş," dedi Cass kulağıma. "Rolladin, 65. Sokak'ta işini bitirmeme izin vermediği için canınızın istediğini yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz artık?"

Cass'ın nefesi birkaç kokudan oluşuyordu: et, alkol ve ağır, dumanlı bir koku. Sinerek yüzümü başka tarafa çevirdim. Dandik sincap pelerininin tüyleri gözüme giriyordu.

"Beni kestiğini unuttuğumu sakın düşünme. Kaltak."

"Cass," diye çıkıştı Lory ve aynı zamanda ablamı ipteki bir kuklaymış gibi öne doğru ittirdi. Sky bana baktı, gözleri kocaman olmuş, boş bakıyordu. Korkudan ödü patlamış gibiydi. Benim de öyleydi. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. *Haydi ama, sadece plana güven.*

"Ne?" diye cevap verdi Cass Lory'ye. "Onunla sadece eğleniyorum."

Cass, saçımı yakaladı ve başımı geriye doğru çekti. Bağırmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Kaburgam dövüşten dolayı hâlâ ağrıyordu ve Cass bana o kadar yakın duruyordu ki resmen beni sıkıştırıyordu.

Darren arkadan bir kez daha bana doğru uzandı ve bir anlığına bana dokunup silahı bulacağımı ve her şeyin buraya kadar olduğunu düşündüm. Gözlerimi kapattım.

Ama eli Cass'ın bileğine dolandı.

"Cass," dedi sessizce. "Pişman olacağımız bir şey yapmayalım."

Cass sıkıca kavradığı saçımı bıraktı. Dikleşti ve boğazımı temizledi. "Pekâlâ. Onları hayvanat bahçesindeki tutsakların yanına götürüyoruz, değil mi? Haydi gidelim o zaman. Duruşmadan önce fazla vaktimiz kalmadı."

"Hayvanat bahçesine değil," dedi Lory. "Şatoya."

"Şatoya mı? Bu iki kemirgen efendilerin içkisini içerken ya-

kalandı. Hem de dışarı çıkma yasağında. Kilit altında. Onları hayvanat bahçesine tıkmamız için *Rolladin'in* kararı mı gerekiyor?" Cass beni baştan aşağıya süzdü. "Anlamıyorum," diye ekledi. Sıcak nefesi yüzüme bulaştı. "Sende bu kadar özel olan ne? Seni neden umursuyor ki?"

"Cass, sana çenen hakkında ne demiştim? Yerini unutma sakın." Lory ablamı kapıya doğru itti ve zincirleri topladı. "Artık kapayın çenenizi ve devam edin."

Merdivenlerden aşağıya inerken bacaklarımı iyice sıktım ve silahı bırakmadım.

"Götürüldüğümüzü annemize söyleyebilir miyiz en azından?" diye seslendi Sky ayak seslerinin arasından. "Eğer uyandığında bizi yanında göremezse... Lütfen."

Fuuş efendileri buna çok güldü ama cevap vermediler.

Sky haklıydı. Eğer uyandığında orada olmazsak annem korkudan deliye dönecekti. Bütün bunlar bitene kadar uyumasını diledim. Bir şekilde sabah geri dönmüş olmayı diledim. Fakat işler benim planıma göre giderse bu biraz şüpheliydi.

Lory, sokak dövuşündeki hakemime, "Clara," diye bağırdı. "Sen burada kal ve ekibe bu aptalları şatoya götürdüğümüzü ilet. Aksi söylenene kadar herkes görevinin başında kalsın."

"Emredersiniz efendim." Clara geride kaldı ve biz lobinin düz zemininde ilerlemeye devam ederek dışarı, temiz gece havasına çıktık.

Kaldırım değiştirerek Park'ın karanlığına daldık. Ormandan geçtik ve 76. Sokak köprüsünün üstünden Belvedere Şatosu'na vardık. Cass, kolumu parmaklarıyla öylesine sıkıyordu ki yarma kadar vücudumda yeni morluklar oluşturmuş olacaktı. Fakat tepki vermedim. Aslında ona doğru bile bakmadım.

Anlıyordum. Fırsatı varken hıncını alıyordu. Öfkeli olduğunu biliyordum ve tuhaf bir şekilde buna hakkı da vardı. Sky ve benim yerimde başka biri, Park'taki *herhangi* biri olsaydı

emirlere karşı gelmek suçuyla aylarca hayvanat bahçesinde kalırdı, belki de yıllarca. Yemeğimiz kesilirdi ve ailelerimiz tehdit edilirdi. Fakat bunun yerine Rolladin'e götürüldüğümüze bahse girerdim.

Çatıda da anladığım kadarıyla biz özeldik. Neden veya nasıl olduğunu bilmiyordum. Sadece bunun gerçek olduğundan emindim.

Tarladaki en kolay işleri alırdık. Ne zaman gelirsek gelelim, her sene Carlyle'da aynı odada kalırdık. Dün akşam Rolladin'in kesinlikle bizi Park'tan atmış olması gerekiyordu fakat burada kalmamız için bize bir hak tanıdı, değerimizi göstermemiz için 65. Sokak karşılaşmalarına katılma şansını verdi. Ve bunu kabul etmekten nefret etsem de dövüşte götümü kurtaramayacak durumdaydım. Fakat işler benim için kötüye gittiği anda Rolladin araya girdi. Bizi ayırırken gözlerindeki şeyi gördüm ama zaten bunu uzun zamandır biliyordum. Bize işlemeyen kurallar vardı. Artık bunun nereye kadar gideceğini ölçme zamanıydı.

Darren ve Cass, beni Park'm karanlıklarından şatonun koridorunun loş ışığına doğru çektiğinde derin bir nefes aldım.

Bunu ölçmek için ciddi anlamda yalakalık yapmam gerekecekti.

O kadar sinirliydim ki etrafımda farklı renkler görüyordum. Beldevere'nin mumla aydınlatılmış koridoru, öfkeli bir kaleydoskop tünelinden farksızdı. Tek istediğim küçük bir macera, başka bir dünyaya kaçıştı. Fakat Phee her zamanki gibi komutaya geçti ve çatı katında annemin günlüğünü okuyor olmak yerine Park'm en çok korkulan savaş efendisi tarafından yakalanmış, Rolladin'in yanına götürülüyordum.

Phee, o meşaleyi alırken, silahını getirirken aklımdan neler geçiyordu? Ve eğer günlüğü kaybedecek olursak onu asla ama asla affedemezdim.

Lory geniş ve kalm tahta kapıyı açıp beni ileri ittirdi ve önceki gece gibi bir kez daha Rolladin'in huzuruna merhamet dilenmeye gelmiştik.

Cass kardeşimin kulağına eğilerek, "Hakkını vermem gerek, cesaretlisin," diye homurdandı.

İlk kez midem bulanmıyor ve aklım korumacı durumuna geçip yaygara koparmıyordu. Mutsuz ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde uzaklara baktım. Belki Cass'in Phee'ye kabadayılık taslamasından biraz memnun olmuştum. Phee *beni* dinlemiyordu, belki efendiler aklımla biraz başına getirirdi.

"Cass, şunu al," dedi Lory beni ona doğru ittirerek. "Ben Rolladin'i çağıracağım."

Cass, ellerimi arkamda birleştirdi ve Lory, Rolladin'in salonunun iç bölümüne giden kapıyı açıp karanlığın içinde kayboldu. Biz çalışma odasında kalmıştık. Phee'ye baktım ve

küçük silahının eşofmanının üstünden görünüp görünmediğini anlamaya çalıştım. Neyse ki asla üzerine yapışan şeyler giymezdi ve pamuklu kalm kumaş hiçbir şeyi belli etmiyordu.

Gözlerine bakmak için bakışlarımı yukarı kaldırdım ve Darren'ın sıkı hapsinden kurtardığı elini dikkatlice kıvrarak bana bir şeyler işaret ettiğini anladım. Gözleri büyümüş-tü ve kararlı görünüyordu. İyice düşünülmemiş bir plan tezgâhlayacağı zamanlarda yüzünde beliren aptalca ifadeyi takınmıştı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama başımı hızla ve hafifçe salladım. *Hayır. Bu kadarı yeter.*

Phee cevap veremedi. Rolladin çalışma odasının kapısının içeri girdi. Hemen arkasında Lory vardı.

"Doğru mu duydum?" diye sordu Rolladin gözlerini bana dikerek. "Yasakken dışarı mı çıktınız?" Avının karşısındaki bir kedi gibi yürüyordu ve ben göz kırpana kadar Phee'ye yönelmişti. "Çatıda içki mi içtiniz? Ben size bu emirleri öneri olarak mı veriyorum sanıyorsunuz? Yorumu açık olduğumu mu sanıyorsunuz? Odanızı. Terk. Etmeyin. Bunda anlaşılamayacak ne halt var?"

Phee'nin üzerine atlayacak gibi duruyordu ve geçtiğimiz birkaç dakika içinde kardeşim için aklımdan geçirdiğim bütün kötü düşünceler uçup gitti. Cass'den kurtulmak için çırpındım ama Rolladin hüsrân içinde, öfkesini eski ahşap masasından çıkarmıştı bile. Üst üste yığılmış kâğıtlar ve dosyalar şaşkınlık içinde havaya sıçramış ve sonra masanın üzerine düşerek teslim olmuştu.

"Bu haber karşısında ne halt edebilirim?" Rolladin ellerini ateş rengindeki saçlarının arasında gezdirdi. "Bana seçenek bırakmadınız, geri zekâlılar. Lory, götür onları."

Lory, geldiğimiz yönden çıkmaları için Cass ve Darren'a işaret etti.

Buraya kadar. Anne, bizi affet.

"Rolladin, lütfen," dedi Phee sahte sarhoş konuşmasıyla.

“Saygısızlık etmek istemedik. Hatta tam tersine. O anlaşma karşıtlarını ele geçirmeni kutluyorduk. Kimse Park’tan bir şey çalamaz. Kimse.”

Phee rolünü vurgulamak için ileriye doğru yalpalayarak minik bir adım attı ama Darren onu geri çekti. Rolladin’in, beklemesi için hafifçe Lory’nin bileğini tuttuğunu gördüm. Phee bunun devam etmesi için bir işaret olduğunu düşündü. Tanrım, ne yaptığını biliyor olmasını diledim.

“Burada kalmak istiyorum,” diye yumurtladı. “Sene boyunca. Güvende olmak istiyorum. Her yaz buradan gitmekten yoruldum. Bu akşam bunu anladım ve Sky’ı da ikna etmek için onu çatıya çıkardım. Annem duymasın diye.”

Bana baktı ve beni de cesaretlendirmek için başım salladı. Hayatım üzerine yemin ederim ki söylediklerinde ciddi miydi anlamıyordum. Bu Rolladin için uydurulmuş bir şeydi, değil mi?

Tabii ki öyleydi.

Ama bugün Phee’nin efendi olması ve Park hakkındaki sayısız tartışmalarımız üzerine yaptığımız sohbeti düşündüm. Ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bunu ne kadar görmezden gelmek istesem de buraya hiçbir zaman aynı pencereden bakmamışızdır. Nasılsa bu acımasız şehir kardeşimin evi gibiydi. Benim içinse *asla* bir kafesten fazlası olamayacaktı.

Huzursuzluk ve endişe hissi, karın bölgemde kendini hissettirmeye başladı. Phee’nin konuşmasının ne kadarı doğrudu? Bu Rolladin’in iyiliği için miydi, yoksa benim mi?

“Biraz içtik. Ve benim olmayan, efendilere ait olan bir şeyi aldığım için çok ama çok özür dilerim. Lütfen bize efendinin merhametini göster,” diyerek Park’ın en hassas hatırı cümlesiyle devam etti. İnsanların önerecek başka bir şeyi kalmadığı zaman kullandığı bu cümlelerin Phee’nin dudaklarından döküldüğüne inanamıyordum. Eğer annem bunu duymuş olsaydı, kendini kaybederdi. Bize hiçbir zaman pes etmemeyi ve bu cümleyi kullanmamayı öğretmişti.

“Fazladan çalışırım,” dedi Phee. “Hücreleri temizlerim. Ne istersen onu yaparız. Bu akşamdan sonra kim olduğumu ve ne istediğimi anladım. Ve bence Sky da anladı. Değil mi Sky?”

Rolladin dikkatini bana verdi ve üzerime doğru yürüdü. Fakat yüzündeki ifade yumuşamıştı. Gözlerinde yeni bir şey, bir umut vardı.

“Evet,” diye kekeledim ne söyleyeceğimi bilemeden. Tek emin olduğum şey verilebilecek en iyi yanıtın *evet* olduğuydu. “Doğru.”

Rolladin’in dudakları dümdüz oldu ve gözlerini gözlerimden ayırmadı.

En sonunda efendilere, “Dışarıda bekleyin,” dedi.

“Rolladin,” dedi Lory arkasmdan hafifçe. “Eğer diğer konunlar olanları öğrenirse...”

“Sağır mısın sen?” diye çıkıştı. “Çıkın dedim.”

Efendiler, çimenin üzerinde kıvrılan yılanlar gibi yavaşça odadan çıktı. Rolladin kapının kilidini sertçe çevirdi.

Artık sadece üçümüz kalmıştık.

“Evet,” dedi Rolladin yere bakarak. Ve anladığım kadarıyla biraz... biraz gergindi. En az benim kadar gergindi. “Oturun.”

Phee’yle, masanın yanındaki iki yırtık derili sandalyeye doğru yöneldik ve Rolladin diğer taraftaki dolabın önünde eğilerek içine baktı. Üç bardak ve yarısı dolu olan **JOHNNIE WALKER BLUE** etiketli bir şişeyle döndü. Tozlu dosyaları kenara itti. Üçüncü *Cenevre Toplantısı... Kırmızı Müttefikler’in Savaş Kuralları...* Ve bardakları masanın üzerine vurdu.

“Lory, viski sevdiğinizi söyledi,” dedi şişeyi açıp her bir bardağa bolca dökerek. Neden bahsettiğinden Phee’nin de haberi olmadığından emindim ama ikimiz de karşı çıkmadık.

Rolladin oturdu ve tahtında arkasına yaslandı, bizi inceler gibi baktı ve sonunda viskisini alıp havaya kaldırdı. “Dibini görelim.”

Sıvıyı dudaklarımın arasına aldım. Bunun tadı da berbat-

tı ama Jim Beam'den daha kolay akıyordu. Daha yumuşaktı ve püskürtmemeyi başardını. Bardağı yaklaştırıp bir yudum daha aldım. Her yudumda gerginliğim azalıyordu. Daha az korkuyordum. Park'ın lideriyle birlikte oturuyor olduğumuz ve bir bardak viski eşliğinde geleceğimizi konuştuğumuzun bilincinden uzaklaşıyordum. Derin bir nefes eşliğinde bardaktan uzun, çok uzun bir yudum aldım.

"Pekâlâ," dedi Rolladin. "Ne diyordun?"

Phee boğazını temizledi ama bana bakmadı. "Annemizi seviyoruz," dedi dikkatlice. "Ama artık büyüdük ve bence kendi kararlarımızı verebilmeliyiz. Anlaşma karşıtları ormandan çıktığı zaman her şey yerine oturdu."

"Her şey yerine oturdu," diye tekrarladı Rolladin yavaşça. "Peki sorabilir miyim, *yerine oturan* neydi?"

"Bu... bu senin de sokak karşılaşmalarında söylediklerin gibi. En güçlünün hayatta kalmasıyla alakalı olan şeyler. Karşılaşmamdan sonra her şeyi anladım. Yani *gerçekten* anladım işte." Phee'nin sesi biraz titreyerek ona ihanet etmeye başlamıştı. Johnnie'den bir yudum daha içti ve tedbir için ben de aynı şeyi yaptım.

"Bir savaşın ortasındayız," dedi Phee yeniden canlanarak. "Ve ben geride kalmak istemiyorum. Ön saflarda, senin yanında olmak, şehrin düzenini sağlamak istiyorum. Bu savaş sonsuza kadar bitirmek üzere savaşmak için salıverildiğimizde olabildiğince güçlü olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

İkna edici konuşuyordu, hatta o kadar ikna ediciydi ki ona inanmaya başlamıştım. Başımı çevirmek zorunda kaldım.

Dikkatimi Rolladin'e verdim. Bardağıyla oynuyor, onu fare yakalamış bir kedi gibi masasının üstünde gezdiriyordu. "Senin efendi olmanı istediğimi nereden çıkardın?"

Phee, "Şey, hiçbir yerden. Öyle olduğunu düşünmüyorum," diye kekeledi. Elini yuvarlaklar çizerek masanın altına soktu, eşofmanını yukarı çekti ve gizlediği silahına rahat bir

alan yarattı. "Hiçbir şey beklemiyorum. Sadece beni almanı umduğumu söylemek istedim. Eğer bizi istersen, seniniz."

Seniniz. Artık Phee'nin ciddi olup olmadığı ya da tüm bunların hayvanat bahçesinden kaçmak için yapılan bir numara olup olmadığı umurumda değildi. Her iki şekilde de çok ileri gitmişti ve midem tiksintiyle bulanıyordu. İkisine de daha fazla bakamıyordum. Bardağımı aldım, kafama diktim ve son damlasına kadar içtim. Kendimi Carlyle'daki odamıza ısınlatabilmeyi diledim. Ya da daha iyisi, dünyanın öbür tarafına, başka bir boyuta, Rolladin'in ve göze göz dişe dişin ve en güçlü olanın hayatta kalan olmadığı bir yere.

"İlginç," dedi Rolladin sonunda. "Peki, bu öneriyi düşünmem gerekecek."

O da içkisini bitirdi ve kendine bir bardak daha koydu.

"Ya sen?" dedi birden bana dönerek. Yüzünde geleceğini haber veren bir gülümseme vardı ama Rolladin kendini belli edemedi onu bastırdı. "Bana her zaman anneni hatırlatmışsındır. Bizim Park hayatımızm sana uymadığım düşünürüm hep."

Öne doğru eğildi ve yemin ederim ki masanın üzerinden atlayıp benim üzerime çıkacak gibi bir hali vardı. "Yani bütün bu olanlara sadece ayak uydurmuş gibi görünmeye çalıştığına eminim."

Midem bulandı. Şaşırmıştım. Rolladin bu kadar dikkatli miydi? Gerçeği tahmin edecek kadar iyi mi tanıyordu beni? Yanaklarımın kızardığını hissettim ama bunun nedeni alkol müydü, yoksa midemi bulandıran his miydi, bilemiyordum.

Fakat yalnızca iki seçeneğim olduğunu biliyordum.

Park'tan, bu şehirden, ondan ve pis işlerini yürüten bütün insanların kullandığı küçük mazeretlerin hepsinden ne kadar nefret ettiğimi söyleyebilirdim.

Ya da asıl gerçeği söyleyebilirdim. Ne kadar kıskansam da, kendimi küçük görsem de, hoşuma gitse de gitmese de bir uzvum ya da organım kadar benimle bütünleşmiş olan gerçeği.

Bu gerçek, viskiden aldığı yeni cephanelikle içimde dolaşıyor, dudaklarımı yakıyordu.

"Phee'yi asla bırakmam," dedim ama cevabımın sıradanlığından korktuğum için kardeşıme bakmadım. "O isterse yaparım."

Rolladin uzun uzun yüzüme baktı. İnce bir tabaka yüzünü perdeledi ve gözlerinin rengini soldurdu. Ve bir saniyeliğine bana annemi andırdı.

"Peki o halde," dedi. "Sana inanıyorum."

Phee'nin parmakları masanın altından benimkilerle buluştu ve hafifçe elimi sıktı.

Kendimi bir hain gibi hissediyordum. Berbat, işe yaramaz bir evlat gibi. Eğer Rolladin bizi kabul ederse yarın anneme nasıl bir cevap verecektik? Onu nasıl göreceklik? Viskinin etkisi geçmeye başladıkça burayı, bu ânı ve hayatlarımızın gidişatını sonsuza kadar değiştirdiğimizi fark etmeye başladım. Tabii anneminkini de.

Burada bizimle mi kalacaktı?

Rolladin tarlalarda kalması için onu zorlayacak mıydı? Yoksa seçim anneme bırakılacaktı ve o da bizden vazgeecekti?

Gözlerimi kapattım ve belirsiz geleceğimizi düşünerek Phee'yi yardımcı efendi olarak hayal ettim. Ve beni... Ne? Phee'nin danışmanı gibi bir şey mi? Şato kaltağı mı? Başımı salladım.

Vazgeç. Düşünmekten vazgeç. Yalnızca vazgeç.

"Bu gece burada kalacaksınız." Rolladin hızla ayağa kalktı ve sandalyesinden çıkan ses düşüncelerimi dağıttı. "Yarın konuşur, gerekli ayarlamaları yaparız. Annenizle ben konuşacağım. Bazı konularda anlaşmaya varmamız gerek."

Sonra kapıyı vurdu ve an bozuldu. Yine iki genç savaş tutsağıydık.

Lory kapıyı açtı ve diğer iki savaş efendisinin arka tarafta sabırsızca beklediğini gördüm.

“Onları misafir odalarına götür. İçeri kilitle,” dedi Darren’a. Sonra bize baktı ve şişman bir kedi gibi memnun bir şekilde başını salladı. “Yarına kadar.”

Darren hızla, Phee ve beni yuvarlak merdivenlerden birkaç kat aşağıya indirdi, pencerelerle çevrili bir koridordan geçirdi ve küçük, basit bir odanın içine attı. Kapıyı çarparak kapattı ve dışarıdan kilitledi. İçeride biz bize kalmıştık.

“Phee.” Boş yatağın üstüne oturdum ve titreyerek başımı ellerimin arasına aldım. Viski odayı döndürüyor, kaslarımı gevşetiyor ve beni rahatlatıyordu. “Ne yaptın sen?”

“Ne yaptın derken ne demek istiyorsun? Anlamadın mı? Kızımızı kurtardım.”

Phee köşedeki karanlığın içine gitti, eşofmanını indirip silahı ve kurşunları çıkardı, sonra yanıma oturdu. Silahı, bir fazlalıktan ziyade beklenen bir misafirmiş gibi dikkatlice yanına koydu.

“Aynı şeyden mi bahsediyoruz? Biraz önce hayatını *Rolladin*’e sattın. Delirdin mi sen? Gerçekten, aklını mı kaçırdın?”

Phee beni süzermiş gibi boynunu geriye doğru attı. “Sarhoşsun.”

“Konumuz bu değil.” Yanımdan kalktım ve pencereye doğru yürüyüp şatonun meşalelerle aydınlatılan girişine baktım. Lory silahlı bir orduyla dışarı çıktı, beton yoldan yürüyüp karanlığa karıştı.

Ve bir daha bu şatodan işçi olarak çıkamayabileceğimizin farkına vardım.

“O silahı neden getirdin, aklımdan ne geçiyordu?” dedim pencereye doğru. “Ve *Rolladin*’in karşısında yaptıkların...”

“Silahım olduğunu bilmiyorlar bile.”

“Asıl mesele bu değil. Gerçekten, neden beni dinlemiyorsun? Neden merdivende o ateşi yakmak zorundaydın ki? Annemin günlüğü çatıda kaldı işte!”

“Onun için beni suçlama. Böyle bir tehlike olduğunu biliyor olmalıydın. Merak etme, onu geri alacağımızı biliyorum.”

"Phee." Yatağa oturdum. Bağırarak ya da ağlamak istiyordum ama o kadar mutsuzdum ki kendimde ikisini de yapacak gücü bulamıyordum. Kardeşim hep böyleydi. Her şeyi saptırır, başka bir kılıf uydururdu ve konuştuğumuz şey hiçbir yere varamazdı. Şu anda bununla uğraşamazdım, gücüm yoktu. Derin bir nefes aldım. "Bana bir kez olsun dürüstçe cevap ver. Kelimeleri dolandırma. Kıvrırma. Gecenin sonunda olanlar seni mutlu etti."

"Lütfen. Benim-savaş-efendisi-olmak-istemem-meselesini bugün tarlada bıraktık sanıyordum," dedi yavaşça. "Kapana kısıldık. Unuttuysan diye söylüyorum, en başta senin hatan yüzünden kapana kısıldık. Ben de bizi bu durumdan kurtardım. Hepsi bu."

"Bizi bu durumdan kurtardın," diye tekrarladım. *Sakin. Sakin ol. Kelimelerini ölç ve tart.*

Fakat nedense sakinleşemiyordum ve kelimeler, ben onlara hâkim olamadan ağızımdan kaçmaya başladı. "Phee, bu noktada yapabileceğimiz bir sürü şey vardı, mesela konuşma kısmını bana bıraksaydın? En azından bir kereliğine? Daha kısa süreli ceza alabilirdik. Ya da annemle Park'tan gitmeyi kabul edebilirdik. Ama senin anlaşma anlayışın Rolladin'in suyuna gitmek ve bizi yanına alması için ona yalvarmak mıydı yani? Yarın ne olacağım sanıyorsun, ha? Bu kâbusu anneme nasıl açıklayacağız? Rolladin'in, 'Kusura bakma, öylesine bir sorulım demiştik. Biz istemiyoruz kalsın,' lafını kabul etmeyeceğine eminim. İşimiz bitti Phee. Burası, bu şato." Odayı göstermek ister gibi ellerimi kaldırdım. "Artık evimiz burası."

Phee başını salladı. "Tamam, senin bahsettiğin seçenekler bunlar mı? Uzun bir hapis süresi ya da Wall Street'te aç kalmamız ve soğuktan kığımızın donması mı? Yaşıyoruz, üşümüyoruz ve parmaklıkların ardında değiliz. Durumu anneme anlatacağız ve anlamasını sağlayacağız."

"Eğer onunla bir daha baş başa kalabilirsek..."

"İkinci olarak da kendimi savunmam gerekirse," dedi Phee

benim sözümün üstüne, “plan yapmak için iki saniyemiz vardı. Ve şu anki konuşmalarının aksine, çatıda öne çıktığını göremedim. Bunun için bana başka bir zaman teşekkür edebilirsin. Çok daha kötüsü olabilirdi.”

“Sana göre.” Yatağa yattım ve elimi yastığın altında sokup dizlerimi karnıma doğru çektim. Oda yeniden dönmeye başladı, üzerime düşecek gibiydi. Gözlerimi kapattım. “Anlamıyorsun,” diye ekledim. “Bu bir oyun değil.”

Phee yanıma yattı ve ince örtünün büyük bir çoğunluğunu kendini tarafına çekerek savaş başlatmaya çalıştı. Örtüyü almasına izin verdim.

“Bunun bir oyun olmadığını biliyorum,” diye çıktı. “Her zaman benden daha iyi düşünebildiğini sanıyorsun. Fakat belki de ne yaptığımı biliyordum. Park’ı anlıyorum belki, olamaz mı? Ve bu fuhuş efendilerinin nasıl düşündüğünü de biliyorum. Hem de senin anlayamayacağın kadar iyi biliyorum.”

“Neden? Artık ‘sert’ bir dövüşçü olduğun için mi?” diye karşılık verdim. “Bir dövüş, Phee. Sadece bir dövüşe katıldın.”

“Of, unut gitsin. Bazen tam bir pislik olabiliyorsun.”

İnledi ve örtüyü üstüne çekti. Eski yatak da karşı gelerek homurdandı ve gıcırdadı. Çizgiyi aşmış olabileceğimi biliyordum ama özür dilemeyecektim. Ondan, her şeyden sıkılmışım. Kendini daha güçlü, daha cesur ilan eden kardeş. Ve ben, onun peşinden giden ve onun planlarını bozan, tehdit eden minik, tatlı bir fırtına bulutuydum. Rolladin’e söylediğim şeyde gayet ciddiymdim tabii, Phee’yi asla bırakmazdım. Ama Phee de bunu biliyor olmalıydı. En azından birlikteymişiz gibi hareket edebilirdi. Yarın birbirimize her zamankinden çok ihtiyacımız olacaktı.

Öfkem viskiyi hafiflettiği için titremeye başladım ama örtüye uzanmadım. Uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedim.

“Yarın bir çaresini bulacağız,” diye fısıldadım sonunda Phee’ye.

Yapabileceğim en fazla buydu.

İrkilerek uyandım. Sky beni delirmiş gibi sarsıyordu; korkup çığlık atarsam diye, bu gece ikinci kez eliyle ağzımı kapatmıştı. Bu yalandan ağız kapamasının bir işe yaramadığını ona söylemem gerektiğini hatırladım. Elini ittirdim ve üzerimdeki mahmurluğu attım. Nefes nefese kalmıştı, heyecanlıydı ve gözleri kocaman olmuştu. Neredeyse kendimi ona kaptıracaktım ama kavgalı olduğumuzu hatırladım.

“Ne oldu?” dedim olabildiğince sakın bir şekilde. “Niye hemen triplere giriyorsun?”

“Gel de bak,” diye fısıldadı sözümü duymazlıktan gelerek. Sky’ın “trip” kelimesinden nefret ettiğini biliyordum. Pence-
renin yanına koştu ve iç çektim. Ondan kaçırdığım örtüyü üstümden attım ve yanına gittim.

“Ormandaki adamlar,” dedi. “Duruşma için onları getiriyorlar. Cass çatıda bundan bahsediyordu ama ikiyle ikiyi top-
layamamıştım.”

Gerçekten de, aşağıdaki konsey üyeleri dört adamı ormandan çıkarmış, şatoya doğru getiriyordu. Esirlerin elleri bağlıydı ve fuhuş efendileri, ağa takılmış bir grup zavallı sineklermiş gibi onları zincirlerle birbirine bağlamıştı. En yaşlı olanı en öndeydi. Arkasından annemin yaşında olan, dikkatlice bağlarından kurtulmaya çalışan yirmili yaşlardaki zayıf adam ve genç olan geliyordu. Grup görüşümüzden kaybolup şatoya girerken genç olanın yüzünü bütün çamuru ve yapraklarıyla falan ilk defa görebildim. Aslında oldukça tatlıydı.

"Kim onlar?" diye fısıldadı Sky.

"Şimdi benim fikrimi mi istiyorsun? Bütün cevapların sende olduğunu sanıyordum." Uykulu gözlerimi ovuşturdum. Artık onunla kavga etmek istemiyordum ama 65. Sokak karşılaşmalarıyla ilgili söylediği şey beni çok kızdırmıştı.

"Phee," dedi Sky yere bakarak, "biraz çizgiyi aştım, tamam mı? Yaşadıklarının kötü şeyler olduğunu biliyorum. Ve çatıda yardım etmeye çalıştığını da biliyorum. Özür dilerim."

"Peki, ben de özür dilerim," diye homurdandım. Adil olmak için ekledim. "Bazen ezik olmayan fikirler de üretebiliyorsun."

Gülerek bana baktı ve son kısmı dışımdan mı, yoksa içimden mi söylediğimi hatırlamaya çalıştım. "Pekâlâ, annem onların kim olduğunu düşünürdü?" Konuyu değiştirdim. "Yamamlar değildir herhalde?"

Sky, "Ve yağmacılar da değil," diye fısıldadı. "Ve kesinlikle düşman askerler de değil çünkü annemin söylediği gibi İngilizler, Kırmızı Müttefikler'e karşı bizim yanımızda." Sustu. "Bu adamlara ne olacak sence? Hem bu duruşma neden gecenin köründe yapılıyor ki? İşçiler ve yardımcı efendiler Carlyle'da." Kapının kulpunu tuttu ve dikkatlice çevirdi. Kapı açıldı ve zincirin bize sınırlarını hatırlattığı noktaya kadar açıldı. "Duruşmayı izlemek için konseyden başka kimse burada değil."

Olay şu: Sky'ın beyni benimdekinden daha hızlı çalışıyor olsa da kör bir noktası vardı. Bunun amacını bir daha sormayacaktım. Geçen sefer beni alt etmişti ama gerçeği söylemek gerekirse ben, Rolladin'in nasıl düşündüğünü anlıyordum. Ve Sky'm anlamadığı şey de buydu, hatta dikkat etmediği. Birkaç saat içinde bir kitabı okuyup bitirebilirdi, uzun bir şiiri ezbere okuyabilirdi, fizik kurallarını anlatabilirdi. Fakat Park'ın işleyişini ya da bu şehirdeki işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyordu.

"Uzun kurallar listesini eline alıp her birinin yanına kocaman birer işaret atabilmek için duruşma yapıyor," dedim. "Bü-

t n STler duruşmaya çıkarılır, hatta anlaşma karşıtları bile. Bu yüzden yapıyor bunu. Kimse bunun adil bir duruşma olmasını beklemiyor zaten.”

Sky’ın gözleri iyice açıldı. ”O zaman bu adamların gerçek-ten kim oldukların hiçbir zaman  ğrenemeyebiliriz,” dedi. ”Sabaha ölmüş olabilirler.”

”Aynen  yle. Rolladin’in yarın Carlyle’daki herkese anlatacağı çabuk görülen haksız bir duruşma ve hızlı bir temizlik. Bir parça adalet, ne fazlası ne azı. Ve puf. Sanki hiç buraya gelmemişler gibi.”

”Hayır. Bu saçma. Bu delilik.” Kararlı bir şekilde kapıya baktı, sanki içinden geçmeyi düşünüyor gibiydi. ”Phee, onların kim olduklarını  ğrenmeliyim.” Beni ilk kaldırışında olduğu gibi gözlerinin içinde o delirmiş bakış vardı. ”Artık sır yok.”

”Peki, bu konuda ne halt edebiliriz?”

Birkaç saniyeliğine durdu. ”Silahına ihtiya ımız olacak.”

Odanın köşesindeki lavaboda hızlıca yıkandık çünkü iki-
miz de alkol şişesi gibi kokuyorduk. Rolladin, kokumuzdan geldiğimizi anlayabilirdi. Sonra Sky’la hiç ses çıkmadan silahımı alıp ince namlusunu kapının aralığından geçirmeyi başardık. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca uğraştıktan sonra zinciri çözmeyi başardık. Fuhuş efendileri koridorlarda dolaşıyor olabilir diye hâlâ i erideymişiz gibi göstermek için zinciri yeniden kapının etrafına doladık. Fakat ben kimsenin bizi kontrol edeceğini sanmıyordum. Sonuçta Carlyle kilit altındaydı ve Lory, Clara’ya fuhuş efendilerinin görev yerlerinden ayrılmamasını söylemişti.

Sessizce koridordan geçtik. Bu sefer işaret dili kullanmadık ya da birbirimizi yemedik. İşaret etmedik ya da kelime sarf etmedik. Sky haklıydı, bu bir oyun değildi. Rolladin’e verdiğim sözden sonra şatonun içinde gizlice dolaşmamız, onu g zetlememiz, ona içeriden ihanet etmemiz, kendi duruşmamızla sonlanacaktı. Sonra bir darağacında, 58. Sokak’ta asılacaktık.

Ama ikimiz de bunu dile getirmedi. Bunu birbirimize hatırlatmamıza ne gerek vardı? Birbirimizi korkudan öldürmeye ne gerek vardı?

Tek söyleyebileceğim şeydi: Bu adamların sırları buna değse iyi ederdi.

Duruşmanın Büyük Salon'da yapılacağına emindik. Orayı senede bir kez görürdük ve o da Noel yemeğini Beldevere Şatosu'nun sıcaklığında yemek ve Rolladin'in tutsakların kurtuluşundan, hayvanat bahçesindeki esirlere ve sonra Carlyle'a uzanan hikâyelerini dinlemek için işçiler arasından "şanslı" birkaç kişi seçildiğinde olurdu. Kırmızı Müttefikler'in güvenini nasıl kazandığını, bize hayatımızın bir kısmını verebilmek için nasıl müdür olduğunu açıklardı. Yemek çok güzel olmasada bizim için her zaman masada yer olması tuhaftı. Sky her sene nedenini öğrenmek için annemi sıkıştırırdı ama ben hiç karışmazdım. Dediğim gibi, biz sıradan tutsaklar değildik.

Büyük Salon, birinci katın bir üstündeydi ve bütün şatoya yayılıyordu. Kendi katımızdan aşağıya dönen mermer merdivenlerden indik ve sonra parmak uçlarımızda üçüncü katta olduğunu düşündüğüm karanlık koridordan geçtik. Rolladin'in konuşmalarını yaptığı asma katı arıyorduk. Orası, gizlice odamıza dönmeden önce hem duruşmayı dinleyebileceğimiz hem de saklanabileceğimiz en iyi yeri.

"Duydun mu?" Sky elimi tuttu ve bana fısıldadı. "Buradan."

Sky haklıydı. Susturulan konuşmaların yansımalarını duymaya başlamıştım ve doğru yöne döndüğümüzde rahat bir nefes aldım. Büyük Salon'dan dağılan ışığın mermer zemine yansıdığı yere ulaşmadan önce Sky beni durdurdu ve yeri işaret etti. Ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çöktük, sert zeminin üstüne emeklemeye başladık ve ses çıkarmadan asma kata girdik.

Sky'a baktım, gözlerimi açtım ve sonra kafam karışmış gibi ellerimi açtım. *Nasıl göreceğiz?*

Gözlerini devirdi ve kulağını çekti. *Sadece dinle.*

Bot sesleri, ayak sesleri ve hızla kapatılan bir kapının çarpma sesini duydum.

"Bütün bunlar da ne böyle Lory?" Rolladin'in sesi. "Neden buradalar?"

Ormandaki adamları kastettiğini düşündüm ama sonra Lory, "Duruşmayı izlemek için kaldılar," dedi.

"Sıçtığımın gökyüzü kadar açık bir şey söyledim. Burada yardımcı efendileri istemiyorum, sadece konsey."

"Ben... Ben özür dilerim," diye kekeleydi Lory. "Bir zararı yok diye düşünmüştüm."

"Zararı yok mu?" Rolladin sert bir kahkaha patlattı. "Lütfen açıkla şunu. İğne deliği kadar olan beynin nasıl bütün bunları *zararsız* olarak yorumlayabilir, bir açıkla."

"Özür dilerim, ben... O halde efendileri Carlyle'a götüreyim..."

"Artık bunun için çok geç," diye çıkıştı Rolladin. Uzun bir sessizlikten sonra, "Getir onları," dedi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve duvara çarptı; sonra daha fazla bot sesi ve uzaktan gelen bir zincir grubunun geçit törenindeymiş gibi birbirine çarpan metal sesleri duyuldu.

"Mütevazi meskenimize hoş geldiğiniziz." Rolladin'in sesi Büyük Salon'da yankılandı. "Zincirler için özür dilerim ama ormanımdan çıkan yabancı erkekler için ne kadar önlem alsak az kalır."

Aşağıdan birkaç sandalyenin yere sürme sesi duyuldu, Rolladin ve fuhuş efendileri yerlerine oturuyor olmalıydı.

"Beyler, Park'm içinde bulunan anlaşma karşıtları için koyulan Park kuralları oldukça açıktır," diye devam etti Rolladin. "Fakat efendilerimin de bildiği üzere, durum el verdiğince merhametliyimdir. Bu yüzden sizinle bir anlaşma yapacağım.

Bana duymak istediğimi söyleyeceksiniz ve ben de hayatınızı başışlayacağım."

"Lütfen hanımefendi, anlamıyoruz. Sizin duymak istediğiniz şeyi nereden bilebiliriz?" Sanırım yaşlı adam, yabancı erkeklerin başı cevap verdi.

Rolladin, "Size söyleyeceğim," dedi.

Birkaç fuhuş efendisi güldü.

"Dinleyin ve benden sonra tekrar edin," diye devam etti Rolladin. "Sen ve diğerleri şehir merkezinden gelen yağmacılersınız. Kış için yeterli erzak toplayamadınız ve çaresizlik içinde Park'a geldiniz."

"Yağmacı nedir?" diye araya girdi yaşlı adam.

"Hain bir hırsız." Rolladin iç çekti. "Tüm geceyi burada geçiremeyiz. Kelimeleri söyleyin. Sizin için kolaylaştırayım. 'Ben ve ekibimin geri kalanı...'"

"Hanımefendi," dedi yeniden yaşlı adam. "İnsanlar size nasıl hitap ediyor? Rolladin mi? Bize konuşma şansı tanımıyorsunuz. Şehir merkezinden gelmiyoruz. Londra'dan buraya deniz yoluyla geldik ve Amerika'da yaşayan var mı diye..."

"Yeter," diye çıkıştı Rolladin. "Şimdi size bir şans daha vereceğim. En iyilerimizin bile, bu adada mahsur kaldığında kafasının karıştığını anlıyorum. Dünya savaşının senelerdir devam ettiğini unutuyoruz."

Tuhaf ve uzun bir sessizlik oldu ve Sky'a baktım. Onun da kafası benim kadar karışmış gözüküyordu. Annem yağmacıların hiçbir zaman grup halinde dolaşmadığını söylerdi. Ve şimdiye kadar, bu adamların kılık değiştirmiş düşman askerleri olmadığı da anlaşılmıştı. Tam tersine, onların Rolladin'e emirler yağdırmaları falan gerekirdi.

Ben düşüncelerimi toparlayamadan, "Ama siz delikanlılar New Yorklusunuz," dedi Rolladin. "Küçük, karışık beyinleriniz size her ne söylüyorsa doğru değil. Onlar sadece sesler. Hayaller. İngiltere'den uzun ama çok uzun yıllar önce geldiğinize eminim ama karıştırıyorsunuz. Size üzülüyorum, gerçekten

üzülüyorum. Bu zor zamanlarda kafayı üşüten o kadar çok kişi gördüm ki." Öylesine derin bir nefes aldı ki sesini ben bile duyabildim. "Fakat artık yalanlarınızı dinlemeyeceğim. Size söylediklerimi anlıyor musunuz? Anlattıklarımı algılayabiliyor musunuz? Delirdiğinize hüküm verip sizi yalnızlığa mahkûm etmeden önce, sizden duymak istediğimi söylemenizi son bir kez daha isteyeceğim. 'Ben ve geri kalan hain aptallar Park'ı soymaya geldik. Bize efendinin merhametini göstermenizi..."

"Rolladin." İngiliz lider bir kez daha söze girdi ve Sky'la birbirimize baktık. Adamların işi bitmişti. Kimse Rolladin'in sözünü kesemezdi, hem de iki kere. "Biz deli değiliz. Atlantik okyanusundan geçtik ve teknemizi bir hafta önce Brooklyn Limanı'na bağladık. Sizin için geldik, sizin gibi olanlar için. Savaş..."

"Brooklyn Limanı'ymış," diye mırıldandı biri. "Kaçıklar."

Araya giren kişinin Cass olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Bu onun kulak tırmalayıcı sesi idi.

Onun koca ağzıydı.

Ondan nefret etsem bile ona acıdığım için başımı iki yana salladım. *Cass, tam bir aptalsın.*

"Özür dilerim beyler ama değersiz kaltaklarımdan birinin bu konuda söyleyecekleri var sanırım," diye çıkıştı Rolladin.

"Pardon. Bu... Bu saçmalık," diye kekeledi Cass. "Brooklyn Limanı Kırmızı Müttefikler'in ana noktasıdır. Askeri bölüklerle doludur. Bu adamlar limana yanaşamadan ceset torbasına girmiş olmalıydı." Yüksek tonda, uzun ve korkmuş bir kahkaha attı. "Kaçıklar."

Rolladin, Cass'i konuşmaya cesaret ettiği için benzetmeden önce İngiliz adam araya girdi.

"Askeri bölükler mi? Kırmızı Müttefikler mi? Siz delirdiniz mi? Savaş her şeyin ve herkesin sonunu getirdi. Artık Kırmızı Müttefikler kalmadı. Artık İngiltere kalmadı. Amerika kalmadı, Tanrı aşkına. Lütfen ama. *Benim* söylediklerimi algılayamıyor musunuz?"

Kelimeleri bana bir ok gibi saplandı.

Kırmızı Müttefik yok.

Amerika yok.

Savaş her şeyin sonunu getirdi.

Rolladin, ormandan gelen bu adamların hastalıklı, delirmiş haydutlar, çaresiz manyaklar oldukları konusunda haklı mıydı?

Yoksa neredeyse imkânsız bir gerçeğin elçileri miydi?

Yalnız mıydık?

Adanın dışına kamp kurmuş, Manhattan'ı kuşatmış askerler yok muydu?

Eğer dışarıda kimse yoksa bizi içeride tutan neydi?

İngilizlere inanmak istemedim. Bütün içgüdülerimin öfkeli birer jüri üyesi gibi ayağa fırlamasını ve *Hayır! Bu saçmalık. Bunlar boş, umutsuz yalanlar!* diye bağırmasını istiyordum.

Ama derinde, kalbimin, kemiklerimin derinliklerinde biliyordum. Sokak dövüşlerinden sonra genç oduncuyu gördüğüm zaman biliyordum. Bu adamların buraya gelmesinin bir nedeni vardı.

Hakikatin gürbüz ve göz alıcı yılanı sürünerek boğazıma girdi ve orada kaldı. Artık dışarıda Kırmızı Müttefikler yoktu.

Bizi hayvanlar gibi kafeste tutan Rolladin ve onun konseyiydi. Bizi çaresiz bırakan ve hayatımızı donduran onlardı.

Sanırım kusacaktım.

Phee'ye baktım. Suratı şaşkınlıkla büzüşmüştü ve gözleri parlıyordu, ona sarılmak istedim. Elinden tutup tarlalardan

anneme doğru koşmak istedim. Daha önce onu görmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Fakat ben bunun nasıl olacağını düşünemedim Rolladin adama cevap verdi.

"Evet," dedi soğukça. "Sanırım anladım. Yardımcı efendilerim Darren, Cass, bu adamları hayvanat bahçesine götürün. Kararım? Deli oldukları için, suçlu bulunmadılar. Maymun kulesinde hayat boyu hücre hapsi. Yarın götürün."

"Delilik mi? *Delilik mi?*" İngilizler mermer odanın içinde kükremeye başladılar. "Bunu yapamazsın. Bu yalanları sürdürmeye devam edemezsin!"

"Ne büyük felaket." Rolladin durumu kınayan bir ses çıkardı. "Bu savaş çok kişiden çok şey götürdü, insanların sevdiklerini, geleceklerini ve akıl sağlıklarını." Sonra altımızdaki odadaki demir kapının bir kez daha açıldığını ve duvara çarptığını duydum. "Konsey üyeleri, siz biraz bekleyin."

"Rolladin, hayır!" dedi adamlar. "Lütfen!"

Fakat Rolladin cevap vermedi.

Yere çarpan ayak sesleri duyuldu, ağır kapı kapandı ve Rolladin ile konsey üyelerini baş başa bıraktı.

"Rolladin, bu adamların kim olduğunu bilmiyordum," dedi Lory yavaşça. "Eğer bilseydim yardımcı efendileri asla getirmezdim."

Bir el ses, bir metal sesi ve yere düşen et yığını sesi. Sonra uzun, acılı bir çığlık.

"Sana konsey üyesi pelerinini verdiğimde ne demiştim?" diye çıkıştı Rolladin. "Şimdi gerçeği onlarla paylaşmış oldun. Bu şehir, Park'ı, işçileri, yardımcı efendileri bu gerçekten *koruyacaktın*. Yoksa yeminini unuttun mu?"

"Unutmadım," diye fısıldadı Lory. "Lütfen. Lütfen bana efendinin merhametini göster." Sesini tanısam bile o canavar kadının kendini kaybedişini gözümde canlandıramıyordum.

"Efendinin merhameti," diye tekrarladı Rolladin yavaşça.

Sonra yumuşak bir sesle. "O adamlar deli, anladın mı? Bu, İngiltere ve okyanusu aşma hakkında söylediklerini... ve savaşın bittiğiyle ilgili şeyleri açıklıyor." Derin bir nefes aldı. "Adamları maymun kulesine gönderdiğimizize ve süresiz olarak hücre hapsinde olacaklarına dair resmi kararı yarın Park'ın geri kalanına duyururuz."

Sessizlik.

"Fakat konsey üyelerinin bu konuyu halletmesi gerekecek," diye çıkıştı Rolladin. "Yarım bırakılmış bir iş kalsın istemiyorum. O koca çeneli Cass'e emri ver. Elini kirletsin, ağzını kapatsın."

Rolladin'in emirlerini anlamamıştım ama konsey anlamış olmalıydı. Kimse soru sormadı.

Aslında soruyu bırakın, uzun süre aşağıdan hiçbir ses çıkmamıştı.

"Evet, ne bekliyorsun?" diye ekledi Rolladin. "Tık tak."

Demir kapı açıldı ve kapandı. Konsey üyeleri gitmişti.

Phee'ye bakamadım. Henüz değil. Eğer ona şimdi bakarsam kendimi kaybedebilirdim ve Rolladin hâlâ Büyük Salon'daydı. Aşağıda volta atıyor, hayal kırıklığı içinde bir şeyler mırıldanıyordu. Gözlerimi kapalı tuttum, kolumu kardeşimin omzuna attım ve diğer elimle dudaklarımı kapattım. Sessiz ol. O gidene kadar sessiz ol.

Sonunda demir kapı açıldı ve altımızdaki duvara çarptı. Rolladin'in ağır ayak sesleri koridordan geçti, merdivenleri çıktı ve onu salonuna götürdü.

Phee, yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için başını yavaşça asma kattan aşağıya sarkıttı ve ben tek kelime edemeden söylenmeye başladı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Onu ağlarken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Bu adamlar gerçekten doğruyu mu söylüyordu?" diye fıslıladı. "Dışarıda gerçekten kimse yok mu? Ama Rolladin her sene sınıra gitmiyor mu? Brooklyn'deki yangınları kendi gözlerimizle görmedik mi?"

Taşlar yavaşça yerine oturunca, "Ama... Ama onu göstermelik olarak konsey yapmış olabilir," dedim yavaşça. "Bu İngiliz adamlar yalan söylüyor olabilir Phee. Ya da Rolladin'in ısrar ettiği gibi delirmiş olabilirler. Fakat aksanları ve kendilerinden emin tavırları... Ayrıca delirmiş olsun ya da olmasın, hangi anlaşma karşısı çalışma gününün ortasında Park'a gelir ki?"

"Fakat o adamlar ciddiye, yani doğruyu söylüyorlarsa..." Phee'nin yüzü, vahşi bir hayvana gözdağı vermeye çalışıyormuş gibi asılmış ve büzüşmüştü, kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Başımı salladım ve ona bildiğim tek gerçeği söyledim. "Bilmiyorum."

Bunlara bir anlam veremiyor ya da kendi düşüncelerimi bile idare edemiyordum. Bu berbat şehrin dışında, nasıl bir durumda olursa olsun, bir dünya olduğu ihtimali beni nefessiz bırakıyordu. Bu adamlara savaş hakkında, İngiltere hakkında soracak çok sorum vardı. Tanrım, okyanuslar hakkında bir ton sorum vardı.

Fakat aynı zamanda çok öfkeliydim. Bunların hepsi Rolladin'in çarpık bir oyunu muydu? Rolladin ve konsey üyeleri haricinde kimse savaşla ilgili gerçekleri bilmiyor muydu? Bilemezlerdi.

Phee'nin, "Sky," diye fısıldaması düşüncelerimi böldü. "Bu durumda ne yapacağız?"

Kardeşime baktım. Uzun zamandır ilk defa çaresiz görünüyordu. Hatta korkmuş. Ve anladım ki duyduklarım beni göz yaşlarına boğacak kadar heyecanlandırırsa da Phee kesinlikle aynı şeyi hissetmiyordu.

"Gitmeliyiz," dedim yumuşak bir sesle ve elini tuttum. "Burada kalamayacağımızı biliyorsun Phee."

Gözlerimdeki hain yaşları sildi. "Anlamıyorum. Nereye gideceğiz?"

Hayatımda ilk defa bu soru karşısında mutlu oldum. "Güneye gidebiliriz." Dudaklarımın kenarında oluşmaya başla-

yan umut dolu gülümsemeyi gün yüzüne çıkardım. “Kuşlar gibi, kışı geçirmek için. Veya batıya ya da bu adamlarla birlikte İngiltere’ye gidebilir, okyanusun ötesinde yeni bir hayat başlayabiliriz. Tekneyle geldiklerini söylediler. Atlantik’i aşabiliriz. Kolomb’un yaptığının tersini yaparız.”

Fakat Phee heyecanuma ortak olmadı. “Buradan öylece yürüyüp gidemeyiz. Rolladin’e fuhuş efendisi eğitimi alma şansı için yalvardık. Eğer gidersek onunla oynadığımızı anlar. Tüm şehirde bizi arar. Su kenarına ulaşamayız.”

Phee tabii ki haklıydı. Park’ın başındaki deli kadın bizi asla bırakmazdı. Karşı geleceğimiz kişi bizden iki kat, hatta üç kat tehlikeli, delilik seviyesinde hayat istifleyen biriydi. Ve İngilizler ona yalan ağındaki delikleri gösterdiği için daha paranoyak ve daha kontrollü olacaktı. Oda hapsi devam edecek miydi? Tarlalarda rastgele aramalar yapılacak mıydı? Bir şeyi ispatlamak için daha fazla masum insan hücreye atılacak mıydı?

“Bu gece gideceğiz,” diye fısıldadım.

“Ne? Carlyle’a gidip annemi ve eşyalarımızı alacağımızı mı söylüyorsun? Sonra kaçacak mıyız? Ya... Ya o adamlar doğruyu söylemediyse? Yani sahiden, nasıl gerçekten emin olabiliriz ki?”

Planım, bir kıvılcımı yangına dönüştüren rüzgâr gibi yavaşça aklımın içinde şekillenmeye başladığında, “Onları kendimiz sorgulayacağız,” dedim. “Öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiz. Rolladin’e, şehre yakalanmadan girdiklerini söylediler, bize de nasıl çıkılacağını söyleyebilirler,” dedim.

“Sky, onlar hapiste, onu duydun değil mi? Yarın maymun kulesine gönderilecekler. Onları bir daha asla görmeyeceğiz.”

“Rolladin, savaş efendilerine onları yarın götürmelerini söyledi,” dedim yavaşça. “O yüzden, bu gece hücrelerine gideceğiz ve onlarla konuşacağız. Belki teknelerine gitmenin bir yolunu bile öğreniriz.”

Phee, annem ve benim, gökdelenlerin oluşturduğu çitlerden uzaklaşıp ufka doğru yelken açtığımızı, büyük bilinmeye-

ne doğru ilerlediğimizi hayal ettim. Bir saniyeliğine, genç ağaç perisini de yanı başımızda hayal etmek için kendime izin verdim. Bu hayal bile içimi ısıtıyordu ama bu kısımdan Phee'ye bahsetmedim.

"Fakat bu delilik. Fuhuş efendileri hapisshanedeyse ne olacak?" diye sordu Phee. "O zaman ne yapacağız?"

"O halde bunu unutup dışarı çıkmak için kendi başımıza bir çözüm bulacağız. Gizlice Carlyle'a geri döneceğiz, annemi ve günlüğü alacağız. Gün doğmadan dışarı çıkacağız." Sanki büyüyle tavanı yarıp gökyüzünü açabilecek ve Phee'ye yıldızların hâlâ orada olduğunu gösterebilecekmişim gibi tavana baktım. "Hâlâ vaktimiz var. Bu bizim son şansımız."

Fakat bunu söylerken bile derinlerde her şeyin farkındaydım. Bu plan aptalcaydı. Bu düşüncesizlikti. Küstahlıktı. İhtiyacım olan tek şey birinin bunun tersini söylemesiydi. Tek ihtiyacım olan mantığın sesiydi. Bütün sırları, yalanları ve ihanetleri kesecek, çok ileri gittiğimi, büyük bir risk aldığımı söyleyecek bir sestti. Normalde mantığın sesi ben olurdu.

Ama bu geceden sonra kendimden emin olamıyordum ya da gerçek olarak kabul ettiğim bu dünyadan. Her şey tartışmaya açık duruyordu.

Bunun üzerine biraz düşündükten sonra Phee şüphe içinde, "Tamam," dedi.

İçimde kopan korku ve endişe fırtınasını saklamak için hafifçe sırttım. "O halde harekete geçelim."

Sanırım bir suç ortağın olduğu zaman kimsenin mantığın sesine ihtiyacı olmuyor, değil mi?

Ellerimi ve dizlerimi ovuşturdu. Kalbim deli gibi çarpıyor, avuç içlerim terliyordu ve Phee'yle birlikte Beldevere'in koyu mermerli koridoruna çıktık. Yavaşça merdivenlerden indik, giriş holünden yakalanmadan geçtik ve dışarı, gecenin karanlığına doğru açıldık. Biz koşarken ağaçlar bizi gizliyor, ekim ayının soğuk havası bir tokat gibi bize çarpıyordu.

Yıldızlar çıkmıştı, dolunay vardı. Yuvarlak ve parlak bir soğan gibi duruyordu. Ormanı koyu yeşil ve mavi bir renge boyuyor, dalları çelik grisine büründürüyordu. Birkaç kez durdum; ağaçların arasından gelen bir ses duyduğuma yemin edebilirim. Savaş efendileri miydi? Yağmacılar mıydı? Yamamlar mıydı?

Fakat silkinerek korkumu üzerimden attım ve Phee'nin elini daha sıkı tuttum. Birlikte ileriye doğru yol almaya devam ettik.

Hayvanat bahçesinin kuzey ucundaki eski kutup ayıları bölümüne ulaşana kadar Phee de ben de tek kelime etmedik. Arnavut taşlı yolun otuz metre aşağısındaki sürüngen ve kuş kafesleri hücreler olarak kullanılıyordu. Onu geçince maymun kulesi, yani tek kişilik hücrelerin olduğu yer bulunuyordu.

Mağaranın önünde, üzerinde **DİKKAT KUTUP AYISI!** yazan silik bir tabela duruyordu. Orası gerçek bir mağaradan çok, üç duvar ve boş bir havuza bakan bir cam ile çukura yapılmış bir odaya benziyordu. Daha önce buraya hiç gelmemiştim ama savaş efendilerinin bazen sorgulamada burayı kullandıklarını biliyordum.

Bizi gözlerden saklayacak bir yere yerleştiğimizde Phee sessizliğini bozdu. "Gördün mü? Park'ın atlarından bazıları sürüngen kafesine bağlanmıştı."

"Yardımcı efendiler buraya onlarla geldiler sanırım, hâlâ hapishanede olmalılar," diye yanıtladım. "Efendiler birazdan giderler, Rolladin adamların yarına kadar maymun kulesine götürülmeyeceklerini söyledi."

Phee kendi soluna doğru kaydı ve eşofmanının içinden küçük silahını çıkardı. "Silahı doldurmalıyım, değil mi? Eğer hapishaneyi basacaksak."

Onu cesaretlendirmem için bana baktı. Daha önce hiç silaha dokunmamıştım, nasıl kullanıldığını bilmiyordum bile. Ayrıca, hâlâ annemin silahı bana değil de ona vermesine sinirliydim. "Ona ihtiyacımız olmayacak."

“Yani, gerekirse diye. Bence hazırlamalıyım.” Kurşunları cebinden çıkardı ama hiçbir şey yapmadı. Uzun uzun silaha baktı. “Ya eşofmanımın içinde ateş alırsa?”

“Öyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

Gümüş silindirleri huzursuzca boş deliklere doldurdu ve hazneyi döndürerek kapattı. “Annem bu güvenlik şeyinin, ateş almasını önleyeceğini söylemişti,” dedi Phee. “En azından ihtiyacımız olursa kullanabileceğiz.”

“Güven bana.” Onu boğabilirdim. Bu planın bana ait olduğu açık olsa da bir şekilde dizginleri ele almayı başarmıştı. “İhtiyacımız olmayacak. Adamlar parmaklıkların ardında.”

Phee omuz silkti. “Evet ama ya zorla konuşturmamız gerekirse?”

“Ne yani, onları konuşturmak için içlerinden birini *vuracak* mısın? Phee, o silah ederinden büyük belalara karıştı zaten. Onu eşofmanından çıkarma, olur mu?”

Phee başını salladı. “Hiçbir zaman ne yaptığımı bildiğimi düşünmüyorsun.”

Fakat onunla tartışmaya devam edemeden, terk edilmiş hayvanat bahçesinde yankılanan sesleri ve sonra kaldırımında yürüyen atların yumuşak toynak seslerini duyduk.

“Sessiz ol, tamam mı?” diye fısıldadım. “Gidiyorlar.”

Savaş efendilerinin konuşmalarından ufak kesitler duyabiliyordum...

“*Sence Cass ve Darren bunu halledebilir mi?*”

“*Halletmek zorundalar. Emir emirdir.*”

Ardından koro halinde bir *deh* sesi duyuldu ve atlar dört-nala koşmaya başladı. Savaş efendisi ekibi, arnavutkaldırımları döve döve uzaklaştı, mağaranın yanından geçti ve şatoya doğru yol aldı.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Gidelim.”

Yukarı tırmanarak mağaradan çıktık, arnavutkaldırımlı yoldan koşarak geçtik ve eğilerek öbür taraftaki hayvan barınaklarının karanlığına karıştık.

BÜFE ve **RESTORAN** yazılı tabelaları geride bıraktık, kuş kafeslerinin arkasından içeri sızdık ve sürüngen kafesine girmeden hemen önce durduk. Arka kapı kilitli değildi ama bütün kafesler zincirli olacaktı.

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım. Çok endişeliydim, o kadar endişeliydim ki nefes alamıyor gibiydim. Bu adamlara ne diyecektik? Ya bizimle konuşmayı reddeder ve çılgılık atmaya başlarlarsa ve savaş efendileri onları duyup bizim için geri dönerlerse ne olacaktı? Ya da içeride başka tutuklular varsa ve bizi ele verirlerse ne olacaktı?

Phee elini omzuma koydu, sıkıca bastırdı ve hafifçe sıktı.

“Ben de korkuyorum,” diye fısıldadı. “Ama senin de söylediğin gibi, gerçeği öğrenmek için tek çaremiz bu. Adım adım ilerleyeceğiz, tamam mı? Yalnızca kapıyı aç.”

Başımı öne doğru eğdim, elini okşadım ve derme çatma olan arka kapıyı çektim.

Sürüngen kafesinin içine girer girmez inlemeler duyduk. Fısıltılar. Sözler. Gözlerimin içeriye uyum sağlaması biraz zaman aldı ama gördüğüm şey kanımı dondurdu.

Cass tam ortada durmuş, elinde kırmızı bir arbaletle koridorun sonundaki parmaklıkların arkasındaki adamlara ateş ediyordu. Teker teker.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

Cass arbaletini yana doğru indirdi. "Neler oluyor? Nasıl..."

"Cass." İleriye doğru bir adım attım ve etrafıma bakındım. Sadece o ve biz vardık. Ve uzaktaki kafesin içindeki adamlar. Başka kimse yoktu. "Dur. Bunu yapmana gerek yok."

"Ah gerçekten mi?" Güldü, kelimelerini sürüngen kafesinin içinde haykırarak söylemişti. Fakat gözlerini ovuşturuyordu. "Ben yapmam gerektiğine eminim. Savaş efendisi olmak böyle bir şeydir. Emirlerle uyarız. Sizin anlamadığınız şeyleri yaparız. Yoksa neye bulaştığınızı bilmiyor muydunuz?"

Cevap vermedim ve yüzündeki zoraki gülümseme kayboldu.

"Biliyordum. Diğerlerine de söyledim ama kimse beni dinlemedi. Onunla oynadınız, değil mi?" diye sordu Cass.

Başımı salladım. "Hayır, biz..."

"Kendi kışınıza doğru gelen oktan kurtulmak için Rolladin'in kışını yaladınız."

Adamlardan biri kafesin içinden, "Kim var orada?" diye bağırdı. Parmaklarını, parmaklıklardan dışarı uzattı. "Yardım et. Arkadaşımızı öldürdü bile. Lütfen!"

Cass, pantolonunun cebindeki çekici çıkardı ve parmaklıklara vurdu. Adam acı içinde inledi ama Cass onu görmezlikten geldi ve avının peşine düşmüş bir kedi gibi bize doğru gelmeye başladı. "Belki ben Rolladin'in görmediği şeyi görebiliyorumdur. Ve onun cesaret edemediği şeyi ben yapacağım.

Onların ne dediği umurumda bile değil, artık yeter. Artık sadece siz ve ben varız. O zavallı kıçlarınızı ne Rolladin ne de Lory kurtarabilir.”

“Dur,” dedim öne çıkarak. “Cass, dur!”

Ama yürümeye devam etti. Arbaletini doğrulttu, okunu taktı ve şakaklarımın ortasını nişan almaya hazırlandığında Sky bağırdı: “Phee, haydi!” ve geldiğimiz yoldan geri çıkmamız için kolumu çekiştirdi.

Fakat ben kendimi içgüdülerime bıraktım.

Kaçacak zaman yoktu, saklanacak zaman yoktu.

Cass’in arbaleti doluydu ve yüzüme doğru kaldırıp gözlerimin arasını nişan aldığı anda silahıma uzandım, güvenlik kilidini açtım, iki elimle kavrayıp dua ettim.

Silahım, Cass okunu göndermeden önce ateş aldı.

Cass'ın karın bölgesi bir gül gibi açıldı ve silahı yere düştü. Karnını tutmuş bir halde inleyerek yere yığıldı.

Düşünemiyor, hissedemiyordum. İçim boşalmış, aklım karışmış ve sonra yeniden birleşmiştim.

Ön kapı açıldı. Diğer savaş efendisi Darren hızlıca odayı aradı. Bir anlığına şok olmuş, gördüğü şey karşısında felç geçirmiş gibi durdu ama sonra harekete geçti ve bize doğru koşarak Phee'ye ve bana bağırmaya başladı. Fakat onu duyamıyordum... Tek duyduğum Phee'nin silahından çıkan sesin rahatsız edici çınlamasıydı.

Darren, pelerininin arasından kendi silahını çıkardı ve bize doğrulttu. Ağzında öfkeli bir boşluk, sessiz bir çılgılık vardı. Fakat Phee daha önce davrandı ve kurşun odanın diğer tarafına doğru süzüldü. Savaş efendisi, suratı parçalanmış bir şekilde yere yığıldı.

Bir dakika sonra kalbim yeniden çalışmaya, atmaya, hissetmeye başladı. Sesler, hisler, hepsi yerine geldi. Fakat beynim sabitlenmişti; durduramadığım bir mantra gibi tekrar tekrar yinelediği tek bir kelime vardı.

Katiller.

Katiller.

Katiller.

Ellerim öylesine titriyordu ki neredeyse silahı elimden düşürecektim.

Birini öldürmüştüm.

Ben. Birinin kalbini durdurmuştum. Hayatını elinden almıştım.

Yerde yatan Cass, "Sen. Sen ke-ke-kendini ölmüş bil," diye mırıldandı. Kan kaybediyordu ve yerde bir bebek gibi kıvrılmış halde yatıyordu. "Rolladin sizi ele geçirdiğinde, ortadan... ikiye ayıracak."

Kolum kendi kendine düşünebiliyormuş gibi silahı yenisinden doğrulttu ve Cass'e nişan aldı. Cass bana baktı, gözleri korkudan dolmuştu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Yap, dedi içimdeki küçük kışkırtıcı ses her zamankinden daha yüksek sesle. *Yap, yap*.

Titreyen silahı cebime soktum.

Bir canavar değildim.

Ama sen bir katilsin. Bir katil.

Cass'ın kemerindeki anahtarları kaptım ve arbaletini aldım.

"Diğer fuhuş efendisinin silahını al," dedim Sky'a. Hayatta kalma içgüdüğü boğazıma yapışmıştı. Bundan sonra Rolladin için ne kadar özel olduğumun bir önemi yoktu. Bundan sonra bağışlanma olmayacaktı.

Sonunda kafesteki adamlara iyice bakabildim. Üçü hâlâ hayattaydı. Dördüncü adam bir okun altında kıvrılmış, saman kaplı yerin üstünde yatıyordu.

“Bizi buradan çıkar,” diye yalvardı en büyükleri. Yakından bakıldığında dövülmüş oldukları belli oluyordu. Gözleri şişmiş, yanakları çizilmiş, kıyafetleri parçalanmış ve yırtılmıştı.

“Park’ı terk edeceğiz. Bu gece. Bizi de yanınızda götürceksiniz.” Hâlâ titriyordum, elimdeki anahtarlar birbirlerine çarpıyor ve sabit tutmaya çalıştığım sesime ihanet ediyorlardı.

“Ne istersen. Sadece kapıyı aç,” dedi büyük olan ısrarla.

Sky, elinde ölü fuhuş efendisinin silahıyla yanımda durdu. “Çıkar onları,” dedi bana. Yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. Bu korku değildi. Ondan daha... daha boş bir şeydi.

Derin bir nefes aldım ve adamlara döndüm. “Eğer bir şey yapmaya kalkışırsanız, herhangi bir şey, sizi vururuz. Carlyle’dan annemizi almamız gerekiyor. Sonra bizi olabildiğince uzağa götüreceksiniz.” Durdum ve başka ne vardı diye düşündüm. “Ve bize ne haltlar döndüğünü anlatacaksınız. Duydunuz mu beni?”

Yirmili yaşlarında zayıf olan adam, kafesin köşesinden, “Sizi Park’tan çıkarırız. Ama önce onun işini bitirmeniz gerekiyor,” dedi. “Bizi takip edecektir.”

Yerde kıvranan Cass’e baktım. Ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki ona bir kez daha ateş etmeye hazırdım.

Fakat önümde bir yerlerde dans eden silik ve titrek bir sınır vardı. Küçük kıskırtıcı sesim, tabii ki bu sınırı geçmem için bana yalvarıyordu ama derinlerde bir yerde biliyordum ki bunu yaparsam bir daha aynı olamazdım. “Silahlar bizde, bunun kararını biz veririz.”

Zayıf adam başını salladı. “Hata.”

Onu duymazlıktan geldim ve anahtarları Sky’a verip kafenin geri çekildim. İki kurşunu olan silahımı cebime soktum ve Cass’in arbaletini kullanmaya hazırmışım gibi kaldırdım. Sky’ın bu adamların kahramanlarımız olduğunu düşündüğünden emindim ama ben buna kanmamıştım. Bu geceden

sonra, Sky ve annem dışında kimseye güvenebilir miydim bilmiyordum.

Sky bir anahtarı kilide sokup denedi, sonra diğerini ve bir diğerini denedi.

Demir parmaklıklardan yapılmış kafesin kapısı sonunda sarsılarak açıldı ve üç adam kendilerini sürünge evinden dışarı attı. İnce yapılı olan, Cass'in işini bitirmemi söyleyen, dikkatle beni izledi. Beni süzdüğünü, alt edip edemeyeceğini anlamaya çalıştığını hissettim. Bir deste okum, sınırsız silahım olmasını dileyerek arbalete daha sıkı tutundum.

"Gidelim," dedi büyük olan.

Ablama bakıp başımı salladım. "Sen git Sky, ben peşinizden geleceğim. İş çevirmek yok." Arbaleti iyice salladım. "Carlyle'a Park'ın doğu tarafından geçeceğiz. Orada buluşuruz."

Zayıf olan bir kez daha başını salladı. "Park'ı hemen terk etmeliyiz."

"Gerçekten dizginleri eline almaya mı çalışıyorsun?" Bu sert erkek saçmalıklarıyla kaybedecek vaktimiz yoktu. "Ölecektiniz. Sizi kurtardık. Silahlar bizim elimizde. Bizim söylediğimizi yapacaksınız."

Zayıf adam üzerime doğru yürüdü ve ona daha yakından bakabildim. Koyu saçları, koyu renkli gözleri, rüzgâr ve hava koşullarından ötürü kalınlaşmış bir derisi vardı. Büyük ihtimalle Sky'dan birkaç yaş, belki biraz daha büyüktü.

"Sam, bu kızlar hayatımızı kurtardı," dedi büyük olan yumuşak bir ses tonuyla. Sonra bana döndü ve, "Adın ne?" diye sordu.

"Phee. Bu da ablam Sky."

"Ben Lerner." Büyük olan zayıf, hırçın olanı işaret etti. "Bu arkadaşım Sam." En genç olanı gösterdi. "Bu kardeşim Ryder. Şimdi, Phee ve Sky, buradan tüylelim."

Cass'i adamların kafesine kilitledik, sürüngen kafesini kan içinde bıraktık ve hayvanat bahçesinin içinden geçip Park'ın doğu tarafına doğru ilerledik. Ben ve üç adam, peşimizde de Phee. Koşarken 5. Cadde'den geçtik ve Park'ı sokak seviyesinden itibaren çevreleyen dar beton yolu takip ettik. Olabildiğince hızlı hareket ediyorduk.

Kaçışımıza odaklanmaya çalışıyordum ama sürüngen kafesindeki görüntüler beni bölüyordu. Kan gölünün içindeki Cass, Darren'ın perde gibi açılan suratı. Bu görüntülerden kurtulamıyordum. *Kaçırdığın bir şey varsa diye bir daha izleyebilirsin. Tüm dikkatinle izle,* der gibi gerçek zamanlı olarak, sonra da yavaşlayarak tekrar tekrar zihnimde canlanıyordu.

Birini öldürdük. Benden birkaç yaş büyük birini.

Hepimiz çıldırmış gibiydik. Phee, benim nefes almama imkân tanımak için İngilizlere yavaşlamalarını emrediyordu.

Ama ben bu adamlardan korkmuyordum. Genç İngiliz adamı, Ryder'ı ormanda gördüğüm anda işlerin değişeceğini anlamıştım. Burada olmalarının bir nedeni olduğunu anlamıştım. Artık bu nedenden faydalanmak ve Rolladin hapishanede olanları öğrenip peşimize düşmeden buradan çıkabilmek için birkaç dakikamız vardı. Ve üçüncü bir şansımız olmayacaktı.

Eğer bizi bulursa işimiz biterdi.

5. Cadde'nin sonundaki, Carlyle'a uzanan 76. Sokak merdivenlerinin önünde geldiğimizde, "Burada durun," diye bağırdı Phee. Nefes nefese, "Silahı hâlâ sende mi?" diye sordu.

Uzun namlulu tabancaya, ölü savaş efendisinin silahına baktım. Darren'ın adını telaffuz etmedik. Hayatını almıştık, ruhunu çalmıştık ama adını söyleyemiyorduk. "Evet, bende."

"Bütün yıllık işçiler ve kışlıklar Carlyle'da tutulur," dedi Phee adamlara. "Bir blok doğuda."

"Kışlıklar mı?" diye tekrarladı büyük adam, Lerner.

"Bizim gibi olanlar. Yaz aylarını kendi başlarına geçiren tutsaklar," dedi Phee sabırsızca.

"Bir dakika, burada olmayı siz mi istiyorsunuz?" diye araya girdi Sam. "Lerner, bu kızlar tutsak değil. Onlar misafir."

"*Misafir* mi? Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye çıkıştı Phee. "Bu şehir hakkında bir fikriniz bile yok. Hayatta kalmanın ne demek olduğunu..."

Olabildiğince sabırsız bir ses tonuyla, değerli dakikalarımızın yağmur damlaları gibi akıp geçtiğini görmezden gelmeye çalışarak, "Sam, değil mi?" diyerek Phee'nin sözünü kestim. "Bize güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum ama bizler de tutsağız. Bütün hayatımız boyunca bu adada tutulduk, kandırıldık, aldatıldık. Lütfen bize inanın, sizinle aynı taraftayız."

Kimse cevap vermedi, sözlerim toplanmaya hazır bir şekilde havada kaldı. Sonunda Phee onları topladı ve sessizliği bozdu. "Annemiz üçüncü katta, tamam mı? Gitmeden önce onu almayız."

"Tamam, tamam." Lerner parmaklarını gümüş saç tutamlarının arasından geçirdi. "Annelerini almalarına yardım edeceğiz, sonra da gideceğiz. Herkes anladı mı?"

Sam karanlıkta kendi kendine mırıldandı ama daha fazla karşı koymadı.

"Bu Carlyle... Korunuyor mu?" diye sordu Ryder. Sesini ilk defa duyuyordum ve ne beklediğimi bilmiyorum ama beklediğim şey bu değildi. Diğer adamlar gibi hoş, melodik bir aksanı vardı ama sesi, taşlara çarpan su sesi gibi çatallıydı.

“Kesinlikle fuhuş efendileri vardır,” dedi Phee.

“Fuhuş efendileri mi?”

“Nöbetçiler, sizi hapse atanlar gibi,” dedi Phee. “Ama her katta sadece bir ekip ya da ikili grup olacaktır.”

Sürüngen kafesine girdiğimizden beri titriyor olsam da adamları Carlyle’a sokacak olanın ben olduğumu biliyordum. Anladığım kadarıyla iki durağımız olacaktı: çatı katı ve otel odamız. Büyük ihtimalle bu delice, hatta oldukça acınası bir durumdu ama ne pahasına olursa olsun annemin günlüğünü geride bırakmayacaktım. “Sam, kız kardeşimle burada bekler misin?” diye sordum.

Phee beni kenara çekti ve, “Beklemek mi? Ciddi misin?” diye fısıldadı. “Sky bu adam en kötüsü. Ayrıca annemi benim almam daha mantıklı geliyor.”

“Ona güvenmiyorum,” diye fısıldadım dürüstçe. “Lütfen, işe yaradığını bildiğimiz bir silahın var, değil mi? Ve nasıl kullanacağını da biliyorsun.”

Söylediğimi bir kez daha düşündü ve sonunda memnun olmuş bir şekilde hafifçe başını salladı. Oku bana uzattı. “Bunu al. İhtiyacın olursa diye.”

Ona hızlıca sarıldım ve sonra Ryder ve Lerner’a beni takip etmelerini işaret ettim.

“Batıdan girin,” dedi Phee. “Dikkatlerini dağıtacak bir yol bulup nöbetçileri uzaklaştırırız. On beş dakika sonra 77 ve Madison’ın orada buluşuruz, tamam mı?” Phee elimi sıkarken gözlerini kocaman açtı.

Ona bir kez daha sarılmak istedim. Bir yanım, kollarımı ona dolayıp uyumak için yukarı çıkmak ve ertesi gün sıradan bir tutsak olarak uyanmak, isteksizce tarlalarda çalışmak, hiçbir şeyden haberdar olmamak, küçük umutlar, daha da küçük rüyalarla yaşamak istiyordu. Ama bunun bir daha mümkün olmayacağını biliyordum.

Ayrıca, daha büyük ve daha güçlü olan yanım artık daha fazlasını istiyordu.

"77 ve Madison," diye tekrarladım. "On beş dakika."

Ryder, Lerner ve ben Park'ın merdivenlerinden yukarı koşup terk edilmiş otoyoldan karşıya geçtik.

“Dokuz dakika çoktan doldu,” diye fısıldadı Sam. “Hatta on oldu.”

Madison Caddesi’ndeki dükkânlardan birinin arkasındaki antika çöp konteynerlerinin arkasına saklanmıştık. Bu man-
yakla aynı fikirde olduğumu asla kabul edemezdim ama en
azından on dakika olmuştu. Endişeleniyordum. Sky’la gitme-
liydim. Rolladin sürüngen kafesindeki silah seslerini duymuş-
sa ve bir sürü fuhuş efendisi oraya yığıldıysa ne olacaktı? Peki
ya ablam şatoya geri götürülüyorsa?

Pozisyonumu dükkânın tuğla arka duvarına göre yeniden
ayarladım ve Carlyle’da yaşananlar dışında bir şeyler düşün-
mek için kendimi zorladım. Fakat bu imkânsızdı. Rahatlamak
için bir anlığına gözlerimi kapatıp...

Fakat hayal gücümün bana sunduğu, kan ve ölü fuhuş
efendileriydi.

"Annenin üçüncü katta olduğunu söylediğini sanıyordum?" dedi Lerner. İç merdivenlerin beşinci katındaydık ve üçümüz de karanlıkta birbirimize yapışmış halde duruyorduk. Meşalemiz olmadan buraya kadar gelmek tahminimden zor olmuştu.

Fakat günlüğü almak zorundaydık. Onunla vedalaşamazdım, hem de savaşmadan. Annemin yanına gittiğimizde ve o olanları öğrendiğinde buraya gelemeyeceğimi biliyordum. Ve geçmiş sonsuza kadar kaybolmuş olacaktı.

"Öyle," diye fısıldadım. "Önce burada bıraktığım şeyi almam gerek. Hızlı olacağım. Aralıktan içeri girebilirim."

"Zaten çok zaman kaybettik," dedi Lerner ama daha fazla karşı gelmedi.

Çatı katının kapısına doğru ilerledim. İki kere düşündüm ve oku, beklediği için bir ödül olarak ya da bir güven nişanı olarak Ryder'a uzattım. Hangisi olduğundan ben de emin değildim. Parmaklarımız karanlıkta birbirine dokundu. Onun elleri de tarlada çalışan ellerdi, zımpara kadar sertlerdi. "Hemen dönerim."

Yarı kat çıktım ve Phee'yle daha önce yaptığımız gibi kapıyı hafifçe aralamak için ittirdim. Fakat savaş efendileri kapıyı kilitlemiş olmalıydı. Ah, Tanrım. Bunu beklemiyordum.

Cass'in anahtar setini çıkardım ve onları karıştırmaya başladım. Belki on, belki de yirmi tane anahtar vardı.

Bir panik havası bedenime yayılmaya başladı.

Sam dar geçidin karşı tarafından, "Zaman geçiyor, firari," dedi. "On beş dakika olduğunda silahı alıyorum, kardeşimi ve Lerner'ı kapıyorum ve adadan tüyüyoruz."

Sam'e, cephanenin kimde olduğunu hatırlatmak için silahı havaya kaldırdım. "Biz olmadan gidemezsiniz."

Sakin rolünü çok iyi oynuyor olsam da korkudan çıldırma-ya başlamıştım. Buradan çıkmam, nefes almam, düşünmem gerekiyordu. Ablam ve annem Carlyle'daydı, belki başları beladaydı, belki yakalanmışlardı. Bense burada, bu dar geçitte, bu iğrenç adamla durmalı ve *sakin* olmalıydım, öyle mi?

Buradan sıvışıp tek başıma Carlyle'a gitmeyi düşündüm ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Koşmayı istesem bile Carlyle nöbetçilerinin Madison Caddesi'ni aradıklarını, otele önünde çıldırması gibi çılglık atıp sonrasında gecenin karanlığına karışan kişiyi bulmaya çalıştıklarını duyabiliyorduk. Sam sayesinde 5. ve 77. Caddelerin köşesine gelebildim, hakkını veriyordum. Bunu nasıl yaptı bilemiyordum ama nöbetçilere izini kaybettirip beni saklandığım bu dükkânın arkasında bulabildi.

"Neden buraya geldiniz ki?"

Sam yine beni süzdü. "Manhattan, hâlâ ayakta olduğunu bildiğimiz tek ST kampıydı."

"Siz kimsiniz?"

"Ordumuz. İngiltere."

Yutkundum. "Sen savaşa katıldın mı?" Onu inceledim. Geçidin gölgelerinin arasında uzun ve ince duruyordu.

“Ben üs dışında bir çarpışmayla karşılaşacak duruma gelinceye kadar iki taraf da neredeyse birbirini yok etmişti.” Sam’in silahımı izleyişini takip ettim. “Ama ben Royal Marine” askeriydim.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa pek hoş gelmiyordu. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, yemin ederim ki bu adamı vurabilirdim. *Royal Marine* askeri olsun ya da olmasın, eğer üzerime gelmeye kalkarsa... İki kişiyi vurmuştum.

Birini öldürmüştüm.

Başımı salladım. Şu anda Darren’ı düşünmek istemiyordum.

“O şeyin içinde kaç kurşun kaldı?” Sam başıyla küçük tabancamı işaret etti ve bana doğru yaklaştı. Sonra ciddi ciddi sırttı piç kurusu. “Bakabilir miyim?”

Silahı, ateş etmeye hazır olsun diye iki dizimin ortasına yerleştirdim. “Bu mesafe yeterli.”

Şimdi on iki dakika olmuş olmalıydı. Hatta on üç.

Sky, Sky, Sky. Tüm gücümle, onun aklına girmek ve onu yönlendirmek için dikkatimi toparladım. *Endişeleniyorum. Lütfen acele edin.*

* Birleşik Krallık ordusuna bağlı, deniz ve karada görev yapan piyade birliği. -çn

Annemin kitabını bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım, bir elimle eski meşalemizi, diğeriyle de silahı tutuyordum. Öfkeli ve deli İngiliz çifti bulmak üzere, nefes nefese merdivenlere döndüm.

"Meşale mi?" dedi Lerner. "Meşale için mi durdun?"

"Lerner," dedi Ryder yalvarırcasına. "Lütfen, hiç yardımcı olmuyorsun."

"İhtiyacımız olacak," dedim dikkatlice. Ne için geri döndüğümü, bu günlükte ne bulduğumuzu Phee ve ben dışında kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"O meşale *hayatımıza* mal olabilir de."

Adamların heyecanına yavaş yavaş ortak olarak etrafı dinledim. Hareket eden ayak sesleri ve alt katlarda bir yerde açılan bir kapı sesi duyuldu.

"Hâlâ vaktimiz var. Üçüncü kata gitmeliyiz," dedim olabildiğince sakın bir şekilde.

"Ben de bunca zamandır bunu söylüyorum."

İçindeki muhalifleri, kapının zincirini açabilmek için harcadığım acı dolu dakikalarda inleyen öfkeli Yunan korosunu ayaklandırmaya çalışsa da, Lerner'a cevap vermedim. *Nasıl bu kadar zaman kaybedebildin? Sırlarla dolu bir kitap için mi? Geçmiş öğrenmeyi öz anneni kurtarmaya tercih mi ediyorsun?*

Onları susturmaya, karanlığın içinde hızlıca ve sessizce ilerlemeye odaklanmaya çalıştım. Şu anda önemli olan tek şey annemi bulmak ve buradan çıkmaktı.

Savaş efendileri yukarı doğru çıkarken sessizce merdivenlerden aşağıya indik. Ertesi gün işçileri kimin gözetleyeceğine, kimin diğerine bir bardak votka borcu olduğuna dair boş mevzulardan bahsediyorlardı. Sadece sohbet ediyorlardı. Hayvanat bahçesindeki cinayetlerden haberleri yoktu. Anladığım kadarıyla haber şatoya ulaşmamıştı. Eğer ulaşmış olsaydı savaş efendileri tam kadro peşimize düşmüş olurlardı. Tahminlerime göre katların arasında dolaşan bir veya iki ekip vardı.

Üçüncü kata savaş efendilerinden önce ulaştık ve kapıdan içeri sızdık. Görülmediğimizi düşünüyordum ki efendilerden biri, "Dur biraz, şu kapının sen de açıldığını gördün mü?" diye fısıldadı.

Botların sesi hızlandı.

Sonra aşağıdan, "Durun!" diye bağırdı biri. Savaş efendilerinin ağır ağır ilerleyen ayak sesleri kargaşaya karıştı. Arkamıza bakmadık, hızla koridorda koştuk.

"DURUN dedim!" diye bağırdı bir savaş efendisi.

Yavaşladım, yaklaşan efendileri gözetledim ve sonra koridorun sonundaki odamıza doğru baktım. Anneme yetişemeyeceğimiz açıktı. Lerner, Ryder'ın elindeki oku kaptı.

"Sky, Ryder'a silahını ver. Hemen!" Ryder yavaşladı ve bana doğru başını salladı. "Koş ve anneni al. Arkana bakma."

Kalbim hızla atıyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı. Fakat vücudum bu emir karşısında kendini ileri doğru savurdu ve eski tabancayı Ryder'ın eline bırakıp koridorun diğer ucundaki odamıza doğru depara kalktım.

Bağırışları ve havada uçuşan emirleri duyabiliyordum. "Saldırın, beni duyduunuz mu? Onları haklayın!"

Odamıza daldım, annemi sarsarak uyandırdım ve çantama kıyafetlerimizi ve kalan yemekleri tıktırmaya başladım. Annem, suratındaki narin ifadeyle ve uyuklu haliyle olduğu yerde yatıyordu. Ona sarılmak, kollarının arasına girip dünyayı unutmak istedim.

Çantamın içine günlüğü ve yatağın altına sakladığımız bıçağı atarak, "Bir meşale kap ve değneklerini al," dedim. "Gitmemiz gerek. Hemen gitmemiz gerek!"

Annem karşı çıkmaya çalıştı ama hâlâ üzerindeki uyku mahmurluğunu atamamıştı. Kolunu omzuma doladım ve onu kaldırmaya çalıştım.

"Sky, bir dakika... Dur! Nedir bu? Neler oluyor?"

"Anne, şimdi olmaz. Güven bana, sonra. Montun nerede? Ayakkabıların nerede?"

Bir el silah sesi duyduk ve bir el daha. Annemin gözleri korkuyla açıldı. Montunu pijamasının üstüne giydi, ayaklarını ayakkabılarına soktu ve köşedeki değneklerine uzandı. "Phee nerede?"

"O iyi. Dışarıda."

Kapı aniden ve sertçe vuruldu.

"Lerner vuruldu!" diye bağırdı Ryder dışarıdan. "Buradan çıkmalıyız."

Annemi kapıya kadar taşıdım ve kapıyı açtım. "Bileğine dikkat et, burkuldu."

Ryder başını salladı. Beni ve annemi göğsüne doğru çekti. Lerner hemen arkamızdaydı. Okla vurulmuştu ve bacağı kan içindeydi. Yine de arbaletimizi doldurmayı ve bizi bıçaklar ile el yapımı silahlarla kovalayan savaş efendisi ekibine birer ikişer ateş etmeyi başarıyordu. Koridordan ve merdivenlerden geçerken birlikte bir yılan gibi hareket ediyorduk.

Peşimizdeki şeytanlarla, nefes nefese kalmış bir şekilde lobiye doğru kıvrılan mermer merdivenlerden indik.

"Kapıya!" diye bağırdı Lerner Ryder'a.

Ryder lobinin kapısını açtı ve gecenin karanlığına çıktık. Doğu tarafından gelen iki kapı nöbetçisi tarafından karşılandık. Durdular, bizi gördüklerine şaşırmuşlardı ve bıçaklarını çektiler.

Fakat Ryder nişan aldı ve nöbetçilerden birini göğsünden vurdu.

Ryder, "Silahını bırak," diye bağırdı diğerine. O daha genç bir efendiydi, bir erkekti. Belki benden on yıl daha büyüktü. Küçük bir bıçaktan başka bir şeyi yoktu.

Adam yavaşça elindekini yere bıraktı ve biz de yanından geçip karanlığa karıştık. Kuyruğumuzdaki bir grup savaş efendisiyle, koşarak Madison Caddesi'nden geçtik.

"PHEE!" Sky'ın aşağıdan, terk edilmiş otoyolun karşısından gelen titrek savaş narasını duydum. Ve Sam'le ayağa fırlayıp yolun kenarına koştuk.

Sky, pijamalı annem, Ryder ve Lerner, Madison'dan yukarı doğru bir grup fuhuş efendisi tarafından kovalanıyordu. Başka birinin kâbusundaki bir geçit töreni gibi görünüyordlardı.

Elimi salladım ve hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak onlara doğru koşmaya başladım. Silahım dışarıdaydı, ateş almaya hazır bir şekilde havada sallanıyordu.

Fakat uzaklaşmadan Sam beni kapüşonumdan yakaladı.

"Unut onu, çok kalabalıklar," dedi. "Kaçmamız gerek."

"Kaçmak mı? Nereye?"

Sam şehrin üst tarafına doğru baktı. "Kanal. Karanlıkta izimizi kaybettirebiliriz."

Saçmalyordu. "Neden bahsediyorsun? *Kanal* da nedir?"

"Her neyse işte, metro. Tünel."

Tüneller.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Fakat cevabımı beklemedi ve kendini kedi fare kovalamacasının ortasına attı. Kaybedilecek bir saniye, düşünmek için zaman yoktu. Biraz sonra Sky, annem, Ryder ve Lerner, hepimiz peşindeydik, Madison'dan yukarı çıkıyorduk.

"Lerner, Ryder, kanal, solda!" diye bağırды Sam ve annem neredeyse acı bir çığlıkla durdu.

“Kızlar, gidemeyiz.” Titremeye başladı.

Elini tuttum ve arkamızdaki nöbetçi ordusuna baktım. Ryder ve Lerner’ın hemen arkasındalardı.

“Anne, tek seçenek bu.”

Üzerinde **77. CADDE GİRİŞİ** yazan ve yeşil bir yuvarlak içine alınmış 6 rakamı duran yeşil, paslı bir kapının ardındaki merdivenlerin başına geldik. Merdivenler karanlığa ulaşana kadar altımızda gidip geldi. Sam şimdiden kendini çukurun içine atmıştı. Fakat orada neler olduğuna dair bir fikri yoktu.

“Haydi,” diye bağırdı bana.

Bir anlığına tırabzanların önünde durdum. Fuhuş efendileri hâlâ arkamızdaki Ryder ve Lerner’a ok atıyorlardı. Onlar da bizi tünele doğru ittirdiler.

“Tek yok bu,” dedi Ryder. “GİDİN!”

Annem, son günü olduğunu bilen bir hayvan gibi uzun uzun inledi ama onu dinleyemezdim. Fuhuş efendisi ordusuna arkamı döndüm ve yürüme değneklerini kolumun altında aldım. Sonra elinden tuttum ve Sky da diğer elini tuttu. Aşağıya, karanlığa doğru inmeye başladık.

KISIM 2

*Kendini kırtar.
Her ne pahasına olursa olsun.
Kendini kırtar.*

*Eylül,
Sandy Walker Miller'in Günlüğü*

Savaş efendileri bağırarak, küfrederek, bulunduğumuz çukura, karanlığın içine dalacak şekilde rastgele ok atarak üzerimizdeki çelik ızgaralarda dolaşıyorlardı. Rolladin kafalarına bir silah dayamadığı sürece aşağıya inmezlerdi.

Kimse buraya inmezdi.

Derinlere indikçe annemin eline daha sıkı tutundum. Bu dönemeçli labirentteki tek rehber ışığımız, şu anda Phee'nin elinde olan meşaleydi. Üzerinde **DANIŞMA** yazan, terk edilmiş bir bölmenin önünden geçtik ve bir sıra demir parmaklıkların üzerinden atlادık.

"Sky, diğer meşale nerede?" diye sordu Lerner. Demir parmaklıkların üzerinden geçerken yardımcı olmak üzere annemin elini tuttu. "Buradayken elimizdeki bütün ışıklara ihtiyacımız var. Nöbetçiler kısa sürede aşağıya inmiş olur."

Annem parmaklıkların üzerinden titreyerek geçerken, "Nöbetçiler buraya gelmeyecektir," dedi ve yere bastığında yüzünü buruşturdu. Lerner, Ryder ve Sam'in peşinden, annemle birlikte aksayarak merdivenlerden aşağıya indik. "Dinle, yeterince dikkat çektik. Sessiz olmalı ve bir sonraki durakta sokağa çıkmalıyız."

Raylara indik. Sam, Lerner'ın bacağını sarmak için durdu ve yarasının üzerini kendi gömleğinden yırttığı kumaş parçasıyla sarıp sarmaladı.

Sam bacağıyla uğraşırken Lerner, "Kimse bizi takip etmeyecek derken neyi kastediyorsun?" diye sordu anneme. "Nöbetçileri atlattık mı yani?"

“Evet ama daha büyük bir sorunumuz var.” Annem kendini değneklerine bıraktı. Elleri öyle çok titriyordu ki yürüme değnekleri de sallanıyordu. “Tünellere gelmemeliydik, burası güvenli değil. Yukarı çıkmalıyız...”

“Dur şunu bir özetleyeyim.” Sam ona baktı. “Peşimizde, bizi bulmak için New York’u ayağa kaldırmış bir grup acımasız nöbetçi var. Şehrin dışına uzanan açık bir yolumuz var, metro yolu. Bizi burada kimsenin takip etmeyeceğine eminsin. *Ve sokaklara geri dönmemizi mi istiyorsun?*”

Annem değneklerine sarıldı ve kendini dikleştirdi. “Özür dilerim, adını bilmiyorum.”

“Sam.”

Sam’e yakından bakma fırsatım olmamıştı. Gözlerimi oduncu adamdan, Ryder’dan alamıyordum ama o düşündüğünden daha genç, büyük ihtimalle yirmili yaşlarındaydı. Savaş yüzünden zayıf kalmıştı. Kocaman, çukurumsu gözleri ve çalı gibi gür saçları vardı.

“Erkek kardeşim Ryder.” Sam benim oduncu adamı işaret etti ve sonra daha büyük olan arkadaşını gösterdi. “Ve biraz önce yakanızı kurtaran Lerner’ı hepiniz tanıyorsunuz.”

“Pekâlâ Sam, sana saygısızlık etmek istemem,” dedi annem soğuk ses tonuyla konuşmaya devam ederek, “ama Manhattan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu şehir tekin değil. Burada canavarlar var. İnsanlar değil, canavarlar...”

“*Canavarlar,*” diye tekrarladı Sam. Hüsrana uğramış bir kahkaha attı. “Komik, Brooklyn’den buraya kadar kanal boyunca yürürken canavar gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

“Şansınız yaver gitmiş demek ki.”

Sam başını salladı. “Çocuklar, bu şehrin tamamen delirdiğini hissedersen var mı aranızda?”

Ayağa kalktı ve diğer meşaleyi çıkarmak için çantamı çekirtmeye başladı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni göğsüne yapıştırdı. Küçük bir çılgılık attım.

Annem, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek öne doğru atıldı ve Phee de aynı anda büyük bir yaygara koparttı. "Hey pislik, uzaklaş ondan!"

"Sam, lütfen," diye yalvardı Ryder. "Sakin."

"Herkes bir... *dursun*." Sam omzuma daha sıkı sarıldı. Sonra sakince kulağıma eğilerek, "Meşaleyi bana ver. Sonra ailenle birlikte emekleyerek yukarıya çıkabilirsiniz," diye *fısıldadı*. Ryder'a baktı. "Bu piliçlere değmez, inan bana. Yalnızca fazladan yük olurlar."

"Fazladan yük," diye tekrarladı Ryder. Ağabeyine doğru bir adım attı. "Gidebileceğimiz başka yerler varmış gibi davranıyorsun. Fakat Manhattan'ın oyunun son durağı olduğunu kendin söyledin Sam. Hangi cehenneme gidiyoruz?" Metro'nun sessiz karanlığının içinde Ryder'ın yutkunduğunu duydum. "Sürekli senin istediğin şeyleri yapmaktan bıktım. Bu kadınlar bizim hayatımızı kurtardı ve biz de onlarınkini. Yük ya da değil, devamına birlikte karar vereceğiz."

Soğuk tünelin içinde yanaklarım kızarmaya başladı.

"Güven konusunda her zaman çok hızlı davranıyorsun." Sam başını salladı. "Kurtarıcıyı oynamak için fazla acele ediyorsun Rye. Hâlâ."

Hâlâ kelimesi dünyaların ağırlığını taşıyordu ve daha fazlasını öğrenmeyi diledim. Oduncuyu izlerken onun hakkındaki her şeyi, kim olduğunu, nereden geldiğini ve nereye gittiğini öğrenmek istediğimi fark ettim.

"Onlara borçluyuz Sam," dedi Lerner yumuşak bir sesle. "Ryder bu konuda haklı."

Meşalenin loş ışığının altında annem dikkatle Sam'e baktı, sonra Ryder ve Lerner'a. Bu adamlara soracak bir milyon sorusu olduğundan eminim. Bize neden borçlu oldukları bunlardan biri değildi. Fakat suratında daha öncelikli bir ifade vardı ve tüm yüzüne yayılmıştı.

Basit, ilkel bir korku.

“Sizin yardımınıza ihtiyacımız yok,” dedi annem. “Size bir meşale vereceğiz. Sonra geceye karışıp kendi şansınızı denersiniz. Park’ta senin ve Phee’nin neler yaptığını bilmiyorum Skyer,” dedi bana dönerek. “Ama bu düzeltilebilir bir şeydir, her zaman öyledir. Burada yürüyerek ölüme meydan okumayacağız. Tünel yamyamlarına yem olmayacağız.” Gözleri, meşale ışığının altında sırlı ve puslu bir hâle büründü. “Rolladin’den merhamet dilenebiliriz. Bunu daha önce de yapmıştık.”

“Yamyam mı dedi?” diye fısıldadı Ryder.

Fakat bakışlarım anneme kilitlenmişti. Sonunda, heyecan ve adrenalin vücudumu tüketerek beni yorgun bıraktığında, annemin öğrendiklerimizden bihaber olduğunu fark ettim. Bu adamların gelişinin ne demek olduğundan bile bihaberdi.

Ve birinin ona anlatması gerekiyordu.

Sırt çantamı açtım, içindeki diğer şeyleri düşürmemeye dikkat ederek Phee’yle çatıda kullandığımız meşaleyi çıkardım. Phee, elimdekini yakabilmem için bana diğerini uzattı. Kız kardeşime baktım. Anneme kim söyleyecekti? Bu tünellere musallat olmuş canavarların şehri yönetenlerin yanında hiçbir şey olduğunu kim anlatacaktı?

“Anne.” Phee sonunda oltaya geldi. “Senin bilmediğin şeyler öğrendik, tamam mı? Rolladin’e dönmeden önce bunları duyman gerek.”

Annem şaşırmış görünüyordu ama kendini bırakmadı. Kolay kolay bırakacağımı da düşünmüyordum. “Peki,” dedi bize. “Dönüş yolunda anlatabilirsiniz.”

“Anne.” Son birkaç saatte öğrendiğim her şeyle birlikte samimiyetimi de ciddi ciddi ona aktarabilirmişim gibi düşünerek elimi omzuna koydum. “Geri dönemeyiz. Artık olmaz. Park’a bir daha asla dönemeyiz.”

Annem yumuşadıktan sonra, şehrin dışına doğru uzanan yolumuza dikkatlice devam ederken Phee'yle birlikte başımızdan geçen her şeyi, neredeyse her şeyi ona anlattık. Çatıda yakalandığımızı söyledik... yıldızları izlerken. Şatoyu ve duruşmayı aktardık. Rolladin ve konseyinin bize nasıl yalan söylediğinden, özgürlüğümüzü çaldığından bahsettik. En son Cass'i ve adamları serbest bırakışımızı anlattık.

Günlüğü ve Rolladin'e bağlılık yemini ettiğimiz kısımları atladık. Diğer savaş efendisini öldürdüğümüzü de. Phee'yle bunun provasını yapmamıştık ama her nasılsa hikâyemizde geçmememiz gereken sınırları ve üzerine basarak anlatmamız gereken yerleri biliyorduk. Annemizin bilmemesi gereken şeyler vardı.

Bize sarıldı, Tanrı'ya bizim için şükretti ve gözlerinden yaşlar aktı. Kendine gelmesi uzun süre aldı. Tıpkı Rolladin'in yalanlarını öğrendiğimizde benim hissettiğim gibi karışık duygular içinde olduğunu biliyordum. Gizlice odadan çıktığımız ve yakalandığımız için bize kızdığım da biliyordum. Fakat konuşmaya başladığında bizi azarlamadı ya da yukarı çıkmak için yalvarmadı.

Bunların yerine, umutsuz fısıltılar eşliğinde adamlara sorular yağdırmaya başladı. Bu hissi, bu öğrenme arzusunu çok iyi biliyordum. Annemin günlüğünü gördüğümünden beri ben de böyle hissediyordum. Yine de annemi böyle bilgiye aç bir şekilde görmek pek gerçekçi gelmiyordu.

"Anlamıyorum," diye sordu önümüzde Lerner'a. "Çin bize 2016'da saldırdı. Manhattan resmi olarak ne zaman işgal edilmişti?" Kendi kendine düşündü. "2017'nin sonunda mı? Hatta 2018'in başında?"

"Aynen öyle," diye yanıtladı Lerner. "Fakat o zamana kadar diğerleriyle birlikte Rusya ve Kore'ye katılmıştı. Birleşik Krallık köprülerinizin ve Ellis Adası'nın bombalanmasının hemen ardından araya girdi. Hatırladığım kadarıyla AB ondan hemen sonra dağıldı."

Annem, soru tabancasını dolduruyormuş gibi durdu ve bir el daha ateş etmeye başladı.

"Biliyor muydunuz?" diye fısıldadı. "Bizi bu adada tuttuklarından Birleşik Krallık'ın haberi var mıydı? Hayatta kalanlar olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bunları Sam daha iyi biliyor." Lerner soruyu geçiştirmeye çalıştı.

"Peşimize takılmanıza izin veriyor olmam," dedi Sam arkasından, "size son on yılda yaşananları anlatacağım anlamına gelmiyor." Annem ve Lerner'dan iki metre kadar uzakta, ben den çalmayı başardığı meşaleyle yolu aydınlatıyordu.

Lerner ve annem birbirine baktılar. "Akıllı başına gelecektir. Her zaman gelir," diye fısıldadı Lerner ve annemle birlikte öne doğru geçtiler. Phee ve ben Ryder'la birlikte arkalarında kaldık. "Şöyle düşün, bütün dünya burada olanları biliyordu. Bu başka bir dünya savaşını başlattı, herkes birbirine karşı başkalarıyla birleşerek siper aldı ve gerginlik, işgallerden hava saldırılarına ve kitle imha silahlarının kullanımına kadar ilerledi." Lerner durdu. "Hepimizin sonunu getiren bir gerginlik." Tünele bakındı. "Ne kadarmı biliyordun?"

Annem durdu. "Neredeyse hiçbirini."

"16 Mart'ta başladığını hatırlıyorum," dedi Lerner. "Bir yıl süren kuraklık ve ticari endişeler Çin'i uçurumun kenarına getirdi. New York, DC, L.A. ve San Francisco'ya aynı anda saldırılar. Planları rehineler almak, dört büyük Amerikan şehrinin kontrolünü ele geçirmekti."

"Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?" Ryder'ın sesi kulak misafirliğimi bozdu ve sonra Phee'yle konuştuğunu anladım.

"Ne demek istiyorsun, silahı kullanmayı nasıl öğrendiğimi mi soruyorsun?" dedi Phee. "Sanırım kendi kendime."

Ryder güldü. Derin, melodik ve kalpten gelen bir gülüştü bu. "Hayır fakat o da etkileyiciydi. Ben boksu nasıl öğrendiğini soruyorum."

“Boks mu?”

“Ya da sokak dövüşü, siz New Yorklular artık ona ne diyorsunuz. Sert hamlelerin var.”

Onların konuşmasını duymazlıktan gelmeye çalışarak anem ve Lerner’ın konuşmasına dönmeye çalıştım ama yapamadım. Kalın, tanıdık bir ağırlık boğazımın ortasına yerleşti. Ryder, Phee’nin hareketlerini görmüştü yani. Tabii ki görmüştü; sokak karşılaşmalarını uzaktan, ormanın içinden izleyen karanlık yabancı o olmalıydı. Ve birden benim oduncum olmak yerine başka bir Phee hayranına, kız kardeşimin cesaretinden etkilenenlerden birine dönüşmüştü. Ellerimden kaydığını hissettim.

“Bir dakika, sen orada mıydın?” diye sordu Phee. “Park’ta, dün geceki sokak karşılaşmalarında?” Yüzündeki kendinden memnun gülücük, neredeyse üçüncü meşalemiz olacaktı.

“Evet, karmaşayı duyduğumuzda ormandaydık. O tünele doğru geldik ve gösterinin birazım izledik.” Ryder yutkunduk ve sonra bana baktı. “Ne gösteriydi ama.”

“Evet, sokak karşılaşmaları, Park sayım şenliği için her yıl yapılır,” dedi Phee. “Ve izlemesi kesinlikle çok zevklidir. Fakat o ringe çıkmak bambaşka bir şey.” Sonra birden söylediğini açıklamaya başladı. “Korktuğumdan değil tabii, çıkmayı ben istemiştim zaten. Bir dakika ya, tüm gece boyunca Park’ta mısınız? Nasıl oldu da kimse sizi görmedi?”

“Ah, biri gördü.” Ryder güldü. “Ablan oldukça dikkatli biri.”

Yanaklarım yanmaya başladı ve kızardı fakat meşalenin ışığında hiçbir şeyin görünmediğinden emindim.

Yani beni görmüştü, benim onu gördüğüm gibi.

Bir şey söylemek, iltifatının özünü kullanarak bir sohbet başlatmak istiyordum ama tek söyleyebildiğim, “Sen olduğun biliyordum,” oldu.

“Bekle biraz, Sky sen bun adamları gördün mü? Ve bana söylemedin mi?”

"Ryder'ı gördüm Phee, *bir saniyeliğine*. Sonra onu aramaya gittim ama hiçbir şey bulamadım. Düşündüm ki... Hayal gücümün bir oyunu sandım. Ve sen de sokak karşılaşmalarında o kadar çok şey yaşamıştın ki seni rahatsız etmek istemedim."

"Evet, sen gereksiz telaşa çok kapılırsın." Phee omuz silkti ve sonra Ryder'a gülümsedi. "Bir keresinde şehrin dışında bir ejderha gördüğüne yemin etmişti. Bir borsa binasında."

Yüzümün yeniden kızardığım hissederek, "Phee, sekiz yaşında falandım," dedim. "Ayrıca *Hobbit*'i okumayı yeni bitirmiştim. O zaman mantıklı gelmişti."

"*Hobbit*'i mi okudun? Sekiz yaşındayken mi?" Ryder etkilenecek gibiydi ve yüzüm yeniden kızardı. "O zamandan beri birçok kez okudum ama evet sekiz yaşındaydım."

"Tek yaptığı şey kitap okumak," diye mırıldandı Phee.

Phee'ye şımarık bir çocuk gibi davrandığını söylemem gerektiğini not ettim aklıma.

"Kitapları nereden buluyorsun?" diye bastırdı Ryder. "O deli kadının, Rolladin'in her şeyi kilit altında tuttuğunu düşünüyordum."

"Carlyle'da küçük bir kütüphane var ama kitapların çoğu alınmış," dedim. "Diğerlerini yazın kendi kendimize buluyoruz. Annemin bizi götürdüğü kütüphanelerden ya da yağmaladığımız evlerden. Sen... çok kitap okur musun?"

"Fırsatım olduğunda."

Annem, Sam ve Lerner önümüzde durdular ve biz de yanlarında durup sustuk. Karanlığın içinde iki iri yarı şekil belirdi. Sokaklarda terk edilmiş taksiler gibilerdi fakat ince kablolar ve tellerle birbirine bağlanmış ve arka arkaya sıralanmış olan arabalar, Mary Shelley'nin *Frankenstein*'ındaki canavarlara benziyorlardı.

"Ne bunlar?" diye fısıldadım.

"Metro arabaları." Annem değneklerine tutunarak önümden atladı. "İnsanlar eskiden bunlara biniyordu. Savaştan önce tüneller bunlar için kullanılıyordu."

Annemin cevabı beni seneler önce kullandığı kelimelere, günlüğündeki hikâyeye götürdü. Fakat şu anda hikâyesi eski, kırıkmış sayfalardan dışarı taşıyordu. Nefesim kesilmiş bir halde etrafıma baktım. Kırmızı Müttefikler saldırdığında annem *buradaydı*. Ben ve Mary'yle birlikte aylarca kaldığı yer burasıydı. Gölgeler iyice yaklaştı, metro arabaları uzadı ve ben boğazımın kavanoz kapağı gibi sıkıştığını hissettim.

"Daha önce metro görmediler mi?" diye fısıldadı Lerner.

"Çok uzun zaman önce görmüşlerdi," dedi annem ona. "Ondan sonra görmemelerini sağladım."

Değneğini kaldırıp alacalı çetemize doğrulttu. "Dinleyin, eğer yola devam edeceksek birbirimize güvenmeliyiz. Burada sorunlu insanların yaşadığına yemin ederim," dedi. "Bir sonraki durakta yukarı çıkmalıyız."

"Orası, yani 6 hattının durakları, deli liderinizin bizi arayacağı ilk yer olmayacak mı?" Sam iç çekti. "Sen diyorsun ki... burada *canavarlar* yaşıyor. Peki en son ne zaman bunu kendi gözleriyle görmek için tünele inen biri oldu?"

"Sam haklı Sarah," dedi Lerner araya girerek. "Rolladin denen kadının savurduğu yalanlar... Sanki şehrinizi büyülemiş gibi. Belki metronun yasak bölge olmasının nedeni, bütün köprüler yıkıldığı için adadan çıkmanın tek yolu olmasıdır."

Adamların sözleri bir an havada asılı kaldı ve ben, çoğu zaman olduğu gibi annemin kendi şeytanlarıyla tartışmasını izledim. "Canavarları kendi gözlerimle gördüm," dedi sonunda.

Bu yeni bir bilgiydi. "Çok uzun zaman önceydi, evet. Ama tünel yamyamları gerçek." Annem durdu. "Şehrin dışına çıkan başka bir kaçış yolu bulmayız."

Lerner başını salladı, gümüş renkli saçları meşale ateşinin altında parıltıladı. "Sanırım Sam bu konuda haklı Sarah. Bu durumda tanıştığımız şeytandansa, tanışmadığımız şeytanları tercih ederim."

Phee'yle birbirimize baktık. Kardeşimin de, benim gibi

Park'taki şeytanı düşündüğünü biliyordum. Rolladin'in yalanlarını, Belvedere Şatosu'nda savaş efendilerine verdiği idam emirlerini. Bizim ihanetimiz, hayvanat bahçesindeki silahlı çatışmamız, Carlyle'dan kaçmamız, peşimizdeki nöbetçilerle savaşmamızdan bahsetmiyorum bile.

"Anne, bu işte bu adamlara güvenmeliyiz," dedi Phee, tıpkı benim de aklımdan geçirdiğim gibi. "Tek yol bu."

Annem ona arka çıkmam için umutla bana döndü ama yalnızca başımı salladım.

"Peki, sanırım tek kaldım," diye çıkıştı. Sonra derin bir nefes aldı ve ikimizin de elini tuttu. "Pekâlâ. Birbirinizden ayrılmayın."

Tek tek raylardan platformların üzerine tırmandık ve bütün ekip yukarı çıkana kadar meşaleleri elden ele dolaştırdık. Meşalenin ışığı sayesinde, uzaktaki beyaz taş duvarın üzerinde asılı olan siyah tabelada yazanı okudum: **68. CADDE-HUNTER ÜNİVERSİTESİ.**

Üniversite durağının yanından geçerken derin ve uzun bir inleme sesi duyduğuma emindim. Ayağını pat pat yere vurmuş gibi çıkan hafif bir ayak sürtünmesi sesi de.

"Sessiz olun," diye fısıldadı annem. Elim tuttu ve Phee'ye yaklaşmasını işaret etti. "Duydunuz mu?"

"Hiçbir şey duymadım..." dedi Lerner ama Sam onu susturdu.

"Dinle."

Ses yükseldi, bize doğru yakınlaştı, sessiz çılgılık ciddi bir hıçkırıya dönüştü.

"Ryder, ok sende mi?" diye sordu Sam.

"Evet."

"Sana öğrettiğim gibi tut," dedi Sam ve Lerner'ın yaralanan tarafına geçti. "Nişan almaya hazır ol."

Ryder platformun önüne, yaklaşan sese doğru ilerledi. Yamyam olmalıydı. Bir kişi miydi? Kalabalıklar mıydı?

Phee cebindeki silahı çıkardı ve Ryder'ın yanına geçmek için hareket etti.

"Asla," dedi annem onu yakalayarak. "Burada dur."

"Kimsin sen?" diye bağırdı Sam karanlığa doğru. "Kendini göster, yoksa seni vururuz."

Fakat cevap olarak bir inleme geldi ve arkasından hızla alınan nefes sesleri duyuldu.

"Son şansın," diye bağırdı Sam. "Beni duyuyor musun? Üç kadar sayıyorum. Bir... İki..."

Ve sonra birden karanlığın içinden kısıp sesli ve çekingen bir cevap geldi:

"Miller ailesi sizinle mi?"

Gelen Trevor'dı.

Nasıl olduğunu bilemiyordum ama gelen Trevor'dı.

Onu raylardan perona çektik. Sanki hayaletler tarafından kovalanmış gibi korkudan titriyordu, gözleri kocaman olmuştu.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu annem. "Neden buraya tek başına geldin ki?"

Onu boğarcasına sıkıca kucakladı.

"Ben... Ben özür dilerim," diye mırıldandı Trevor. Meşale ışığının altında, büyük ihtimalle tünellerde dolaşırken düştüğü için vücudunda oluşan birkaç sıyrık ve morluğu gördüm. Ne halt etmişti böyle, bizi buraya kadar takip mi etmişti? Bizimle karşılaşmayı mı ummuştu? Trevor'ın birkaç tahtasının eksik olduğunu biliyordum ama intihara bu kadar denli meyilli olduğunu sanmıyordum.

Bunu kabul etmek istemezdim ama ona hak veriyordum.

"Carlyle'da karmaşa içinde, bağırış çağırışlar eşliğinde uyandım ve kapıyı kırdım. Siz, bu tanımadığım adamlarla birlikte sokakta koşuyordunuz. Korktum... Tehlikede olduğunuzu düşündüm."

"Ne yani, bizi kurtarmaya mı geldin?"

"Phee," dedi annem beni susturmak için. "Bırak da anlatsın."

"Hayır... Ben... Ben... Bir şey yapabileceğimi düşündüğüm-den değil... Ben sadece..."

Kendini kaybediyordu ve annem ipeksi başını okşamaya başladı. "Sakin ol Trev, tamam mı? Kızgın değilim. Sadece se-

nin başına bir şey gelmesini istemem. Benim için çok önemlisin. Derin bir nefes al ve bize olanları anlat."

Derin bir nefes aldı. "Düşündüm ki ailem gidiyor. Yarı ailem. Aklımdan neler geçti bilmiyorum. Lauren yarın odamı kontrol ettiğinde deliye dönecek." Başını salladı. "Endişeye kapıldım ve fuhuş efendilerinin arkasından dışarı çıktım. Sizi takip etmeye çalışıyordum fakat bir yerden sonra size yetişemedim. Kayboldum, korktum ve..."

"Çocuğu eve gönderin," dedi Sam.

"Efendim?" diye yanıtladı annem.

"Bücürü hepinizin hapsedildiği o korkunç otele geri gönderin dedim. Zincirin sonuna daha fazla çocuk ekleyemeyiz."

"Bu çocuk ailemizden sayılır." Annem Lerner'a döndü ve konuşmaya devam etti. "En yakın arkadaşım onun koruyucu annesi ve çocuğun başka kimsesi yok." Ona doğru bir adım daha attı ve sesini alçalttı. "Lütfen, onu daha önce de geride bırakmıştım ve içim içimi yemişti. Bunu bir daha asla yinelenmeyeceğime yemin etmiştim. Eğer şimdi geri dönerse..."

"Lerner, bunu aklımdan bile geçirme," diyerek araya girdi Sam. "Ona ve onun çocuklarına yardım etmek bir şey..."

"Bize sürekli çocuk diyorsun," dedim. "Senden daha küçük değiliz..."

"...ve bu işi gezici yuvaya çevirmek başka bir şey. Bu eve dönüyor. Yoksa oyun biter. Onları burada bırakırız."

Trevor'la göz göze geldik ve dudaklarını kıpırdatarak sessizce Özür dilerim dedi. Başımı salladım. Bizi nasıl bulduğunu hâlâ anlayamıyordum. Bunca yol gelmişti ve şimdi onu geri döndürmek haksızlık olurdu. Carlyle'a gizlice girerken yakalanacağından ve ceza alacağından bahsetmeye gerek bile yoktu. Kırbaç ve kesinlikle hapis cezası.

Ayrıca, her ne kadar onun etrafımda olmasından hoşlanmıyor olsam da onu bir daha görememe olasılığı da canımı sıkıyordu. Bir daha Carlyle'daki odamızda, gece yarısı sokak karşılaşmaları canlandırmaları yaparken annem ve Lauren

bizi susturamayacaktı. Öğle yemeği sırasında dedikodu yapamayacaktık.

Aslında bu düşünce beni Sky'la birlikte tarlada Trev'in yanında olduğumuz son zamana götürdü. Nasıl da kendini mezbahadaki sert erkek imajına sokmaya çalışıyordu. Belki de Trev'in bu palavraları tamamen anlamsız değildi. Çünkü Sam'inkiler bir bakıma öyleydi. O aptal değildi ve nasıl hayatta kalacağını biliyordu. Onu, Trev'in bize zararından çok faydası dokunacağı konusunda ikna etmeliydim.

Bu uzun bir süreç olacaktı tabii ki.

"Bize faydası dokunabilir," dedim Sam'e dikkatlice. "Bir arkadaşınızı hayvanat bahçesinde kaybettiniz, değil mi? Eğer tekneyle seyahat edeceksek, iyi bir takıma ihtiyacımız olacaktır. Görebildiğim kadarıyla mümkün olduğunca çok insan gücüne ihtiyacımız var."

"Beslenmesi gereken bir boğazdan fazlası değil," diye çıkıştı Sam.

"Evet ama yemek konusunda da yardımcı olabilir. Oldukça beceriklidir," diye yalan söyledim dişlerimi sıkarak. Trev'in kendine has özellikleri vardı ama beceriklilik bunlardan biri değildi. "Hayvan derisi soymayı biliyor ve Park'ın en başarılı genç avcılarından biridir. Küçük görünmesine rağmen güçlüdür. Ve bizim de güçlü bir takıma ihtiyacımız olacak."

Sam, Trevor'ı incelemeye başladı fakat düşünceleri yüzünden okunmuyordu. İlk defa ne kaşlarını çatıyor ne de sırıtıyor-du ve bu da bana ilerleme kaydettiğimizi düşündürdü.

"Haydi Sam," dedi Ryder yavaşça. "O daha çocuk. Ve yapayalnız."

Sam'in suratı bir anlığına değişti. Ryder'ınki gibi daha yumuşak bakmaya başladı. Fakat oku alana kadar ifadesi değişti. "Merhametli olmakla," diye mırıldandı Ryder'a doğru, "aptal olmak arasında bir fark var."

Fakat bize daha fazla karşı koymadı. Nefes alıp derin bir iç çekişten sonra tünele doğru yürümeye başladı.

Ryder bana gülümsedi ve ağabeyini takip etti. Fakat bu gülümseme içimde bir his uyandırmış, omuzlarımdan parmak uçlarıma kadar yayılan bir sıcaklık yaratmıştı.

"Emin olduğumuz bir şey var Phoenix'im," dedi annem ve kolunu omzuma attı. "En azından içimizden biri becerikli."

Şehrin dışına doğru yol almaya başladık. Planımıza göre, annemin 6 hattı dediği yoldan nerede olduğunu bilmediğim belediye binasına gidecektik ve sonra doğru zamanı bekleyip yukarı çıkacak ve Wall Street'teki yazlık evimize geçecektik. Sam tünellerden devam ederek teknesine binmek üzere doğru-
dan Brooklyn'e gitmek için baskı yapıyordu. Fakat hem annem tünellerde o kadar zaman geçirmenin tehlikeli olduğunu düşündüğü için hem de onun ve Lerner'ın biraz pansumana ihtiyacı olacağı için yukarıda mola vermek konusunda anlaştık.

Bunu dışımdan söylemedim ama rahatlamıştım. Öylece tekneye binmek ve her şeyi, herkesi geride bırakmak fikri beni korkutuyordu. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama bu şehirden ayrılmaya hazır değildim... ya da ayrılmayı istemiyordum. Sky'ın mükemmel cenneti bulma fikrine kapıldığının farkındayım fakat bana göre zaten oradaydık.

Fakat artık itiraz etmeyecektim. Buna değmezdi. Şu anda adımlarımızı teker teker atmalıydık ve kavgayı şehir dışına saklamalıydık. *Eğer* şehir dışına ulaşabilirsek.

Üniversite durağı 58. Cadde'ye, sonra 51.'ye ve 42.'ye döndü. İki meşalemiz de dibine kadar yanmıştı ve neredeyse uyur-gezer gibi dolaşıyordum. Sky ile ben tüm gün ve geceyi ayakta geçirmiştik, neredeyse gün doğuyor olmalıydı ve ben oturmak için can atıyordum. Sadece bir süreliğine dinlenmek... Bir saat bile yeterdi. Fakat kalabalık içinde yorulduğunu itiraf eden ilk kişi ben olmayacaktım. Unut gitsin.

Trevor onu bulduğumuzdan beri gevezelik yapıyordu. Nasıl kaçtığımızı, neden kaçtığımızı, bu tuhaf konuşan adamların kim olduğunu ve Rolladin peşimizdeyse nereye gideceğimizi

ve daha nicesini sorup duruyordu. O kadar yorgundum ki ona bir tokat savurmayı düşünüyordum fakat Sky ve Ryder ona gülüyordu.

“Evet. İngiltere demiştin değil mi?”

“Aynen,” dedi Ryder. “Yeni Dünya’ya gelmek için denizi aşttık. Bu yerlilerin pek dost canlısı olmaması çok yazık oldu.”

Ablam anladığını belli eder gibi hafifçe güldü fakat ben neden komik olduğunu anlamadım. Ve nedense Sky’m anlaması canımı sıkıyordu.

“İngiltere nasıl bir yer?” diye bastırdı Trevor. “Ve neden oradan ayrılmak istediniz?”

Ryder güldü. “Bu biraz karışık.”

“Karışıklıktan anlarım,” dedi Trevor.

Ryder, onu kurtaracak bir yol biliyormuşuz gibi önce Sky’a baktı, sonra da bana. Omuz silktim. Keşke ona verecek bir cevabım olsaydı. Trev durmak bilmezdi ve her sorusunun iki soru daha doğuracağını kişisel deneyimlerimden biliyordum.

“Bizim... ailevi durumlarımız değişti. İngiltere’deki saldırılardan sonra,” dedi Ryder yavaşça. “Sam eve döndü ve...”

“Nereden?”

“İngiliz ordusundan kalanlarla kurulan, Dover’daki kamp alanından. Sam yola devam etmenin en iyisi olduğunu düşünen ve her şeye yeniden başlayan kişiydi. Londra denen mezarlıkta çok fazla hayalet vardı.” Ryder boğazını temizledi. “Neyse, Sam uzun eve dönüş yolunda Lerner ve arkadaşıyla anlaşmış. Babamın teknesini tamir ettikten ve erzak topladıktan sonra, dördümüz geçtiğimiz yaz hayaller şehrine doğru yelken açtık.” Ryder meşalenin ışığının altında bize sırtıttı.

Tünelin karanlığında Ryder’m yüzünü inceledim. Ona ilk kez şatonun penceresinden baktığımda düşündüğüm gibi “oldukça tatlı” değildi. O, (Sky’ın kız işi romanlarından birindeki deyişi kullandığım için benden nefret edebilirsiniz ama) *can yakacak derece yakışıklıydı*. Çenesi odun kesecek kadar keskin-di, hatları simetrik ve güzeldi. Ayrıca benden sekiz santimetre

kadar uzundu. Ondan hoşlanmıştım. Yani görünüşünü beğenmiştim. Birden kendi varlığımın farkına vardım ve daha dik durmaya başladım.

“Neden New York’u seçtiniz ki?” Trevor yirminci sorusuyla devam ediyordu. “Yani, ST kampını ve her şeyi duymuş olmalıydınız, en azından ağabeyin biliyor olmalıydı. Neden Kırmızı Müttefikler’in bölgesine geldiniz ki?”

Tanrım, yeniden başlıyorduk. Kimse bir sırrın onu herkese anlatma sorumluluğuyla geldiğinden bahsetmezdi. Ve Trev’in gözündeki bandı çözüp Rolladin’in ne kadar pis bir yalancı olduğunu ve artık kimsenin Manhattan’da nöbet tutmadığını anlattık. Hepsi ona çok ağır gelmişti ve onun için üzüldüm. Fakat işin iyi tarafından bakacak olursak, bu şok onu susturmuştu.

33. Cadde’yi, 28. Cadde’yi ve 23. Cadde’yi geçtik. Bütün duraklar siyah tahtanın üzerine beyaz, ince bir bantla yazılmıştı ve yeşil yuvarlağın içinde küçük bir 6’yla süslenmişti. Neden hiç bitmiyordu? 6 hattını tam olarak bilmiyordum ama 1. Cadde’den sonra Soho ve Chinatown karmaşası ve Finans Bölgesi geliyordu. Neredeyse *Yorgunluktan biten başka biri yok mu?* demek üzereydim ki Lerner önümüzdeki Sam’e çarptı.

“Hey, hey, dur biraz.” Sam, Lerner’ı omuzlarından yakaladı. “Bacağı nasıl?” Sam, Lerner’ın yaralı bacağına bakmak için meşalenin kalanıyla birlikte aşağıya eğildi.

“Pek iyi değil,” diye kabul etti Lerner. Ona yaklaştıkça, bacağına sarılı olan kıyafet parçalarının tamamen ıslandığını ve alındaki ter tanelerini gördüm.

“Bir dakikalığına dinlenmem gerek,” dedi Lerner.

“Anne, senin de dinlenmen gerekiyor,” dedim. İyiymiş gibi davranmaya çalışsa da canının yandığını biliyordum. 33. Cadde’den beri yüzünü buruşturuyordu.

Fakat annem cevap vermedi, sadece Ryder’a baktı. “Sam’le birlikte onu taşıyabilir misiniz?”

“Hanımefendi, *lütfen ama*,” diye çıkıştı Sam. “Bu korku hikâyelerini bir kenara bırakman lazım artık, tamam mı? Ryder’la birlikte onu metro hattı boyunca taşımayacağız. Bu çok saçma.”

“Saçma falan değil. Lerner, canın acıdığı için çok üzülüyorum.” Annem ona baktı. “Hepimiz için öyle. Fakat yola devam etmek zorundayız...”

Sam, “Birine birazcık ihtimam gösterdiğinde ne olduğunu görüyor musun?” dedi Ryder’a. Meşaleyi başımızın üstünde tutarak arkadaki karanlığa doğru salladı. “Rayların aşağısında bir vagon var. Orada bir saatliğine kamp kuralım, Lerner’in bacağına saralım ve biraz dinlenelim. Sonra, ancak ondan sonra yolumuza devam edeceğiz. Tartışmak yok. Haydi dostum.”

Kolunu Lerner’in omzuna attı ve onun vücut ağırlığını kendine doğru yükleyip ilerlemesine yardımcı oldu.

Annem, “Sen de tünel yamyamları konusunda bana inanmıyorsun, değil mi?” diye sordu Ryder’a.

Ryder, Sky’a baktı, sonra bana ve Trevor’a. “Bilmiyorum,” dedi en sonunda.

“Doğru. Neden inanasın ki?” dedi annem. Gözleri yine geçmişe gitmişti.

“Ağabeyimin zor biri olduğunu biliyorum,” dedi Ryder yavaşça. “Emin ol bunu herkesten iyi biliyorum. Fakat Sam ne dediğini bilir. Lerner o bacakla yürümeye devam edemez, bunu siz de gördünüz. Ayrıca, senin de dinlenmen gerekiyor.” Anneme dikkatli bir gülücük attı. “Söz veriyorum, kısa süre sonra yola devam edeceğiz.”

İnsan kulesi oluşturarak, terk edilmiş metro arabasının kırılmış camından teker teker içeri girdik. Araba boştu, içerisi havasızdı. Yerleşmek için meşaleleri kullandık. Lerner, bacağına ortadaki işe yaramayan demir çubuğa dayayarak yere yattı ve Sam eski bandajlarını çıkarıp gömleğinden yırtarak yaptığı

yeni bandajları bacağına sardı. Sky ve annem metro arabasını çevreleyen turuncu koltuklara oturdular ve Sky sırt çantasını annemin bacağının altına yerleştirdi. Sonra herkes kendi plastik yatağına dağıldı. Nihayetinde, kalanını yolun devamında kullanmak üzere meşalelerimizi söndürdük. Yoğun ve bunalıcı bir kan ve ter kokusu arabayı esir aldı. Yine de beni bu noktada uykudan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Çok tuhaftır ama ben pek rüya görmezdim. Gördüğümde de yalnızca bir önceki gün yaşananların tekrarı izlerdim. Fakat o gece farklıydı. Hikâye gibi değildi, Sky'ın bazen gördüğünü söylediği ayrıntılı bir masal gibi de. Tuhaf, ilginç fotoğraflardı. Korku, açlık çılgınlıklarıyla birleşmişti. Bağırışlar köşelerden fırlıyor ve sonra kulağımın içine giriyorlardı.

Sonra rüya görmediğimi fark ettim.

Arabanın merkezinden derin bir çılglık yükseldi.

"Bacağım!" diye bağırdı Lerner.

"Ne olu..."

Henüz düşünmeye fırsat bulamadan metro arabasının arkasına fırlatılmışım. Etrafımda ayak sesleri, yutkunmalar, gü-lüşmeler duyuyordum. Sonra ayağa kaldırıldım ve iki zıt yöne doğru çekştirildim.

"Sky! Anne!"

"Phoenix, Skyler, neredesiniz?" diye bağırdı annem karanlığın içinden. "Neredesiniz?"

Kötü bir nefes yüzüme çarptı. Sert eller saçlarıma dokundu.

"Anne!" diye çılglık attım. "Anne, lütfen!"

"Bu pis şeyi üzerimden çekin!" Lerner bağıırıyordu ama onu göremiyordum. Kimseyi göremiyordum.

Fakat üzerimdeki ellerin bir yılan sürüsü gibi vücudumdaki kıvrılışını hissedebiliyordum.

"Anne!" Ellerimi ve bacaklarımı kaldırdım. Önümdeki her kimse, her neyse ondan kurtulmaya çalıştım ama yapamadım.

"Bırak beni... Ah!" Acı içime işledi ve çığlık attım.

Yakılan bir kibrit trenin karanlığını bozdu.

Etrafım sarılımıştı.

Üç yamyam tarafından.

Üç, gerçek, yaşayan yamyam.

Benimle beslenmek üzere olan yamyamlar.

Dehşetle etrafıma baktım ve annemi, Sky'ı, Trevor'ı bulmaya çalıştım.

Fakat tek görebildiğim pencereden yukarı tırmanan dört yamyamdı. Soluk benizli, yılan gibi kıvrılan, mat saçlı bir ordu. Terli, paçavra kıyafetler.

Sonra kibrit söndü.

Sky ve ardından annem bağırarak adımı söyledi. *Beni görüyorlar mı? Bana yardım edebilirler mi?*

"Yardım edin!" Çaresizce bağırdım. O kadar çaresizdim ki *sesimi bile tanıyamamıştım. Ama bu ben değildim. Ben olamazdım. Başka bir yerdeydim ve rüya görüyordum.*

Yamyamlardan biri kulağıma yumuşak bir sesle fısıldadı.

"Sus. Canın acımayacak."

"LÜTFEN!"

"Ryder, Phoenix'in üstündekileri al!"

Bir kıvılcım daha. Işık beni tutsak edenleri bir anlığına kör etti. O an içinde, Ryder solumdaki iki canavarı bir çift okla vurdu. Düşünmeden cebimdeki silahı çıkardım, güvenlik kilidini açtım ve diğer tarafımdaki üçüncü canavarın şakağma ateş ettim. Sıcak kan kollarıma aktı, arabaya sıçradı.

"KOŞUN!" dedi Sam aşağıdan.

"Kızlar, Trevor, pencereden atlayın!"

Hareket ettiğimizde bir, iki, beş yamyam da arabanın peron tarafından içeri girdi. Kendimizi karşı taraftaki pencereden aşağıya bıraktık ve yerdeki rayların üzerine düştük.

"Anne." Hiçbir şey göremiyordum. "Sky!" Uzandım, kollarım sanki bedenim ele geçirilmiş gibi sallanıyordu.

"Geçti." Ryder'ın kalın sesi kulaklarımda, kolları etrafımdaydı. Bir anlığına kendimi güvende hissettim. "Geçti, seni tutuyorum."

"Annem nerede?"

"Phoenix, buradayım. Sky, Trevor?"

"Trevor benimle, buradayız," dedi Sky.

"Lerner nerede?" Karanlık Sam'in sesini yuttu. "Lerner!"

Cevap yok.

"Ryder, hemen kibritler," diye fısıldadı Sam.

Bir kıvılcım daha.

Hepimiz oradaydık, Lerner hariç.

Aç yamyamlarla dolu olan metro arabasına doğru baktık. Bizim tarafımızdaki kırk pencereden dışarı çıkmaya çalışıyor, kurt gibi kıvranıyorlardı. Bize ulaşmaya çalışıyorlardı.

"Onsuz devam edemeyiz!" dedi Sam.

"Onu aldılar Sam." Sam'in kibriti sönmek üzereyken Ryder başını salladı. "Üzgünüm."

Sam kendine gelmek için bir an durdu. "Sarah bana değneklerini ver. Ortaya geçin. Herkes onu tutsun. Daha hızlı devam edeceğiz." Meşalelerden birini yaktı ve anneme uzattı. "Birbirinize yanaşın," dedi. "Haydi gidelim."

Karanlığın içinde bocalayan, kıvrılan, birleşen ve yeniden uzanan kirli el zincirinden, metrodan olabildiğince uzaklaştık.

Kaslarım yanmaya başlayana kadar koştuk ve koştuk.

Ayaklarım raylara çarpa çarpa hissizleşene kadar.

Tam bittiğimi hissettiğimde, bu delilik çukurunda, bu karanlık cehennemde öleceğimizi düşünmeye başladığımda...

Peronun üstünde mucize gibi bir ışık kümesi belirdi.

Annemi öne doğru ittirerek ışığa doğru devam ettik. Perona çıktık, metro kapısından geçtik, çiseleyen yağmurla ıslanmış olan merdivenleri tırmandık. Açık hava bizi karşıladı ve sert rüzgâr bizi yağmura buladı. Fakat gün ışığını gördüğüme bu kadar memnun olacağımı sanmıyordum. Altımızdan bir yerlerden yükselen inlemeleri ve mırıltıları duruyorduk. Sabahın parlak ışığı yamyamları durdurmuş, bir anlığına onları kör etmiş olmalıydı. Geniş ve terk edilmiş Amerika Caddesi'nden geçtik ve diğer tarafa ulaşmak için zamanda durmuş taksilerin üstünden atladık.

Sam başını sert yağmurdan korumaya çalışırken, "Neredeyiz?" diye sordu arka taraftan.

Annem boynunu döndürdü. "14. ve 16. Caddesi'nin arasında. L hattına geçmiş olmalıyız. Phee, sen iyi misin?"

Annem kız kardeşime bakmak için durdu ve kazağını kaldırıp yeni yarasına bir göz attı. Sol tarafında sekiz santimetrelilik yüzeysel bir yarık vardı. Derin gözükmese de bandajlanması gerekiyordu.

"Yaranı sarmalıyız," dedi annem zihnimi okuyarak. "Sen iyi misin?"

Phee fısıldayarak, "Sanırım," dedi.

Annem onu başının üstünden öptü. "Haydi, gözden kaybolmamız gerek."

Annem yarım blok daha ortamızda zıplayarak yoluna devam etti ve sonra yarılmış bir beton merdivene tırmandı. Bir

çift cam kapıyı sarsmaya başladı, açılması için yalvarıyordu fakat kapılar kıımıldamadı.

"Spor salonu mu? Spor salonuna saklanmak mı istiyor-sun?" Sam onu zorladı. "Seçebileceğimiz binlerce daire var. Herhangi birini seç, hangisi olursa..."

"Burada tıbbi malzeme vardır, bandaj, kırık tahtası falan. Ve çok kalabalığız." Annem binayı taradı ve sonra uzaktaki köşeyi dönen dar geçidi fark etti. "Burası büyük bir alan, güzel bir seyir yeri sunuyor. Ayrıca dairelerin çoğu vuruldu ya da dağıtıldı. Bu konuda bana güven."

Annem bir elini paslı demire, diğerini benim omzuma koydu. Merdivenlerden aşağıya indi, Sam'in elindeki değneklerini aldı ve arka tarafa kümelenmiş çöp yığınuna doğru ilerledi. Dikkatlice eğildi, eski ve paslı bir boruyu aldı ve Sam'e gösterdi. "Camı kırman gerekiyor."

"Deli misin?" dedi Sam. "O canavarlar çoktan tünelden çıkmıştır ve bizi duyabilirler. Hayır, devam etmeliyiz."

Phee başını salladı ve Sam'e doğru yürümeye başladı. Gözlerindeki bakışı tanıyordum.

"Phee, bekle..."

"Hayır Sky, bundan bıktım artık," dedi. "En son senin istediğin şeyi yaptığımızda bu arkadaşının hayatına mal oldu. Benim de karnumdan bir parça gidiyordu. Bu yüzden bu seferlik annemin dediğini yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Phee silahını çıkardı ve Sam'e nişan aldı. Fazla ileri gitmişti. Silahın içinde bir kurşun kalmış olmalıydı ama kız kardeşim detayları hiç düşünmezdi.

Sonrasında olanları takip edemedim çünkü çok hızlı gelişmişti. Sam bir eliyle Phee'nin kolunu arkaya doğru bükte ve diğer eliyle onun silahını tuttu.

Annem ve ben birden öne atıldık. "Phee!"

"Sam," dedi Ryder. "Lütfen yapma. Sakin ol!"

Sam kız kardeşimi göğsüne doğru sertçe bastırdı ve kalbim

ağızıma geldi. Hâlâ dövüşecek gücü kalmış olmasına inanamıyordum.

"Lerner benim hatam değildi," dedi Sam Phee'ye. "Ben yapmam gerekeni yaptım. Yarasını sardım. Dinlenmesini sağladım. Ben... Ben protokole uydum." Derin derin nefes aldı. "Bir adam yaralandığında böyle yaparsın."

Phee başını salladı, uzun ve karışık saçları Sam'in yüzüne çarptı. "Protokol her ne olursa olsun, artık annemi dinlemeye başlamalısın, yoksa hepimiz öleceğiz."

Sam onu serbest bıraktı ve itti. Phee yan tarafına düştü. Sam durdu ve bir kez daha düşündü. Sonra dikkatlice silahı ona verdi.

"Neden devam etmiyoruz?" diye yineledi.

"Çünkü Phee'yle benim tıbbi malzemelere ihtiyacımız var." Annem yağmurdan ıslanmış geçide doğru yürüdü, kırılmayı bekleyen bir sıra pencerenin yanından geçti. "Ve buranın görünüşüne bakılırsa, on beş senedir el değmemişe benziyor. Yağmurun dinmesini beklemek için mükemmel bir yer."

Sam, üç hızlı demir darbesiyle bir pencereyi kırdı ve biz de diğerini yukarıya doğru iterek sırayla açıklıktan içeriye, karanlık ve tozlu lobiye girdik. Sam ve Ryder büyük masayı kaldırıp kırık camın önüne koydu ve geçici evimize geçici bir kapı yapmış oldu. Üzerimizden sular damlar vaziyette, lobinin geniş taşlık alanını, geniş bir masa ile boş sandalyeleri ve üzerinde kırmızı harflerle **YMCA*** yazan tabelayı geçtik. İki kat merdiven çıktık ve üçüncü kata geldik.

"Yoga salonunda mum vardır." Annem, boşluğa açılan her bir cam kapıdan içeriye bakarak yavaşça geniş alanı taradı. Phee ve ben de iki yanında ona eşlik ediyorduk.

Ana alan taşsız bir mezarlığa benziyordu. İlginç dinazor

* (İng.) Genç Hristiyan Erkekler Birliği, spor ve beden eğitimi kursları gibi hizmetler veren kuruluş. -yhn

iskeletleri aralıklarla salona yerleştirilmişti. Bazıları uzun ve kamburdu, kitaplarda gördüğüm T-Rexlere benziyorlardı; bazılarıysa küçük ve dardı, sanki biraz önce çok hızlı koşmuş ve yere kapaklanmışlardı. “Bunlar da ne?”

“Spor aletleri. Yürüyen merdivenler, ayaklı bisikletler ve pedallı bisikletler.” Annem cam kapıyı işaret etti. “İşte.”

Tahta zeminli, toz kaplı kırmızı kadife perdeli küçük bir odaya girdik. Sam odanın ortasındaki beyaz mumları yaktı ve Trevor da köşedeki açık dolapları karıştırmaya başladı. Dolaplardan siyah köpük matlar ve eski örtüler çıkardı. “Sanırım bir yıl uyuyabilirim,” dedi yere uzanarak.

“Çok rahatlama,” diye mırıldandı Sam ve Trevor’ın yanına kıvrıldı. “Park’taki ahmaklar bizi arıyordur. Gece yarısı yola çıkacağız.”

“Dedi cenin pozisyonundaki adam.” Phee de cenin pozisyonu aldı ama annem ve ben koluna uzandık.

“Henüz değil,” dedi annem. “Önce yaralarımızı sarmamız gerek.”

“Bir şeye ihtiyacınız var mı hanımlar?” Ryder’ın seni ahşap zeminli odada yankılandı. Ve birden içimde bir kıskançlık uyandı. Phee’ye yardım etmek mi istiyordu?

“Aslında Ryder,” dedi annem, “bu yağmuru avantaja çevirmeliyiz. Yanından geçtiğimiz depo dolaplarının içinde kovalar ve eski su mataraları olduğuna eminim. Bununla ilgilenbilir misiniz? Sky, sen benimle gel.”

Ryder başını salladı. “Sam ve ben bunu hallederiz.”

Sam köşeden anlamsızca mırıldanmaya başladı ama ayağa kalktı.

“Birini unutmuyor musunuz?” Trevor bir ceset gibi hareket ederek iki saniyede ayağa kalktı. “Ben de üzerime düşeni yapmalıyım.”

Ryder’ın gülümseyişini izledim. “Tabii ki. Biz de bunu bekliyorduk.”

Biz, annemin eski bir ilk yardım çantasından çıkardığı gazlı bezle kardeşimin yarasını temizlerken kardeşim neredeyse uyuyordu. Ancak peşi sıra gelen kâbuslarla dolu gecemizden sonra Phee'nin uyumayı düşünmesini bile anlayamıyordum. Ben gözlerimi her kapatışımda yarılmış suratları, peşimizdeki savaş efendisi ordusunu ya da daha kötüsü, aç tünel yamyamlarını görüyordum.

Annemin duvara asılmış ilk yardım çantasını karıştırmasını izledim. Üzerinde üzgün görünen, başını öne eğmiş bir adam olan karton bir kutu çıkardı.

"Anne," dedim.

"Hıı." Kutuyu açtı ve içinden uzun, parlak renkli bir sargı çıktı.

"Metrodayken," dedim yumuşak bir sesle, "yamyamları daha önce bizzat gördüğünü söylemiştin. Anlamıyorum."

Sargı bezini açarken bana bakmadı ve ben de bunun, devam edebileceğime dair bir işaret olduğunu düşündüm.

"Yamyamların yolunu kaybetmiş insanlar, şehrin resmi olarak teslim oluşunun ardmdan tünelde kalmaya devam eden hainler, yeryüzüne bir daha çıkmayan anlaşma karşıtları olduklarını düşünürdüm her zaman."

"Doğru." Fakat başka bir şey söylemedi.

"Ama..." Sıradaki sorumu nasıl kurgulayacağımı düşündüm. "Ama Manhattan'ın teslimiyetinden sonra senin tünellerde ne işin vardı?"

Sargı beziyle Phee'nin karnını sararken dudakları incecik ve sıkı bir çizgi halindeydi. Sargı bezini diğer taraftan döndürmem için bana uzattı.

"Çok sıkı olmasın," diye mırıldandı Phee gözleri kapalıyken.

Ellerimin daireler çizerek anneme yardım etmesine ve hemşirelik rolünü üstlenmesine izin verdim ama gözlerimi annemin üzerinden alamıyordum. O da içine nüfus etme ve benden gizlediklerini duyma arzumu hissediyor olmalıydı. Sırlar bu

şehirde sağa sola dökülüyor, karanlıkların içinden gün yüzüne çıkıyor, yerden yükseliyordu. Ve ben onun sırlarını çağırıyor, diğerlerine katılmaları için onlara yalvarıyordum.

"İngilizlere yalan söyledim." Bana bakmadı.

"Anne..."

"Pek yalan da sayılmaz. Blöf yaptım. Hikâyeleri duymuştum. Yıllar önce Park'tan kaçmaya çalışan ve tünellere saklanıp içlerinde yeşeren Tanrı korkusuyla geri dönen insanları biliyordum. Yamyamların gerçek olduğunu biliyordum. Ve kestirme yol için hayatımızı riske atmak istemedim." Hafifçe Phee'nin yan tarafına vurdu ve sonra sargıyı kapatması için kazağını aşağıya indirdi. "Oldu."

Annem gülüyordu ve bu içi boş bir gülüştü. Bunu nasıl bildiğimi anlamıyordum ama biliyordum. Bana yalan söylüyordu, *blöf* yapıyordu. Benden bir şeyler, karanlık ve pis bir şeyler saklıyordu.

"Anne lütfen..."

"Bir dakikalığına kız kardeşinin yanında kal, olur mu?" dedi ve pencereye doğru yürüdü.

Buraya kadardı. Ben içeriye sızma fırsatı bulamadan geçmişe açılan pencere kapandı. "Bazen hayatta kalmak için yalan söylemen gerekir Sky," diye ekledi giderken. "Umarım bunu neden yaptığımı anlarsın. Bir gün."

Sonra yağmur damlalarını toplamak için kovaları yangın merdivenine yerleştiren Sam, Ryder ve Trevor'a katıldı.

Dinlenmem gerektiğini bildiğim halde saatler boyunca dönüp durdum. Kaslarım ağrıyor ve sızlıyordu. İyice rahatlayabilmek üzere beynime bir dakikalığına çalışmayı bırakması için yalvarmama rağmen bunu yapamıyordum. Annemle yaptığımız konuşma, hikâyesindeki kayıp parçaları bulmam için beni öylesine germiştir ki günlüğünü çıkarıp burada, yoga odasında okuma fikri aklımı çeliyordu.

Toplu horlama sesi odayı kuşatıyordu. Mumlar söndürül-

müştü ve odadaki tek ışık, kadife perdelerden içeri sızan bir şerit halindeydi. Phee hemen yanımda hafifçe horluyordu ve onu yeniden uyandırmalı mıyım, yoksa bütün bu yaşadıklarımızdan sonra çok zalimce bir hareket mi olur diye düşündüm. Normal biri olsa şu an uyuyor olması gerekirdi. Bu yüzden çantamı aldım, bedenlerin üzerinden parmak ucumda geçtim ve cam kapıdan dışarı çıktım.

Su dolu kovalar, yoga odasının önüne sıralanmıştı. Çantamdan küçük bir teneke kutu çıkardım ve doldurmak için kovalara doğru parmak ucumda yürüdüm. Dinozor tarlasından, ya da spor odasından, geçerken uzun ve büyük yudumlar aldım. Uzaktaki pencerenin önüne kurulup günlüğü çıkardım.

Uzunca bir süre *Charlotte'un Sevgi Ağsı* kapağına baktım. Phee'siz devam ettiğim için pişmanlık hissettim ama okumaya başlamak için de sabırsızlanıyordum.

Birlikte okuyacağımız bir noktaya gelene kadar okumaya devam etme kararı aldım. Sayfaları karıştırdım ve gün ışığı an-nemin kelimelerine doğdu.

Çatırdamalar, yer altından gelen sesler duyuyorum ve bizi kurtarmak için Tom ve Robert'in köşeyi dönecelelerini düşünüyorum. Bazen Tom'un parfümünün metroya yayıldığını düşünerek kendimi kandırıyorum.

Diğer günlerde, Tom'un öldüğünü biliyorum.

Fakat bunu kendime hissettirmiyorum. Bunun bardağı taşıran son damla olacağını ve kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Sky'in bana ihtiyacı var.

25 Nisan; Ağrılar geri döndü ve bu sefer intikam almak istiyorlar. Kuru öksürük, sancı, acı ve baş ağrısı beni alt etti. Ve anladım, içten ve acı verici bir histi bu. Ağlamaya başladım.

"Hamileyim," dedim Mary'ye.

Hamile. Phee.

Phee'nin savaş sırasında doğduğunu biliyorduk fakat orada... tünellerde doğduğunu değil. Yukarıdan bombalar yağarken ve insanlar karanlıkta, şehrin gölgelerinde, farelerle ve ödünç alınan zamanla yaşarken değil. Gözlerimi kapattım ve annemi, yanında babam olmadan, Mary'yle, yanındaki ve yakında doğacak olan bebeğiyle birlikte hayal ettim. Ve bu hikâyenin sonunu, annemin kurtulduğunu, içerdeki odada horlayarak uyuduğunu bilmeme rağmen, iki zaman arasındaki yaşananlar beni dehşete düşürdü.

Okumayı kesmem gerektiğini, günlüğü çantama sokuşturup kız kardeşimi beklemem gerektiğini biliyordum. Bunu Phee okumalıydı. Bu onun da hikâyesiydi.

Fakat geçmiş beni büyülemiş, gözlerimi mıhlamış ve ellerimi günlüğe yapıştırmıştı. Karşı koymadım.

Karşı koyamadım.

Ona söylemek istemedim ama bu karanlık günlerde Mary ve ben her şeyi paylaşır olmuştuk. Ona bu kadar ihtiyacımın olması korkutucuydu.

Söyledikten sonra nefes alamadım. Ben, iki çocuk. O, çocuksuz. Güçlü, muhteşem ve güzel Mary. Bir anlığına, kocası Jim'in onu benim tanıdığım gibi tanıyıp tanımadığını düşündüm. Onu benim gibi görüp görmediğini.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadım. "Ona ihtiyacım var Mary. Tom'u bulmalıyım."

Uzun süre bir şey söylemedi, sadece saçını oluştadı. Beni ve Sluy'i kendine doğru çekip sarıldı ve yumuşakça karnımı ovaladı.

Sonunda cevap verdiğinde sesi yere düşen bir yağmur damlası kadar zayıftı, "Bir yolunu bulacağız."

5 Mayıs; Kutlama gecesinin ardından, tabii bu geceyi öyle adlandırmak isterseniz, uzanıyorum. Gün panik içinde başlamış olmasına rağmen tüneller ilk defa şentlik yeri gibiydi, umut doluydu.

Sabahın erken saatlerinde, 1. Caddesi ve Brooklyn arasındaki L hattında bir yerlerde, rayların üzerinden gelen ayak sesleriyle uyandık. Üç ya da dört kişiyle. Hayatta kalan başkaları da var mıydı? Sesleri dinledik.

Sonra yabancı bir dile ait kalın ve keskin sesleri duyduk. Bot seslerini.

Aşkerler.

Kansas'tan gelen şansız gezginlerden biri olan Bayan Warbler inlemeye, dövünmeye başladı. "Bu bizim sonumuz."

"Bundan sağ kurtulamayacağız," dedi Bronwyn eliyle his-kırıklarını saklamaya çalışarak.

Kolumu omzuna doladım ve onu kendime doğru çektim. Sky kucağımdan uzanarak Bronwyn'in kurumuş sarı saçlarını oluşturmaya başladı. Bronwyn, yabancı ve aile, doğru ve yanlış arasındaki çizgilerin silindiği bu karanlık dünyada benim gözetimim altında girmişti. Başka kimsesi yoktu.

Fakat Mary'nin ona tahammülü yoktu. Sessiz olması için ona kızdı. Biz hâlâ kalabalığız, dedi. Ve bu tünelleri biliyorlук. "Bu işten hepimiz canlı kurtulamayabiliriz," diye ekledi Mary, "ama kendimizi daha iyisi için feda etmiş olacağız."

Hızla dağıldık ve rayların üzerindeki platforma tünereyerek çirkin yaratılardan oluşan uzun bir sıra yarattık. Elibimizin ön tarafındakilerin elinde bıçaklar, fenerler, Sky'nin arabası ve lanetli grubumuza katılan diğer annelerin verdiği birkaç Bugaboo ve UPPA Vista arabalar vardı. Mary ön saflara yaklaşmama izin vermiyordu.

Aşkerler yaklaşınca bizimkiler onları bitmek üzere olan fenerlerle kör ettiler ve aç hamamböcekleri gibi üzerlerine

atladılar. Üzerlerinde zıpladılar, onları bilinçsizce yumrukladılar. Bir, iki el ateş edildi. Kurtulanlardan birini daha kaybetmiştik ve sonra başka silah sesleri daha duyuldu.

Fakat askerler ölmüştü ve bu kutlama sebebi olmuştu.

Artık üniformalarımız ve silahlarımız vardı.

Genç öksüz Lory ve küçük gölgesi Cass, hemen silahlarla, bu kayıp jenerasyonun gündelik oyuncaklarıyla oynamaya başladılar. Fakat Mary silahları ellerinden aldı. Sonra içindeki kurşunları çıkardı ve hepsini cebine koyup kalabalığa seslendi.

"Her şeyde olduğu gibi," dedi, "bölüşeceğiz."

Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum, bizi nasıl yönettiğini ve nasıl bu kadar sakin ve güçlü kaldığını. Yine de onunla gurur duyuyorum.

5 Haziran: New York'a gaza giriş yaptı ve sıcaklıkla kendini tünellere davet ettirdi. Hepimizin rahatsızlığını arttırmak için buraya kadar geldi. Ter, dudaklarımın üstünden, alnımdan ve sırtımdan hiç eksik olmuyor, kıyafetlerimi üzerime yapıştırıyor. Gece olana kadar mumyaya dönüyorum.

Yine de parmağımı bile oynatmama gerek kalmıyor. Mary, öncelikli olarak Shy ve benim beslendiğimizden emin oluyor, sancım olduğunda elimi tutuyor ve Shy'ya da ben gece ağlarız diye yanı başımızda uyuyor. Önceli benliklerimizden yamalarından yapılmış bir örtü gibiydik. Yamalı bir aile. Ve her ne kadar Mary'ye şükretsem de bu bana yetmiyordu. Tom'u görmek ve iyi olduğunu bilmek arzusu bir hastalık gibi yapışmıştı üzerime.

"Nerede o? Robert ve o nerede olabilir?"

"Bunu yüz kere konuştuk Sarah." Mary loş mum ışığının altında başını salladı ve tünelin nemli duvarlarına tuhaf gölgeler yansıdı. "Atölyeye gideceklerini söylemiştin. Ama Chelsea harap olmuş, Piers havaya uçmuş."

Bunu anlamak istemedim. "Tom ve Robert metroda olabilirler, bizim gibi yani. 1 ve 2 hatlarının arasında kalması olabilirler."

"Oraya gittik biliyorsun, hiçbir şey yoktu. Eğer hâlâ hayattalarsa çoktan yola devam etmişlerdir. Hayaletleri kovalayamayız Sarah. Bu gruba bak, kaç kişi olduğumuza. Herkes birini kaybetti. Kovalayamayacak kadar çok hayalet var." Yakındakiler bizi duymasın diye oldukça kısık bir sesle fısıldamaya başladı. "Şu anda sen ve ben iyi durumdayız. Yönetim bizde. Fakat durumlar çok hassas, bunu göremiyor musun? Grubu düşünmeliyiz. Kimseye önceliklerimi sorgulayacak bir neden vermek istemiyorum."

"Ben" ve "sen" kelimelerini dönüşümlü olarak kullandı ve nedense bu belirlenmedik bir şekilde içimi ısıttı.

"Sadece bana söz ver, fırsatımız olduğunda onları yeniden arayacağız," diye fısıldadım.

"Tabii."

4 Temmuz: Bağımsızlık Günü. Fakat yukarıdan gelen sesler havai fişek sesleri değil. Hava saldırısı. Yer istilası. Bombalar.

Yaklaşık dört aydır buraya kapandık. Hâlâ bu kadar kalabalık olmamıza, birlik halinde tünellerde dolaşan yüzden fazla kişi olduğuna inanmıyorum. Yukarıyı yağmalıyor, fare avlıyor, suyu paylaşıyor, yemek ve diğer malzemeleri değiş tokuş yapıyoruz. Mary bizi hayatta tutuyor.

Tabii ki anlaşmazlıklar yaşandı. Küçük kavgalar ve söz dağastları oldu. Çoğunlukla gençlerin arasından daha iyi fikirleri olduğunu düşünen iki ya da üç kişi, Mary'ye küftetti ve kendi başlarının çaresine bakmak için tünele karıştı. Ya da onu içten içe sinir edenler, Bronwyn gibi hassas olan, her şeyden korkan, herkesi sorgulayan, hâlâ birinin bizi kurtarmasını bekleyenler.

Fakat genellikle karanlıkta homurdanan, iyi yağlanmış bir malineye dönüştü. Ben malinenin önemsiz bir çarkı gibi durmaya, kendi payıma düşeni yapıp soru sormamaya çalışıyorum. Yine de bazen eski bentliğim yukarı çıkıyor ve ağlıyor, bağılıyor, kimseyi göremeyecek kadar körleşiyorum.

"Uzan," diyor Mary çoğunlukla. "Bebeği düşünmelisin."

Bu dünyaya başka birini daha getirdiğime inanamıyorum.

4 (ya da 5) Ağustos: Gün kavramını yitirmeye başladım. Sıcalıklık hepimizi esir aldı ve biz hayatta kalanlar, rayların üzerine yatarak nefes almaya çalışıyoruz.

Mary ve ben yan yanaydık, Sky ortamıydı ve bir sürahi suyu paylaşıyorduk.

Mary elini göbeğime koymuştu ve dikkatlice, özenle ovuşturuyordu. Ve ben sormamam gerektiğini bildiğim halde sordum.

"Yeniden deneyecek misin?" diye fısıldadım. "Yani geri döndüğümüzde, eğer buradan çıkabilirsek."

"Hayır."

Mary uzun süre sessiz kaldı. Sonra bana üçüncü düşüşünden sonra Jim'in kendisine yanlış bir şeyler yaptığını söylediğini anlattı. "Yani içten içe," dedi yumuşak bir sesle, "bebeği yeterince istemiyor olmalıymışım."

Hızlı ve derin nefesler alıyordu.

"Mary."

"Sarhoştum. Fakat bunu içten söylediğini biliyorum," dedi. "Beni hiç sevmeydi. En azından benim ihtiyacım olduğu şekilde. Bunu artık biliyorum."

Artık yumuşak tarafını pek göremiyordum ve bu beni korkutuyordu. Bizim korkusuz liderimiz, karanlıktaki yetenekli komutanımız olmuştu.

Elimi tuttu. "Burada seninle olmak, içimdeki bazı şeyleri uyandırdı. Sanli tüm hayatım boyunca başka biri olmam gerekiyormuş gibi."

Söylediği şeyi düşündüm. Bu yeni bir şey değildi. Uzun zamandır Mary'nin ne kadar mutsuz olduğunu biliyordum.

"Her şeyin bir nedeni olduğunu düşündüğün oluyor mu?" diye fısıldadı yeniden. "İnsanlara ikinci bir şans verildiğini?"

Sözleri o kadar ağır ve doluydu ki neredeyse karanlığın içinden görülebiliyorlardı. Ailemin Iowa'daki çiftliğindeki köpek yavruları gibi bana doğru koştular. Dilek tutmak için kulaklarına fısıldadığımız köpek yavruları gibi.

Mary'nin yüzünü göremiyordum fakat gözyaşlarını hissedebiliyordum. Benden birkaç santim uzaktaydı, Sluy ve karnının arasına sığırmıştı.

Sonra dudaklarımda yumuşak bir baslı hissettim ve iç çektim. Yanlış geliyordu ama yine de muhteşem bir şekilde doğruydum. Tünel kayboldu ve etrafımı saran terli bedenler de. Aklımdan geçen tek şey bunun olacağını bildiğimdi. Ve bunu istemiştin. Bunu onsuz yapamazdım.

Tom, lütfen, eğer oralarda bir yerdeysen... Eğer yapabilirsen beni affet.

Okuduklarıma inanamıyordum. Yüzüm, ellerim, bütün vücudum yanıyordu fakat alevlere karşı koydum ve son bölümü bir kez daha okudum:

Dudaklarımda... iç çektim... istemiştin.

Annem, babamı aldatmış. Kız kardeşiyle hem de. Annem, babamı aldatmış.

Bu kitabın sırlarla dolu olduğunu biliyordum. Anneme, onun dünyasına, onun konumuna bakışımı değiştirecek şeyler okuyacağımı biliyordum fakat bunu beklemiyordum. Boğumlu bir öfke düğümü kendini boğazımm ortasına yerleştirdi ve biraz önce öğrendiklerimi ne kadar yumuşatmaya çalışırsam da bu düğümü yutamadım. Annem bunu nasıl yapmıştı?

Ve ona *bundan sonra* nasıl aynı gözle bakabilecektim?

Onunla konuşmak istedim. Bunu açıklamasını ve mümkün olduğunu anlatmasını istedim. Hayır. Bu nasıl *doğru* olabilir-di? Sayfalar her şeyi kapsayamazdı. Bir açıklaması olmalıydı.

Fakat şu anda, ben geçmişindeki siperlerde dolaşırken onun yanına gidemeyeceğimi biliyordum. Onun kayıpları hakkında hükümler verirken gidemezdim.

Ayrıca, şu noktada ben de yalanlara batmıştım.

Derin bir nefes aldım ve yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Okumaya devam ettim.

Eylül: Bu günün hangi gün olduğunu biliyormuş gibi davranmanın hiçbir yararı yok. Eylül olduğunu hissediyorum, karnımda ve kemiklerimde. Hepimiz bunu fısıldıyoruz. Ağustos sıcaklığını atlattık ve sadece bir avuç kaybımız oldu. Önümüzde serin sonbahar günleri var. Tabii şanslıysak.

Mütevazi, tuhaf ve serbest bir hisle şanslı olduğumu hissediyorum. Mary'yle bir şeye dönüştük. Tanımlanamaz bir şeye. Olmamamız gereken bir şey bu, farlıdayım. Ona âşık mı oluyorum? Bu aşk mı? Bu ihtiyaç mı? Emin değilim. Bizim gibi hayatı milim milim yaşadığınızda, derin ve büyük bir şeye ümitsizce ihtiyaç duyuyorsunuz. Böyle hislere yapışıyor, bunları büyütüyor ve bestliyorsunuz. Sonra sizi yukarı, dışarı çıkarmalarına izin veriyorsunuz.

Bazen karanlıktayken yatıyor ve birbirimize sarılıyoruz. Bazen... daha fazlasını yapıyoruz ve sanki karanlık sınırlarımızı çalmış gibi geliyor, biz de birbirimize karışmış gibi.

Yalınlığın parlaklığı söndüğünde, Tom'u ve ne yaptığımı düşündüğünde hissettiğim suçluluk duygusu beni delirtiyor. Sonra içimdeki küçülük ve özüne sahip çıkan ses bana buna ihtiyaç olduğunu fısıldıyor: Kendini kurtar. Ne yaparsan yap. Kendini kurtar.

"Uyuyamadın mı?"

"Aman Tanrım!" Sıçradım ve dirseğimi pencerenin eşiğine vurdum. Kafamı kaldırdığımda Ryder bana bakıyordu.

"Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

"Hayır, benim hatam. Sürekli sıçrarım. Sanırım kendimi buna çok kaptırmıştım." Hızla günlüğü kapattım ve *Charlotte'un Sevgi Ağı*'nı ona doğru salladım fakat sonra yapmamış olmayı diledim. Annemin evindeyken *Büyük Umutlar*'ın yerine örümceği tercih etmiş olmama sinirlendim. "Sen ne yapıyorsun?" dedim dikkatini dağıtmaya çalışarak. Annemin kelimelerini gömmeye çalışarak. İç çektim... istemiştim. Ve hepsini aklımdan kovalayarak günlüğü sırt çantama geri soktum.

"Ben de uyuyamadım." Ryder karşıdaki pencerenin önüne oturdu. "Buraya gelirken teknede çok rahatsızlandım. Sanırım saat başı uyanmaya alışmışım."

Bana gülümsedi ve bu mutsuz bir gülümsemeydi; benim daha fazlasını öğrenmek isteyeceğim şeyleri saklayan bir gülümseme. Belki üzerine gitmemeliydim. Tek söyleyebildiğim, "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum," oldu.

"Teknede rahatsızlanmanın mı?" diye dalga geçti.

Güldüm. "Hayır, uykusuzlukla boğuşmanın." Bir anlığına pencereden dışarı, zamanda durmuş sokağa baktım. Bu şehrin dışındaki dünyanın var olma olasılığı bir kez daha içimi ısıtırken, "Umarım beni de deniz tutar," dedim. "Umarım buradan kurtuluruz."

Yine aynı gülümsemeyle baktı.

"Özür dilerim," diye ekledim. "Lerner için."

"Teşekkür ederim. Fakat onu pek tanı mıyordum," dedi Ryder. "Ağabeyimin arkadaşıydı. Sam, o ve Frank'le, hayvanat bahçesi hapishanesinden kurtulamayan kişiyle Dover'dan eve dönerkenki uzun yolculuğunda tanışmış."

"Eh... Hâlâ aynı derecede üzgünüm."

Ryder uzun süre konuşmadı.

"Annen haklıydı." Sonunda sessizliği bozdu. "Sam ve ben buna inanamadık. Burada... bu adada canavarlar var. Dünya insanoğlunu canavara dönüştürmüş."

"Annem küçüklüğümüzden beri bizi tünel yamyamları hakkında uyarırdı," dedim yavaşça, "ama bugüne kadar hiç görme miştim. En azından hatırladığım kadarıyla." Gözlerimi kapattım ve yeniden canlandılar. Harabeye dönmüş, aç yamyamlar, karanlıkta salman kurt sürüleri bizi avlıyor, Phee'nin canını yakıyordu. Görüntüleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Park'taki canavara nasıl sesleniyorsunuz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Kime? Rolladin'e mi?"

Ryder başım salladı ve önüne eğdi. Sakin beyaz gökyüzü elâ gözlerine yansıyor ve onları altına dönüştürüyordu. "Nasıl bir canavar bütün bir adanın beynini yıkayarak onları savaşın hâlâ devam ettiğine inandırabilir?"

"Manhattan'ın beyni yıkanmadı," dedim istediğimden daha sert bir şekilde. Derin bir nefes aldım. Neden Manhattan'ı koruyordum ki? Phee gibi konuşuyordum. "Yani, buranın nasıl olduğunu anlamıyorsun sadece. Rolladin uzun zamandır dışarıya açılan tek penceremizdi. Ada, işgal bölgesi ilan edildiğinden ve Kırmızı Müttefikler geri çekilmeye başladığından beri Park'ı o yönetiyor. İnsanlar yalnızca... onu sorgulamıyorlar. Ve bizim müdürümüz olmasma rağmen tutsakları onu hâlâ kendilerinden biri gibi görüyorlar. Onlara asla ihanet etmeyeceğini düşünüyorlar."

"Fakat Amerikan tarzına ne oldu?" dedi kekeleyerek. "Demokrasiye? Kontrol ve dengeye?"

Boğazıma bir şey takılmış gibi güldüm. ABD tarihiyle ilgili bir şeyler bilmesine şaşırmıştım. Benimle aynı yaşlarda sayılırdı.

"Aslında monarşiye geçtik," diye cevap verdim nabzım ölçmeye çalışarak. "Park Krallığı."

Yeniden güldü ve bu seferki kocaman, gerçek bir gülümsemeydi bu. Ve bu gülümsemenin dudaklarının merkezine yayılmadığını, hafifçe yana kaydığını fark ettim. Bulaşıcıydı. "Sanırım her ülkenin kendi *kraliçe* dönemi oluyor."

"Bazılarının ki diğerlerinden uzun sürüyor."

"Haklısın! Fakat Britanya'nın parlamento öncesi zamanıyla kendimi özdeşleştirmiyorum," dedi Ryder. "Ya da parlamento sonrası zamanıyla da. Ülke parlamentonun dağıtılmasından sonra bozuldu. Ben çoğunlukla kurgu devletleri seviyorum."

"Ya, öyle mi?"

"Evet. *Atlas Silkindi*, 1984..."

"*Hayvan Çiftliği*," diye ekledim heyecanlanarak.

"Ah, *Hayvan Çiftliği* bir klasiktir."

Heyecanımı saklayamayarak, "Yani gerçekten çok okur musun?" diye sordum.

"Elime geçen her kitabı."

"Ders kitaplarını da mı?"

"Ben ders kitabı *delisiyim*."

Ve ruh eşimi bulmuş olabilirdim.

"Sadece tarih değil," dedim, karşımdaki bu yakışıklı çocuğun zamanını unutulmuş bir dünyaya ait eski kitapları okuyarak geçirdiğine hâlâ inanamıyordum. "Biyoloji, kimya, fizikten falan bahsediyorum."

İfadesiz bir yüzle bana baktı. "Prentice Hall' bir tanrı."

Kendimi tutamayarak kahkahalara boğuldum. "Ne yapıyorsun sen, kütüphaneleri mi yağımalyorsun?"

"Çoğunlukla üniversiteleri. Fakat Britanya dibi görmeden önce senelerce okula gittim. Neredeyse sekizinci sınıfı bitiyordum."

"Sekizinci sınıf." Onunkine eş bir sırtıma ifadesi takındım. Kitaplar ve kâğıtlardan öğrendiklerimi su yüzüne çıkarması

* Eğitim kitapları basan bir yayınevi. -çn

için beynimi fazladan çalışması için zorladım. Her ne kadar dünya unutuporsa bile, benim bildiklerimi ona göstermeye ihtiyacım vardı. "Lise sayılmaz ama bir şeyler yapmışım. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Gözleri sulandığında biraz dehşete kapıldım. Sam ve Ryder'ın buraya yalnız geldiği açıktı. Neden ailelerinden hiç bahsetmemişlerdi?

"Ryder, özür dilerim. Tanrım, yanlış bir şey söylemek istemedim."

"Senin suçun değil." Benden uzaklaşıp tozlu pencereye doğru döndü. Tenim alev alevdi, sanki güneşe yaklaşmış gibiydim.

"Sadece..." Kelimeleri bir süre havada asılı kaldı. "Annem okumayı tüm kalbiyle destekledi. İngiltere büyük bir sığınağa dönüştüğünde bile her sabah beni okula götürürdü. Şehirde acil durum ilan edildiğinde bile ders kitapları için koştururdu. Hiçbir şey, hiç kimse kalmayana kadar dilekçe yazmayı sürdürdü." Yeniden yan gülümsemesini takındı fakat bu gülümseme hüznüne karşı koyamadı. "Onu özlüyorum, hepsi bu."

"Özür dilerim Ryder."

Ona o kadar çok şey sormak istiyordum ki. Annesinin, ailesinin ve onun başına gelenleri benimle paylaşmasını istiyordum. Bana güvenmesini istiyordum.

Benden hoşlanmasını istiyordum.

Üzerinde düşünmeden fısıldamaya başladım. "Biz de ailemizden birini kaybettik. Babamı. Tabii bu çok uzun bir zaman önceydi. Onu hatırlamadığım için aynı şey sayılmaz."

Bir anlığına Ryder'a baktım ve tepkisini ölçmeye çalıştım. Ancak o yüzündeki ifadesizliği sürdürdü.

"Onu özlediğim söylenemez. Tam olarak anlatabilir miyim bilmiyorum ama onu annem için özlüyorum. Keşke yanımda biri olsaydı ve bizi onsuz büyütmek zorunda kalmasaydı. Bu... Bu onun için doldurmak istediğim bir boşluk."

Ryder'inki gerçek ve dolaysızken, benim ikinci el bir acıya uzandığımı, bunun için sızlandığımı biliyordum. Benim olaylardan uzak olduğumu düşünüyor olmalıydı. Korunaklı bir adadaki duyarsız ve bencil bir kız olduğumu.

"Tıpkı öyle bir his," diye fısıldadı. "Bir boşluk."

"Bunu konuşmak zorunda değiliz, eğer istemiyorsan..."

"Önemli değil," diye fısıldadı pencereye doğru. "Annem çok güzeldi. Cin gibiydi, güçlüydü, isyankârdı. Olağanüstü hal durumunu bir kılavuz olarak kullandı. Bombalar bittiğinde, her şey yıkılıp geriye kalanlar ana karada neler kaldığına bakmaya gittiğinde biz tura çıkardık... Geçmiş i unutmamamı sağlamak için Londra'nın kemikleri arasından yürürdük."

Ryder'ın hikâyesi içimde bir his uyandırdı: özlem... ve belki biraz da kıskançlık. Onu, annesiyle yabancı bir şehrin iskeletleri arasında yürürken, annesi ona iyice saklanmış sırları fısıldarken, ölmek üzere olan dünyanın gizemini açıklarken hayal ettim. Phee ve benim kendi başımıza öğrenmek zorunda kaldığımız sırları. Gün yüzüne çıkarmak için günlük çalmak zorunda kaldığımız sırları. O anda annemin mantrası eskimiş bir nehir gibi beynimde akmaya başladı: *Bazen geçmiş geçmişte kalmalıdır.*

"Sadece ikiniz miydiniz?"

Ryder başını salladı. "Babam ilk zamanlarda, Britanya savaşa katıldıktan hemen sonra görevlendirildi," dedi. "O öldüğünde Sam... değişti. İçine kapandı. Tek düşündüğü orduya katılmak, savaşa gitmek ve yoluna devam etmekt i. Dover'a eğitime gitmeden çok önce yola koyulmuştu bile."

"Yani yanında sadece annen vardı."

"Ve onun yanında da ben." Ryder gözlerini ovuşturdu. "Hiç geriye bakıp bir şeyleri nasıl fark etmediğini düşündüğün oluyor mu?" Farklı bir kahkaha attı, daha acı ve sert bir kahkaha. "Neler olduğunu anlamamış olduğuma inanamıyorum, polise bağ ıran bir annem olduğuna, mayın tarlalarındaki bağ ırış ve koşturmaya. Beni bombalanmış bir şehirde yürüyüş

turlarına çıkaran bir anne. Kâşif olduğumuzu düşünürdüm. Bunun bir oyun olduğunu. Bizim özel dünyamız olduğunu.”

Omur iliğimin hemen üstünde bir karıncalanma başladı. Konunun nereye gittiğini biliyordum sanırım.

“Sam, sonunda eve döndüğünde her şey yerine oturdu. İlacını alamadığı için durumu kötüleşmiş olmalı, dedi bana. Sam dolapları karıştırana kadar hastalığından haberdar bile değilmiş. Bunun bizim suçumuz olmadığını söyledi. Ve tabii onun da suçu değildi, sadece mutsuzluk ve delilik.” Ryder bana döndü. “Yine de bunu görememiş olmam beni hâlâ deli ediyor. Son konuşmamız aklımda dönüp duruyor. Annem artık buna katlanamayacağını söylüyordu. Bebeğinin solup gitmesini izleyemeyeceğini.”

Birçok şey söylemek, yapmak istiyordum. Ryder’ı tutmak ve ona sarılmak için içimde kontrol edemediğim bir istek vardı fakat ellerimi olduğu yerde tutmak için kendimi zorladım. Tek sorabildiğim, “Ne zaman?” oldu.

“Londra’daki son hava saldırısından sonraki birkaç sene boyunca depresyondaydı. Kendi hayatına... geçen yaz son verdi. İçimde bir boşluk bıraktı.” Parmaklarını pencerenin pervazında dolaştırdı. “Sam kendi içinde bir boşluk yokmuş gibi davranıyor. Onun ve babamın öcünü alabilecekmiş gibi savaşımaya devam ediyor. Sanki devam edersek bütün bunlardan kaçabilecekmiş gibi.”

“Çok üzüldüm Ryder,” dedim yeniden. “Bütün bunları yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyorum.”

“Ben de edemezdim,” dedi. “Çok zor olurdu. Sanki o Ryder’ı öldürdüm. Anlayamıyordum.” Sanki başka biri için konuşuyormuş, bir metni okuyormuş gibi sabit ve kontrollü bir ses tonu vardı. “Bunu kabul edemezdim ve etmedim. Sadece içime hapsettim.”

Söyledikleri bana yeniden annemi düşündürdü, kendi acısını havasız bir kavanozda tutmasını, korunuyor ama ulaşıla-

maz olmasını. "Yine de sen ve Sam ondan bahsediyor olmalısınız, değil mi?"

"Biz bunları pek konuşmayız." Omuz silkti. "Birbirimize söyleyemeyeceğimiz şeyler var."

Başımı salladım ancak ben Phee'yle böyle bir şey hakkında konuşamasydım hayatta kalamazdım.

"Aslında böyle şeyleri yüksek sesle dile getirmek güzel bir his," dedi, "en azından duymak için. Bunların gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için." Ryder, benim bir yansıma olmadığımı, iyileştirici bir hayaldeki karakterlerden biri olmadığımı anlamaya başlamış gibi bakıyordu bana artık. "Ne kadar görürsem göreyim, ne kadar düşünürsem düşüneyim, artık bunu anlayamıyorum. Dünya bir çöplük, değil mi? Ölüm, yok etme, yalanlar." Sonra acı bir kahkaha daha attı. "Ve şimdi de yamyamlar."

Ona bu konuşmayı bitirmemiz ve biraz dinlenmemiz gerektiğini söyleme ihtiyacıyla yeniden başımı salladım. Fakat bu, özellikle de gerçekten olanlar, annemin ve şehirdeki insanların başına gelenler hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğum için yalnızca başımı sallayarak kabul edebileceğim bir konu değildi. Ve Ryder'ı kıracağımı ve onu geri dönüşü olmayacak bir şekilde kıracağımı bilmeme rağmen, "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Neye?"

"Dünyanın sıradan bir çöplük olduğuna?" Gözlerine baktım ve yanaklarım hafifçe kızarmaya başladı. "İnsanlar bazı seçimler yapar ve bu seçimler bizim gördüğümüz dünyaya yansır. Hiçbir şey rastgele değildir, hiçbir şey mantıksız değildir." Gözlerimin duyulandığım zamanlarda olduğu gibi kısılmaya başladığını hissettim ve utanarak başımı çevirdim. "Ve doğru ya da yanlış, yaptığımız şeyler, seçimlerimiz önemlidir."

Dünyanın küçük olduğunu biliyordum tabii ki. Birkaç kilometre kareydi en fazla. Beş yüz insandan azdı. Diğer dün-

yalardan birkaç kare yakalabilmiştim sadece. Bazıları gerçek bazıları kurmacaydı, iyi ve kötülerin dünyası, kahramanlar ve canavarlar. Ancak kalbimin derinliklerinde *biliyordum* ki hiçbir şey rastgele yazılmış olamazdı, ne kafiye ne de mantık, hiçbir. “Bence sen de buna inanıyorsun,” dedim sonunda bir fısıltıyla.

Ryder uzun süre konuşmadı.

Sanırım bunu berbat etmiştim. “Bu” her neyse, bir arkadaşlığın başlangıcı ya da belki daha fazlasıydı ki hepsi bu kocaman, şişko, doğrucu ağzıyla berbat olmuştu. Onun neye inandığını nereden bilecektim ki? Önsezilerim sayesinde mi? Bir koza kadar sıcak sohbetimizin sonrasında onu gerçekten tanıdığımı hissettiğim için mi?

Benim teorilerimi duymak istemiyordu, en azından kırıl-gan bir hâldeyken.

Ancak sonra yavaşça dudaklarının kenarına doğru kayan bir gülümse belirdi suratında.

“Senden hoşlanacağımı biliyordum,” dedi, “Skyler Miller.”
Skaylah Millah.

Kulaklarımda yangın başlamıştı, yüzüm şimdiye kıpkırmızı kesilmiş olmalıydı.

Ryder konuyu değiştirdi. Kitaplardan, bu sefer korku kitaplarından bahsetmeye başladık.

Korku hikâyelerinden.

Hatta istemeyerek de olsa birkaç aşk romanı okuduğunu bile itiraf etti.

Yağmur sağanağa dönene kadar, otoyollar nehre dönene kadar konuştuk. Pencerenin önünde uyuyakalışımı hatırlamıyordum. Aklımdaki son şey *Muhteşem Gatsby*’ye karşılık *Rüzgâr Gibi Geçti*’yi tartıştığımızdı.

Yağmur bizi tüm gün içeride tuttu ama bu benim canımı hiç sıkmadı. Zaten çok yorgun ve bitkindim, tek istediğim bir hafta boyunca uyumaktı. Ayrıca bu siyah matlar ve yorganlar her nasılsa Carlyle'daki içine çöken yataktan daha rahattı. Tünellerden çıktığımızdan beri Park'ı pek düşündüğümünden değil tabii.

Zaten düşünmemeye çalışıyordum.

Aslında Rolladin'in bir yalancı olduğunu biliyordum. Ve Park'a geri dönemeyeceğimizi de, en azından yakın bir gelecekte. Yine de bu, bir tekneye atlayıp uzaklardaki vahşi maviğe yelken açmayı istediğim anlamına gelmiyordu. Ryder ve Sam buraya bazı cevaplar için gelmişlerdi, bunu kendileri söylüyordu. Peki dünyanın geri kalanın Manhattan'dan daha iyi olduğu ne belliydi? Hepimizin buradan başarıyla çıkamayacağını söylemeye gerek var mıydı? Sonunda, nöbetçilerini öldürmüş olmamız meselesi dindikten sonra Rolladin'le anlaşılamaz mıydık?

Uyuyan tayfamıza baktım. Böyle hisseden tek kişinin ben olduğumu biliyordum. Yani, Trev hariç tabii. Fakat onun bu topluluktaki desteği Wall Street'teki bir dolar kadar değersizdi.

Hepimiz öğle saatlerinde uyandık. Annem, yoga odasında uzun bir sıra oluşturan mumları yaktı ve biz de mum ışığının etrafına toplanıp tartışmaya, bir sonraki hamlemizi kararlaştırmaya çalıştık. Sam, Amerika parçalandığı için güneye, Bermuda'ya gideceğimizi söyledi. Fakat annem, Ortabatı'yı

denememiz konusunda ısrarcıydı ve Sky'la Ryder aptal aptal kıkırdıyor, nerede olduklarını bilmediğim Narnia ve Orta Dünya gibi seçenekler sunuyordu. Bir süre sonra birlikte kıkırdamalarına dayanamadım ve yoga matımı alıp tam ortalarına oturdum. Sky bana *Gerçekten mi?* diyen bir bakış attı. Ancak onu görmezden geldim. Ryder sıcaktı; yaprak ve gündüz gibi kokuyordu. Yüzü o kadar yakındı ki bir süreliğine kendimi kaybetmiş gibiydim.

Kısa süre sonra herkesin midesi tartışmaya dahil oldu ve yoga odası birden büyük bir gürültüye boğuldu. Sky'ın Carlyle'dan aşırıdıkları çoktan bittiği ve devam etmek için güce ihtiyacımız olduğu için yola devam etmeden önce yemek yememiz konusunda hemfikir olduk en azından. Yarın sabah yağmur yağıyor olsa bile yemek bulmak üzere sokaklara bir izci ekibi göndermeye karar verdik. Ben iyi bir atıcı olduğum için ve tüneldeyken Trevor'ı büyük bir avcı olarak yutturduğum için İngilizleri biz götürecektik. Sky yabani bir hayvan karşısında ne yapılması gerektiğini bilmediği için ve annemin de bileği hâlâ kötü durumda olduğu için onlar geride kalıp kalemizi koruyacaktı.

Ertesi gün güneş doğmadan önce uyandık. Ryder sessizce beni ve Trevor'ı sarsarak uyandırdığı sırada Sam de yoga odasından dışarı çıktı. Çantamın içindekileri yer açmak için boşalttım ve çantamı omzuma takıp diğerleriyle birlikte parmak ucunda yürüyerek odadan çıktım. Özellikle annem ve Sky'ı uyandırmamaya dikkat ettim çünkü *Dikkatli ol* lafını bir tur daha duymayı kaldıramazdım.

Dördümüz de YMCA dolaplarından birer ceket aldık ve geçici kapımızdan dışarı çıktık. Gri gökyüzü gün doğumunu cebinden çıkarırken yola koyulduk.

"Doğu dışında her yer olabilir," dedi Sam 6. Cadde'ye doğru bakarken. "O metro yamyamlarını bir daha cezbetme-

ye niyetim yok. Ve eminim Rolladin orospusu da 6 hattında iz sürüyordur. Teknemizin Brooklyn Limanı'nda olduğunu biliyor." Arbaletini yere indirdi ve göz kırpmışından hızlı bir sürede ok taktı.

"Yerellerden tavsiyelerini alalım." Ryder kaburgamı dürtükledi. "Phee, Trev, Batı Yakası'nda yemek yenecek en güzel yer neresi?"

Ryder, bana baktığında yüzüm kızardı. Çünkü onu dün gece rüyamda görmüştüm ve daha öncede söylediğim gibi pek rüya görmezdim. Bütün gece boyunca sert çenesi, kapkara saçları... Elâ gözleri gün ışığında neredeyse sarıya dönmüştü. San ki üzerimde **HEY, SENDEN HOŞLANIYORUM!** yazılı bir tabela taşıyor gibi hissediyordum ve bunu üzerimden nasıl atacağımı bilmiyordum.

"Senin neyin var?" diye sordu Trev.

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Dikkatimi toparlamak için gözlerimi kapattım ve Wall Street'te geçirdiğimiz yaz boyunca annem, Sky ve benim, kendi avımız için gezinirken kullandığımız elle çizilmiş haritayı hayal etmeye çalıştım. Biri mutlaka Sky'ın çantasının dibindeydi ve ben onu getirmeyi düşünemediğim için kendime küfrettim. "En iyi seçeneğimiz nehir üzerindeki parklardaki avlar olacaktır. Sincaplar, güvercinler. Ayrıca bazen Central Park'ın etrafında geyik, tavus kuşu ve maymun dolaşır."

Gözlerimi açtım. Sam ve Ryder bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

"Efendim?" dedi Ryder dikkatlice ve Sam tekrarladı. "Maymunlar mı?"

"Müdür Rolladin, yemek için hayvanat bahçesindeki bütün hayvanları fazladan çiftleştirdi," dedi Trevor. "Kendi hayatlarını sürmeleri için onları özgür bıraktık."

Başımı salladım. "Bazen Wall Street kadar güneyde bile tavus kuşu yakaladığımız oluyor."

Ryder bana kocaman ve yan bir gülümsemeyle baktı. "Gerçekten betondan bir orman."

"Ayrıca avın dışında," dedim ondan başka bir gülümseme kapabilmek için, "birkaç sebze ve bitki de olabilir."

Sam okla oynamaya başladı. "Bu bahsettiğin parklar nerede?"

"Şuradaki Hudson boyunca uzanan yeşillikler olduğuna eminim," dedim. "Oralarda yemek bulma şansımız sokaktakinden fazla olacaktır."

"Pekâlâ." Sam arbaletini omzuna attı ve küçük park alanına doğru gitmemizi işaret etti. "Hudson'ı deneyelim."

Kırık camların, öfkeli siyah boyaların, vitrinlerin yanmda durarak şehri geçtik. Önceleri Ryder ve Sam her bir dükkânı kontrol etme konusunda takıntılıydı. Sanki biri geçtiğimiz on yıl içinde sihirle rafları dolduracakmış gibi. Biri şarap dükkânına bakmak için durdu ve diğeri de kitapçıya daldı. Trev de yağmalama gezisine dahil oluyordu, daha önce 58. Sokak'ın güneyine inmediği için çok heyecanlıydı. Sürekli elindeki tuhaf şeylerle yanıma geliyor, sırt çantamın kapasitesinin birazı için bana yalvarıyordu.

"Beyler, haydi ama! Bu tam bir zaman kaybı."

En sonunda bu kaybedilmiş davadan vazgeçtiler. İlerleme kaydetmeye başladığımızda numarası düşmeye başlayan cadelerle birlikte dükkânlar da azalmaya başladı. Nihayetinde yol bizi Batı Yakası Otoyolu denen altı şeritlik büyük bir yere çıkardı. Terk edilmiş arabaların arasından geçerek Hudson Nehri'nin yanındaki küçük kaldırıma ve ikisinin arasmda kalmış olan ince çimenliğe ulaştık.

"Buraya park mı diyorsunuz?" diye tısladı Sam.

Kendimi korumak ve Ryder'ın önünde aptal durumuna düştüğümü hissettiğim için, "Alabildiğine çimenlik olacağını söylememiştim," diye çıktım. "Kuzeye dönemeyiz, sen de doğuya gidemeyeceğimizi söyledin. Wall Street civarındaki

parklar, en azından havaya uçurulmamış olanlar kaldırımlarla çevrilidir. Yani evet, elimizdeki bu.”

“Sakin olun.” Ryder yanımdan geçip kaldırımın bina kümesinin etrafından döndüğü yere doğru yürüdü. “Belki bu ince çimenlik şehir merkezine doğru genişliyordur.”

“Öyle olsa iyi olur.” Sam binaların güneyine doğru yürümeye başladı. “Burada kalın,” diye bağırdı bize. “Ben kontrol edeceğim.”

Ryder çelimsiz bir ağaca yaslandı ve Trev kendini Hint usulü bir hareketle altımızdaki çimenliğe bıraktı.

“Sam bir patron gibi,” dedi Trev.

Ben de onun yanına bıraktım kendimi. “Trev, o Ryder’ın ağabeyi. Götlük yapma,” dedim aynı şeyi düşünmeme rağmen.

Ryder güldü. “Önemli değil. Trev haklı. Ağabeyler böyle olabiliyor.”

“Sanırım.” Trev çimlere bakıyordu ve bu yüzden de yüzünü tam olarak göremiyordum. Fakat kendisi gibi konuşmuyordu. Sesi bir çakıl tanesi kadar küçük ve sertti. “Yani, ben bilemem.”

Ryder, Trevor’ın diğer tarafına oturmadan önce bana baktı. “Kardeşin yok o halde?”

“Kardeşim yok, ailem yok,” dedi Trevor iç çekerek. “Lauren’dan başka arkadaşım da yok, bir de kışın döndüklerinde Millerlar var.”

Trevor’ın yerdeki çimleri bütün bütün koparmasını izlerken içim burkuldu. Yazları Trev’i düşünmemeye çalışırdım. Arkasım kollamak için orada bulunmadığımı, gevezelik etmesi için yanında annemin ve Sky’ın olmadığını hayal etmek pişmanlık duymama neden oluyordu. Lauren onunla ilgilense bile kendini çok yalnız hissediyor olmalıydı. Fakat bizim yapacak neyimiz vardı ki? Öksüzler Park’ta kalırdı. Ayrıca bir boğazı daha doyuramazdık. Özellikle de çok konuşan bir boğazı.

Bu yüzden de, "Kendini kötü hissetmekten vazgeç. Arkadaşların var. Gayet iyisin," dedim.

Bu sözler düşündüğümden daha sert çıkmıştı.

"Her şekilde," dedi Ryder beni koruyarak, "biz öksüzlerin birbirine destek olması gerek."

Trev, çimlerin arasında yeni boşluklar yaratmaya devam ederken cevap vermedi ama dudaklarının kenarından küçük bir gülücük kaçtı. Ve benim içimde, bunu söylediği için Ryder'a sarılmak ya da onu öpmek gibi delice bir istek meydana geldi.

Sonra Sam bize doğru gelmeye başladı ve an bozuldu.

"Evet, bu yol ileride açılıyor." Sam kendine gelmek için havayı derin derin içine çekiyordu. "Bazı ağaçlar var, birkaç çalı çırpı, aşağıya inen bir yol."

Adam büyük bir buluş yapmış gibi davranıyordu. "Yani siz buna mı *park* derdiniz mesela?"

Sam, Özür dilerim ya da *Evet Phee, haklıymışsın* ya da ona yumruk atmamı unutturacak başka bir şey söylemedi. Yalnızca, Ryder, Trev ve ben kalkmaya çalışırken bana kanımı ısıtacak türden bir sırıtişla baktı.

Dördümüz güneye doğru yol almaya başladık. Kaldırım-dan aşağıya yürüdük, gözlerimizi ava dikmiştik. Ellerimiz silahlarımızdaydı ve güneş kollarını şehrin etrafına dolamıştı.

Üzerinde **NEW YORK SAĞLIK MERKEZİ** yazan renksiz bir binanın yanından eğilerek geçerken Ryder, "Wall Street'teki yazlık yerinizin yakınında mıyız?" diye sordu.

"Çok uzakta değiliz ama hiç buraya çıkmamıştık." Omuz silktim. "Annem eve yakın olmamızı sever."

"Yani Trevor yazın Park'tayken, üçünüz gerçekten şehre meydan okuyorsunuz, öyle mi?" Ryder önümüzden şehir merkezine uzanan mutsuz ve boş yola baktı. "Park'ın dışında olmak imkânsız gibi görünüyor."

Wall Street'te geçirdiğimiz yazları, annemle birlikte Finans Bölgesi'nde avlanmamızı ve Sky'la birlikte annemin bahçesin-

deki bitkileri öğrenmemizi düşündüm. “Çok kötü değildi,” dedim. “Yemeğimizi kendimiz bulmamız gerekiyor, tıpkı şu an yaptığımız gibi. Ve bir yerden sonra evlerde, dükkânlarda ya da diğer yerlerde işe yarar bir şey kalmadı. Çocukken bir yerleri yağmalardık ama bu sonunda ümitsiz bir davaya dönüştü.”

Ryder şaşırır mı benziyordu. “Yani son yıllarda sincaplar ve tavus kuşlarıyla mı hayatta kaldınız?”

“Rye, hâlâ buradalar, değil mi?” dedi Sam arbaletini ayarlarken. Ve tek düşünebildiğim bundan etkilenmiş gibi göründüğüne yemin edebileceğimdi. “Herkesin hayatta kalmak için üç öğün yemeğe ve bir kütüphaneye ihtiyacı olacak diye bir şey yok.”

Ryder başını salladı. “Demek istediğim, hayvanat bahçesi mutfağı büyüme çağındaki iki kız için dengeli besin kaynağı olamaz.”

Güldüm. “Sincap ve tavus kuşundan fazlasını yiyoruz. Yazlık evimizin çatı katı bahçesi vardı. Her sene çıkan mahsullerimiz var ve Park’taki tohumlara ulaşabildiğimiz zaman onlara yenilerini ekliyoruz.”

“Yine de kolay bir hayat olamaz. Sadece üçünüz,” dedi Ryder.

“Hayır.”

“O halde neden yapıyordunuz?”

Trev arkamızda güldü. “Ben de aynı soruyu milyon kez kendi kendime sordum.”

Ben de öyle. Su kenarındaki yerimizi sevmeme rağmen bazen Park’ta olmayı o kadar çok istiyordum ki içim acıyordu. Nisan ayında kar yağdığında ya da haziranda çok yağmur yağınca küçük çiftliğimiz neredeyse sular altında kaldığında olduğu gibi.

“Kırmızı Müttefikler, ‘toprak, hayvan, ağaç ve diğer şeyler için’ insanların yalnızca kış aylarında Park’ta olmasını zorunlu tuttular,” dedim onlara. “Annem yazların bize ait olmasını

istedi. Özgürlüğü tatmayı hak ettiğimiz için. Bu yüzden de bazen işler zorlaşsa da anneme göre buna değiyor.”

Ryder kocaman açtığı, kıpır kıpır dönen gözleriyle beni inceliyordu. Sonra yumuşak bir sesle sordu. “Peki sence?”

Sorusu beni sinirlendirdi çünkü daha önce bunu hiç düşünmemiş, olduğu gibi kabul etmiştim. Fakat şu anda iki tarafı da düşünmeye çalışıyordum, eğer Hudson’ın kenarında avlanmıyor olsaydık Park’ta ne yapardık? Belki Carlyle’daki küçük ve sıcak odamızda sakince uyanıp buz gibi havada mahsul toplamaya hazırlanıyor olurduk. Sonra Wall Street’teki üç kişilik yazlık krallığımızı düşündüm. Sky’la çatı bahçemizde güneşlendiğimiz tembel günleri, duvarların dışından korkunç seslerin yükseldiği uzun geceleri. Mükemmel olduğu kadar korkutucu olan bir krallık.

Bunu Ryder’a açıklamak istiyordum: Sorusunun cevabı biraz karışık ve henüz ben bile çözememişim çünkü bunun hiçbir yararı olmayacaktı. Ayrıca, zekâ küpü ablamla karşılaştırıncı, beni bir Manhattan yağmacısı olarak bellemesini istemiyordum.

Ancak her zamanki gibi doğru kelimeleri bulamadım. Ve, “Bilmiyorum,” demekle yetindim.

Sam’in böyle basit bir cevabın üstünde homurdanmasını ya da kıkırdamasını bekliyordum ama ses çıkarmadı.

Aslında uzun, oldukça uzun bir süre boyunca kimse konuşmadı.

“Anlıyorum,” dedi Ryder sonunda ve bana o kocaman, muhteşem gülümsemesiyle baktı. Ses tonu, sanki önemli bir şey söylemişim gibi ciddi ve anlayışlıydı. Bu içimi gülümsemesinden ve güzel yüzünden daha çok ısıtmıştı. “Daha dolambaçsız bir cevap yok, değil mi?”

Sam, Ryder’ın yamndan geçişini durdurmak için kolundan tuttu. Sonra fısıldayarak, “Sessiz,” dedi. Yolun sonunda, bir kayanın devirdiği ağaç karmaşasını işaret etti ve çimenlerin üstüne geçip bir çalının arkasında eğildi. “Eğilin çocuklar.”

Ryder, Trev ve ben Sam'ın arkasında çömeldik ve onun bakışlarını takip ettik. Bir sincap ailesi, neredeyse çıplak kalmış ağaç dallarının arasında bir aşağı bir yukarı zıplıyor, birbirlerinin peşinden sekiz çiziyordu. Odaklandım ve saydım. Altı sincap. Büyük ikramiye. Bunlar ve biraz mantarla, bir de şansımız yaver giderse biraz otla, hepimizi doyuracak bir güveç çıkardı.

"Silah daha iyi olabilirdi," diye fısıldadı Sam. "Fazladan mühimmatiniz var, değil mi?" diye sordu bana.

Cebimdeki küçük tabancayı tuttum. Küçük tabanca ve bir değersiz kurşun. Sonuçta hepimiz bu işin içindeydik ve şu ana kadar bu adama güvenmiş ve yedekler konusundaki eksikliğimi açıklamış olmam gerekirdi. Ama yalan söylemek daha güvenli gelmişti.

"Diğerlerini Sky'a bıraktım," dedim Sam'e. "Özür dilerim. Okla vurman gerekecek."

Sam kendi kendine mırıldandı ve sonra Trevor'a baktı. "Peki ya sen, büyük av dâhisi. Senin silahın nerede?"

Trev yutkundu. "Yok."

"Doğal olarak." Sam alnını ovuşturdu ve iç çekti. "Yani bu aslında bir çocuk gezintisi."

Kalp atışlarım yeniden kavga durumuna geçmişti. Kendimi bildim bileli av sırasında anneme yardım ediyor ve Park'taki işleri kendi başıma görüyordum. Bu adam, hayvanat bahçesinde hayatını kurtardığımdan beri beni eziyordu.

"Eğer bana bir kez daha çocuk dersin aramız bozulur. Gerçekten, sen kaç yaşındasın? Yirmi falan mı? Ve tünelde başımı zı belaya sokmaktan ve YMCA'deki matlardan birine el koymaktan başka, gerçekte ne yaptın?"

Sam bana baktı.

"Haklı," dedi Ryder. Sam ona baktı ve Ryder yalnızca omuz silkerek, "Ne var? Önce çık ve her zaman böbürlendiğin ordu eğitimini göster ya da hakaretlere sessiz kal," dedi.

Arkalarında sessizce dururken Trev bana dirsek attı. Sanki

kimsenin bilmediği, gizli bir sokak dövüşüne denk gelmişiz gibi ağzı kıvrılmıştı ve gözleri kocaman olmuş, yuvalarından fırlamış gibiydi. Ben de birden öyle hissettim. Ayrıca derimin altında kıpırdanan bir şey vardı, daha önceden de hissettiğim bir dugu. Ryder'ı tutmak, sarılmak falan. Her nasılsa ellerimi yerlerinde tutmayı başardım.

"Peki," diye mırıldandı Sam. "İzle ve öğren." Karnının üzerine yattı, koluyla arbaletini destekledi ve gözlerini hedefe dikti. Öne doğru ilerledi. Bir asker gibiydi ve başını çalıkların arasından dışarı uzattı.

Uzun bir süre bekledi, sincapların hoplayıp zıplamalarını, ağaçların etrafında dönmelerini izledi. Neredeyse ilgimi kaybetmek üzereyken fısıldadı. "Şimdi."

Oku havada süzüldü, ağacın önündeki iki sincabı, birini kuyruğundan birini suratından tek atışta kütüğe yapıştırdı.

Ailenin geri kalanı çıldırmış gibi etrafa dağıldı, yakındaki dallara sıçramaya başladı ve Sam bir ok daha atmaya hazırlandı. Bu sefer daha hızlıydı ve bir sincabı havada yakaladı. İki atış, üç sincap.

Etkilenmemiş gibi davranamazdım.

Dördümüz de kurbanlarımıza doğru yöneldik ve Sam Sky'ın bıçağını çıkarıp işlerini bitirdi. Leşleri çantama koydu.

"Güzel bir sabah," dedim Sam'e nefes nefese bir halde ve ona olan nefretimi unutarak.

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa bana baktı ve içten bir gülümseme takındı. "Bence de oldukça güzel bir sabah."

Phee, Ryder, Trevor ve Sam, zafer dolu bir savaştan dönen askerler gibi pürneşe bir halde, bir çanta dolusu sincap ve Phee'nin ceplerinden taşan mantarlarla girdiler YMCA'ye. Annem ve ben, spor odasındaki kart oyunumuzu yarıda kestik ve onların sesini duyar duymaz geçici kapımıza doğru yöneldik.

Phee de ben de, yenebilir mantarları zehirli mantarlardan ayırma konusunda uzman sayılsak da annem, Phee'nin hasadını kontrol etmek için mantarları beyaz ışığın altına getirdi. Phee gözlerini devirdi.

"Çoğu zaman, güzel bir şeyin gerçekleşmeyeceğine inandığını düşünüyorum," diye fısıldadı bana. Haksız bir yargı sayılmazdı.

Annemden ve onun daha iyi bir gelecek konusundaki şanssızlığından konu açılmışken, Phee'yi kenara çekmeyi ve günlükten öğrendiklerimi ona anlatmayı çok istiyordum. Fakat ben bir şey söyleyemeden önce Ryder, "Phee, sincaplar daha fazla gevşemeden onları tencereye koymamız lazım," dedi.

Sonra Phee'nin leş dolu çantasını kapıp kendi omzuna attı ve kardeşini de kıkırdayarak onu takip etti. Ryder, merdivenlerden çıkmadan önce bana göz kırptı ama bu midemin ağrımasına engel olmamıştı.

Açıkçası, sabahtan beri ikisinin birlikte olduğunu düşünerek kendi kendimi çıldırtıyordum. Ryder'm, geri dönene kadar dişli kız kardeşime hayran kaldığını ve bizim dünkü konuşmamızın bir rüyadan farksız olduğunu hissedeceğini hayal

ediyordum. Ancak onları böyle pürneşe görmek kendimi hazırladığımdan çok canımı acıtmıştı.

"Onları temizlemede yardıma ihtiyacınız var mı?" diye mırıldandım arkalarından, gururumu yutarak.

"Hayır, Ryder'la ben hallederiz," dedi Phee merdivenlerin üstünden hızlıca.

"Ama muma ve kaba ihtiyacımız olacak," diye bağırdı Ryder. "Trev, hanımefendiye yardım et!"

Sam, kardeşinin peşinden gitti. "Rye, bekle. Önce derilerini yüzmem gerek." Fakat annem, tırabzanın üstünden uzanıp hafifçe Sam'in kolunu tuttu.

"Sam, gerçekten çok teşekkürler." Annemin birine içten teşekkür ettiğini görmek tatlı fakat rahatsız ediciydi. Bunu pek sık yapmazdı. Zaten buna ihtiyacı olmazdı. "Dinlenmeyi hak ettin. Bu kısmı bana bırak, mutfak dördüncü katta. Ateşin üstünde gerçek bir güveç yapacağım."

Sonra bana döndü ve kıskançlıktan kendimi yemek yerine, minnettar olmam gerektiğini hatırlatan bir bakış attı.

"Teşekkürler Sam," diye kekeledim.

"Önemli değil." Fakat dudaklarının kenarında silik, nadir gülümseme izi yakaladım. Sam kollarını başının üstüne attı ve kol kasları ortaya çıktı. Esneyerek yoga odasına doğru gitti. "Yemek hazır olduğunda beni uyandırın o halde."

Annem yavaşça merdivenlerden çıkarak kız kardeşimi ve Ryder'ı takip etmeye başladı. Trev de mum toplamamız için kolumu tuttu.

"Eğlendiniz mi? Phee, Sam ve Ryder'la?"

"Evet, güzel bir geziydi," dedi Trev. "Sam fena değil, biraz kasıntı ancak kasıntı *olmamanın* nasıl bir şey olduğunu bilmiyor sanırım, anlatabiliyor muyum? Ve Ryder harika biri. O da öksüz falanmış. Ve gerçekten... *anlayışlı*. Yani... iyi biri." Trev mumları kollarının arasına istiflerken başım salladı. "Bu kadar iyi olmamasını isterdim."

Güldüm. "Neden?" Raflardan birinden hasır bir sepet aldım ve Trevor'ın mumlarını onun içine doldurdum.

"Çünkü o zaman ondan nefret etmek daha kolay olurdu."

Ana spor salonuna dönerken bu sözler içimde bir şey uyardı. Cevabından oldukça emin olmama rağmen bu soruyu sordum. "Neden ondan nefret etmek istiyorsun ki?"

Trev sırtıttı. "Çünkü Phee ona deli oluyor." Bazen Trevor düşündüğümden daha uygun davranabiliyordu.

Trev başını salladı. "En azından iyi biri. En azından ona iyi davranacak." Bana baktı. "Yukarı çıkmalısınız, değil mi? Bizi bekliyorlar."

Fakat ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Aklım, Trevor'ın gözleminin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum ancak kalbim muazzam bir şey yerinden oynamış gibi atıyordu. "Hemen geliyorum." Sepeti ona uzattım ve o da omuz silkip merdivenlere yöneldi.

Yani Phee de Ryder'dan hoşlanıyor. Tabii ki hoşlanıyor.

Dürüst olmam gerekirse bunu günlerdir biliyordum. Tünelde anlamıştım ve dün gece yoga odasında Ryder'la aramıza girdiğinde bana attığı bakışta görmüştüm. Derken bu öğleden sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarken şehirdeki diğer her şeyde olduğu gibi Ryder Phee'ye aittir iddiasında gördüm.

Bir yanım mutfığa dalıp Phee'yi bir kenara itmek ve tam ortalarına yerleşmek istiyor olsa da merdivenden uzaklaştım. Parmak ucumda yoga odasına geri döndüm ve çantamdan annemin günlüğünü çıkardım.

Yeniden bir çocuk gibi hissediyordum. Kıskaç, arka plan da kalmış, küçük kız kardeşlerin her zaman kahraman olmadığı ya da balo güzeli seçilmediği başka dünyalara kaçmak için karanlıklara çekilen bir çocuk.

En moral bozucu kısım Ryder'ın farklı olduğunu düşünmüş olmamdı. Dün bir şekilde bağlantı kurmuştuk ve belki de hayatımda ilk defa birine kız kardeşimin veremeyeceği bir şeyi verebilecektim.

Eşya odasında dolaştım ve köşedeki pencerenin önüne oturdum. *Charlotte* kucığımdan bana gülümsüyordu. Bunu okumamam gerektiğini biliyordum, annemin geçmişine tek başıma yolculuk etmem haksızlıktı. Phee olmadan bir kez okumuş olmam yine affedilebilirdi , ama tek başıma gizlice ortadan kaybolmam başka bir meseleydi.

Yine de bunu hak ettiğini düşünüyordum.

Kitabı açmadan önce müzikal bir fısıltı duydum...

"İşte buradasın," dedi Ryder üzerime gelerek. "Seni arıyordum."

"Merhaba," dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Charlotte'a kendini çok kaptırdın, değil mi?" Sırıttı ve karşıma oturdu. İkimiz de dünkü hâlimizi yansıtıyorduk.

"Bana akıllı tavsiyelerde bulunuyor." Onun yüzünden aklımın karıştığını hatırlamadan hemen önce Ryder'a bakıp gülümsedim. "Ama gerçekten, burada ne yapıyorsun? Phee'ye ne oldu?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Phee'ye ne olmuş?"

"Birlikte yağmalarınızı temizleyeceksiniz falan sarıyordum," diye mırıldadım. Sesimdeki sertliğe hâkim olamamıştım.

"Kardeşin halleder." Sırıttı. "Ayrıca ben çıkmadan hemen önce Trevor geldi. Ve yardım etmeye çok istekliydi."

Artık gülümsemesine karşılık vermemek elimde değildi. "Phee seni bunun yüzünden asla affetmeyecek."

"Yani en azından Trevor'ın hoşuna gideceğini düşünüyorum." Güldü. "İyi bir çocuk, değil mi? Çoğu kişiden daha zor zamanlar geçirmiş gibi."

Ryder'ın kelimeleri içimi ısıttı, bir güneş gibi beni kendine doğru çekti. Trevor'ın yılın yarısını Park'ta, Lauren'dan başka güvенеbileceği biri olmadan geçirmesinden her zaman nefret etmiştim. Ryder gibi düşünceli ve onu anlayan birinin etraf-

ta olması, bizim için olduğu kadar Trevor için de iyi olacaktı. "Haklısın," dedim. "Öyle."

Ryder yeniden gülümsemeden sustu ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı. "Bugün sana bir hediye aldım yoldan."

"Ne... Fazladan bir sincap gibi bir şey mi?"

"Hayır, mağara adamı değilim." Güldü. "Enkazın içinden çıkardım. Kız kardeşin bizi gezindiğimiz için neredeyse öldürecekti ama içinde hâlâ birkaç kitap bulunan bir kitapçı bulduğumda buna karşı koyamadım. Şimdiye kadar her şeyin yanmış olacağını düşünüyordum."

"Atlantik'in bu tarafında daha medeniyiz sanırım," diye dalga geçtim.

"Evet, sen ve Rolladin'in ordusu kültürün yapı taşlarını oluşturunuz."

"Ya, bizi öyle aynı kefeye lütfen."

Ceketinin içinde sakladığı şeyi abartılı bir hareketle çıkardı ve başını öne eğerek bana uzattı. "Koleksiyonun için bir klasik."

Ön kapağına baktım. Yorgun bakışlı bir asker bana bakıyordu, başlık el yazısıyla yazılmıştı: *Waverley*.

"İngiltere hakkında," dedi Ryder. "Genç bir İngiliz askeri. Bazıları bunun ilk gerçek tarihi roman olduğunu söyler."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ben ikisinin karışımını nefes kesici bulurum. Tarih ve şiir, gerçek ve kurmaca. Bazen hikâyenin akışının gerçekten daha gerçek olduğunu düşünürüm. Anlatabildim mi?"

Ryder'ın kaşları büküldü. Ne tepki vereceğim konusunda endişelenmiş gibiydi neredeyse. Bu kitabın benim için ne ifade ettiğini nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Dışarıdayken *beni* düşünmüş olmasının. Sözlerinin, başka kimseyle paylaşmadığım bir yanımı yansıtmamasının. Onu öpmeyi ne kadar çok istediğimin. Tek söyleyebildiğim, "Ben de öyle hissediyorum," oldu.

"Neyse, ilk elli sayfası falan biraz sıkıcı ama söz veriyorum ki sonrası buna geçecek."

Ellerim kitaba öyle sıkı tutunmuştu ki parmak eklemlerim beyazlamaya başlamıştı. "Bayıldım."

"Peki," dedi afacan bir tavırla, "belki artık o örümceği emekliye ayırabilirsin."

Ona elimde tuttuğum şeyin aslında ne olduğunu anlatmak için içimde birden oluşan bir duyguyla dikkatle onu izledim. Bana açık ve dürüst olmuştu. Fakat ben ona güvenebilir miydim? Ya da daha kötüsü, bu konuda yalan söylemek bir yana, sevdiğim birinden bu kadar kişisel bir şey çaldığım için benim kötü biri olduğumu düşünür müydü?

Riski göze alarak, "Ryder," dedim yavaşça. "Bu *Charlotte'un Sevgi Ağı* değil."

El yazısı sayfaları açıp sayfalarca uzanan delice ve heyecanla akan mürekkep izlerini ona göstermek için kitabı döndürdüm.

"Nedir bu?" diye fısıldadı.

"Bu bir günlük. Savaştan önce anneme aitmiş." Bir anlığına ona baktım ama bakışlarının baskısıyla hemen başımı çevirdim. "Birkaç gün önce eski evine girmiştik, orada gördüm ve aldım. Annem bütün anılarını kendi içinde saklıyor. Tanrım, bu *günlük* bile kasanın içine saklanmıştı. Eğer bizde olduğunu bilseydi mahvolurdu."

"O halde neden aldın?"

Dudaklarım titremeye başladı, ağlamak üzere olduğumu biliyordum. "Aslında benliğinin büyük bir bölümünü bizden sakladığı için, bize hiç göstermediği taraflarıyla tanımak istedim onu. Bunu okuduğumda onunla konuştuğumu hissediyorum. Ve söylemek isteyip de söyleyemediği şeyleri paylaşıyor benimle."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağıya süzüldü ve onu hemen sildim. Ryder'in benim böyle yumuşak, hassas bir kız olduğumu düşünmesini istemiyordum, özellikle de Spartalı kız kardeşimle sabah çıktığı av gezisinden sonra. "Belki de bunu kendimi iyi hissetmek için söylüyordumdur."

“Bu onu daha az gerçek kılmıyor,” dedi Ryder.

Hafifçe güldüm ve acımasız bir ihanetle gözlerim gözyaşlarına boğuldu. Ryder uzandı ve elimi tuttu.

Ben bir şey söyleyemeden annem bize seslendi ve ses muşamba kaplı koridordan geçip halı kaplı yerde yankılandı. “Sky, Ryder, masayı kurması için birilerine ihtiyacım var!”

Ryder’la uzun süre birbirimize baktık ve sonunda o ayağa kalkıp bana yardım etti. Spor aletleri mezarlığından geçerken tek kelime etmedik. Merdivenlerden çıkıp yoğun bir güveç kokusuyla çevrelendiğimizde, “Skyler sen gerçeği arıyorsun ve anlamını. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünme,” diye fısıldadı Ryder.

Sonra elimi bırakmadan önce sıktı ve mutfığa girdi. Birden onu daha fazla istedim.

Ancak derin bir nefes aldım, açlığımı başka bir açlıkla değiştirdim ve masayı kurmak için onu takip ettim.

Sam ve Ryder yolculuğumuz için ava çıkınca ve Trevor da B katındaki tenis ve havuz alanındaki bir duvarda birlikte tenis oynamak için annemi ikna edince sonunda ertesi gün Phee’yle baş başa kalmış oldum. Annem bizi yukarıda yalnız bıraktığı için kendini kötü hissetti ama ben ona Phee’yle yalnız kalmanızın daha iyi olacağını söyledim. En son baş başa sohbetimizden bu yana uzun zaman geçmişti.

Aslında yalan söylemiyordum.

Ona dün annemin günlüğünü okuduğumu söylediğimle büyük bir şaşkınlıkla, “O şeyi aldığını bile bilmiyordum,” dedi Phee. “Ne yaptın, Carlyle’in çatısına mı döndün?”

“Dönmem gerekiyordu,” dedim. “Bunu kaybedemeyiz.”

Benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama gözleri hâlâ kocamandı. “Bu tehlikeli bir hareketmiş.”

“Yine de başka seçeneğim yoktu, değil mi?” Kitabı ona salıladım. “Sırlar? Geçmiş? Hepsi sonsuza kadar kaybolacaktı. Hiçbirini öğrenemeyecektik.”

“Hayır, anlıyorum,” diye fısıldadı. Kitabı dikkatlice dizlerinin üstünden aldı. “Tek başına okumaya devam mı ettin peki?”

“Yalnızca bir kereliğine.” Bu pek doğru değildi fakat böyle bir ihtimalin de doğru olabileceğini biliyordum. “Buraya ilk geldiğimizdeydi, uyuyamamıştım.” Kitabı karıştırmasını, benim kaçırmış olabileceğim gizli bir sembol ya da bir ipucu varmış gibi işaretli sayfaları dikkatlice incelemesini izledim. “Bunun için özür dilerim.”

“Önemli değil.” Fakat Phee daha fazlasını söylemek isteyen gözlerle bakıyordu. Ben fazlasını söylemek için ölüyordum. Hayatımızın büyük çoğunluğunda Phee ve ben, birbirimizin dünyalarının içindeydik. Hatırlayabilecek kadar büyüdüğünden beri av zamanları dışında birbirimizden uzun süre ayrı kalmamıştık. Ve yine de burada karşı karşıya oturmuş, sanki aramızda söylenmemiş bir kütüphane dolusu şey varmış gibi rahatsızlık duyuyorduk. Sanki dünyalarımız açılmış ve içeriye yabancılar sızmış gibi, artık birbirimizi tanıyamıyormuş ya da ne diyeceğimizi bilmiyormuşuz gibiydi.

Bu tuhaflığı tanımlamak istiyordum. Her ne kadar Phee’nin Ryder’ı sahiplenme çabalarına karşı sinirlenmiş ya da onu kıskanmış olsam da bu boşluğu nasıl dolduracağımı bilmekten bıkmıştım. Fakat ben bunu kavrayamadan Phee boşluğu ezip geçti. “Bana da anlat.”

Biraz rahatladım. Ve günlük konusunda yeniden heyecanlanmak için kendimi zorladım.

“Olanlara inanamayacaksın.” Annem ve Trevor’dan bir iz var mıdır diye arkamı ve odanın kalanını kontrol ettim. Yalnızdık. “Annem sana hamileyken tüneldeymiş. Ve bu Mary denen kadın var ya, yalnızca babamın kız kardeşi değilmiş. Onu seviyormuş. O, annemin...” Durdum. Heyecanım dindi ve bir anda kitaptaki bir karakterden değil de öz annemden bahsettiğimi anladım.

“Annemin ne?” diye dürttü Phee.

“Annemin... sevgilisiymiş.”

“NE?”

“Şşt. Her an gelebilir.”

“Bir dakika, çift gibi mi demek istiyorsun? Annem babamı aldatmış mı?”

“Evet. Resmen delilik, değil mi?” Phee’nin öfkelenmesini, şaşırmasını, sinirlenmesini, Ryder beni sakinleştirmeden önce bindiğim vahşi duygular trenine dahil olmasını bekledim.

“Yalnızdı,” dedi sonunda fısıldayarak. “Tünellerde, yanında ve karnında birer bebekle yapayalnızdı. Babamın öldüğünü düşünmüştür. Hayatta kalmak için tek yolun bu olduğunu düşünmüştür. Tanrım, hayal edebiliyor musun?”

Şimdi şaşırmış olan bendim. “Bir dakika, sen bunun *normal* olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Normal değil ama anlaşılır.”

“Babamı aldatmak anlaşılır mı?”

“Sky lütfen, adamı tanımıyoruz bile.”

Bu tipik bir Phee davranışydı. Doğru ve yanlış arasındaki bütün sınırları silmek, üzerine atılan her şeyi mantıklı bir zemine oturtmak. Ancak şu anda rahatsız edici işlevselliği, yargılamayı *reddetmesi* beni öylesine boğuyordu ki neredeyse çığlık atmak istiyordum.

“Ama o babamızın kız kardeşi. Bunu duydun değil mi?”

“Biliyorum fakat...”

“Ben olsaydım ne olurdu? Ben evli olsaydım...” Birden Ryder’ı düşünmeye başladım ve utancımдан yüzüm kızardı. “Ve beni bulamasaydım ne olurdu? Senin kocamla birlikte yaşamam hoşuma gider miydi sanıyorsun?” Fısıldamaya çalışmama rağmen sesim gittikçe yükseliyordu. “Çünkü gitmezdi. Yani gidemezdi. Umarım bunu biliyorsundur.”

“Fakat Sky, bu ben ve seninle alakalı değil ki,” dedi zorlanarak ve ikimiz de şaşırдық.

Konuşmaya cesaret edemeden birbirimize baktık.

“Öyle mi?” diye ekledi sonunda.

Bu benim için bir şanstı. Ona *Evet, aramızda doğru olmayan bir şeyler, öldüğümü hissetmeme neden olan bir şeyler var, deme* fırsatımdı.

“Hayır, tabii ki.” Kendimi toparlamaya ve kitaba dönmeye çalıştım. “Neyse, annemin hamileliği tünelde pek kolay geçmiyormuş,” diye mırıldandım günlüğe doğru. Sesim gerginlikten ötürü hâlâ titriyor, yeniden saldırmaya hazırlanıyordu. “Orada bıraktım.”

Başka bir şey söylemeden pencerenin önüne yerleştik.

Eylül: Yeryüzüne çıkan izcilerimizden biri, Lauren, yeni haberlerle geldi. Büyük haberlerle. Hayatımızı değiştirebilecek haberlerle.

“Whole Foods’a girdiğimiz zaman misyonerlerle karşılaştık,” dedi bir zamanlar metronun iyi giyimli kadını artık dağılmaya başlamışken. Lauren’in üzerinde, ölen bir askerin üniforması vardı ve ona oldukça büyük geliyordu. “Batı Yakası’ndan gelmişler ve metrodaki insanlarla ilgileniyorlar. Misyonerler bize burada bir tür toplantı olacağını söyledi, hayatta kalanlar için. 1 hattından, 2’den, F treninden ve R hattından.”

1 ve 2 hatları. Tom ve Robert’in atölyeye giderken kullandıkları hatlar.

“Metroda saklanan başka yağmacı gruplar da var ve şehirde...”

“Lauren kısa kes,” diye çılıştı Mary.

“Yarın, öğlen,” dedi nefes nefese, “bütün gruplar Batı 4 metrosundaki E treni tarafından raylara bir temsilci gönderilecek. Elllerinde hayatta kalanların isimlerinin ve kimleri aradıklarının yazılı olduğu bir liste olacak. Anlıyor musunuz? Benim oğlum, sizin kızlarınız, localarımız ve kardeşleriniz orada olabilir!”

Kalabalık çılgılık çılgılık kahlkahalara ve gözyaşlarına boğuldu. Lauren Kansalı kadınlara oğluya ilgili hikâyeler fısıldadı, Bronwyn NYÜ'deki erkek arkadaşı için Tanrı'ya dua etti.

Fakat ben ne düşündüğünü anlamak için bir tek Mary'ye baktım.

Umut. Tom. Hayatlarımız. Tom ve Robert orada olabiliirdi. Tanrım, orada olabilirlerdi.

Mary'nin elini tuttum ve bana bakmasını, düşündüklerini benimle paylaşmasını istedim fakat sillelenerek beni uzaklaştırdı ve kalabalığa seslendi.

"Bu insanların nasıl kişiler olduklarını bilmiyoruz. Yalan söylüyor olabilirler."

Lauren başını ileri yana salladı. "Hayır, bu gerçek. Onlara ihtiyacımız var. Onlara söz verdim..."

Kalabalık yeniden kendi içine döndü ve fısıldaşmaya, tartışmaya başladı. Ta ki Mary bağırana kadar: "Yeter. Pekâlâ. Ben gideceğim. Lideriniz olarak benim gitmem gerekir."

Tom'u bulma ihtimali sinir sistemini harekettlendirmiş olsa da midem ezildi. "Bir dakika Mary, olmaz. Başka birini gönder, bu çok tehlikeli."

"Yalnız gidemezsin Mary," dedi Bayan Warbler bana katarak.

"Tamam. Birini daha alacağım. Sarah, kitabından bir sayfa kopart. Aranızda dolaştırın. Bu aşam kâğıda kendi isimlerinizi ve karşılarınıza aradığımız kişilerin isimlerini yazacağız."

Eylül: Bitmiş bir haldeyim. Kusunurum, soğuk terler atıyorum ve titriyorum. Ayakta durduğum zaman başımın dönmediği bir an yok. Ben köşedeki yapma yatakta hasta ve bitkin halde yatarken Lauren da Sky'la ilgileniyor. Mary ve Dave, şimdiye Batı 4. Cadde'ye varmış, kaderimizi belirtiyor olmalı. Kalanları öğreniyorlardır. Tanrım, umarım Mary güvendedir. Umarım Tom güvendedir.

Ben tükendim.

Duygularım, suçluluk ve öfke ve özlem, beni içten yiyip bitiriyor. Eğer Tom yaşıyorsa, her şeyi mahvettim mi demek olur?

Eylül: Ertesi gün Mary kانا bulanmış bir şekilde geri döndü. Yalnız.

Ona koşmak istedim ama yere çakılmıştım.

"Ne oldu?"

"Sana kim zarar verdi?"

"Dave nerede?"

Mary başını salladı ve kalabalık etrafına doluşurken yere çöktü.

"Onu öldürdüler. Neredeyse beni de öldürüyorlardı," diye fısıldadı.

Lauren nefesini tuttu ve Sky'i göğsüne bastırdı. "Bu olmaz. Bana söz verdiler, bizim gibi görünüyorlardı. Güvenilirdi. Ah, Tanrım... Mary, özür dilerim."

Mary su istediğini işaret etti ve genç öksüzlerden biri olan Lory bir şişe açıp ona getirdi.

"E treni buluşması oldukça sakin başladı. İsimleri okuyor ve karşılaştırıyorduk, birbirimize nasıl hayatta kaldığımızı soruyorduk. Fakat listelerden bir şey çıkmadı. Eşleşme olmadı."

Yana doğru döndü ve acıyla inledi. "Birkaç şey öğrenebildim. Düşman Central Park'a karargâh kurmuş. Kara kuvvetlerini oradan yönlendiriyormuş. Aşağı Batı Yakası, limanlar, Chelsea'nin ve Villages'in büyük bir çoğunluğu yok olmuş." Nefes verdi. "Dave ve ben eve dönerken üzerimize atıldılar. Silahlarımızı çaldılar ve Dave'i öldürdüler. Benden geri kalanı görüyorsunuz."

Kalabalık Mary'nin yaralarını temizlemesine yardım etti. Karanlık köşelerimize çekilirken ve emin olmadan kapıldığımız umutlardan vazgeçerken kimse konuşmadı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Mary sonunda yanıma geldi. Onu rahatlatmak istedim. Artık onunla ilgileneceğimi, en azından artık güvende olduğunu söylemek istedim.

Fakat yapamadım. Önce öğrenmem gerekiyordu.

"Sana saldırılmadan önce, E treni buluşmasında listelerin karşılaştırıldığını söyledin," dedim ona baslı kurarak. Sesim kullanılmadığı için çatallaşmıştı. "Tom ve Robert'ı sordun mu? Onları tanıyan var mıymış?"

Konuşmaya başlamadan önce uzun bir süre geçti. "Hiçbir listede değillerdi Sarah."

Cevabına omuz silkтім. "O halde atölyeye varmış olmalılar," dedim salınca. "Birini gönderebiliriz yukarıya."

Dövüş yaralarını alkolle silerken, "Sarah," diyerek latını böldü. "Özür dilerim bebeğim ama Tom'un hayaletini koalamayı bırakmanı istiyorum. Robert'ın sanat atölyesi Chelsea'de. Harabeler arasında. Enkazda. Sarah, onlar kurtulamadı."

"Ama..." Kelimenin, kancanın ucundaki yem gibi uzun süre havada asılı kalmasına izin verdim ve bir şey, herhangi bir şeyin yalalaması için dua ettim. Bir umut parçası. Bir itiraf.

"Sarah. Artık onları unutmama zamanı," dedi Mary yumuşak bir sesle. Ama ciddiyetle. "Gerçekle yüzleşme zamanı. Onları bırakma zamanı."

İlimiz de uzun süre hareketsiz kaldık. Sonunda ona arkamı döndüm.

Ellerini dizlerime doladım ve kıvrıldım. Hiçbir şey, hiç kimse beni ağlarken sakinleştiremezdi. Sky, Lauren'in yanından ayrılmış ve benim yanıma gelmişti. Suratını büzüştürüyor, ağlıyordu. Sonunda onu kendime doğru çektim ve içice sarıldım. Gözyaşlarımız birbirine karıştı.

Annem. Sert, metin... hassas... Annem. Ölen bir şehrin ortasındaki genç ve parçalanmış halini dinlerken ağlıyordum. O ve

Mary hakkındaki bütün yargılarım ve öfkem sonunda kaybolmuştu. Ve tıpkı yıllar önce olduğu gibi anneme koşup başımı omzuna dayamak istemiştim.

"Geçti artık," dedi Phee. Eli ileriye uzandı, bir refleks gibi bana doğru geliyordu fakat sonra geri çekildi. "Uzun zaman önceydi Sky. Annem artık iyi."

Burnumu koluma sildim. "Doğru."

Elim: Artık bir insan değilim.

Bedeni çalışan ve işleyen biriyim. Yemek yiyorum, kusuyorum, kanıyorum ve ağlıyorum. Mary endişeden ölmek üzere. Ve fısıltılar, tek duyduğum şey fısıltılar.

"Hemorajik."

"Hiperemez."

"Bunu atlayamayacak, doltorsuz olmaz."

Bilincim bir açılıyor bir kapanırken onları dinlememeye çalışıyordum.

Elim: "Seni yukarıya çıkaracağız," dedi Mary ve derme çatma sedye gibi bir şeyin üzerinde taşındığımı fark ettim.

"Sky nerede?" diye mırıldandım. Ne zamandır kendimde değilim, bilmiyordum.

"Lauren ve Bronwyn'le birlikte. O güvende bebeğim. Tünellerden çıkıyoruz."

"Mary, hayır." Kelimelerin ağzından dökülmesi için çaba sarf ettim. "Benim için olmaz. Bizi burada öldürürler."

Elimi tuttu. "Oylama yaptık. İnsanlar saklanmaktan bıktı. Bunu sonsuza kadar sürdüremeyiz." Kalabalık beni taşımaya devam ederken eğildi ve saçımı okşadı. "Ben sensiz yaşayamam. Sen ve bebeğin burada hayatta kalamazsınız. Teslim olacağız."

"Herkes mi?" diye sorabildim.

"Hayır, herkes değil. Yalnızca alıllı olanlar. Kendilerini düşünenler. En güçlü olan hayatta kalır."

Gülümsemeden edemedim. Haftalardır ilk gülümsemem olabilir. "Yakınından bile geçmiyorum ki."

"Doğru," dedi ve ben yola devam ederken beni öptü. "Güçlü olanlar ve onların sevdikleri."

Beni sedyenin üstünde bir adak gibi taşıyorlardı ve tünellerden çıkıp aydınlığa girdiğimizde körleşerek tarlalarda dolaşan uyuşturulmuş hayvanlar gibi dolaşmaya başladık. Aşağıya indim ve Mary'ye yasladım. Yavaşça yürümeye devam ettik. Bronwyn bana Shy'i getirdi ve ona bir bebek gibi sarıldım.

Işık, seni öylesine özlemişim ki.

Çimen.

Hava.

Yemek.

Havada zengin bir koku vardı, et ve haşlanmış sebze. Kan ve ter.

Koku Park'tan yayılıyordu, istilacılarımızın kurduğu sıra sıra çadır ve barakadan.

Mary kalabalığa, "Ellerinizi havaya kaldırın," diye emretti.

Ellerimizi kaldırdık, yavaşça yürüdük ve istilacılarımıza barış için geldiğimizi gösterdik. Fakat bu yabancı dildeli kelimelerin havada uçuşmasına, namluların doğrulmasına engel olmadı. Etrafımızı saran asker grubu bağırıyor, çağırıyor, silahlarını burnumuzun dibine sokuyordu.

"Lütfen," dedi Mary. "Teslim olmaya geldik. Hamile bir kadın var. Lütfen."

Central Park Hayvanat Bahçesi'ndeki gönüllü çalışan anahtarını çıkardı ve onlara uzattı. "Teslim oluyoruz. Bizi hapsedin, bizimle ilgilenin."

Bu tür kararları veren insanların merhametiyle yüzleştirilmek için Park'ın içine sürüklendik. Büyük bir general şap-

kasının altında kalmış kısa boylu bir adam, yanı başındaki zayıf ve genç tercümanıya bize doğru yaklaştı.

Generalin söylediği tekrarlardan oluşan yabancı heceler, ters ve sert kelimeler kulaklarımızı tırmaladı.

Sonra tercüman konuştu. "General ricanızı duydu. Kendi şartları doğrultusunda kabul ediyor."

Mary gergin bir gülücük attı. "Kendi şartları mı?"

General Mary'nin elindeki anahtarları aldı. Onlara bakarak bir şeyler homurdanıyor ve gülüyordu. Sonra arkasındaki askere doğru başını salladı.

"Şartları kadınlar ve çocuklar," dedi tercüman.

"Bir dakika, ben hamile bir kadın var demiştin..."

Tercüman, Mary'nin sözünü kesti. Ana diliyle arkasındaki birliğe çıktı ve bizi ayırıp sürü gibi kadınlar ve çocuklar bir tarafa, erkekler bir tarafa olarak sürdüler.

General, Mary'ye yaklaştı. O kadar ki neredeyse burun buruna duruyorlardı. "Adın ne senin kadın?"

Tabii ki İngilizce konuşmuştu.

"Mary," diye kekeleydi. "Mary Rolladin."

"Tanrım." Bu kelimeleri okurken nefesim kesildi ve tıpkı Mary gibi tekrar ettim. *Mary. Mary Rolladin.*

Mary, Rolladin'miş.

Phee, bana yetişmek için birden günlüğü elimden kaptı ve, "Ne?" diye sordu. Gözlerinin sağa sola dönmesini, her kelimeyi hazmetmesini izledim. "Bir dakika, bu olamaz. Mary Rolladin?"

"Aman Tanrım," dedim yeniden. Beynim, Park'ın lideriyle alakalı hatıraları bir deste kâğıt gibi karıştırıyor, kıvırıyor ve birleştiriyordu. Rolladin emirler yağdırıyordu.

Rolladin nöbetçilere ve işçilere kötü davranıyordu.

Rolladin Phee'yi sokak karşılaşmalarında koruyordu.

Rolladin bize odasında içki ikram ediyordu.

Ona katılmak istediğimizi söylediğimiz gecede bana söylediklerini düşündüm. *Bana her zaman anneni hatırlatmışsındır.*

Rolladin annemi tanıyordu çünkü o bizim halamızdı.

Çünkü o, annemle birlikteydi.

"Biliyordum. Daha fazlası olduğunu biliyordum," dedi Phee. "Bizi önemseddiğini biliyordum..."

"Sadece neden olduğunu bilmiyorduk," diyerek sözünü tamamladım.

Ve tabii ki haklıydı. Bu haber beni şaşırmamıştı. Tam tersine resmi tamamlamış ve her şeyi yerine oturtmuştu.

Kitabı, ikimizin de dizlerinin ortasında durabilmesi için aramıza soktum. "Bu yalnızca annemin hikâyesi değil." Başım bu kadar bilgiyi sindirmeye çalışırken dönüyor, patlayacak gibi oluyordu.

Phee sözlerimi tamamlarken titreyen sesiyle, "Bu Rolladin'in hikâyesi," dedi. Bana baktı. "Carlyle'da söylediğin gibi bu şehrimizin hikâyesi."

Erkekler Great Lawn'ın ortasına toplandılar ve o sırada bizi de kenarlara doğru ittiler. Askerler hızla bizi ve erkekleri sıraya dizdi. Hiçbirimizin karşılığını bilmediği harflerle numaralandırarak saydılar.

General, "WOA-WA-DIN," diye telrarladı Mary'ye bakıp gülerek. "Kadınlar ve çocuklar Rolladin. Hiçbir şey bedava değil."

Sonra bir ıslıkla bütün nişancılarına tüfeklerini kaldırmayı emretti. Sahadalı adamlara ateş ettiler.

Teker teker.

Elim: Bizi esir alanlar, Kırmızı Müttefikler, New Yorkluları birer birer sokaklardan topluyor, yavaşça metrolardan çıkarıyorlar. Bizi, geçici bir kamp gibi kullandıkları Central Park'ın hayvanat bahçesindeki kafeslerde tutuyorlar.

Bizim eski 6 treni elibi şanslılar arasında. Havalandırma-
lı, büyük, sera görünümlü, hayvan ve gübre kokan bir yerde
tutuluyoruz. Her gece cam tavandan yıldızları görüyor, par-
lak pembe ve turuncu renkli gökyüzüyle uyanıyoruz. Dün-
yada merak edilmeye değer bazı şeylerin kaldığını yeniden
hatırladık, hâlâ merak edecek kadar insan olduğumuzu da.

Fakat her şey bu kadar toz pembe değil.

Bazı kadınların yatakları karşılığı kendini verdiği konusunda
hücreden hücreye dolaşan dedikodular var. Kısa süre içinde
Bronwyn'in sabahdan akşama sürekli olarak fısıldadığı tek
şey şuna dönüştü: her şeyin hapisten iyi olduğu, yalnızlığın
onu yavaş yavaş öldürdüğü ve birinin onu sevmesini istediği.

Kendi hücremden elimden geleni yaptım ki bu neredeyse
hiçbir şeydi. Ona sürekli kendini kaybedeceğini, kendinden
nefret edeceğini söylüyor, kız kardeşlerini düşünmesi için yal-
varıyordum. Yine de o, istikrarsız ve umutsuz, zalim ve anla-
yışsız bir şehirde kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir çocuk.

Sonra bir sabah uyandım ve Bronwyn artık yerinde değildi.

Başarısızlık beni o kadar derinden yaraladı ki yerini dol-
duramadım.

Başka dedikodular da var. Askerlerin yeni tutsak grupla-
rını Sheep Meadow'da koşturduğu ve yalnızca en hızlı olanın
hayatta kaldığına dair dedikodular. Geceleri, bölüklerin sür-
rüngenerlerin kafesinde yürüdüğü ve en güçlü erkeği seçip 6S.
Sokak'ın öbür tarafında hep birlikte ağzını burnunu kırına
kadar dövdüklerine dair dedikodular.

Kuş kafeslerinin duvarlarının dışında, her gece yalvar-
dıklarını ve kendilerini alçalttıklarını duyuyoruz: Acıyın. Bizi
bırakın. Efendinin* merhametini gösterin.

Sabahları onlar hakkında konuşmuyoruz. Biz yaşayalım
diye öldürülen, sahalardaki adamlar hakkında konuşmadığımız
gibi. Mary ve ben, her gece onların yalvarmalarını dinlerken

* Hıristiyanlıkta Hz. İsa, Efendi olarak da anılmaktadır. —çn

ağlaya ağlaya uyuşukalıyor ve en azından birbirimize sahip olduğumuz için Tanrı'ya şükrediyoruz. Skı'yı, ilimize aitmiş gibi aramıza alıp sarılıyoruz.

Elim: Skı'nın kardeşi, kuş kafeslerinin köşesinde, dolunayın altında doğdu. Nedense duruma çok uygun gelmişti. Bu be-beğin doğduğuna hâlâ inanamıyorum. Kıvrınarak, bağırarak, dünyayı yumruklayarak doğdu.

"Sanırım bir dövüşçümüz oldu," diye fısıldadı Mary kulağıma.

"İşmini ne koyalım?" diye sordum Mary ve Skı'a. Skı yalnızca kulurdadı. Şimdiye kadar söylediği birkaç kelime vardı: anne ve May-May. Fakat bu günlerde çoğunlukla gülüyor. Sanlı bir eşikten geçtiğimizi ve ikinci bir şans elde ettiğimizi biliyor gibi.

"Phoenix," dedi Mary ertesi gece. Köşede uzanırken beni ve kızları kucakladı.

"Phoenix mi?" diye sordum.

"Bu küçük kız bizi karanlıktan çıkardı," dedi Mary. "Küllerimizden doğmamızı sağladı."

Ve o anda haklı olduğunu anladım.

Trevor ve annemin merdivenlerden çıktığını duyduk. Hızla günlüğü aramızdan çıkardım ve kapağını kapatıp *Charlotte*'un sırlarımızı bir kez daha koruyacağına güvendim. Ben bunu yaparken Phee yerinden fırladı ama onu kolundan tutmayı başardım.

"Ne yapıyorsun?"

"Ona sormam gerek." Phee'nin yüzü asılmıştı. "Bunları annemin ağzından duymaya ihtiyacım var. Bu çok fazla. Bunu biliyor olmalıydık."

"Phee yapamazsın."

"Nedenmiş?" diye çıkıştı. "Neden sırlara sır ekliyoruz? Bundan sıkıldım artık. İtiraf etmeliyim. *Ona* itiraf ettirmeliyim. Her şey berbat oldu. Her şey değişti."

Bana karşı koymaya son verip sakinleşene kadar tüm gücümle onu çekmeye çalıştım. "Bunu halledeceğiz," dedim. Parlak gözlerine, şaşkınlıkla büzüşmüş kaşlarına baktım ve kolunu sıkmayı bıraktım. "Sadece sen ve ben. O zamana kadar bunu kendine sakla. Tamam mı? Bana söz ver."

Sonunda başını salladı ve onu serbest bıraktım.

"İçinizden biri Trev'e su kovalarını taşımasında yardımcı olabilir mi? Bugünün yemeğini hazırlamak istiyorum," dedi annem neşeyle bize doğru yaklaşırken ama Phee hızla yanından geçti ve merdivenlerden indi.

Annem bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kapattım. *Odaklan. Ona hiçbir şey belli etme.* "Evet, yolunda. Ben yardım ederim," dedim. "Kovaları hemen getiriyoruz."

Lekeli pencereden içeri giren ışığın beni bir örtü gibi sarmasına izin verdim. Sırtüstü yatıyor, karnımın yavaşça inip kalkmasını izliyordum. Unutulmuş oyuncaklar etrafımı sarmış, küçük sandalyeler odaya yayılmıştı. Bu odanın kapısında **GÜNLÜK KREŞ** yazıyordu. Gerçekten de öyle hissettiriyordu insana; günlük, korunaklı ve gizli bir saklanma yeri gibi. Sakinleşene kadar yukarı çıkmak istemiyordum.

Beni öldüren şey sır tutmak değildi ama yine de içimi kemi-riyordu bu da. Bütün bu değişimin kendisi, tek bir kılıçla karşı koymaya çalıştığım bir ordu gibi birbiri ardına yaşananlardı.

Bu şehrin verdiklerini almaya alıştım. Benim ait olduğum yer Manhattan'dı. Tabii ki savaşın bir gün biteceğini ve bizim buradan ayrılabileceğimizi düşünüyordum ama *gerçekten* gitmeyi hiç düşünmemiştim. Artık, daha iyi bir yer bulabilmek gibi basit bir fikir için bildiğim ve istediğim tek yuvamdan kaçmayı planlıyorduk.

Fakat bu sadece Manhattan değildi. Ailem tanınmaz bir hal alıyordu. Hiçbir zaman mümkün olacağını düşünemeyeceğim şeyler öğrenmiştim Annemle ilgili. Rolladin'in halam olduğunu, dünyaya gelebilmemin sebebinin belki de o olduğunu... Tanrım, adımı bile o koymuştu.

Ve tabii ki asıl bomba Sky. En çok güvendiğim kişi, daha önce olmayan bir duvarın öbür tarafındaydı artık. İşin korkutucu tarafı, ben bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Bu şeyi kimin inşa ettiğini bile bilmiyordum.

Bununla başa çıkmaya, bunu hazmetmeye çalışıyordum. Sonra da her zamanki gibi arkamda bırakmaya. Fakat artık gerçekten de boğulmaya başlamıştım.

Oyun odasının dışından gelen hızlı ayak seslerini duyduğum zaman Ryder ve Sam'in, büyük ihtimalle yemekle geri döndüğünü anladım. Fakat bu bile beni neşelendirmeye yetmedi.

Yan yattım ve duvardan aşağıya sarkan kare şeklindeki yeşillığe baktım. Gözlerim bulanıklaşana, nefesim sakinleşip kontrol altına girene kadar oraya odaklandım. Ve sonra, olacağını bildiğim ve insanların görmesinden nefret ettiğim şey olmaya başladı. Yaşlar birer birer kalın halıya düşüyordu. Kaburgalarım titredi ama hiç ses çıkarmadım. Yalnızca öylece yattım.

Ve gözlerimdeki yaşların bittiğini hissettiğimde, kendime daha fazla acımayacağımı anladığımda yerden kalktım.

Belki de bunların hepsi kendi kendine çözülecekti. Eğer biraz daha zaman tanırsak her şey normale dönebilirdi belki. Ve belki de Ryder ve Sam'in bizimle, bu şehirde kalma ihtimali olabilirdi.

"Neredeydin?" Üçüncü kata döner dönmez Trevor karşına çıktı. "Seni arıyordum."

"Yürüyüşe çıktım." Zayıflık belirtisi kalmadığından emin olmak için gözlerimi ovuşturdum. Etrafıma baktım ve spor bölümünde bir tek ikimizin olduğunu fark ettim. "Herkes nerede?"

Trev ciddileşti. "Biri geldi. Dışarıdan, bir otelden midir nedir, oradan gelmiş."

"Ne demek bir otelden?" diye sordum ve Trev'in peşinden mutfağımıza doğru çıktım.

"Anneni tanıyan bir adam," diye fısıldadı. *Annemi tanıyan bir adam mı? Otelden mi?* Şu anda Park'ta ya da bu spor salo-

nunda olmayan kimi tanıyor olabilir ki? Annem şehirdeki yağmacıların şimdiye kadar ölmüş olması gerektiğini söylemişti.

Ben durumu anlayamadan mutfağa vardık. Ve küçük masanın etrafında Sky, annem, Ryder ve Sam ile, Trev'in söylediği gibi daha önce hiç görmediğim bir adam duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum ölüm sessizliğindeki kalabalığa. Refleksle, ifadesini okuyabileceğimi umut ederek Sky'a baktım. Gözleri kocaman olmuştu ve bana çok önemli bir şey kaçırdığımı söylüyor gibiydi.

"Phee, hayatım." Annem bana yanına gelmemi işaret etti. Ona yaklaştığımda elimden tuttu, ağladığını fark ettim. Sonra, sanki içinde tuttuğu her şey boşalmaya başlamış gibi bana hafifçe gülümsedi.

"Bu bir arkadaşım," dedi. Yeniden hıçkırır gibi oldu. "Robert Mulaney. Çocukluğumuzdan beri babanın yakın arkadaşıydı. Ryder ve Sam'i, Hudson kenarında avlanırken bulmuş."

Robert Mulaney. İsmi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

Sonunda Robert'ın gözlerinin içine baktım. Oturuyor olmasına rağmen uzun boylu ve zayıf olduğunu anlayabiliyordum. Anneminki gibi, çok şey görüp geçirdiği için kendini zincire vurmuşçasına demir kadar sert bir ifadesi vardı. Ve yaşlı birine göre yakışıklıydı. Mavi gözlü ve beyaz tenliydi. Daha önce Park'ta gördüğüm insanlardan daha açık bir teni vardı.

"Babamın arkadaşı mı?" dedim içgüdüsel olarak ve New Yorklu hassasiyetim kendini göstermeye başladı. "Doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?" Herhangi birinin sözlerine doğrudan inanmamak üzerine yetiştirilmiştim. Neler olacağını biliyorduk.

"Phee," dedi Sky ama adım havada asılı kaldı. Ona baktığımda benimle telepatik bir iletişim kurmaya çalıştığını gördüm. Ne dediğini anlamıyordum ve sanırım el işaretleri yapmaya başlaması biraz tuhaf olabilirdi.

“Onları iyi yetiştirmişsin.” Bu Robert denen adam gülümse-
di. “Burası kanıt olmadan birine inanılacak bir dünya değil.
Phoenix, değil mi?”

Başımı salladım, hâlâ neler olup bittiğini anlayamamıştım.

“Phee, Robert benim de arkadaşım,” dedi annem. “Savaştan
önce. Eskiden sanatçı olarak babanla birlikte çalışırdı. Bu şehir-
de, bütün arkadaşlarımızla birbirimize çok yakındık. Eskiden.”

Robert. Beynimi zorladım. Robert.

Sonra annemin sözlerini, şimdiki değil, geçmişten gelen
sözlerini hatırladım. Robert ve Tom, diyordu günlüğünde tekrar
tekrar. Robert ve Tom. Robert ve Tom.

Bu olabilir miydi? Robert, babamın yanındaki adam, anne-
min ve Rolladin’in aylarca tünelde aradığı kişi miydi? Anne-
min karşısına çıkmasını umut ettiği ve bunun için dualar ettiği
kişi miydi? Bu Robert denen adam, her nasılsa hayatta kalmış-
tı. Fakat o hayattaysa...

“Onun üzerini aradıktan ve konuşmaya başladıktan sonra
bu ikisinin birbirlerini uzun zaman önce kaybetmiş arkadaşlar
olduğu ortaya çıktı.” Sam beynimdeki düşünce treninin akışını
keserek başıyla annemi ve Robert’ı işaret etti. Köşede durmuş,
arbaletimizi parlatıyordu ve masanın üstünde yatan okların et-
rafına sarılı olan küçük sincap etlerini gördüm.

Sonra yanındaki plastiğe sarılı et parçasını gördüm. Eğer
bu sabah Sam yüz kadar sincap öldürmeyi başarmadıysa bu et
parçası kocaman bir geyik ya da onun gibi başka bir hayvana
ait olmalıydı. Aniden oturma ihtiyacı hissettim ve Ryder’m ya-
nındaki sandalyeyi çektim.

Ryder mahcup bir tavırla eti gösterdi. “Annenin arkadaşı
oldukça cömert.”

Robert güldü ve annemin elini tuttu. “Bizim elimizde çok
olduğu için en azından bunu yapabiliyorum. Tom’la bir yıldan
uzun bir zaman boyunca tünellerde anneni ve Skyler’ı aradık.
Ve ne yazık ki umudumuzu kaybettik. Hayatta hâlâ yaşıyor

olduğunuz aklıma gelmezdi. Ve bu dünyaya bir hayat daha getirdiğini." Bana samimi bir bakış attı ve hafifçe kolumu sevdi. "Sen bir mucizesin Phoenix. Her ne olursa olsun hayatın devam ettiğinin bir göstergesisin."

Fakat göstergeler benim umurumda değildi. Bu adamın bizi nasıl bulduğunu, neden burada olduğunu ve bunların anlamını bilmek istiyordum. "Bu kadar yemeği nereden buldun?" diye sordum ona. "Park'ı mı soydunuz?"

Robert gülümsemesini hiç bozmadı ama anneme döndü. Annem başını sallayarak onu devam etmesi için cesaretlendirdi. "Phoenix, ben Park'a hiç kayıt olmadım."

Anlamıyordum. Yani bu adam anlaşma karıştılarından mıydı? "Fakat işgal sırasında herkes Park'a kayıt oldu, değil mi anne? Sokakları boşalttılar."

"Bulunamayan birçok insan vardı Phoenix. Özellikle de bulunmak istemeyen insanlar." Robert eğildi. Mavi gözleri kocaman olmuş, parıldıyordu. Bu bana, Sky'ın gerçek olamayacak kadar fantastik bir hikâye anlatmadan önceki hâlini hatırlattı.

"Buradaki arkadaşlarınıza da söylediğim gibi," dedi Robert, "Ağabey Tom, yani babanız ve ben, sizin hayatta olduğunuza dair bir umut vermesi için bir sese, herhangi bir şeye aç bir şekilde aylarca metroları ve sokakları taradık. Babanız için çok ama çok karanlık zamanlardı."

Robert, destek olmak için elini annemin omzuna attı. "Birlikte yağmacılık yaptığımız insanların çoğu yakalandı, sakatlandı ya da öldü. İkimiz de ölümün eşiğine gelmiştik. Kayıptık. Sonra melekler bizi buldu Phoenix," dedi Robert.

Gözlerimi kırptım. "Melekler."

"Evet. Metrolarda dolaşan misyonerler, umudunu kaybeden insanları hayata döndürmeye adanmışlardı kendilerini. Bizi buldular ve Batı Yakası'ndaki su kenarına yakın olan Standart Otel'e, Wren adındaki bir adamın, hayattan kopmuş insanlara ev olarak sunduğu yere götürdüler. On beş senedir

oradayım." Robert masanın etrafına baktı. "Herkes yetecek kadar yemeğimiz ve malzememiz var. Biz kutsandık. Toplu-luğumuzda botanikçiler, bilim insanları ve eczacılar var. Sanki Standart'ın kaderi dünyanın ikinci şansı olmak için yazılmış gibi." Robert'ın gülümsemesi öylesine genişledi ki yüzünün dışına taşmasmdan korktum. "Senelerce saklandık Phoenix. Kırmızı Müttefikler'den ve savaştan, sonra da Park'taki savaş efendilerinden. Bu harap edilmiş adada bir vahayız."

"Robert," dedi annem eliyle yüzünü buruşturarak ve sonra yeniden hıçkırdı. Ona sarılmak istedim, onu kendime doğru çekmek istedim fakat Robert kollarmı ona sarmıştı bile. "Hâlâ bunun sen olduğuna inanamıyorum."

"Söylediğim gibi Sarah. Bu adada mucizeler oluyor."

Ellerime baktım.

Annemin geçmişinden bir arkadaşı hayattaydı.

Canlı kanlı, Manhattan'daki bir vahadaydı.

Buradan ayrılmanın eşiğindeyken bizi bulmuştu. Bu şehre arkamızı dönmenin eşiğindeyken...

Şüpheli olmaya çalışsam da içimde ufak bir umut kıvılcımı hissettim.

Robert'm sözlerini aklımdan geçirdim. *Hayattan kopmuş insanlara ev. Kutsandık. Dünyanın ikinci şansı. Kaderi.*

İçimdeki umudun beni ısıtacak, kaslarımı biraz olsun rahatlatarak kadar güçlendiğini hissetmeye başladım.

Mucizeler hâlâ olabilir, demişti Robert.

Belki haklıydı. Çünkü dakikalar önce, bilinmeyene yelken açma, evimizi ve herkesi geride bırakmak fikriyle kendimden geçmiştım. Ardından annemin geçmişi günlükten dışarı çıkmış ve bir cevapla kapımıza dayanmıştı.

Belki Robert bizi, hepimizi Standart'a götürecekti ve biz de hayatımıza Manhattan'da yeniden başlayacaktık. Belki bunların hepsi, yamyamların bizi YMCA'ye kovalaması, Ryder ve Sam'in av sırasında Robert'la tanışması kaderimiz ya da her neyse oydu.

Bunlara inanmayı öylesine çok istiyordum ki kendimden utandım. Fakat bütün yalanlardan, ihanetlerden, değişimlerden sonra bütün hikâyeyi öğrenmem gerekiyordu. Bu şehrin enkazlarına çok fazla yalan gömülmüştü. Annemin günlüğüne rağmen bilmediğimiz çok şey vardı.

Annemin ya da Sky'ın gözlerine bakmadan, "Robert, Standart'a babamızla birlikte gittiğini söyledin," dedim. "Peki o nerede? O... hâlâ sizinle Standart'ta mı?"

Annemin nefesi yeniden kesildi ve Robert onu sakinleştirmek için ona doğru döndü.

"Maalesef baban artık bizimle değil. Hastaydı ve birkaç sene önce aramızdan ayrıldı," dedi Robert yavaş yavaş ve dikkatlice. "Fakat iyi bir hayat yaşadı."

Annem kendini tutamayarak hıçkırdı ve eliyle yüzünü kapattı. Sky ve ben, onu sakinleştirmek için yerimizden fırladık ama annem kafasını kaldırdı ve gözyaşlarının arasındaki gülümsemeyi gösterdi. "İyiyim," dedi bize. Sanırım doğru söylüyordu. Yüzünde acı, keder ya da öfke yoktu. Sadece rahatlama vardı.

"Tom mutluydu Sarah," dedi Robert. "Standart'ta mutluydu. Ve bunu dünyadaki her şeyden daha çok istediğini biliyorum." Bana o yoğun mavi gözleriyle baktı. "Standart'ı ailesiyle paylaşmak istiyordu."

Annem öğle ziyafeti için Robert'ın cömert hediyesi olan eti ateşin üzerinde pişirmeye başladığında, Robert da annemin yanından ayrılmadan kazanın başına geçti. Annemin onunla yalnız kalmak istediği çok açıktı ve geri kalan herkes mutfaktan çıktı.

Belki paranoyakça düşünüyordum fakat yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordum. Phee, Park'ı ve Robert'ın hiç oraya gidip gitmediğini sorduğundan beri canımı sıkıyordu bu his. Annem orada oturmuş, Robert'ın hepimizi, kendisinin yürüyen bir mucize olduğuna ikna etmesini dinlerken, onun gözlerindeki umudu, rahatlamayı ve mutluluğu görmüştüm tabii. Robert'ın bize babamızın öldüğünü ve Standart'ta güzel yıllar geçirdiğini söylemesinin ardından nihayet kapanan bir kapı gibi huzurla dolmuştu. Ve annemin bu hisleri tatmasını istiyordum elbette ama bütün sorunlarımızın Batı Yakası'ndaki bir otelde çözüleceğine inanmadan önce kapatılması gereken bazı boşluklar olduğunu düşünüyordum.

Hepimiz B katındaki tenis ve havuz bölümüne doğru inerken Sam, "Anneniz bu adamın yanında daha farklı gözüküyor," dedi Phee'ye. Phee'nin meşalesini ve Trev'in tenis maçından kalan birkaç mumu aldı. "Rahatlamış gibi."

"Değil mi?" Phee başını salladı. "Robert denen adamı nasıl bulduğunuzu hâlâ anlamadım."

Sam gülümsedi. Bugün iki veya üç kere gülümsemişti ve ben bakmazken aralarında sert adam ateşkesi yapıp yapma-

dıklarını ya da Robert'ın gerçekten mucizeler yaratan biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. "Seni hâlâ şaşırtıyorum, değil mi?"

Phee gözlerini devirdi ama ben bu atışmanın hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

"Sürprizlerle dolusun sen." Ryder güldü. "Robert bizi buldu." Sam sırtıttı. "Detaylar detaylar."

Sık göstermedikleri bir kardeş sevgisiyle Ryder güldü ve Sam'i tenis kafesine doğru itti. Sam döndü ve yalancıkta kafasını kolunun altına aldı. Sonra Trevor Ryder'ı taklit etmeye başladı: "Herkes sakın olsun. Sakın!"

Herkesin neşesi yerindeydi. Bu yeni gelişmeden, Ryder ve Sam bu umutsuz ada parçasma adım attığından beri aldığımız en güzel haberden ötürü herkes keyifliydi.

Ben hariç herkes.

Onlar kafesin içinde şakalaşmaya devam ederken, "Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Phee kulağıma. "Manhattan'da birlikte kalabiliriz. Burada bir evimiz olabilir. İstedığımız kadar yemek, ilaç ve Robert'ın bahsettiği ıvır zıvırla. Buna inanabiliyor musun Sky?" Mum ışığında, bir şeye ihtiyacı var gibi sorar gözlerle bana bakıyordu. Ve ben ne olduğunu biliyordum. Bunun gerçek olduğunu kabul etmeden önce benim inanmamı, bunu itiraf etmemi istiyordu. "Çok güzel, değil mi?"

"Bir saniyeliğine gelsene." Phee'yi merdivenlerin yakınındaki banka doğru götürdüm. En son baş başa kalmamızın, bir şeyleri birlikte anlamaya çalışmamızın üstünden uzun zaman geçmişti ve belki de Robert'm haberini ve bütün bunların olma ihtimalini birlikte anlamlandırabilirdik.

"Birlikte üstünden geçelim. Babam, Rolladin'in ağabeyi, değil mi?"

Phee başını salladı. "Evet, öyle gözüküyor."

"Ve Rolladin Park'ı yönetiyor. Benim anlamadığım şey,"

sesimi alçaltım, “Robert, Park’a teslim olmadıklarını ve bulunmayı istemediklerini söyledi. Peki babam ve onun arkadaşı, babamın öz kardeşi tarafından bulunmayı neden istemedi?”

Phee bir an durdu ve sonra omuz silkti. “Lütfen bunu büyütime. Zamanlama farklı olabilir, yani Standart misyonerleri Robert ve babamı, Rolladin yönetimi devralmadan önce bulmuştur. Rolladin’in başta olduğundan haberleri bile yoktu belki de. Hem otelde yaşıyorlarsa haberleri nasıl olabilirdi ki?”

Phee’nin söylediğini kabul etmeyi isteyerek başımı salladım. Ancak bazı şeyler hâlâ bana doğru gelmiyordu. Bütün bu yapboz parçaları, geçmiş ve şimdiki zaman, önümde farklı açılarla duruyordu. “Tabii ama bir zamandan sonra bulunmaları gerekirdi, Rolladin Kırmızı Müttefikler için çalışıyordu. En nihayetinde bütün ada onun kim olduğunu öğrenmiştir. Ve babam, şehir saldırıya uğradığında annem ve benim Rolladin’le birlikte metroda olduğumuzu biliyormuş. Bunu Robert söyledi.”

“Yani?”

“Yani, eğer babam Park’ta olduğumuzu biliyorsa ve Robert’ın söylediği gibi yalnızca birkaç sene önce vefat ettiyse neden Park’a gelmedi? Hayatta olma şansımız varken neden gelmemiş olabilir?”

“Gelmediğini nereden biliyoruz? Rolladin’in nasıl bir yalancı olduğunu biliyoruz.” Phee iç çekti. Ses tonu bir cam kadar sert ve kalındı. “Onu göndermediğini ya da ona yalan söylemediğini nereden biliyoruz? Tıpkı bize de söylediği gibi...”

“Belki de,” dedim.

“Belki de mi? Sky, annem bunu biliyor. Bizim günlükten bildiğimizi bilmiyor. Sence bunları iyice düşünmemiş midir? Sence o Robert’a güveniyorsa, bizim de güvenmemiz gerekmez mi?”

“Evet ama...” Phee kesinlikle haklıydı. Fakat bunda yanlış olan bir şeylerin olduğunu ve içgüdülerimin bu olanları desteklemediğini anlamasını istiyordum umutsuzca. Sanki yapbozu zorla birleştirmeye çalışıyorduk. Bir resim oluşacağına

deli gibi inanıyormuş ve bu yüzden parçaları uyması için zorluyormuşuz gibi.

"Sky, lütfen *yeter*," dedi Phee fısıltıyla. "Buradan nefret ettiğini biliyorum, tamam mı? Ve bütün cevapları bildiğini sandığını da. Fakat bunu annem için ya da benim için mahvetme."

Canım acıdı. "Hiçbir şeyi mahvetmiyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum..."

"O günlüğe, kitaplarına, bu şehre olan *nefretine* kendini o kadar kaptırdın ki her şey yanlış çıkana kadar hepsini sorguluyorsun."

"Phee ama..."

"Gerçekten Sky, ne zaman işleri oluruna bırakacaksın? Sanki her şeyin anahtarı ondaymış gibi o günlüğün başından kalkmıyoruz. Fakat o eski bir kitaptan fazlası değil, tamam mı? Belki annem haklıdır, bunu hiç düşündün mü? Belki geçmiş geçmişte *kalmalıdır*. Annem o günlüğün içinde değil, yan odada, burada, bu anda. Robert denen *gerçek* adamla konuşuyor. Bize Manhattan'da ikinci bir şans verebilecek kişiyle."

"Phee," dedim yeniden olabildiğince sabırlı bir şekilde. "Her şeyi, hemen olduğu gibi kabul edemezsin. Geçmişe yüz çeviremezsin. Bu çok aptalca..."

"Ben aptal değilim," diye sözümü kesti.

"Ben öyle demedim," dedim onu düzelterek fakat o üzerime yürüdü.

"Ben senin gibi burada mutsuz olmaya niyetli değilim. Senin *her şeyle* bir sorunun var. Daireden nefret ediyorsun. Park'tan nefret ediyorsun. Fuhuş efendilerinden, şehirden. Bütün zamanını o romanlarla, daha iyi bir dünya hayal ederek geçirdin. Peki, bizim gerçekte içinde olduğumuz dünyaya ne oldu? Burada da iyi şeylerin olabileceğine inanmaya?"

"İnanıyorum. Sadece doğru değil..."

"Bu doğru ve bunu sen de biliyorsun. Şu anda burnunun dibindekinden daha iyi olduğunu düşündüğün için hayal

dünyanda yaşıyorsun. Burası sana bir şans vermediği için sen de buraya bir şans vermiyorsun.”

“Phee, haksızlık ediyorsun!”

Nefes nefeseydim. Daha önce bundan, benim en derin ve en karanlık korkularımdan konuşmamıştık, hem de hiç. Ve güvensizliklerimden. Ve gerçekten Phee’nin bunları hissedebileceğini hiç düşünmüyordum, hissettiyse bile hiç yüksek sesle dile getirmemişti.

Yine aynı hisse kapıldım, birbirimizden uzaklaştığımız his-sine. Aramızdaki boşluğu doldurmaya çalışırken birbirimiz-den uzağa, çok uzağa açılıyorduk.

Fakat ben ona cevap veremeden arkasını dönüp gitmeye başladı. “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım.

“Çocuklarla oynamaya,” dedi arkasını dönmeden. “Bir şey-leri ölümüne incelemenden usandım artık, tamam mı? Akıl-m-dan çıkmam gerek.”

Tenis kafesine doğru hızla gitti, kendini kapıdan içeriye atıp Ryder ve Trev’in Sam’le oynadığı yere gitti. Sonra oyun durdu. Phee filenin önünde durdu. Ellerini etrafa savuruyor-du, kaşları çatılmıştı. Onlara olanları, hikâyenin kendi tarafı-nı anlattığından ve hepsini büyüttüğünden emindim. Mutsuz olmayı ısrarla istediğimi, küçük ve mutsuz bir fırtına bulutu olduğumu, onun geçit törenini ıslattığımı söylüyordu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim ve yeniden ağladığım için kendime küfrettim.

Phee canlandırma yaparak Ryder, Sam ve Trevor’la konu-şurken Ryder’ın beni izlemesini seyrettim. Yüz hatlarını tam olarak göremiyordum fakat hareket etmiyordu. Olduğu yerde duruyordu. Kavga ettiğimizi biliyordu ve öylece duruyordu. Phee’nin yanında. Güçlü, sert, arsız Phee’nin. Kara koyun olan ablasının yanında değil.

Banktan kalktım, kendimi karanlık merdivenlere attım ve üçüncü kata çıkıp yoga odasına girdim. Bu lanetli spor salo-

nun duvarları, dışarıda uzanan pis otoyollar, uzun ve uğursuz gökdelenlerin hepsi üzerime kapanıyor gibiydi. Bana, bu lanetli adaya zincirlendiğimi, dünyanın küçük bir köşesindeki ölü şehre tıklandığımı hatırlatıyordu.

Ellerimi dizlerimin etrafında sardım ve kendimi sakinleştirmek için top gibi kıvrıldım. Fakat nefesimi kontrol edemiyordum ve Phee'nin sözleri etrafımı kuşatıyor, beni sıkıştırıyor ve benliğimi ters yüz ediyordu.

Burası sana bir şans vermediği için sen de buraya bir şans vermiyorsun.

En kötü tarafı da haklı olduğunu bilmemdi.

Hayatım boyunca bu şehirden ayrılmayı, bizi çevreleyen uzun, soğuk kulelerin ardındaki dünyayı keşfetmeyi hayal ediyordum. Beni gölgelendiren kuleler, patronluk taslayan savaş efendileri, yeterince güçlü olmadığımı her gün hatırlatan tarlalar.

Bu hapisneden ve etrafındaki her şeyden kaçmayı o kadar çok istiyordum ki içindeki tüm güzelliği çıkarmış mıydım? Eğer bu şehrin altında kalan enkazdan bir mucize, burada her şeye yeniden başlamamız için bir şans doğacaksa, buna kulak verir miydim?

Annemin günlüğünü ve tüm hayatımızı düşündüm, onun önceki hayatından kesilen, tırtıklanan parçaları. Bu öylesine renk ve anlam dolu bir hayatmış ki o günleri düşünmek bile canını yakıyormuş. Sonunda öylesine hassaslaşmış ki bunu kilit altında tutmayı yeğlemiş. Şimdiyse annemin ömürlük dostuyla mutlu sona kavuşabileceğini, hepimiz için burada ikinci bir şans olduğunu öğrenmiştik. Ve ben bunu kabul edemiyordum.

Belki Phee haklıydı. Belki ters giden bir şey yoktu. Ben hariç.

"Hey," dedi Ryder başını yoga odasına sokarak. Kalan göz yaşlarını sildim ve ayağa kalktım.

"Seni mutfakta aradım," diye ekledi. "Ve pencere önündeki yerimizde." Yüzünde endişeli bir bakış vardı. "Phee kavga ettiğinizi söyledi."

Derin bir nefes daha aldım. "Öyle mi dedi?"

Ryder küçülerek başını çevirdi. "Onu ve burada mutlu olmak istemediğini." Elimi tutmak üzereydi, sonra sanki bunun doğru olmadığını düşünerek geri çekildi. Bu durum, onun da artık bana şehrin kalanıyla aynı şekilde bakıp bakmadığını düşündürdü. "Belki bu adama bir şans tanıyabilirsin Sky. Bütün bu olanlara bir şans tanıyabilirsin."

İçimdeki küçük, karanlık bir parça bunu benim yararım mı, yoksa Phee'nin yararına mı söylediğini merak ediyordu. Fakat başımı salladım ve elâ gözlerinin halının üzerinde gezinmesini izledim.

"Bir düşünsene: Kış boyunca tekneyi kullanmak ya da kaynaklarımızı düşünmek zorunda kalmayacağız. Bir yanıt aramak zorunda kalmayacağız," diye devam etti. "*Burada* yeniden başlayabileceğiz, yiyecek yemeğimiz, ev diyebileceğimiz bir yerimiz olacak. Okyanusu aşarken neler gördüğümüzü bilmiyorsun Sky. Taş taş üstünde kalmamış."

Ryder yalvarır gözlerle bana baktı ve buraya gelmesine neden olan kişiye rağmen, ben bakışları altında yanıp tutuştuğumu, bana uzanmasını ve beni kucaklamasını istediğimi hissettim. "Bu gerçekten ikinci bir şans olabilir," diye ekledi. "Robert, Standart'ta güvende olacağımızı söyledi. Güvenlikleri falan varmış. Rolladin ve onun yancıları için endişelenmemiz gerekmeyecek. Çok fazla odaları varmış ve eğer yeni bir yere gitmek istersek teknemiz burada, Brooklyn'de olacak."

"Robert'a inanmak istiyorum," dedim bir süre sonra. "İstiyorum."

Ryder gülümsedi, rahatladığı belli oluyordu. Ben de bu yüzden sözlerime devam etmedim. Yüzündeki yan gülümsemenin kaybolmasına neden olmak istemiyordum. Artık küçük mutsuz fırtına olmak istemiyordum.

"Bu çok güzel Sky. Yukarı gelip Robert'ın Standart hakkında söylediklerini dinlemelisin. Orası ağabeyimle birlikte

bulmayı umduğumuz, hepimizin aradığı yer. Görünüşe göre okulları bile varmış Sky. Yani *gerçek* bir okul. Ve yetişkinler çalışıyormuş, çocuklar değil. Park'a hiç benzemiyor. Bu hepimiz için yeni bir hayat demek."

Kendimi daha fazla tutmadım. Elini tuttum. "Gerçekten öyle olmasını umut ediyorum Ryder."

Merdivenlerden birlikte çıkarak mutfığa, yedi kişilik masaya ulaştık. Robert ve annem hâlâ kaynayan kazanın önünde konuşuyorlardı. Phee ve Trevor masanın başında, Sam'in hemen yanında durmuş, geyik etini hiç kayıp yaşamadan yemenin yollarını tartışıyorlardı.

"İşte geldiniz." Annem beni masaya doğru çekti. "Siz olmadan başlamak istemedik."

Beni oturttu ve önüme büyük bir parça et koydu. Et o kadar yumuşaktı ki en ufak dokunuşta dağılıyordu ve bugüne kadar bir oturuşta yediğimden çok daha büyüktü. Ryder yanıma oturdu ve Phee tek kelime etmeden onun diğer tarafına geçti. Yüzüme dahi bakmamıştı. Bir kere bile.

"Bu gerçek olamaz Sarah," dedi Sam ve kendi payını yalayıp yuttu.

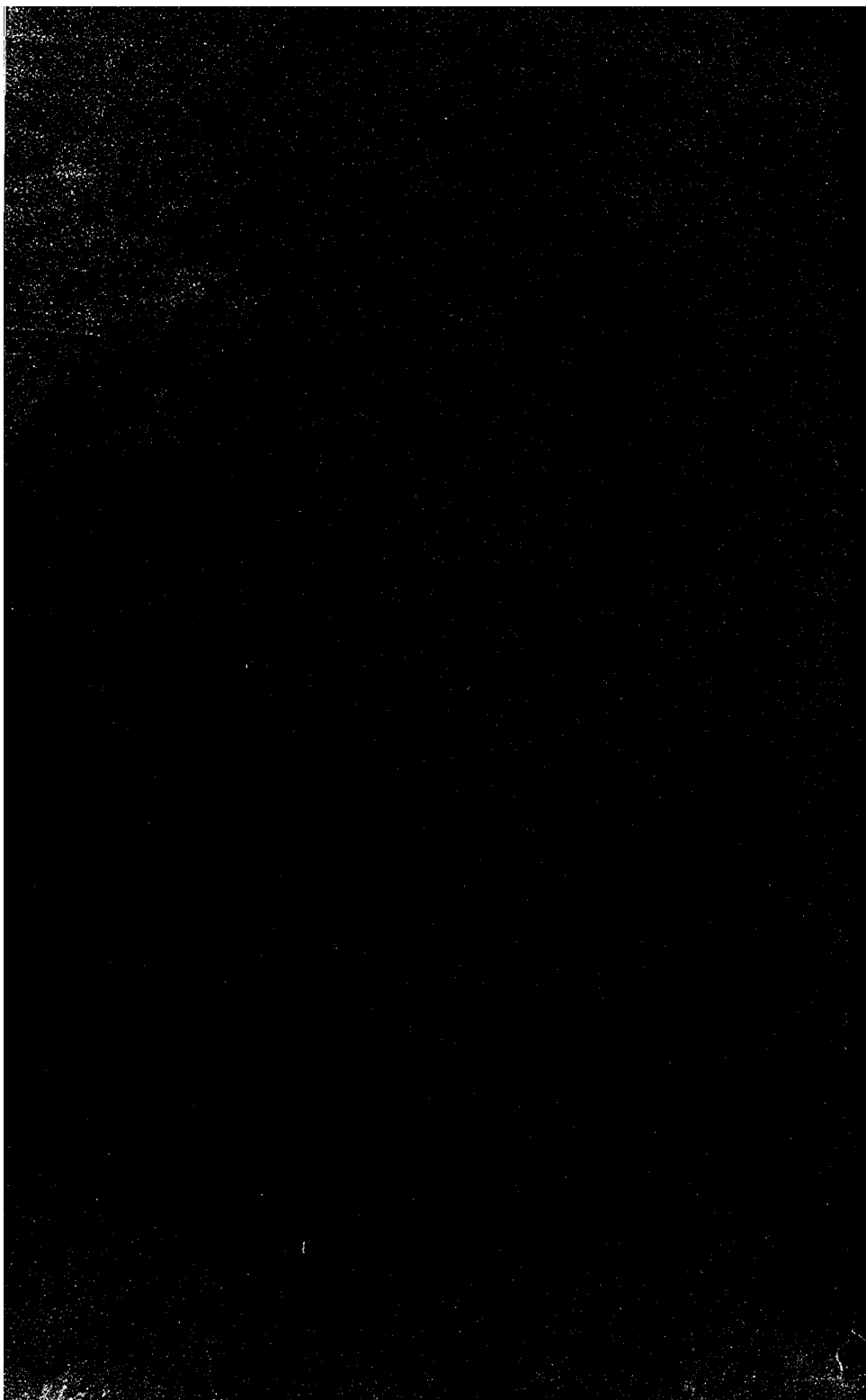
"Şahane," diyerek ona katıldı Ryder.

"Gerçekten Robert." Sarah onun yanına oturdu. "Sana nasıl teşekkür edebiliriz?"

Robert ona gülümsedi. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Ve bunun geldiği yerde daha çok var. Standart'ta istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Korkuyla Park'tan kaçmanıza gerek yok. Sana söz veriyorum Sarah, kâbus bitti."

Fakat annem Robert'a bakmıyordu. Gözlerini kocaman açmış bir şekilde, uzun zamandır olmadığı kadar berrak bir bakışla beni inceliyordu. O anda anladım ki Phee haklıydı. Annem bunu istiyordu. Phee bunu istiyordu. Herkes bunu istiyordu.

Bu yüzden başımı salladım ve gülümsedim. Tüm benliğimle bunun doğru olması için dua ettim: *Kâbus bitti*.

KISIM 3

Bazen geçmiş geçmişte kalmalıdır.

Ekim,
Sarah Walker Miller'in Gırtlığı

Ertesi gün Standart'a gittik. Birkaç gün önceki av gezimizde yaptığımız gibi Batı Yakası'na geçmek için şehri boylu boyunca kesen 13. Cadde'yi kullandık. Sonra Robert ve annemin High Line dediği, terk edilmiş otoyolun üstünden kuzeye ve güneye uzanan yükseltilmiş bir yola çıktık. Standart Otel bu yolun üstündeydi. Yukarıda, birbirine dolanmış iki parlak gökdelen duruyordu. Onları gördüğümde orayı evim gibi hayal etmeye çalıştım.

Annem ve Robert yürürken de konuşmaya devam ettiler. Kol kola yürüyorlardı, annemin bileği neredeyse iyileşmiş gibiydi. Notlarını ve zamanları karşılaştırıyor, hikâyelerinin iki tarafını da bir zemine oturtmaya çalışıyorlardı. Doğal olarak fısıldaşıyorlardı fakat annemin günlüğünü ne söylediklerini takip edebilecek kadar okumuştum. Annem, tünelde yapılan E treni buluşmasından bahsediyordu ve Robert da hayatlarını kurtaran misyoner "meleklerle" nasıl tanıştıklarını anlatıyordu.

İşlerin çözüldüğüne ve Manhattan'da kalacak olduğumuza inanmak için kendimi çimdiklemem gerekiyordu. Fakat bunun gerçekten yaşandığına inanmak için kendimi zorladım. Standart gerçekti ve ailem bu şehirde ikinci bir şans elde edecekti.

Bana deli diyebilirsiniz ama bence bunu hak etmiştik.

Aileden konu açılmışken, Sky'la hâlâ konuşmuyorduk. Yürürken, ablamla yan yana yürümek zorunda kalmamak için Ryder ile Sam'in arasına sıkışmıştım. Kaldırımında dört kişilik yer yoktu ve Sky, Trevor'la birlikte arkada kaldı. Yalnızca ona sinirli olduğum ya da kavga ettiğimiz için değildi bu. Daha önce de olmuştu böyle şeyler, hatta sayılamayacak kadar çok

kez ama şimdiki biraz... farklıydı. Sanki ikimiz de bir çizgiyi aşmıştık ve nasıl geri dönüleceğini bilmiyorduk.

YMCA'de B katındaki olaydan sonra, Sky'ın hatalı olduğunu düşünmeme rağmen ondan özür dilemeyi planlıyordum. Fakat yukarı çıktığımda onu Ryder'ın elini tutarken gördüm. Ondan hoşlandığımı biliyor olmalıydı kesinlikle. Ve önce davranması, benden özünü almak istiyormuş gibi hissettiriyordu.

Bazen içten içe Ryder'ın ablamla daha iyi olup olamayacağını düşünüyordum ve bu beni sinir ediyordu. Şu anda olduğu gibi Ryder, Sam ve bana, Standart'taki "öğrenme fırsatı"ndan bahsediyor ve sekizinci sınıftan beri gerçek bir sınıfta bulunmadığı hakkında anlattıkça anlatıyordu.

Sam gözlerini bana doğru devirdi. "Rye, bizi sıkıyorsun."

Gülmek için kendimi zor tuttum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum fakat Ryder'a söyleyemedim.

"Kahretsin, gerçekten mi?"

"Hayır, önemli değil," dedim hızlıca. "Birleşik Britanya hakkında bir şeyler öğrenmeyi seviyorum."

Sam hafifçe güldü ve sonra kaburgama dirsek attı. "Birleşik Krallık ya da Büyük Britanya. İkisinden birini seç, ikisini de değil."

Yüzüm kızardı. Zekâ kartını oynama hamlem boşa gitmişti.

"Kullanmadığımız birçok ismi hatırlamaya çalışmak çok zor," diyerek beni korudu Ryder. "Bu yüzden okul hakkında bu kadar heyecanlıyım; tarih, İngilizce ve hepsi için. Hatırlamak önemli, anlıyor musun?" Sonra bana kocaman bir yan gülümsemeyle baktı.

Ben de başımı sallamaya başladım. Çünkü onu heyecandıran şeyler beni uyutuyor olsa bile Ryder'ın mükemmel yüzünün söylediği her şeye katılabilirdim.

Robert'ın peşinden çatlamış betondan aşağıya indik, aç otların arasından geçtik ve Standart'ın lobisine girdik.

"Size takdim edeyim," dedi Robert dramatik bir sesle ve cam kapıları açıp birkaç nöbetçinin yanından geçtikten sonra ekledi. "İşte Standart!"

Doğruyu söylemek gerekirse çok güzel görünüyordu. Lobi, gökyüzü yüksekliğinde tavanı, arduvaz zemini, plastik ya da camdan yapılma beyaz duvar bölmeleri olan kocaman bir odaydı. Ve Carlyle'daki duvara çivilenmiş eski meşaleler yerine, burada her biri yerde bir ışık havuzu oluşturan lambalar vardı. Uzak köşede, büyük bir taş masanın arkasında gülümseyen bir kadın oturuyordu. Resepsiyonist.

"Carlyle'a pek benzemiyor," dedi annem lobinin her bir santimetresini arşınlarken.

"Zarif bir yer, değil mi?" dedi Robert ona. "Şanslıydık. Bu otel Batı Yakası bombalamasında neredeyse hiç zarar görmedi. Üst... Wren savaştan öncesine dair bütün detayları olduğu gibi korudu." Evinden yeniden etkilenmişçesine etrafını yukarıdan aşağıya süzdü. "Mimariyi ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyor-sundur Sarah."

Annem ona gülümsedi. "Kullanışlı sanat."

"Bu doğru. Kullanışlı sanat." Robert elini annemin omzuna koydu. "Size etrafı gezdireyim, sonra da bu geceliğine ya da ne kadar kalmak istiyorsanız o kadarlığına odalarınıza yerleşirsiniz, olur mu? Toplu yemek gün batımda, eminim onu kaçırmak istemezsiniz."

"Toplu yemek," diye fısıldadı Ryder. "Ben şimdiden acıktım. Kulağa hoş geliyor."

"Umarım daha çok geyik eti vardır," dedim. Sonra Sam'e takılmak için, "Fakat hiçbir şey sincapları geçemez," diye ekledim.

Sam başını salladı ve sırtıttı. "O sincapların çantada olduğunu biliyorsun."

"İç merdivenleri kullanacağız," diyerek konuşmamızı böldü Robert. Bizi arduvaz bir koridordan geçirip merdivenlere getirdi.

Merdivenlerden çıkarken bize "topluluğunun kökleriyle" alakalı her şeyi anlattı. Buranın şefi olan kişinin, Wren ya da her neyse, eskiden önemli bir "vaiz" olduğundan ve misyonerlerinin "tünellerden sayısız ruh" kurtardığından bahsetti.

Ben sözlerini yarım yamalak dinliyordum ancak Ryder bütün hikâyeyi yalayıp yutuyor gibiydi. Ben de bu yüzden gülümse-
dim ve başımı salladım. *Ah, ne hoş değil mi?*

İçeride dolaşırken koridorlarda bir iki kişiye denk gelmiştik fakat onun dışında içerisi oldukça boştu.

Başka bir koridora girip yan yana sıralanmış beyaz kapılardan geçerken her bir kelimemi tartarak, "Burada gerçekten bir topluluk var mı?" diye sordum. Burası tuhaftı çünkü otelin geri kalanın aksine ki o taraf yepyeni duruyordu, bu odaların kapıları hor kullanılmış gibi görünüyordu. Önceden üzerlerinde işaret ya da rakam olan yerler silinmiş ya da üstü boyanmıştı. Belki onları tamir ediyorlardı. Robert güldü. "En azından yüz kişi kadar olduğumuzu düşünüyorum. Belki biraz daha fazla. Öyle görünmüyor, değil mi? Üyelerimizin çoğu günün büyük bir bölümünü odalarında geçiriyor. Yalnızlık ve etkileri Standart için oldukça önemlidir. Ah, gene çok detay verdim. Şimdi size önemli bir şey göstereceğim."

Bizi bir kat daha yukarı çıkardı ve bir kapının önünde durdurdu. "Size geçmişimizden bahsettim," diye fısıldadı heyecanla. "Şimdi, geleceğimiz."

Kapıyı açıp camın arkasında kalan büyük tarlayı gösterdi. Tarla, otel katının tamamma yayılmıştı.

Güneş ışığı tavandan içeriye giriyor ve bütün odayı kör edici bir aydınlığa boğuyordu. Her yer yemyeşildi. Yere ekilmiş çimenler, iki kat yüksekliğinde ağaçlar ve çalılar bulunuyordu. Bir tarafta içi balıkla dolu sığ bir hendek bile vardı. Maymunlar ve sincaplar ağaçtan ağaca atlıyordu. Çimenliklerin arasında bir *geyik* ailesi duruyordu.

Burası mini bir parktı, otelin içindeki bir mini park.

"Burayı nasıl yaptınız?" diye sordu annem hepimizin düşüncesini dile getirerek. "Burası gördüğüm en büyük sera olabilir."

"Çoğunlukla yeni şeylerle." Robert cam kapıyı açtı ve anemi içeri soktu. "Eskiden restoran olan yer artık kontrollü bir ekosistem. Tabii ikisi de aynı işe yarıyor. Standart'ı doyurmaya."

"Çok güzel," dedi Sky.

"Nefes kesici gerçekten," diye ekledi Ryder.

"Teşekkür ederim," dedi Robert. "Yıllarımızı aldı. Misyonerler terk edilmiş evlere girdi, Central Park'tan ve etrafından tohum topladı. Hayvanları avlamak yerine buraya getirdik. Tıpkı dün sizinle tanışma fırsatına eriştiğimde olduğu gibi." Ryder ve Sam'e başını salladı. "İki kelimeyle, sabır ve fedakârlık."

"Bir saniyeliğine durabilir miyiz?" diye sordu Sam. "Geyikle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Yenilik hareketi seni hayrete düşürebilir arkadaşım." Robert gülümsedi. "Bizim gerçek şansımız topluluk üyelerimizin arasında dâhilerin ve işin uzmanlarının olmasıdır. Sakinleştirici, silah, kemer ve birçok başka şahane şey ürettik. Açıkçası tek yapamadığımız aydınlatma sistemini çalıştırmayı başarmak ama elektriksiz yaşayan ilk topluluk biz değiliz." Sonra gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Dediğim gibi sanki Standart'ın kaderi buymuş."

Geniş yeşillige baktım ve ağaçların kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapattım ve suyun çimenlerin arasından geçerken çıkardığı sesin yankılanmasını dinledim. Burası Park değildi ama onun bir bölümüydü.

Annem arkamdan geldi ve elimi tuttu. "Sizin için her zaman böyle bir yer istemiştım," diye fısıldadı. "Uzun süre önce bundan vazgeçmişim. Fakat artık burayı görünce özel bir yer bulduğumuzu düşünmeye başladım."

Omzundaki elimi sıktım ve onu kendime doğru çektim. Onu gerçekten mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Kızlar, aranıza girmek istemem," dedi Robert arkamızdan. "Fakat artık neredeyse akşam yemeği saati oldu. Bu gecenin tadını çıkarmanız için sizi odalarınıza yerleştirmek istiyorum."

"Tabii." Annem gitmek üzere arkasını dönmeden önce bana sarıldı.

Robert bizi cam cennetin dışına ve merdivenlerden aşağıya indirdi. "Size evinizi göstereyim."

Özel banyomda uzun uzun temizlendim. Burası hayatım boyunca sadece “benim” olan ilk yerdi. Robert, otelde boş odanın çok olduğunu ve bu yüzden de herkese yerden tavana kadar olan penceresinden bütün şehri gören birer oda verileceğini söyleyerek ikna etmişti bizleri.

Böylesine bir yere sahip olmak lüks gibi geliyordu: bana ait bir yatak, tuvalet ve bir ayna. Yine de tuhaftı. İçimde, bir organım eksikmiş gibi bir his vardı. Annemin dışarıdan gelen sesini duyamıyordum ya da Phee hızlı olmam için kapıya vur-muyordu. Yine de bugün, burası için minnettardım. Bugün kız kardeşimden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

YMCA’de beni neredeyse ezip geçtikten sonra, buraya yürürken bütün yolu Ryder’ın yanında, söylediklerini önemsi-yormuş gibi davranarak geçirdi. Kitaplar, dersler ve bu küçük adanın ötesindeki yerleri öğrenme konularında konuşuyor-lardı. Bu çok gülünçtü çünkü hayatımm yarısını Phee’yi kitap okumaya alıştırmakla geçirdim ve her seferinde yanımda uyuyakaldı. Ryder ve Sam’le olan konuşmasını dinlemeye çalıştım fakat yapamadım çünkü zavallı Trev yürüyüş boyunca dört kere iyi olup olmadığını sordu.

Phee’yi bir konuda haklı buluyordum ama bunu ona asla itiraf edemezdim. Buraya bir şans vermem gerektiğini söylerken haklıydı. Standart büyüülü bir yer gibiydi. Gerçek bir vahaydı, özellikle de *yemek* ve hayat dolu cam avlusuyla. Her şeyi daha da büyüülü kılan durum babamın da burada, bu otelde

yaşamış, yeni bir yol yaratmış ve fedakâlıklarda bulunmuş olması ve sonucundada bu döngünün bizim burada yaşamaya başlamamızla kapanacak olma ihtimaliydi. Bunun annemin içinde uzun zamandır uykuda olan şu şeyleri uyandırdığını söyleyebilirdim: mutluluk ve umut. Annem işlerin iyi tarafından bakmazdı ama bugün sert görünüşü parçalanmaya başlamışçasına kabuğu aralanmıştı.

Robert bu gece bizim için zevkli bir akşam ayarlamıştı: Topluluğun bir üyesi yemek boyunca her birimize eşlik edecekti ki yeni insanlarla tanışıp buraya ısınmaya başlayabilelim. Bunun asil bir havası vardı. Külkedisi ya da Kral Arthur hikâyesinden çıkmış gibiydi ve bu kadar heyecanlı olmam beni şaşırtıyordu. Rolladin bize bağırırken buz gibi soğukta dışarıda yemek yemekle karşılaştırıldığında, bu akşam yemeği bir Brontë romanının sayfasından çıkmış gibi geliyordu.

Giyinip hazırlandığımda refakatçimden hâlâ bir ses yoktu ve odanın içinde gezinmeye başladım. Çarşaflar beyaz ve temizdi. Odanın köşesinde küçük bir sandalye ve masa vardı. Masanın çekmecelerini karıştırdım fakat hepsi boştu ve içlerine kalm bir tabaka toz vardı. Benimkiler haricinde gördüğüm tek kişisel eşya yatağın baş ucunda duruyordu: birbirinin üstünde duran iki tane kitap. Küçük ve lekeli İncil baskısını kenara çektim ve altındaki sert kapaklı kitabı aldım. Kitabın kapağmda, kollarını göğsünde birleştirmiş, bir koluna beyaz, kare bir kumaş parçası iştirilmiş siyah kaftanlı bir adamın fotoğrafı vardı.

Başlığı okudum. *Standart İşliyor: Tanrı'nın Amerika İçin Yeni Sınavı*. Daha önce hiç duymamıştım.

Annemin günlüğü dışında bir şey okumayalı uzun zaman olmuştu ve bu yüzden içeriğini anlamak için hemen giriş bölümünü açtım:

Bugünün jenerasyonu tamamen tüketime dayalı Bilgi Çağı'nın
günahkâr cazibesıyla kuşatıldı. Erkek ve kız kardeşlerim,
Tanrı'nın sınavını geçemiyoruz...

Kapı vurulunca yerimden zıpladım ve dikkatlice kitabın
kapağını kapatıp baş ucunun çekmecesine koydum.

"İyi akşamlar Kardeş Skyler." Benim yaşlarımdaki bir genç
adam kapının dışında duruyordu. Benimle göz teması kurma-
dı, başını önüne eğmiş ve ellerini önünde kenetlemiş bir şekil-
de bekliyordu. Bu asillik işini biraz abartmıştı. "Akşam yeme-
ğinde sana eşlik etmek için geldim."

"Teşekkür ederim." Koridora baktım, bomboştu. Koridor-
da kendine ait odaları olan annem, Ryder ya da Phee'den hiç iz
yoktu. "Grubun geri kalanını beklemeyecek miyiz?"

"Hayır Kardeş. Üstat Wren ve Ağabey Robert seni hemen
getirmemi istediler." Kolunu uzattı ve benim tutmamı bekledi.
Bir anlığına duraksadım.

"Ama geliyorlar, değil mi?"

"Eminim Kardeş."

"Kardeş" ve "Ağabey" durumu biraz tuhaf, hatta biraz eski
kafalı geliyordu ama refakatçilik de öyleydi. Sonra Park'ta uy-
mamız gereken bütün garip kuralları düşündüm: zorunlu kayıt
saati, oda hapsi, sokak karşılaşmaları. Ve okuyarak öğrendiğim
gerçek ya da hayali bütün dünyaların ayrıntılarını düşündüm.
Sanırım her topluluğun kendine ait acayiplikleri vardı.

Gülümsedim ve üzerimden atamadığım rahatsızlığı bir
kenara bırakıp refakatçimin koluna girdim. Yürümeye devam
ederken onu inceledim. Yakışıklıydı, biraz mülayim bir tipi
vardı. On yıldır güneş görmemiş gibi beyaz tenliydi.

"Adın ne?" diye sordum sessizlikten rahatsız olarak.

"Kardeş Quentin," dedi başını sallayarak. Yalnız olmamı-
za rağmen gözleri şüpheyile koridorda dolandı. "Birbirimize
mühürleneceğimizden pek emin değilim. Fakat öyle olmasını

umuyorum.” Gergin bir gülümsemeyle baktı ve ben de neden bahsettiğini hiç anlamamış bir halde ona karşılık verdim.

“Ben de,” dedim kibarlık olsun diye.

Mavi halılı koridordan geçtik, ince ve zarif görünüşlü metal merdivenlerden indik ve hemen hemen benim odamla aynı büyüklükteki, küçük bir yemek odasına girdik. Aslında bir kere daha baktığımda buranın bir odadan çevrildiğini, yatak ve masa çıkarılarak küçük, yuvarlak masalarla donatıldığını fark ettim. Masalarda oturan altı kişi vardı ve iki boş sandalye ben ve Quentin’e ayrılmıştı. Hızla odayı taradım. Herkes yabancıydı.

“Quentin,” diye fısıldadım. “Ailem nerede?”

Dudaklarını sıkarak gülümsedi. “Üstat Wren ve Ağabey Robert birazdan bizi karşılamaya gelecektir. Endişelenme.”

Başımı salladım ve sözüne inandım. Robert’ın bizi Standart topluluğuyla tanıştıracığıyla ilgili sözlerini hatırladım. Belki bizi bölerek fırsatları çoğaltacağını düşünmüştü.

Masanın etrafındaki tuhaf insan karışımına baktım. Quentin solumdaydı, sağımda yaşlıca bir erkek ve kadın vardı, sonra genç bir çift ve karşımda iki küçük çocuk. Kimse yukarı bakmıyordu. Kimse varlığımdan bile haberdar değildi. Standart’ın sakinlerini böyle tanıyamazdım.

En sonunda sessizlik o kadar yoğun bir hal aldı ki duyduğum rahatsızlık yüzünden kahkahayı patlatmak üzereyken kapının kolu döndü ve Robert arkasmda bir adamla içeri girdi.

“Robert,” dedim tanıdık bir yüz görünce sevinerek.

Bana gülümsedi fakat bu sınırlı ve tereddütlü bir gülümsemeydi. Bir adım geri attı ve, “Skyler, bu size bahsettiğim, burada gördüğünüz her şeyin sorumlusu olan kişi. Bu Standart’ın gerçek ustası, Wren,” dedi.

Açıklayamayacağım bir his dalga dalga bedenimi kapladı. Çünkü ben bu Wren denen kişiyi tanıyordum. Kişisel olarak değil ama fotoğrafını görmüştüm. Baş ucumda duran *New*

York Times çok satanlar kitabının yazarıydı, Standart İşliyor'un arkasındaki adamdı. Aynı yoğun bakışlar, aynı uzun surat. Tek değişen çenesinin yumuşak ifadesi ve yüzündeki kırışıklıklar ile eskiden kahverengi olan saçlarındaki aklardı.

Wren dizlerinin üstüne çöktü ve yüzündeki kocaman gülümsemesiyle elimi öptü. "Ağabey Tom'un kızı, kanlı canlı. Bunu görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Böyle bir şans elde edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ağabey Robert ailenizi bulduğunu söylediğinde ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Bu... çok hoş bir karşılaşma," dedim annemin her zaman söylediği üzere sabretmeye çalışarak. "Ailemden bahsettin Wren. Onları görebilir miyim? Buraya gelecekler mi?"

Wren ve Robert birbirine baktı. "Ailen küçük topluluğumuzla tanıyor, tıpkı senin gibi."

"Fakat," dedim. Kabalık etmemeye olabildiğince dikkat ediyordum. Ancak hayatım boyunca annem ve Phee'den hiç bu kadar ayrı kalmamıştım ve korkmaya başlıyordum. "Buradalar değil mi? Yakında birlikte olacağız?"

"Tabii ki hayatım. Güven bana. Tüm bunlar planlı." Wren bana göz kırptı. "Kendimi her zaman babana borçlu hissetmişimdir. Burayı, onun sevdiği gibi sevmenizi istiyorum," diye devam etti. "Ve buranın sizin eviniz olmasını istiyorum."

Sözleri aklımda bir ton soru belirmesine sebep oldu ama hepsini içimde tuttum. Bilinçsizce başımı salladım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Lütfen, yemeğimizi ve içkilerimizi tat. Arkadaşlığımızı da." Wren ayağa kalktı ve elini refakatçim Quentin'in omzuna koydu. "Kardeş Quentin, bu akşam seni şahane bir yemek partneriyle eşleştirdim, değil mi?"

Henüz kendime gelememiş olmama rağmen Wren'in iltifatı yüzümü kızarttı.

Quentin bana hızlı bir bakış attı, onun yüzü de benimki gibi kızarmıştı. "Evet, Üstat Wren."

Wren öne doğru eğildi ve Quentin'in kulağına duymamam gereken bir şeyler fısıldadı: "Ve umuyorum ki ilerleyen gecelerde cennete uzanan bir birliktelik."

Yüzüm yanıyordu ve boğazım daralıyordu. *Cennete uzanan bir birliktelik mi?* Neden bahsediyordu?

Doğru mu duymuştum?

O kadar bocalamıştım ki Wren'in, Quentin'in kulağına fısıldadığı, bir kod gibi rakamlardan oluşan bir sonraki sözünü duyamadım.

"Bu gece, sevgili koyunlarım, geyik eti, pazı ve mantar yiyeceğiz," dedi sekiz kişilik küçük ekibimize.

Bütün masa aynı anda, "Teşekkürler Standart, tek Standart, yüce Standart," dedi.

Neredeyse sandalyemden düşecektim.

Wren gülümsedi. "Tadını çıkarın."

"Robert..." diye seslendim ama Wren'le birlikte kapıdan çıkmışlardı. Siyah giyimli bir adam elinde büyük bir tepsiyle içeri girdi. Yemeğin kokusunu aldım ve bir anda rahatsız edici ilahi, Wren'in odada bıraktığı tuhaf soğukluk aklımdan çıktı. Grubumuzun otel içinde bölünmüş olmasının tuhaflığını bir kenara bıraktım ve sadece önümdeki yemeği düşünmeye çalıştım.

Quentin'in sessizliği karşısında gülümseyip başımı salladığım, lezzetli ve öldürücü derecede yavaş servis edilen üç çeşit yemekten sonra konuşmaya başladım.

Diğerlerinin de bizi duyabileceğinin farkında olarak, "Quentin," diye fısıldadım. "Annemi ve kız kardeşimi görmem gerekiyor, tamam mı? Beni onlara götürebilir misin?"

Cevabı için uzun süre bekledim ama o konuşmayınca ayağa kalkmak için sandalyemi yavaşça geri ittim.

Quentin bileğimi tuttu. "Lütfen, Kardeş Skyler." Sesi yumuşaktı ve titriyordu. "Üstat Wren'in Standart'ı sizinle paylaşmak istediği çok açık. Eğer burada kalmanı istiyorsa bura-

da kalmalısın.” Kafasını kaldırdı ve kutsal bir şeye saygısızlık yaptığını anlatmaya çalışır gibi belli belirsiz bir şekilde gözlerine baktı. “Üstat Wren’in isteklerini kabul etmenin birçok yolu vardır. Seni temin edebilirim ki bu yol... en kolayı.”

Sözleri göğsümü delip geçti ve kalbime çarptı. Ne demek istediğini bilmiyordum ama beni uyarmaya çalıştığı gün gibi ortadaydı.

Garson ekibi masamızı temizlerken sessizce oturdum. En sonunda Quentin koluma girdi, beni odama götürürken yanımdan hiç uzaklaşmadı ve sonunda iyi geceler diledi.

Odamda yalnız kaldığımda yüze kadar saydım, sonra emin olmak için beş yüze kadar saydım ve başımı kapıdan uzatıp mavi halılı koridora baktım. Vücudum uzanmak istiyordu ama aklım durmuyordu. Phee’nin, hayatımdaki tek gayemin bu işi berbat etmek olduğunu düşündüğünü biliyordum ama diğerlerini kontrol etmem gerekiyordu. Diğerlerinin de Standart’ı benim kadar rahatsız edici bulup bulmadığını öğrenmem gerekiyordu. Ve bu kız kardeşimle geçici bir ateşkese değerci.

Yorgunluğuma karşı geldim ve anneminkinden başlayıp koridorun sonundaki Phee’nin odasına kadar her kapıyı tek tek tıklattım. Sonra Ryder’inkini, Phee’ninkini ve yeniden Ryder’inkini denedim. Kulağımı kapıya dayadım ama hiçbir şey duymadım.

Hayal kırıklığı içinde tıklatmalarımı vuruşa ve en sonunda yumruğa çevirdim. Sonunda sabrım tükendi ve Phee’nin odasının kapısını açtım. Kapı sıkışmıştı ama sonunda açıldı ve karanlığa girdim.

“Phee,” dedim fısıltıdan daha yüksek sesle. “Phee!”

“Ne yapıyorsun Kardeş?” dedi tanımadığım bir ses.

Yataktan uzun bir vücut yükseldi. Gözlerim karanlığa uyum sağlamaya çalıştı. Bu bir kadındı. Koyu saçlı, ince hatlı ve benden pek büyük sayılmayan bir kadın.

Fakat kesinlikle Phee değildi. Phee'nin buraya girdiğini görmüştüm. Bundan emindim.

"Kız kardeşim nerede?" diye kekeledim.

"Ben senin kız kardeşinim," dedi kadın uykulu bir şekilde. "Sen de benim."

İçim çekildi. Phee iyi miydi? Onu başka bir yere mi götürmüşlerdi? Hâlâ bu otelde miydi?

Koridora koştum ve Ryder'ın odasının kapısını açtım. Tanımadığım bir çocuk şaşırmış bir halde çıktı karşıma. Utangaç gözlerle beni Üstat Wren'in gönderip göndermediğini sordu.

Ve annemin odası boştu.

Kafeste olduğunu fark eden vahşi bir hayvan gibi dikkatlice geri çekildim.

Herkesin yerini mi değiştirmişlerdi? Farklı bir kata mı gitmişlerdi? *Neden peki?*

Ailemi, Ryder ve Sam'i bulana kadar koridordaki bütün kapıları çalmayı, bütün katları dolaşmayı düşündüm fakat Quentin'in şifreli ve endişeli uyarısı beynimde yankılandı. *Eğer Üstat Wren burada kalmanızı istiyorsa burada kalmalısın... bu yol... en kolayı...*

Yemekte yalnız oluşumu, yemek arkadaşlarımla asık duraklarını ve Quentin'in konuşmaya bile tereddüt etmesini düşündüm.

Aklımı kaçırmak üzereydim.

Bu yol en kolay mı?

Burası neresi böyle?

Neden annemin arkadaşı bizi buraya getirdi?

Bu yalnızca benim başıma mı geliyordu, yoksa diğerleri de tatlı sözlerle kandırılıyor ve tehdit ediliyor muydu?

Yavaşça odama döndüm. Kapıyı kapattım ama kilit yoktu. Dışarıdakilerden korunabileceğimi gösteren hiçbir şey yoktu.

Çantamı göğsüme bastırdım ve yatağa bile girmedim. Gri fayanslı banyonun bir köşesinde hafif bir uykuya daldım.

Kapının vurulmasına uyandım. Üzerime sardığımı hatırlamadığım örtüyü açarak dar girişe doğru ilerledim. Fakat kapıyı açmaya gittiğim anda hâlâ kilitli olduğumu fark ettim.

Kapının diğer tarafındaki kilit yavaşça açıldı ve Robert, kararsız bir hâlde elini kapının çerçevesine doğru uzattı. "Phoenix? Girebilir miyim?"

"Evet." Robert odama girerken şaşırmış bir hâlde yatağa oturdum. Önceki gece olanları aklımdan silmiştim. Sıradan bir otel odasındaki ürkütücü yemeği, Robert'ın yanındaki, babama olan borcunu ödemek için senelerce dua ettiğini ve Tanrı'nın onu duyup bizi buraya getirdiğini söyleyen Wren isimli adamı, masanın etrafında oturan, bu tuhaf otele dualarla teşekkür eden sessiz insancıkları... Ve salak refakatçim Francis, neredeyse annemin yaşında olmasına rağmen herkese "Ağabey" ve "Kardeş" ve "Üstat" dedikten sonra yemeğe oturduğumuzda tamamen susan adamı. Francis'e ailemi bulmam gerektiğini söyleyip ayağa kalkarak oradan uzaklaştığımda beni tehdit etmeye başlamıştı ve koridorun ortasında tartışmıştık. Beni odama sürüklemiş ve sonra içeriye kilitlemişti.

"İyi misin?" Robert yatağımın yanında durdu.

Kollarıma baktım, birkaç küçük siyah-mavi iz vardı ama daha önce fuhuş efendilerinden görmediğim bir şey değildi bu.

"Sanırım. Robert, herkes nerede?" Sakin kalmaya çalıştım. Bu adam, ben doğmadan önceki yıllarda annemin ve babamın arkadaşıydı. Bunu kendime bir kez daha hatırlattım, tıpkı dün

gece burada kendimi ne kadar tuhaf hissettiğimi fark etmeye başladığımda olduğu gibi. “Neden ayrıldık?”

Robert yatakta yanıma oturdu. “Burada işler eskiden böyle yürümezdi. Standart... gelişti.” Bakışlarımı, pencerenin ardında sıralarca uzanan gökdelenlere doğru takip etti. “Zaman geçtikçe Wren misyonundan emin oldu. Ve her şey daha önce olmadığı kadar açıklığa kavuşmaya başladı. Artık her bir Standart üyesinin, seyahatini bulanıklaştıracak bir arkadaşının olmasına ya da sevdiklerinin dikkatini dağıtmasına izin vermeden kendi yolunu bulması gerekiyor.”

Söylediklerini anlamıyordum ama hayal kırıklığıma bir de panik eklenmişti. “Robert, sen neden bahsediyorsun? Ne misyonu?”

“Wren yavaş yavaş bu şehri kurtarıyor Phoenix. Bombalar Manhattan’a düşmeye başladığından beri tutsakları birer birer kurtarıyor. Şehir saldırıya uğradığında bu otelde konuşma yapıyormuş ve burayı bir kampa dönüştürmüş.” Robert uzandı ve elimi tuttu. “Burada, gaye ve fedakârlıkla sayısız insana ikinci bir şans verdik. Wren’in Standart’ı yalnızca insanları kurtarmıyor Phoenix. *Ruhları* kurtarıyor. Ve eğer buraya bir şans verirsen anlayacaksın. Burayı en az benim kadar seveceksin. En az babanın sevdiği kadar.”

Söylediklerine inanmak istiyordum, hatta şimdi, önceden YMCA’deyken söylediklerinden bile daha fazla. Ben bu kadar yalnız hissetmeden önce. Sky’la o saçma kavgayı edip ona bu şehir için yeterli olmadığını söylememden önce. Aslında sabahtan beri kavgamızı düşünüyordum.

“Fakat Sky ve annem nerede?” diye sordum. “Yani, bütün bu ‘benim yolum’ muhabbetini mantıken anlıyorum ama onlarsız bir yere gitmek istemiyorum...”

“Onları yakında göreceksin,” diyerek sözümü kesti Robert. “Ama Phoenix, şunu anlaman gerek, burada kendini kontrol etmeye çalışmalısın. Küçük topluluğumuza katılmak üzere

kendi yolunda devam ederken *uyumlu* olmalısın. Yumruklaşmalar, itiraz etmeler yok.”

Tüylerim diken diken oldu. “Fakat bu Francis denen adam bana zorbalık yapıyor. Dün bana ölüm tehditleri fısıldıyordu...”

“Artık Park’ta değilsin,” diyerek sözümü bir kez daha kesti. “Ve Francis bir Ağabey, Standart’ın bir misyoneri. Bu da ona saygı duyma, söylediklerini dinleme ve ona karşı gelmemen gerektiği anlamına geliyor.”

Standart’taki bir salağın, beni kendi iyiliğim için itip kakması bana mantıklı gelmiyordu. En azından Park’ta suç, Kırmızı Müttefikler’e atılıyordu. “Robert, bunu yapamayacağım.”

İç çekti ve öne doğru eğildi. “Phoenix, Wren kendini, seni kurtarmaya adadı. İkimiz de öyle. Babandan dolayı, her şeyden dolayı...” Sesi titredi ve sustu. Kendini toparlamaya çalıştı. “Wren’in istediği her şey olur Phoenix. Standart’ı kabul etmenin birçok yolu var ve ben senin geçiş sürecinin olabildiğince rahat gerçekleşmesini istiyorum.” Sonra gözlerimin içine baktı. “Seni kaldıramayacağın bir durumun içinde görmek hiç hoşuma gitmez.”

Yine üstü kapalı tehditleri savurmuştu, tıpkı dün gece Francis’in yaptığı gibi. Fakat nedense bunların Robert’ın ağzından çıkması beni daha çok korkutuyordu.

“Artık bizimle iş birliğine girmeni istiyorum. Sonra her şey olması gerektiği yolda ilerleyecektir,” diye ekledi. “Wren’den seninle birebir çalışmama ve elimden geleni yapmama izin vermesini lütfetmesini istedim. Bana babanı hatırlatıyorsun Phoenix. Fazla tez canlı, fazla açık sözlü.” Durdu. “Çok açık sözlü.”

Sky’ın aksine, başkalarının sözlerinin altında farklı anlamlar aramasam da Robert’m kelimelerinin derinliğini görmezden gelmek imkânsızdı.

Yine de ona ne demek istediğini sormadım, önemli olan şeye odaklandım. “Eğer sizinle iş birliği yaparsam falan, annemi ve Sky’ı görebilecek miyim?”

"Tabii." Gülümsedi. "Aslında Wren bu akşam sen ve ablan için genç misyonerler yemeği düzenledi. Yeniden doğanlara karşılama yapmayalı uzun zaman olmuştu, özellikle de çok genç ve çok önemli olanlara."

"Peki annem?" diye bastırdım. "Ve birlikte geldiğimiz çocuklar, Ryder, Sam ve Trevor?"

"Ryder ve Trevor kendi dersleriyle, kendi yollarını bulmakla meşgul. Annen ve Sam'se diğer yetişkin üyeler gibi cennet mavisinde. Onları göreceksin... daha sonra."

"Yakında mı?"

Robert başını salladı ama yüzündeki gülümseme silindi. "Yakında. Artık çalışmamız gerek Phoenix, lütfen. Hemen başlamamızı öneririm."

Robert'la gün boyunca konuşmaya devam ettik, öğle yemeğinde ve gökyüzü griye dönüp şehri karanlıklar içinde bırakana dek. Bana, önceki dünyayla, savaşla ilgili neler bildiğimi ve birinin bize göz kulak olduğuna inanıp inanmadığımı sorarak başladı. Ona çeşitli tek kelimelik cevaplar verdim çünkü önceki dünya ve savaş hakkında bildiklerimi annemin günlüğünden öğrenmiştim ve bunlardan bahsederek annemin sırlarını paylaştığım hissine kapılıyordum. İkinci olarak da düşünmekle uğraşmadığım şeyler vardı: Tanrı, cennet ve bu şehrin üzerinde duran şey her neyse onun gibi bana mantıklı gelmeyen şeyler. Fakat çok şey söylememe rağmen Robert kelimelerimi seçip çarpıtmayı ve ıslak bir havlu gibi bana vurmayı başarıyordu.

Savaşın tabii ki büyük bir trajedi olduğunu söyledikimde, "Evet, bu nasıl baktığına göre değişir," dedi Robert.

"Çok fazla insan öldü," dediğimdeyse, "Fakat bazen ateş yakmak için bir şeylerin yanması gerekir," cevabını verdi.

Sonra bana Wren'in olacakları tahmin ettiğini, Kırmızı Müttefikler'in, büyük kehanetinin bir parçası olduğunu söyledi. Yeni bir yol oluşturmak için günah ve pislik içinde yaşanan, "Tanrı'nın sınavında" başarısız olan "eski dünya bırakıldı."

Farklı bir standardı olan bir dünya.

Standart.

Bunu bu kadar geç anladığım için sığ olabilirdim fakat bu "Standart" denen şey bir otel değildi.

Çok ama çok fazlasıydı.

Robert'ın laf kalabalığından sonra midem kasıldı ve tek istediğim ailemi görüp başımı annemin omzuna dayamaktı.

Sonunda Robert, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti.

Bugünlük mü?

Fakat yarını düşünmeyecektim. Sadece bu gece ve abla-
mı görmeye ne kadar ihtiyacım olduğu geçiyordu aklımdan.
"Beni Sky'a götürecek misin?" Arkasından kekeledim.

"Refakatçin götürecek. Kısa süre sonra burada olur." Robert kapıyı kapatmadan önce parmağını kapının diğer tarafındaki kilitle gezdirdi ve altın zinciri bana doğru salladı. "Kollarımızı açarak Standart'taki varlığını kucaklamak istiyoruz Kardeş Phoenix. Senin burada olmayı istemeni istiyoruz. Bugün büyük bir adım attın. Bakalım iplerin olmadan kendinle nasıl başa çıkacaksın." Tam çıkmak üzereyken dönüp bana baktı. "Ve lütfen Phoenix. Saygı," diye yineledi.

Sonra kapıyı kapattı.

O gider gitmez beynim hızla çalışmaya başladı.

Robert bizi nereye getirmişti böyle? Burası nasıl bir yerdi ki insanlar birbirinden ayrılıyor, yıpratılıyor ve birlik halinde konuşuyordu? Annem buranın ne kadar tuhaflaştığını biliyor muydu?

O neredeydi? Cennet mavisi denen yer neresiydi?

Bir dakika sonra kapımın çalınması düşüncelerimi böldü. Kapı yavaşça açıldı. Köşeden baktığımda dün geceki refakatçim Francis'in kapının dışında durduğunu gördüm.

"Yine sen."

Gülümsedi. "Beni bir süre daha göreceksin Kardeş Phoenix."

Francis elimi tuttu, kalın kolunu vücuduma sardı ve eski çürüklerimi sıkarak dün geceki işini kontrol etti. Kapıları bir-biri ardına geçip merdivenlerden inerken bana sıkı sıkı sarıldı. Gözlerimi dört açtım ama yol boyunca bizim ekipten kimseyi göremedim.

En alt katta penceresiz bir yemek odasına girdik. Dün geceki kadar sıkışık değildi ama yine de kalabalıktı. Odanın ortasında uzanan uzun bir masa vardı, üzerinde küçük mumlar. Her bir sandalyenin önünde porselen yemek takımı ve cam bardak duruyordu. Wren, ayarsız bir kedi gibi gülümseyerek, aynı büyülenmiş bakışları ve kopyalanmış gülümsemeleri olan bir grup genç ve çocuk tarlasının tam ortasında oturuyordu. Odayı gözlerimle taradım, Sky'ı görme arzum içimi kemiriyordu.

“Sky!”

Kaburgalarımı sıkan vücudundan kurtulmak için Francis'i ittim ve ona doğru yöneldim. Gözleri, ağlamak üzereyken olduğundaki gibi kocamandı ve parıldıyordu. Elini bana doğru uzattı...

Fakat ben ona yetişmeden Francis ensemden tuttu ve beni göğsüne doğru çekti. “Ağabey Robert’ın sana haddini *bildireceğini* düşündüğünü biliyorum ama Üstat Wren bu konuya şüpheyle bakıyor. Eğer iyi bir kız gibi davranamazsan başka yöntemler izleyeceğiz.” Francis beni baştan aşağıya süzdü. “Aslında ben de bunun için sabırsızlanıyorum.”

Normalde tehditlere kulak asmazdım. Çoğunlukla ümitsiz ve sığ bir havaları vardır. Ancak Francis’in mesajı yoğun ve netti, gözlerimden içeri girip boğazımdan aşağıya indi ve mideme oturdu.

Beni uyarırcasına başını sallayan Sky’a baktım. Robert’ın ve Wren’in ona neler söylediğini merak ettim. Standart’ın gerçekte ne kadar sapkın bir yer olduğunun farkına varıp varmadığını da.

Francis’in beni masanın sonundaki, Sky’ın en uzak köşesindeki sandalyeme kadar götürmesine izin verdim. Kalın par-

maklarını bacağıma geçirdi ve ben inleyene kadar var gücüyle sıkı.

“Bu gece çıkardığın son ses buydu,” diye fısıldadı bana. “Yoksa Standart’a giden yolun biraz karışacak.”

Sky’la konuşmak için yanıp tutuşmama ve bu kadar yakınımda olmasına rağmen ilk servis boyunca tek kelime dahi etmedim. İşaret diline başlayıp YMCA’de söylediklerimi kastetmediğimi söylemek için yerimde duramıyordum. Bugün onu çok özlediğimi ve sanki ikiye bölünmüş gibi hissettiğimi de.

Fakat ne zaman ona baksam onun gözleri tabağındaydı.

Siyah kıyafetli bir grup erkek ilk servis tabaklarımızı götürürken, “Normalde yemeklerimizi sessizlik eşliğinde yediğimizi biliyorum ama sizinle paylaşmak istediğim bazı sözler var. Tanrı bunları sizinle paylaşmamı istiyor,” dedi Wren. Sky’a baktı ve sonra da bana. “Bu gerçekten özel bir gece çünkü yeniden doğanları topluluğumuza kabul etme şansına erişmeye yeli yıllar oldu ama Kardeş Skyler ve Kardeş Phoenix bundan daha fazlası. Onlar, misyonumuza her şeyini veren, hayatını Standart uğruna feda eden bir adamın kızları. O yüzden her birinize, bu çocukların rahat hissetmesi için elinizden geleni yapmanızı emrediyorum.”

Sky’ın gözleri hareketlendi ve benimkilere kilitlendi. Ne düşündüğünü biliyordum. *Babam... hayatını burası için mi feda etmişti?*

Robert’la YMCA’de yaptığımız konuşmayı hatırladım. Babamın Standart’ta olup olmadığını sorduğumda, Robert’ın *kesin olarak* söylediği şey babamın hasta olduğu için öldüğüydü.

Wren’in bahsettiği şey de bu muydu yoksa başka... daha kötü bir şey miydi?

Ona ne olmuştu?

“Bu genç hanımlar Tanrı’nın bir armağanı,” diye devam etti Wren. “Bizim için hazırladığı kutsal planın bir parçası.” Gülmüsedti. “Bu yüzden Standart’a teşekkürlerimizi sunalım.”

Bütün masa aynı anda konuşmaya başladı, "Teşekkürler Standart, tek Standart, yüce Standart!"

Buraya geldiğimizden beri gördüğüm ve duyduğum her şey, Francis'in tehditleri, Robert'in saatlerce her şeyi didik didik eden konuşması ve şimdi de Wren'in kutsal planın bir parçası falan olduğumuza dair böbürlenmesi, hepsi çok korkutucuydu. Burası her neyse, mucizevi bir vaha olsun ya da olmasın, bir parçası olmak istemediğimize emindim. Ve işler çığırından çıkmadan bizi buradan çıkarmam gerekiyordu.

Ne söyleyeceğimi planlamadan, "Wren, bir yanlışlık olmuş olmalı," derken buldum kendimi. "Bizim... özel falan olduğumuzu düşünmen çok hoş ama buranın bize uygun olduğunu sanmıyorum. Ablam, annem ve birlikte geldiğimiz çocuklar olarak biz birbirimizden ayrılamayız. Artık gitme vaktimiz geldi."

Tüm masa sessizliğe büründü ve bana döndü. Yirmi çift göz.

Ardından Wren'in yüzünü bir ifade kapladı. Bu ifade, tuhaf bir şekilde bana Sky'la çocukken Park Gölü'nün oraya çıkıp çimenlerin arasına çömelerek çamurlu suyu izlediğimiz zamanı hatırlattı. Suyun üstünde dalgalar görürken, akıntının altında büyük ihtimalle balık kuyruğu olan gri bir parıltı fark ederdik. Fakat bu bize karanlıkta bir canavar görmek gibi hissettiriyordu. Sonra korkudan bitmiş bir şekilde su kenarından kaçardık.

"Yani her şey için, akşam yemeği için teşekkürler," dedim kekeleyerek ve ayağa kalkmak için sandalyemi arkaya doğru ittim. "Artık gitmeliyiz. Eğer ekibimizin kalanına haber verebilirsen..."

"Ağabey Francis," dedi Wren sonunda. "Kardeş Phoenix'i soğuması için yıkama odasına götür."

Francis başımı suyun altında o kadar uzun süre tuttu ki neredeyse bayılacaktım. Kollarımı ve bacaklarımı savurmaya başladım.

Su boğazımdan aşağıya dolmaya başladığında, nefes almak için boynumu yukarı çıkarmaya çalıştım. "DUR!"

Sonunda başımı küvetten çıkardı ve öksürerek kendimi taşlık yere bıraktım. Saçlarım ağır bir perde gibi yukarıdan aşağıya uzandı.

"Seninle konuşmadığı takdirde konuşmayacaksın!" diye bağırdı Francis. "Ve Üstat Wren'e asla ama *asla* bir şey söylemeyeceksin. Neden seni yumuşatmaya çalıştıklarını anlamıyorum. Sana cennet mavisini göstermeleri gerekiyordu. Çocuk olsan bile."

Döndüm ve yan yattım. Öksürerek su kustum. Öksürüklerimin arasında, "Nerede bu cennet mavisini?" dedim yarım yamalak. "Sanırım annem orada. Onu görmem gerek."

Fakat Francis beni duymazlıktan geldi. "Kurulan ve o pis saçlarını topla." Tuvalet raflarında duran havlu kümesini işaret etti. "Dışarıda bekleyeceğim."

Öğüre öğüre nefesimi toparlamaya çalışarak bir dakikalığına yerde yattım.

Soğuktu.

Titriyordum.

Korkmuştum.

Dizlerimi kendime doğru çekip paniklememeye çalıştım ama sakinleşemiyordum.

Buraya hapsolmuştuk yani, öyle mi?

Fakat Robert istediğimiz zaman gidebileceğimizi söylemişti. Annemi ve çocukları görme konusunda da yalan mı söylüyordu? Bizi buraya hapsedmek için söylediği yalanlar gibi. Babam hakkında söyledikleri de yalan mıydı?

Neden?

Gözyaşlarım yağmur gibi boşalmak üzereydi, bir çılgın boğazımın hemen arkasına yerleşti. Fakat kendimi kaybetmeden hemen önce banyonun karanlıklarından gelen yumuşak ve nağmeli bir konuşma duydum.

“Evet, çok güzelsin,” diyordu ses. Sert ve kalındı ama kibardı da.

Ryder. Ryder bu banyonun içlerinde bir yerdeydi.

“Fakat kalbim bir başkasına ait,” dedi. “Şimdi sana yalvarıyorum, beni bir dakikalığına yalnız bırak, olur mu?”

“Fakat Üstat Wren yalnız kalmaman gerektiğini söyledi,” dedi yumuşak ve cilveli bir kadın sesi.

“Tuvaleti kullanırken bile mi?” Sonra bir sessizlik oldu. Ryder’ın kızı yan gülümsemelerinden birini gösterdiğini düşündüm. Çok istememe rağmen, benim bile karşı koyamadıklarımından birini. “Teşekkürler Kardeş Ava. Bir dakika sonra çıkarım.”

Yumuşak ayak sesleri ve sonra çış yaparken çıkan sesin yakısını duydum.

Ryder yalnızdı. Ryder oradaydı. Standart salağımın dışarıda beni bekliyor olmasına karşın onu görmem gerekiyordu.

Omzuma bir havlu attım, kadımlar tuvaletinin bölmelerinin arasından parmak ucumda yürüyerek devam ettim ve aynalı duvarı takip ederek lavaboların olduğu yere açılan bir kapıdan geçtim. Lavaboların tam karşısında, üzerinde **ERKEKLER** yazan bir kapı duruyordu. Kapıyı açtım ve erkekler tuvaletine geçtim.

Ben bir şey söylemeden Ryder beni gördü. Bana doğru koştu ve gerçek olduğumdan emin olmak ister gibi hemen yakalayıp kucakladı.

“Neredesiniz?” diye fısıldadı. “Dün gece Sky’a baktım ama odasında başka biri vardı.”

Hafif bir kıskançlık hissettim ama hemen o histen kurtuldum. Burada olmasına ve güvende olmasına sevinmişim. “Akşam yemeğinde beraberdik ama tüm gün ayrı kaldık,” dedim kekeleyerek. “Annemi görmedim. Robert, Wren’in misyonunu hakkında saatlerce konuştu, görünüşe göre biz de onun bir parçasıymışız. Ryder, burası bir tımarhane.”

“Biliyorum, bizi de ayırdılar,” dedi Ryder. “Refakatçim bana da pek bir şey anlatmıyor. Trevor, dün gece tuhaf bir yerde tek başına olduğu için çıldırınca onu ‘küçükler koğuşuna’ attılar. Ancak Sam’i görmedim. Refakatçim, bir yetişkin olduğu için onun cennet mavisine gittiğinden başka bir şey söylemedi.”

“Bir dakika, sanırım annem de orada. Neredeymiş bu yer? Otelin dışında mı?”

Ryder başını salladı. “Bilmiyorum.” Bana baktı, sanki ağladığıma şaşırmuş gibi açmıştı gözlerini.

“Phee,” diye fısıldadı. “Ah, Phee ağlama. Sen güçlüsün. Siz ailecek demir kadar güçlüsünüz. Annene hiçbir şey olmayacak. Buradan çıkacağız.”

Fakat ağlamamı durduramıyordum. Tanrım, konuşamıyordum bile.

“Phee, sen tanıdığım en güçlü kızsın,” diye fısıldadı. “Beni dinle. Etrafına dikkat etmeye başla. İlk olarak birbirimizi bulacağız. İçeri girip çıkarken odanın numarasını, koridorunu ve katını not al.”

Beni kendine doğru çekti; kolundaki yumuşak ve ipeksi tüyleri enseme hissettim. Sonra parmakları saçlarımın arasında gezinmeye, beni rahatlatmaya başladı. Korkularım ve endişelerim eriyerek yerini omurgamdan yayılan sıcak ve rahatlatıcı hisse bıraktı.

“Bizi ayrı tutmalarının bir sebebi var,” diye fısıldadı kulağıma. “Birimizi bulmak ve ailelerimizi kurtarmak bize kalmış. Sky’ı al ve beni bul, tamam mı? Bu gece. 825 numaralı odadayım. Trev’in nerede olduğunu ben bulacağım bir şekilde. Sonra cennet mavisini denene yeri bulur ve Sam ile anneni kurtarırız. Sana söz veriyorum.”

Sonunda sesime kavuşarak, “825 numaralı oda,” diye tekrarladım.

Dünya yarılmaya ve parçalanmaya başlamış olsa bile bu rahatlatıcı his omurgamdan yayılmaya devam ediyordu. Ensemi gıdıklıyor, omuzlarımdan aşağıya şimşek hızında yayılıyordu.

Burada hiçbir şeyin yolunda gitmediğine dair söylenen ses sesizleşiyordu ve tek düşünebildiğim karşımdaki adamdı. Onun sıcaklığı, kolları, yaprak ve gün kokan teni.

Bana sarıldığında gözlerimi kapattım ve düşünmeyi bıraktım. Nefes almayı da.

Ellerim uzanıp geniş omuzlarına tutundu. Sonra dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp bastırdım.

Geri çekildi. "Phee..." diye fısıldadı ama adım havada asılı kaldı. Bir cevap bulmak için gözlerine baktım. O... kafası karışmış görünüyordu ama bu iyi miydi, kötü müydü bilemiyorum.

Fakat benim istediğim, ihtiyacım olan şey... Benim hissettiğimi o da hissediyor muydu? Tanrım, aynı hisleri paylaşıyor muyduk?

Bölmelerin ötesinden gelen bir kadın sesi duyuldu. "Kardeş Ryder, ne yapıyorsunuz?" İkimiz de kapıya döndük.

Ryder'ın refakatçisi kapıyı açtı, sanki onun sahibiymiş gibi ayağını yere vurmaya ve sarı saçlı kafasını sallamaya başladı. "Bana mühürleneceksin. Ona dokunma."

Tuvaletin diğer tarafına koşup onu boğmamak için kendimi zor tuttum.

"Kardeş Phee," diye mırıldandı Francis kadınlar tuvaletinin oradan.

"Beni bul," dedi Ryder alçak bir sesle. "825."

Sonra köşedeki bekçi köpeğinin koluna girmek için ona doğru yürüdü ve daha kapıdan çıkmadan ondan özür dilemeye başladı.

Kadınlar tuvaletine girdim, yanaklarım hâlâ alev alevdi. Francis girişin önünde duruyordu. "Nereye gittin?"

Kızardığımı görmesini istemediğim için karanlıkta durdum. "Kuruması için kıyafetlerimi çıkardım. Beni sınırlıklam ettin."

Bu onu memnun etmiş olacaktı ki bulunduğum tarafa bir kez bile bakmadan arkasını döndü. "Haydi gidelim. Üstat Wren uzun zaman bizden ayrı kaldı."

Canimin peşinden masaya döndüm. Saçım ve kıyafetlerim hâlâ ıslaktı ve üzerime yapışmıştı. Mum ışığının altında parılda-
dayan porselen tabağında iştah açıcı görünen elmalı bir şey
vardı. Fakat onu istemiyordum. Wren ve onun deli Standart'ı
beni tatlıyla satın alamazdı.

Tabağı ittim ve Sky'ın bana bakmasını diledim.

Wren genç misyonerlerin görevleri hakkında homurdanır-
ken en sonunda Sky bana baktı. Mum ışığıyla aydınlanan ma-
sanın üstünden göz göze geldik; saçları parlıyordu, kıyafetleri
matlaşmıştı. Gözleri kocamandı ve işaret diliyle konuşmaya
başladık. İyi misin?

YMCA'deki kavgamızdan sonra ilk defa konuşuyorduk ve
ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. İşaret diliyle
anlatılamayacak şeyler.

Ne oldu? diye sordu.

*Elimi yavaşça enseme koydum ve öne doğru çekmeye baş-
ladım. Beni boğmaya çalıştı, sadece korkutmak için. Ben iyiyim.*

Başını salladı ama çok korktuğunu görebiliyordum.

Hızlıca bir parmağımınla gözümü işaret ettim sonra. Görün-
mez dizginlerle at sürüyormuş gibi elimle ileriye doğru bir da-
ire çizdim. *Ryder'ı gördüm.*

Gözleri iyice açıldı. *Ne?*

Tuvaleti işaret ettim ve işaret dilimizdeki "ortak" ve "lava-
bo" kelimelerini hatırlamaya çalıştım. *Ortak lavaboların orada,
tuvalette.*

Bir süreliğine sandalyede arkasına yaslandı. Ne kadar ra-
hatladığı yüzünden anlaşılıyordu ama bu ifade yalnızca rahat-
lama değildi. Hasret ve hatta onu ben gördüğüm ve kendisi bu
şansa erişemediği için kıskançlıktı da. Ryder'ın bizim aramıza
girmiş olması canımı sıkıyordu. Aramıza inşa ettiğimiz duvarı
bir şekilde yükseltiyor ve arka tarafı görmeyi zorlaştırıyordu.

* İngilizcede binici anlamına gelen *rider* ile *Ryder* ismi arasında bir
benzerlik kurulmuş. -çn

Artık bir yetişkin olmak istiyordum ama Sky'ın yüzü, o *arzulu* ifadesi, içimde kötü bir şeyler uyandırıyor.

Avuç içlerini yukarıya döndürdü. *Nerede şimdi?*

Ryder'ın ıslak saçlarındaki ellerini, dudaklarımla buluşan dudaklarını düşündüm ve sonra Sky'ın YMCA'de onun elini tutuşunu ve bunu gördüğümde birinin bıçakla etimi kestiğini hissettiğimi hatırladım. Aklım, Ryder'm ellerini Sky'ın saçlarında ve dudaklarını onun dudaklarında hayal ederek beni zorluyordu...

Daha fazla düşünmeden başımı salladım: *Onu öğrenemedim.*

Sky yenilgiye sandalyesine yığıldı.

Yalanların bize beladan başka bir şey getirmediğini biliyordum: Rolladin'in ihaneti ve sonra Robert'inki...

Şimdi de benimki.

Fakat kendime bir şans vermeliydim. Yammızda her şeyi bulandıracak Sky olmadan Ryder'la geçireceğim bir dakika. Biz konuşmamızı bitirdikten, aramızda bir şey olup olmadığını kesinleştirdikten sonra birlikte Sky'ı alıp annemi ve onun ailesini bulabilirdik. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi, küçük bir beyaz yalanın kimseye bir zararı olmazdı.

Su bardağını kamuflaj olarak kullanarak dikkatlice onu işaret ettim. *Odan nerede?*

Yeniden doğruldu ve parmaklarını şarap ve su bardağının etrafına dolayıp rakamları tek tek işaret etti. Dokuz, sonra iki ve sonra dört: 924. Sonra beni işaret etti.

Kendi oda numaramı işaret etmeye başlayacaktım ki Wren sandalyesini geriye doğru itti. "Paydos zamanı." Francis ve Quentin'e doğru başını salladı. "Saygın yeni üyelerimizi odalarına götürün." Bana ve ablama mânâlı bir bakış attı. "İkinizle de sabah ilgileneneğim."

Francis beni masadan uzaklaştırdı fakat elimi yakalamadan önce Sky'a işaret etmeyi başardım. *Yanına geleceğim.*

Odamdaki cam duvara yaslandım ve Phee'nin yanıma gelmesini beklerken dakikaları saymaya başladım. Saatlerimi, Wren'in baş ucundaki çok satan kitabı *Standart İşliyor: Tanrı'nın Amerika İçin Yeni Sınavı*'nı gözden geçirerek bizi bu otelde başka ne türlü kötülüklerin beklediğini anlamaya ve Wren'in kutsal ve kaderci dilini öğrenip bizi serbest bırakması için onu ikna edebileceğim bir yol olup olmadığını öğrenmeye çalışarak geçirmiştim. Fakat kitap, ölü bir dünyayı suçlayan ve şu an karşı karşıya olduğumuz canavarın soluk gölgesi için sadık bir ordu çağrısı yapan bir metinden başka bir şey değildi.

Rahatlamak için uzanmaya çalıştım fakat sakinleşemiyordum, duygularımı kontrol edemiyordum ve kendimi doğru tarafa yönlendiremiyordum.

Kız kardeşim ve ben, bir psikopatın kutsal planının bir parçasıydık. Annem, cennet mavisini deneyen gizli bir yere götürülmüştü. Ryder, Trevor ve Sam, bu lanetli otelin karanlık ve gizli köşelerine tıkmıştı. Phee'nin buradan gitme konusunu açmasını ve Wren'in ceza olarak Phee'nin başının zorla suyun altında tutulmasını emretmesini düşündüm.

Anladığım kadarıyla bu otelden bir daha çıkmama ihtimalimiz vardı.

Yemek biteli saatler olmuştu ve kapım hâlâ çalınmamıştı. Phee'den hâlâ bir haber yoktu.

Phee ve Ryder'ın yeniden tuvalette bir araya geldiklerini hayal ederek kendime işkence ediyordum. Bütün bu olanlara

ve kayıplarımıza rağmen bu kıskançlıktan kurtulamıyordum. Sonunda Ryder'ı gören kişi olacaksam tuvalette işkenceye maruz kalanın *kendim* olmasına razı olurdum.

Bir anlığına yalan söyleyip söylemediğini ve şu anda Ryder'ın odasında durmuş, tek kaşını kaldırarak kendinden hoşlanması için onu tehdit ediyor olabilir mi diye düşündüm. Daha önce hiç kız kardeşimden şüphe duymamıştım ve bu iğrenç bir duyguydu. Sanki ona güvenmiyor gibiydim ve bu his tüm dünyanın dikişlerinden söküldüğünü ve tamamen çöktüğünü hissettiriyordu bana. Dünyanın bir arada kalması için Phee'ye bu kadar ihtiyacımın olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi.

Kendimi yeniden yere attım ve sakinleşmeye, daha mantıklı olan ve günden güne iyice küçülen tarafımın kontrolü ele geçirmesi için çabaladım. *Phee'nin beni bulmaya çalıştığına eminim.*

Ve başka bir panik duygusu boğazıma takıldı. Ya gizlice dolaşırken Wren onu yakaladıysa ve şu anda başı beladaysa?

Sırt çantamı elime aldım. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Önce Ryder'm hediyesini, *Waverley*'yi çıkardım ve parmaklarımı kitabın kapağında dolaştırdım. Onun kitabı bana verdiği ânu hatırladım ve yanaklarım kızardı. Zaman geçirmek için okumam gereken şey *buydu*. Fakat yeniden çantama, o alaycı, bağımlılık yapan örümceğe ve onun ağına baktım.

İçinde saklanan günlüğü çıkardım. Ona çok kızgındım ve onu parçalamak istiyordum. Sanki bu sırlar kitabı bu adanın bütün kötü yönlerini, sırlarını, ihanetlerini, sayfalara gömülmüş ve kasalara saklanmış gerçeklerini açığa çıkarıyor gibiydi.

Günlüğü açtım, onu cezalandırır gibi ortadan ikiye ayırdım ve bir anlığına zihnimi şu andan uzaklaştırmaya çalıştım.

10 Kasım: Dışarının sıcaklığı birden düştü. Fakat biz hayvan hücrelerinin içinde birbirimizi ısıtıyoruz ve ST olarak günde iki öğün yiyebiliyoruz.

Ve hayat daha iyiye gideceğini vaat ediyor. Mary ya da

Kırmızı Müttefikler'in deyimiyle "Rolladin" onlarla iyi geçinmeyi başarıyor. General onu bazen hücremizden çıkarıyor ve filitrini sormak için kendi barakasına götürüyor. O, generale diğer New Yorklularla karşılaştığı son noktaları anlatıyor ve şehri anlamasına yardımcı oluyor. Hayvan hücrelerini yemeli ve kuyafet için daha verimli kullanmanın yollarını tartışıyorlar ve fazla öğünler için Park'a neler ekilebileceği konusunda iş birliği yapıyorlar.

Ben işbirliği yaptığımı ve New York'u kutup ayısı postu karşılığında sattığımı için kendimi bir hain olarak hissediyorum ancak Mary buna katılmıyor.

Parmaklarıyla benim ve kızların etrafında bir daire çizerek, "Şu anda önemli olan şey burası," dedi. "Ve orada..." Hayvanat bahçesindeki tutsakları gösterdi. "Korunacak bir New York kalmadı."

Başımı salladım.

Artık ona karşı gelmiyorum. Bunu isteniyorum.

25 Aralık: Noel. Geçirdiğimiz yıldan sonra Mary'nin hediyesi bizi göz yaşlarına boğdu. Hediyesini parmaklıkların ötesinden getirmişti.

"Carlyle Otel'e taşınıyoruz."

Kalabalıktan fısıltılar yükseldi: Ne? Bu nasıl olabilir? Bunu nasıl becerdin?

Mary başını sallayarak bizi sakinleştirmeye çalıştı ama kendisi de gülüyordu. Bize bir mucize verdiğini biliyordu. "Her katta ve lobide nöbetçiler olacak. Fakat hepimizin bir yatağı olacak. Ve kاپısı. Ve penceresi."

6 treninden hayatta kalanlar neşe içinde bağırıyordu. "ROL-LA-DIN. ROL-LA-DIN."

Coşkulu kalabalığın arasından el sallayarak, "Mary," dedim. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bana güvenmemeleri için bir neden vermedim."

Bileğimden tuttu ve beni kendine doğru çekti. Aramızda parmalıklıklar vardı. Phoenix sırtındaki bir koşu talımının içindeydi. Sky hemen yanımda elimi tutuyordu. Sert bir öpücükte ama şefkatliydi ve gelecek vaat ediyordu. Ve şunu düşündüm: Benim ailem bu. Bu biziz, tehlikeli ve zalim yeni şehrin içindeki biziz.

"Bir gün," diye fısıldadı Mary, gözlerinden alevler çıkıyordu, "burası bizim olacak."

Başımı salladım ve güldüm. Ne demek istediğini sordum.

Cebindeki, hayvanat bahçesinin anahtarlarını tıktırdattı ve bizim için büyük planları olduğunu söyledi.

Bizi hücrelerimizden çıkardı; onlarca, yüzlerce kişiye serbest bırakıldı. Açık havada deliler gibi, mutlu sarhoşlar gibi hoplayıp zıpladık. Nöbetçiler hemen yanımda durarak bizi Park'tan geçirip Carlyle Otel'e soltular.

Kafamı günlükten kaldırıp Rolladin'in her yıl Noel zamanı Belvedere Şatosu'nda yaptığı konuşmayı düşündüm. Uzun zamandır ilk defa Park'ı düşünüyordum. Gözlerimi kapatıp Rolladin'in kendimi beğenmiş konuşmasının Büyük Salon'da yankılanmasını duyabiliyordum. Fakat bunu okumak, onun bir işe yaraymış olabileceğini düşündürdü bana. Carlyle ne kadar pis olursa olsun, o zamanlar annem için hayvanat bahçesinden daha iyiydi muhtemelen. Özgürlük değildi ama tam olarak da tutsaklık sayılmazdı.

Heyecanla kapıya baktım ve Phee'den bir haber gelmesini diledim. Fakat hiçbir haber yoktu.

14 Şubat: Kış çok çabuk ve kolay geçti. Kısa ve sessiz günleri kızlarla birbirimize sarılıp Carlyle'in küçük kütüphanesindeki kitapları okuyarak ya da Lauren'la oyun odasına dama ve satranç oynayarak geçirdim. Bazen Mary'yle güzel bir öğleden sonra geçirdiğimiz bile oluyordu ama o artık pek yanımda durmuyordu.

Bronwyn, Kırmızı Müttefikler'in barakalarında kaybolmasının üstünden aylar geçtikten sonra geçen hafta yanımıza döndü. Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Bir zamanlar nefes kesici mükemmellikte olan yüzü dağılmıştı. Bin bir parçaya bölünmüş ve sonra yeniden toplanmış gibi görünüyordu. Ve artık kazağının altından çıllık duran bir karnı vardı. Uç aylık hamile miydi? Dört aylık mıydı? Sanırım fazladan yükü olduğu için Kırmızı Müttefik askerinin onunla işi bitmişti ve onu bir çöp gibi Carlyle'in varoşlarına atmıştı. Terk edilen bu kız için gökyüzünü yırtmak, Carlyle'in duvarlarını parçalamak istiyordum ama çığlıklarımı yutma konusunda ustalaşmıştım.

Şindilerde ortalarda onun gibi dolaşan birkaç kişi vardı, hamile kalacak kadar dikkatsiz olan, keyifsiz bakişlı ve utanç sembolü karınlarıyla dolaşan kızlar.

Gurursuz ve kimsesiz kadınlar.

Elinde hiçbir şey kalmayan kadınlar.

Şky artık Bronwyn'in yanına gitmiyor; sanki onun başka bir insan olduğunu biliyor gibi. Ve Bronwyn'i kendine getirmeye, onu kendini, bu şehri, Tanrı'yı, onu yarı yolda bıraktığı için suçladığı herkesi ve her şeyi affettirmeye çalışarak geçen günlerden sonra onu kendi hâline bıraktım.

Bebek için dua ediyorum.

1 Mart: Carlyle haberlerle ve dedikodularla çalkalanıyor.

"Kırmızı Müttefikler, tutsakları bulmak için sokakları tarıyor," dedi Mary. "Dışarıda hâlâ insanlar var. Hepsini Carlyle'a getiriyorlar."

Diğerleri, kendilerini yorumlara ve heyecana kaptırdı. Fakat benim artık umudum yok. Mary'nin bana söylediği gibi özetlem beni yutmadan önce her şeyi bir kenara bıraktım, arkamdaki karanlığa saldırm. Hayır, Tom ve Robert artık yaşamıyor.

Diğerleri lobide durmuş, notlarını karşılaştırırken Mary beni kenara çekti.

"Sana söyledigim şeyi unutma," diye fısıldadı. "Buraya giren kimseye güvenme. Amaçlarının ne olduğunu bilemeyiz. Senin için yalnızca 6 treni var artık."

Başımı salladım ama bir şey söylemedim. Son zamanlarda benimle böyle konuşuyordu, sanki onun tutsağıymışım ve artık bizi ayıran bir şey varmış gibi. Ve benliğimin derinliklerinde öyle olduğunu biliyordum. Mary bizim müdürümüz olmuştu, hem bize hem de düşmana bağlıydı. Üzerinde nasıl bir baskı olduğunu, kendini yalnız hissettiğini ve omuzlarındaki yükü anlayabiliyordum. Bu yüzden onu rahatlatmaya karar verdim ve kollarımı ona doladım. Sky beni taklit ederek Mary'nin bacağına sarıldı.

"Merak etme," dedim. "Biz seniniz."

2 Nisan: Küçük bir grup tutsak daha Carlyle'a getirildi. Artık yerimizi daraltmaya başladılar. Biz zamanlar kocaman gibi görünen otel, gecelonduya döndü.

Yine de üstesinden geliyoruz. Uyum sağlıyoruz.

Geçtiğimiz birkaç hafta sonunda Sky bir insan minyatürüne dönüştü. Carlyle'ın etrafında dolaşan başka bebek yok, hele ki Sky gibi mutlu bir bebek. Bu yüzden insanlar onu çok seviyor, ellerine geçen her fırsatta onunla şakalaşıyor ve onu allıslıyorlar. Kelime bilgisi arttı ve artık yabancılarla konuşuyor, diğerlerinin işlerine karışıyor ve yeni arkadaşlar ediniyor.

Kütüphanede birkaç sandalye ötemizde oturan altmış yaşlarında bir adam, "Çok tatlı," dedi. Buraya getirilen son grupla birlikte gelmişti fakat metroda mı, yolcu sokakta mı yakalandığını hatırlamıyordum.

"Teşekkür ederim."

"Adı ne?"

"Sky. Yani Skyler," dedim. "Gün doğarken dünyaya geldi ve kocamla ona başka bir isim koymayı düşünmedik bile." Fakat

kelimeler ağızından döküldüğünde kendimi çok tuhaf hissettim. Aylardır Tom'un adını ağızıma almadığımı fark ettim. "Vefat eden kocam," diye ekledim yine düşünmeden.

Adamın gözlerinin içine baktım. Koyu renkli gözlerinde ciddi bir bakiş vardı ve birden kendimi rahatsız hissettim.

"Skyl, buraya gel," dedim hızla.

"Adın ne tatlım?" diye sordu adam bana.

Ona cevap vermedim ama Skyl, "Anne SA-RAH," diye kaçırdı ağızından.

"Skylar," dedim onu uyararak ve onu Phee'nin uyuduğu bacağımanın diğer tarafına doğru çektim.

"Kocan Tom Miller mıydı?" diye sordu adam.

Nefes alamadım. Adını duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Özür dilerim. Tanışıyor muyuz? Tanıyamadım sizi."

Adam sandalyesinin ucuna doğru kaydı. "Çok soru sorduğum için özür dilerim. Beni affet. Tom benim arkadaşım. Metrodan."

"Metro mu? Nerede? Ne kadar hayatta kaldı?"

"Ah tatlım, ben... ben özür dilerim. Onu aylardır görmedim. O ve sanatçı arkadaşı... Robert... Batı Yakası Oteli'nden gelen misyonerlerle birlikte gittiler. Buluşmadan sonra mutsuzdu. Bazı cevaplar arıyordu." Adam zoraki bir gülümseme talındı. "Tom her zaman derdi ki, 'Sevgili karım elindeki en kıymetli şey olan Skyl'i koruyacaktır, karanlıkta bile.' Bu çok hoşuma giderdi. Kocan gerçek bir şairdi."

Tüm vücudum tir tir titrerken, "Bir dakika," dedim. "Bir dakika... Siz neredeydiniz? O neredeydi?"

"Ayrıldan önce çok fazla yer değiştirdik," dedi adam. "Fakat şehir saldırıya uğradığında 1 hattındaydık."

"Fakat bu imkânsız. O yaz, hayatta kalanların isimlerini karşılaştırması için elinde bir listeyle temsilcimiz Mary'yi E treni buluşmasına göndermiştik. Ve onun adı listede değildi."

Artık aklım ve kalbim kontrolden çıkmışçasına çalışıyordu.
"Tom neden listede değildi?"

"E treni buluşmasını hatırlıyorum tabii." Adam üzüldüğümü anlamıştı ve ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp rahatsızca hareket etti. "Fakat Bayan Miller," dedi başını sallayarak, "Tom bizim temsilcimizdi."

Ellerim günlüğü tutmayacak kadar şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Annem için öfkelenip kendime kızarak kitabı bir kenara attım. Rolladin, anneme E treni buluşmasına gittiğine yemin etmişti. Orada saldırıya uğradığını ve yanındakinin dövülerek öldürüldüğünü söylemişti. Fakat Rolladin gerçekten buluşmaya gitmiş olsaydı babamı bulurdu. Eğer orada olsaydı annem babama kavuşacaktı. *Bizim* babamız olacaktı. Her şey tamamen farklı olacaktı.

Rolladin neden gittiğine dair yalan söylemişti? Annemi susturmak için mi? Onu yanımda tutmak, onunla bir aile olmak ve onu kendine saklamak için mi? Anladığım kadarıyla Rolladin bütün adayları yalanlar üzerine inşa etmişti. Başka birinin ailesini çalmak, ona el koymak için de yalan söylemiş olabilirdi.

Artık annemin nefretini anlamıştım.

Senelerce babamın Manhattan sokaklarında olduğunu düşünmenin ve Rolladin buluşmaya gitseydi ne olabileceğine dair fikir üretmenin anneme verdiği zararı anlayabiliyordum.

Robert, babamın huzura kavuştuğunu ve Standart'ta ikinci bir şans elde ettiğini söylediği zaman annemin yüzündeki ifadeyi düşündüm. Robert'm sözleri onu serbest bırakmıştı. Annem daha özgür ve daha *hafiflemiş* görünüyordu.

Wren'in yemekteki konuşmasını, babamın hayatını Standart'a adayışını anlatmasını düşününce midemden boğazıma rahatsız edici bir his yayıldı.

Robert'm anneme söylediklerinden herhangi biri doğru muydu?

Bu duvarların içinde babamm başına ne gelmişti?

Bizim başımıza ne gelecekti?

Ayağa fırladım. *Hemen şimdi* bunlar hakkında biriyle konuşmam gerekiyordu. Ve beni gerçekten anlayabilecek tek kişi Phee'ydi. Başımıza ne gelirse gelsin ve ilk seferinde olma biteni çözmeye çalıştığımda bana ne kadar kızmış olursa olsun... ona ihtiyacım vardı. Onsuz doğru düzgün işleyemiyordum. Bu yüzden elimde günlükle kapıya yöneldim.

Başımı dışarı uzatıp iki tarafı da dikkatlice kontrol ettim. Onun karanlığın içinden çıkmasını *arzuluyordum*.

Fakat yine de hiçbir şey olmadı.

Bir an panikle ona doğru oda numarasını verip vermediğini merak ettim ve kapının üzerindeki çiviye asılı, ince tabakanın üzerinde işlenmiş el yazısını kontrol ettim: 924.

Ona verdiğim numaranın aynısıydı.

Gözlerimi kapattım ve odama dönmeden önce kendimi toparlamaya çalıştım. Tabelaya bir daha baktım ve daha yakından incelemek için elime aldım. Tuhaf bir şey vardı, daha kalındı ve düşündüğümün aksine sanki kâğıt yerine taştan yapılmışçasına ağırdı. Biraz uğraştım ama sonunda tabakayı açmayı başardım ve arasına sıkıştırılan el yazısı tabelayı çıkardım.

İçinde yalnızca bir kâğıt parçası yoktu, birkaç tane daha sıkıştırılmıştı. Belki on ya da daha fazla:

924, 1025, 842, 934...

Derin ve korkutucu gerçeklik kendini göstermeye ve bu gerçekliğin yerine geçmeye başladı.

Dün gece birkaç kişinin yerini değiştirmemişlerdi sadece.

Her birimizin odasını değiştiriyor, odaları, katları ve tüm oteli yeniden numaralandırıyorlardı. Midemde oluşan panik duygusu bütün bedenime yansımaya başladı.

Eğer tabelaları değiştiriyorlarsa, birbirimizi bu otelin içinde nasıl bulacaktık?

825 numaralı odanın önünde durdum. Fakat uzun süre içeri girmeden Ryder'ın kapısının dışındaki koridorun loş ışığı altında gidip geldim. Sokak karşılaşmalarındaki günden ve fu-huş efendilerinin bizi çatıda yakaladığı andan daha heyecanlıydım. Sky'la şatoya götürülüp Rolladin'in yüzüne karşı yalan söylediğimden bile daha heyecanlıydım. Hepsi bir milyon yıl önce yaşanmış gibi geliyordu, amatörce işlerdi. Bu akşamki heyecanımın yanında onlar hiçbir şeydi.

Ryder ve ben baş başa.

Ryder ve ben bir otel odasında.

Ryder ellerini saçlarıma koymuş, dudakları dudaklarımda...

Sonunda cesaretimi topladım ve kapıyı yavaşça çaldım, bir kez ve iki kez... Sonra kapıyı iterek açtım.

Ryder birkaç mum yakmıştı ve otel odası, Sky'm sıkıcı aşk romanlarının birinden fırlamış bir sahne gibi hoş ve romantik bir havaya bürünmüştü. Mumları nereden bulduğunu merak ettim. Tuvalette bizi yakalayan refakatçisinin hediyesi olup olmadığını düşünürken içimi bir kıskançlık kapladı.

Beyni yıkanmış manyak. Çaresiz Wren hayranı.

Kafamı o kıza taktığım için Wren ve Robert'ın beni beklemekten başka bir işleri yokmuş gibi yatağın üstünde oturduklarını göremedim.

Onları görmenin yarattığı şok etkisinden kurtulduğumda, "Burada ne işiniz var?" dedim.

“Sevgili Kardeş Phoenix,” dedi Wren. “Bizim sana aynı soruyu sormamız gerek. Robert, bu gece odadan çıkmayacağını açıkça belirttiğini ilettil bana.” Ayağa kalktı ve üzerime yürüdü.

Teknik olarak bu doğruydı. Francis beni odama götürdükten sonra Robert yanıma uğramış ve yemekteki çıkışımı duyduğunu söylemişti. Efendi Wren’in beni yakından takip edeceğini belirtmişti. Kendimi dizginleme ve kontrol etme konusunda çalışmamın önemli olduğunu, yoksa başka düzenlemeler yapmak zorunda kalacaklarını anlatmıştı.

“Standart’ta yalnızlığın zorunlu olduğunu söylediğine eminim,” diye çıkıştı Wren, “ve emirlere itaat etmenin de. Standart senin evin Phoenix. Onun kurallarına boyun eğmeye başlaman gerek.”

Fakat ben Wren’i duymazlıktan geldim. “Robert lütfen,” dedim. “Sen annemin ve babamın arkadaşısın. Bir noktaya kadar normal bir insandın...”

Wren elini kaldırıp yüzümün ortasına sert bir şaplak indirdi. “Ağabey Robert’la bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin...”

Çenemi ovuşturdum ama kelimeler ağzımdan dökülmeye devam etti. “Robert, burada durmak istemiyoruz, tamam mı? Burası korkutucu bir yer ve çok yalnızız. Babamın bunların hiçbirini istediğini sanmıyorum. Niyetiniz iyi falan olsa da bizi bırakmak zorundasın.” Öne doğru bir adım attım. Onu ikna etmeye kararlıydım. “Bizi bırakmak zorundasın.”

Robert köşeye doğru çekilirken Wren beni omuzlarımdan tutup geriye itti.

“Robert, annem sana *güvendi*,” dedim Wren’in arkasından. “O kimseye güvenmez ama sana güvendi. Ve sen onu yarı yolda mı bırakacaksın? Hepimizin bu manyak otelde çürümesine izin mi vereceksin?”

Wren bana yeniden bir tokat attı ama hamlesinden kurtuldum. “Robert!”

“Kardeş Phoenix, bunların hepsi Tanrı’nın planının bir parçası.” Fakat Robert gözlerimin içine bakmıyordu, ikisini de yere dikmişti. Bizim ölüm fermanımızı imzalarken gözlerimin içine bakma cesareti bile yoktu korkağın. “Ailenin Standart’a ulaşması gerekiyordu.”

Wren bana doğru eğildi ve omuzlarımdan tutup beni silkeledi. “Bu doğru Kardeş Phoenix, sen ilahi planın bir parçasısın.” Yüzünü yüzüme dayadı ve ona bakmam için beni zorladı. “Baban tarafından harekete geçirilen bir planın. Ben senin kurtarıcınım çocuğum ve sen de bana itaat edeceksin.”

“Sen kurtarıcı değilsin.” Tek düşündüğüm akşam yemeğindeki uyuşmuş, sessiz çocuklardı. “Sen insanları darmadağın eden bir adamsın. Onların canını okuyorsun ta ki... ellerini kaldırıp teslim olarak senin saçmalıklarını dinleyene kadar.”

Wren sert bir kahkaha attı. “Hiçbir şey bilmiyorsun. Sen aylarca küflü bir konferans salonunda karanlıkta kalıp, düzensizlikle dövüşüp yüzlerce insanı delilikten uzaklaştırmadın. Gökyüzü ikiye ayrılırken ve bu şehir ufulanarak yok olurken dünyaya ikinci bir şans vermesi için Tanrı’ya yalvarmadın. Bu topluluğun hepsinden ben sorumluyum. Bu hayatların hepsi, bu ruhların hepsi benim ellerimde.”

Geri çekilmeye çalıştım. Omuzlarım Wren’in ellerinin baskısı yüzünden ağrıyordu fakat Wren uzaklaşmama izin vermedi.

“Bu yüzden beni sorgulamaya cüret dahi etme. Sakın bana karşı gelmeye çalışma.” Wren bileğimi tuttu ve beni kapıya doğru sürükledi, Robert’ın yanından geçirdi ve koridorun karanlığına çıkardı. Merdiven bitene ve en üst kattaki son noktaya gelene kadar katları bir bir çıktık. Beni bir salona soktu. En sondaki kapının önünde durup yan taraftaki zinciri çözdü ve beni odanın içine attı.

Karanlığın içinde el yordamıyla yolumu bulmaya çalıştım, var gücümle bağırdım ama o ellerimi tutup karnıma bir tekme attı ve kapıyı çarparak kapattı.

“BENİ ÇIKAR!”

“Yerini öğrenene kadar orada kalacaksın Kardeş Phoenix. Sana sunduğum hediye kabul edene kadar kalacaksın,” diye bağırdı Wren kapının arkasından. “Arınmak.” Sonra daha kısık sesle ekledi. “Hepimiz için.”

Phee'yi toplu kahvaltının yapıldığı kalabalık salonda ve günlük zorunlu "derslere" giderken sınıfların hiç birinde görmedim. Önceki gece Wren'in, Phee'yi beni ararken yakalamış olabileceği için endişelenerek ve bu labirent otelde Ryder'la buluşmuş olabileceğini düşünerek hiç uyumadım. Ya da daha kötüsü Wren onları bir yere "kapatmaya" karar vermiş olabilir. Tüylerim ürperdi. Wren'in *cennete uzanan bir birliktelik* yorumunu hâlâ aklımdan çıkaramamıştım.

Koridordan geçerken Standart çocuklarını, gözlerini yere dikmiş delikanlıları ve genç kızları, bir hayalet kadar sessiz olan küçük çocukları gözlemledim. Çok saygılı, çok sessiz. Neredeyse yok gibi. Daha yakından baktığımda ne kadar çok genç kızın hamile olduğunu fark ettim. Bazıları benimle yaşıtı, bazıları benden daha küçüktü. Her birine eşlik eden bir delikanlı vardı. Onları görünce başımdan atamadığım, atanmış refakatçim Quentin'i hatırladım. Neyse ki "Ağabey" Robert'la otel dışında av eğitimine gitmişti ve kolum biraz boş kalmıştı.

Kendini benim "başöğretmenim" olarak tanıtan orta yaşlı bir kadın, kalabalığın içinden beni buldu ve hafifçe bileğimden yakalayıp beni de diğerleri gibi, birkaç yuvarlak masadan oluşan küçük bir cam odanın içine doğru çekti. Kendimize oturacak bir yer bulmamızı işaret etti ve öğrencilerinin kalanını toplamak için koridora geri çıktı.

Uzak köşedeki sandalyeye oturdum. Yanımda benim yaşlarımda bir kız oturuyordu ve karnı öylesine şişmişti ki masanın

ucundan en az yarım metre geride duruyordu. Zarif hatları olan güzel bir yüzü vardı. Elleri öylesine küçük ve beyazdı ki derisinin altında yatan damarların oluşturduğu motif belli oluyordu. Öylesine yalnızdım ki onunla konuşmak için can atıyordum.

Sınıfın geri kalanı etrafımızı sarmaya başladığında eğilip fısıldadım. "Ben Skyler." Ses tonum beni şaşırttı. Bugün ilk defa konuşmuştum.

"Kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı sıra arkadaşım. Fakat devam etmedi.

"Ya." Dün akşamki yemeği düşündüm ve bu hamile kızı, Wren'in Phee ve benim için düzenlediği karşılama yemeğinde görüp görmediğimi geçirdim aklımdan. Orada değildi, buna emindim. "Nasıl?"

"Kim olduğunu herkes biliyor. Sen Ağabey Tom'un kızlarından birisin. Buraya Üstat Wren'in ilahi planını tamamlamaya geldiniz."

Sözleri boynuma yapışı ve soğuk bir rüzgâr gibi etrafımı sardı.

"Uzun zamandır Tanrı'nın ona bir cevap vermesini bekliyordu." Korkak gözlerle bana baktı. "Cevabı sensin."

"Bir dakika... Sen ne... Sen ne diyorsun? Neden? Ne demek bu?"

Fakat ben sıra arkadaşımın üzerine daha fazla gidemeden öğretmen sınıfın önüne geçti. Sonra içerisi o kadar sessizleşti ki Wall Street'ten gelen maymun çığlıklarını duyabilirdiniz.

Öğretmen derse, Wren'in *Standart* İşliyor kitabından Tanrı'nın bize Standart'ı verebilmek için dünyanın sonunu getirdiğini ve hepimizin bir gün cennet mavisini göreceğimize dair verilen bir sözü bıktırana kadar tekrar ederek başladı.

Fakat ben kalp atışlarım yüzünden öğretmenin söylediklerini duyamıyordum. Sıra arkadaşım en büyük korkumu, beni bütün gece uyutmayan düşünceyi, sabaha kadar dönüp dur-

mamama neden olay şeyi doğrulamıştı: Buradan asla çıkamayacaktık.

Sınıfın duvarları üzerime gelmeye başladı ve yavaş çekim hareketlerle beni içine hapsedmeye niyetliydi.

Hiç düşünmeden sandalyemi geri ittim ve ayağa kalktım.

“Kardeş Skyler,” dedi başöğretmen nasihat edercesine. Odadaki bütün gözler bana döndü ve bir kovan gibi etrafımı sardı. “Lütfen yerine otur.”

“Benim...” dedim. Kalbimin hızlı ve kesik atışlarının sesinden kendi sesimi zar zor duyabilmişim. “Benim tuvalete gitmem gerekiyor.”

“Refakatçin bugün burada değil, seni başka biriyle göndermem de olası durmuyor. Seni kendi ellerimle götürene kadar beklemen gerekecek.”

“Önemli değil, ben kendim gidebilirim,” dedim. “Hemen dönerim.”

Kapıdan çıkarken, dışarıdaki dört genç adam duvar gibi önümü kesti.

“Kardeş Skyler, lütfen.” Başöğretmen hafifçe bileğimden tuttu. “Senin grup dersleri alabilecek kadar açık fikirli olduğunu düşünüyorduk. Eğer düşündüğümüz gibi değilse başka yöntemler ararlayabiliriz. Üstat Wren’le konuşabilirim.”

Nedense arkamda kalan, sıkıca sıraya tutunan ve bu yüzden de parmaklarının tahtaya geçmiş olabileceğini düşündüğüm sıra arkadaşıma baktım. Belli belirsiz bir hareketle başını salladı ve gözleri dudaklarından dökülmeyeni anlatıyor gibiydi: *Aptallık etme. Yerine otur ve söyleneni yap.*

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Kuralları fark etmişim.”

“Hiç önemli değil.” Başöğretmen derin bir nefes verdi ve dört kapı nöbetçisi yerine oturdu. “Sınıfım, nerede kalmıştık?”

Öğretmenimiz hemen derse döndü ama ben yalnızca birazını dinliyordum: Üstat Wren tarafından kutsanan ilahi

birlikler, itaatın önemi, tövbe etmenin ve böyle bir felaketin sonunda Tanrı'ya değerli olduğumuzu göstermenin önemi. Dikkatimi bir kaybedip bir toparlıyordum ve aynı şey bir sonraki ve bir sonraki günlerde de devam etti.

Her gün ders verenleri ölü gözlerle dinleyen, zemine uyum sağlamaya, duvarın içinde kaybolmaya çalışan bir gölgeye, bir hayalete dönüştüm. Aptal bir sineğin ağa takılması gibi Quentin'le geçirmek mecburiyetinde olduğum yemeklerde hiç konuşmuyor, bütün bir özenle kıpırdamadan durmaya çalışıyor ve annem ile Phee'yi nereye yerleştirdikleriyle, Ryder, Trev ve Sam'i bu tımarhanenin hangi deliğine soktuklarıyla ilgili bilgi edinmeye çalışıyordum.

Fakat kimse hiçbir şey söylemiyordu, sanki hiçbiri var olmamış gibiydi.

Geceleri, şehir manzarası ve sırt çantamla odamda tek başıma kalıyordum. Bir akşam, hayaletlerden başka bir şey getirmemesine ve en keskin, en sivri sırlarıyla canımızı yakmış olmasına rağmen annemin sözlerine ulaşabilme arzusuyla çantamı karıştırdım.

Fakat kitap yoktu.

"Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Odanın içinde dört döndüm, yatak çarşaflarını çıkardım, çekmeceleri karıştırdım, çalışma masasını taradım ve tuvaleti aradım. "Nerede bu?" diye sordum ortaya. "NEREDE BU?"

Odanın kapısına koştum ve herhangi bir Standart fanatiğinin beni görebileceğini umursamadan kolu çevirdim. Kapıda ki ince levhayı elime aldım, içindeki sahte oda numaralarını yerinden çıkardım ve hızla karıştırmaya başladım. Her giriş ve çıkışında odamın numarasını kaydediyor, değişen el yazısının formülünü çözmeye ve kaydını tutmaya çalışıyordum. Fakat değişiklikler rastgele oluyordu. Bazen günde bir kere yer değiştiriyordum, bazen de her giriş çıkışında. Annemin günlüğü koridordaki herhangi bir odada yatağın altına bırakılmış ya da

Wren'in hilebaz kölelerinden biri tarafından yanlışlıkla tuvallette unutulmuş olabilirdi.

Boş koridora baktım.

İçimden koşmak geliyordu.

Kimse fark etmeden merdivenlere ulaşabilir, lobiden geçebilir ve hatta kapıdan dışarı çıkabilirdim. Bu şehirde saklanabilir ya da Brooklyn'e gitmenin bir yolunu bulup kendi gölgelerinde yaşayan bu canavarlardan ve bu perişan şehirden çok uzağa yelken açabilirdim.

Fakat bu yalnızca bir hayal, boş bir fikirdi; gerçek bir seçenek değildi. Annem ve Phee olmadan asla ama *asla* gidemezdim. Ve bu gerçek beni bu lanetli şehirde, bu karanlık ve yalancı otelde tutuyordu.

Kapıyı kapattım.

Sonra kendimi kaybettim. Beynim yarılmış ve boğazım kuruyup yırtılmış gibi hissedene kadar bağıra bağıra, hıçkırıklarla ağladım. Ailem için, günlük için. Her şey için.

Derin ve karanlık bir nehre batıyordum ve her geçen gün kafamın biraz daha karıştığını hissediyordum. Sanki yüzeyde yüzmek istesem bile nefes almak için hangi tarafa çıkmam gerektiğini bilemeyecek gibiydim.

Ancak günler sonra umut kendini belli etti.

Öylesine hızla gelip hızla kayboldu ki neredeyse kendi sisimin içinde umudu göremeyecektim bile. Bir sabah başöğretmenimiz çocukları başka sınıflara dağıtırken gerçekleşti. Ryder kapının önünden geçti ve benim sınıfın içinde olduğunu gördü.

Bir mucize gibiydi ve sanki onu kendi hayalimde çizmişim ve gerçek olmasını dilemişim gibi puslu ve lekeli bir görüntüsü vardı. Yüreğim ağzıma geldi ve içgüdüsel olarak ayağa fırladım.

Ryder hiç duraksamadı.

Başöğretmene yakalanmadan sınıfa daldı. Elâ gözleri delirmiş gibi bakıyordu, siyah saçları darmadağındı ve kollarını öne doğru uzatmıştı.

O koşarken, “Kardeş Ryder,” diye bağırdı öğretmen. “Kardeş Ryder, buraya geri dön! Kardeşlerim bana lütfen yardım edin!” Ryder sınıf masasının etrafından dolaştı ve bana sarıldı. “Standart’ta işler böyle yürümüyor!”

Ryder bana sıkıca sarıldı ve en ümitsiz anımda olmama rağmen onun bir mucize olmadığını anladım. Kokusunu içime çektim ve yüzümü boynuna bastırdım. “Ryder,” diyebildim ve sonra Quentin ve başka iki çocuk onu kollarından yakalayıp uzaklaştırdılar. Ryder ellerinden kurtulmaya çalıştı, iğnenin ucundaki bir balık gibi çırpınıyordu. Bana doğru eğilip pürüzlü bir sesle fısıldadı. “Lobinin merdivenleri. Gece yarısı. Beş kez tıklat.”

Bu kadar.

Kapıdan dışarı çıkarıldı ve bir yandan özür dileyip bir yandan da aptallığına gülerken sanırım hayatta kalma ve boyun eğme arasındaki ince çizgide yürüyordu. “Özür dilerim arkadaşlar.” Onlar kendisini karga tulumba dışarı çıkarırken o da başını sallıyordu. “Benim hatam. Benim refakatçim olduğumu sandım.”

“Bir daha asla yapma bunu Kardeş Ryder,” diye çıkıştı öğretmenimiz. “Koridorun sonundaki sınıfına git. Kardeş William sana eşlik edecek. Hemen.”

Ryder’ın fısıldadığını zar zor duydum, “Tabii. Özür dilerim başöğretmen.”

Öğretmen, Ryder ve geçici refakatçisinin ardından kapıyı örttü ve bizi kendi hapishanemize kapattı. Ve önceki gün söylediklerini tekrar etmeden önce kendini toparladı.

Fakat bütün bu olanların arasında Ryder’dan başka bir şey daha serbest kalmıştı. Hızlı ve göz alıcı bir şekil aklımın köşesinden ileriye çıktı: gri bir cehennemden kanatlanmış bir kele-

bek. Artık hayal görmek, oda değiştirmek, oyun oynamak ve yalan yoktu. Onunla buluşacaktım. Onunla olacaktım. Bu gece Ryder'a sarılacaktım.

Lobi merdivenleri.

Gece yarısı.

Beş kere tıklat.

Daha önce hayatımda hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Günlerdir aynı odadaydım.

Belki de haftalardır.

Artık emin olamıyordum. Zamanın geçtiğini cam hapishanenin dışında doğup batan güneşten ve günde iki kere odama getirilen yemeklerden anlıyordum. Sonra kapı dışarıdan kilitleniyor ve ben odamda yalnız kalıyordum. Keşke bir parça kâğıdım ya da zamanı kaydedebileceğim bir şeyim olsaydı. Aslında birçok şey daha diliyordum.

Zaman beni delirtiyordu. Bu durum, bana düşünecek zaman tanıdı. Aklımı belli şeylere odaklıyor, düşünüyor, hepsinin ışığın altındayken ve diğer taraftan nasıl görüldüğünü görmeye çalışıyordum. Sky da böyle yapardı: Analiz ederdi. Yeniden değerlendirirdi. Her şeyin anlamını öğrenmeye, neden bu şekilde olduklarını anlamaya çalışırdı. Bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Sky'ı çok fazla düşünüyordum. YMCA'de bana söylediklerini düşünüyordum. İçgüdülerinin burasıyla ilgili yolunda olmayan bir şeyler olduğunu söylemesini düşünüyordum. Beni uyarmaya çalışmasını düşünüyordum.

Standart'ın gerçek bir cevap olmasını ne kadar çok istediğimi ve onu dinlemeyerek ne kadar yanlış yaptığımı düşünüyordum. Bu adada benim için, annem, Sky, Ryder, Trevor için bir ev olmasını dilediğimi düşünüyordum. Hatta Sam için bile. Manhattan'da şahane bir mucizenin olabileceğine inandığımı düşünüyorum. Artık buradaydık ve bu psikopatlarla aynı yere

tıkılmıştık. Bizi kurtarmaya kararlı, her birimizi kendi “Standart’ımıza giden yolu” bulmaya zorlayan bir adamla. Peki hiç-birimiz yolu bulamazsa ne seçeneğimiz olacaktı?

Resmen kendime işkence ediyordum. Ancak beynimi durduramıyordum.

Kimbilir kaç gün geçtikten sonra kapımın vurulduğunu duydum ve kilit açıldıktan sonra Robert içeri girdi. Bir yanım, camdaki capcanlı yansımanın dışında onu ya da herhangi birini gördüğüne heyecanlanmıştı. Diğer yarım onu alt etmek ve koridordan dışarı koşmak istiyordu.

“Kardeş Phoenix,” dedi. “Ağabeylerin seni beslediğine inanıyorum.”

“Sanırım öyle.”

Davetsizce yatağıma oturdu ve saçlarımı okşamaya başladı. “Yalnız kaldığın süre boyunca farklı bir bakış açısı geliştirebildin mi?” Umutla bana bakıyordu. “Kendinle, Tanrı’yla baş başa kaldığın süre boyunca nerelerde hata yaptığını görebildin mi?”

Bu adama akıl sır ermezdi. “Nerede hata yaptığımı mı?” diye sordum. “Robert sen kafayı mı yedin? Siz beni ailemden ayırdınız, burada kalmaya zorladınız, günlerce, haftalarca bu odada tuttunuz ve şimdi her şeyin bittiğini, hepsini anladığımı söylememi mi istiyorsunuz?”

Robert’ın yüz ifadesi değişti ve yeniden saçımı tuttu. “Fakat sen *anlamıyorsun*. Hiçbir şeyi *anlamıyorsun*.”

Ve sonunda Robert’ın yüzünde bir his belirdi. Korku.

“Uzun zamandır buradayım Phoenix. Standart’ın değiştiğini, geliştiğini gördüm. Küçük adımlarla, daha fazla adımla, her şey başladığından bambaşka bir noktaya taşındı.” Duraksadı. “Ve Üstat Wren’in büyüdüğünü, değiştiğini gördüm. Bütün bunların ardında düşünebileceğinden fazlası var.” Derin bir nefes aldı. Ben de öyle yaptım çünkü eğer o korkuyorsa benim ne kadar çok korkmam gerektiğini düşünemiyordum.

"Babanı sevmiştim. Annene de çok değer veriyordum, seni de önemsiyordum. Fakat Standart'a hayatımı verdim ve Üstat Wren'e güveniyorum." Bana baktı. "Şimdi onu buraya getireceğim. Ve ona savaştığını, kendini açtığını ve doldurulmaya hazır olduğunu söylemeni istiyorum. Artık sınırdasın Phoenix. Anlıyor musun?"

Evet demem gerektiğini biliyordum. Robert'm gözlerindeki ağırlık üzerime çökerken, elleri benim ellerimde kıvrılırken, böyle söylemem gerektiğini hissediyordum. Fakat konuşamıyordum.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Güzel."

Geri dönmesi saatler aldı. Ancak bu önemli değildi. Her zamanki gibi düşünmek ve bir plan kurmak için zamana ihtiyacım vardı. Mantıklı olmalıydım. Anneme ve ablama ulaşmanın bir yolunu bulup bizi bu kâbustan uyandırmalıydım.

Robert'in uyarılarını bir kez daha düşünüp aptal refakatçim Francis'in tehditlerini düşündüm. Sonra tuvalette karşılaştığımız zaman Ryder'm Sam'in cennet mavisinde olduğunu söylediğini hatırladım. *Ryder, annem, Sam... Standart... başka yöntemler, cennet mavisini.*

Sonra hepsi yerine oturdu.

Herkes, Wren'in insanlara Standart'ı sevdirmek için başka yöntemleri olduğunu da söylüyordu. Çok gizli olan ve sadece yetişkinlerin çağırıldığı "cennet mavisini" denen yerden bahsediyorlardı. Bu oteli yakmamız için oraya gitmeli ve annemle Sam'i bulmalıydım. Fakat bunu yapmak için Wren'in başka hiçbir şeyin işe yaramayacağını ve beni oraya göndermekten başka bir çaresi olmadığını anlaması gerekiyordu.

Manyak Wren, Robert'la birlikte geri döndüğünde gözlerinde umut dolu bir parıltı vardı. İkisinin de benim gülümseyerek *Teşekkürler Standart, yüce Standart* tarzında bir şeyler saçmala-

mamı beklediğini biliyordum ama benim başka bir planım vardı. İyi bir planım. Ve kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Wren yatağa oturdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Elleri bir çift kertenkele gibi soğuk ve tırtıklıydı. "Robert bana yalnızlığın ruhundaki gezintiyi tamamladığını söyledi. Ve Standart'ı kabul etmeye hazır olduğunu." Gülümsedi. Bana doğru eğildi, iyice yakınımaya geldi. "Doğru mu bu Kardeş Phoenix? Sen ne dersin?"

Derin bir nefes aldım ve kendime, ailem için güçlü kalmam gerektiğini hatırlattım. "Cennet mavisini" kelimelerini duyana kadar canavara boyun eğmemem gerektiğini.

Eğildim ve fısıldadım. "Standart'ını al ve kışına sok."

Robert'ın elleriyle yüzünü kapatmasını ve Wren'in hızla yataktan kalkmasını izledim. "Bu kurtarıcı için zaman kaybı!" diye bağırdı Robert'a.

Robert özür dilemek için mırıldanmaya başladı. "Ona açıkladığımı sanıyordum..."

"Hadi yap."

"Fakat Üstat Wren, o çok genç..."

"Beni sorgulamaya çalışma, hele ki bu gösteriden sonra." Wren Robert'ı odadan dışarı çıkardı.

"Bir dakika, gitmeyin!" Panikle ayağa fırladım. Yanlış mı yapmıştım? Neyi atlamıştım? Şimdi peşlerinden gidiyor ve bağıryordum. "Cennet mavisine gideceğimi sanıyordum. Lütfe... Annemi görmem gerek. Beni oraya götürün!"

Fakat kapıyı yüzüme kapattılar.

Yeniden tek başıma kalmıştım.

Ve yalnızlık hiç zaman kaybetmemişti. Sırtıma tırmanıp omuzlarıma çökmüştü. Öylesine ağırdı ki beni yere sermek üzereydi.

O öğlen yemeğim geç geldi. Güneşe göre geç olduğunu anladım. Canım yemek istemiyor olsa bile tabağı önüme aldım ve

üç lokmada hepsini bitirdim. Sulu bir et, sebze kökleri, mısır ve kalın bir parça ekmekle büyük bir bardak su vardı.

Sonra uzandım ve annemi, Sky'ı, Ryder'ı, Trev'i ve Sam'i düşünerek hepimizin alevler içindeki bu otelden çıkıp gittiğini hayal ederek rahatlamaya çalıştım.

Fakat çok tuhaftı.

Ne zaman gözlerimi kapatsam, sanki altında bir ateş yanıyormuş gibi parlak kırmızı noktalar görmeye başlamıştım. Bu histen kurtulmak için oturdum ama o zaman başım çatlayacak gibi oldu. Oda dönüyor, odanın dört köşesi sallanıyor ve yavaş yavaş üzerime doğru geliyordu.

Üzerimdeki örtüyü fırlattım ve kapıya koştum.

Ancak küçük girişin köşesinden döndüğümde kapı bir kilometre ötede gibi göründü. Ve koridor gittikçe genişliyor, uzadıkça uzuyordu. Kalbim göğüs kafesimin içinde duramayacak kadar hızlı çarpmaya başladı ve yeniden yatarak sakinleşmek için yatağıma doğru emekledim. Belki bunların hepsi bir kâbustu.

Belki uyanmam gerekiyordu.

Gözlerimi her kapatışında kırmızı ışıklar çoğalıyordu ve sonra maviye, yeşile dönüşüyor, başka insanların yüzünün şeklini alıyordu. Ta ki göz kapaklarımın içinde binlerce insanın yüzünden oluşan bir gökkuşağı oluşana kadar. Hafifçe kafamı salladım. Gözlerimi açtığımda yüzler kaybolmadı.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Gerçekten yolunda gitmeyen bir şey.

Standart'a geldiğimden beri yemekteki sandalyem Wren'e biraz daha yaklaşıyordu ve bu akşam Quentin ve kutlamaların üstadı arasında sandviç olmuştum. Ve bir Standart kızının, böyle bir masada oturduğu için kendini "kutsanmış" hisse-deceğinden emindim fakat ben yemek bıçağını kapıp Wren'in göğsüne saplamamak için birkaç kez ellerimin üstüne oturmak zorunda kaldım.

Fakat bu akşam Ryder'ı göreceğimi düşünüp durdum. Onunla buluşabilmek için yalnızca bu akşamki yemeği atlatmam gerektiğini hatırlattım kendime ve kontrolümü kaybetmemem gerektiğini *emrettim*. Annem gelene kadar da bunu başardım.

Geceler önce Phee'yle birlikte olduğum özel yemek salonuna girdi ama ilk servisi kaçırmıştı. Robert ve bir başka orta yaşlı adam ona refakat ediyordu. Onu gördüğümde sandalyemden fırlayacak gibi oldum. Fakat kuralları biliyordum ve onun yakınında olmak, bunca zamandan sonra onu görebilmek için delirirken sakince yerimde durdum.

Şamdanın yaydığı ışığın altında ilerleyen üç tırtıl...

Yanlış bir şey vardı. Annemin yüzü... ezilmiş ya da dövülmüş gibi değildi ama ifadesizdi. Gergin ve yorgun. Korku dolu gözleri, altlarındaki koyu halkalarla gölgelenmişti. Göz alıcı kumral renkli saçları terliydi ve yarısına kadar yağ içindeydi.

"Anne!" dedim elimde olmadan.

Vücudum ona doğru koşmak için can atıyor, ağzım çığlık

atmak için çırpınıyordu. Fakat Wren'in beni izlediğini hissedebiliyordum ve tüm irademle yanında oturmayı sürdürdüm.

Wren rahatladı. "Kardeş Skyler," dedi yumuşak bir sesle. "Endişe etmene gerek yok. Annen cennet mavisinden döndü." Elini elimin üstüne koydu. "İlk seyahatler en zordur. Uyum sağlayacaktır."

Sonunda bu otelin yapbozundaki son parça da yerine yerleşti: Cennet mavisini bir yer değildi.

Wren'in "ilahi planı" uğruna yapılan şeylerdi. İnsanları uyuşturuyor, akıllarını karıştırıyor olmalıydı. Karşı koymamaları için onlara uyuşturucu veriyorlardı. Düşüncelerini bile engellemek için.

Anneme bakamadım. Bu kadın, zar zor ayakta duran, kahkaha atan ve içi boş bir cadı gibi ağlayan kişi benim annem olamazdı.

Kendimi toparladım ve en içten gülümsememi takınarak Wren'e baktım.

Aslında, bu lanetli otelde hayatta kaldığım için kız kardeşime teşekkür etmem gerekiyordu, tabii buna hayatta kalmak denirse. Hiç sorgulamadan kabul eden Phee'ye. Neyin ne olduğunu düşünmek bir yana, doğru ve yanlış ayırt etmeye tenezzül bile etmeyen Phee'ye. Park'taki gece, 65. Sokak karşılaşmalarından önce söylediklerini çok düşündüm. Benim Park'ın kuralları sorgulamak ve ona altında yatanın ne olduğunu göstermek konusunda dik başlı davrandığım gece.

İşlerin nasıl yürümesi gerektiği kimin umurunda, demişti Phee. Önemli olan nasıl yürüdüğü.

Artık Standart fanatiklerinin her bir hareketini, mimiğini izliyor ve onları taklit ediyordum. Benim de *ele geçirildiğime* inandırıyordum onları. Ve dış görünüşüme aldandıklarına emindim.

Ayaklarım anneme koşmak için can atsa da, içim onu sıkı sıkıya sarmak ve gri kederinden çıkarmak için kıvransa da bu

riski hiçbirimiz için göze alamazdım. Phee'yi bir yerlere kapatmış, ona cennet mavisini gösteriyor ya da daha kötüsünü yapıyor olabilirlerdi.

Başımı salladım. Bunu düşünemeyecektim, *düşünemezdim*. Eğer düşünürsem, benliğimi bir arada tutan birkaç dikiş de sonunda atmış olacaktı.

İki refakatçisi annemi yerine oturttular. Yemeğin geri kalanında bana bir kez bile bakmadı; bilincini sildiklerine ve onu bitirdiklerine dair içimde oluşan panik duygusu beni kemirmeye başladı.

"Standart'a uyum sağladın," diye fısıldadı Wren. Garsonlar tatlı tabaklarımızı götürürken yavaşça elimi okşadı. Onun dokunuşuyla içim ürperdi ama geri çekilmedim. "Sen ve Kardeş Trevor, burada yeşertmek istediğimiz umutlarımızın somut örneklerisiniz."

Trev. Tanrım, umarım iyidir. Sormak için can atsam da Standart'ın fanatikler için yemek boyunca sessiz kalma kuralı uyguladığını biliyordum. Bu yüzden yalvaran gözlerle Wren'e baktım.

Başını salladı. "Benimle konuşabilirsin."

"Üstat Wren... Kardeş Trevor da cennet mavisinde mi?"

"Hayır, o yolunu onsuz buldu. Topluluğumuzun genç üyeleri ona kucak açtı." Wren'in ifadesi ciddileşti. "Elimden geldiği sürece çocukları cennet mavisine göndermemeye çalışıyorum. Orası kalbi ya da akli zayıf olanlara göre değil." Fanatikleri odalarına çekilmek için masadan ayrılırken gözlerini benden çekip başını salladı. Robert annemi de dışarı çıkarıyordu ve yerimden fırlayıp peşlerine düşmemek için kendimi zor tuttum.

"Kardeş Quentin, sen de artık odana çekilebilirsin," dedi Wren.

Yanımda oturan Quentin bir anlığına durdu. Refakatçimin yüzü düştü ama karşı çıkmadı. Kimse karşı çıkmazdı.

Standart'ın karanlığında kayboldu ve Wren'le masada yalnız kaldık.

"Bir şey sorabilir miyim Üstat Wren, kız kardeşim Phoenix'in durumu nedir?"

"O ahmak çocuk. Çenesini *kapalı* tutamıyor, değil mi? Asla kendisine söyleneni yapmıyor." Kahkahası güçlü bir *patlama* sesi gibiydi. "Kardeş Ryder'la tuvalette yasak temas. Şiddet. Ders almayı reddetmesi. Onun için cennet mavisinden başka bir seçenek yok." Derin bir iç çekti ve saçımı okşamaya başladı. "O senden çok farklı."

Saç diplerim terlemeye başladı ve boğazım daraldı. Phee güvende miydi? Onu şimdiden ele geçirmişler miydi? Yemek boyunca kendi kendine mırıldanan annemi düşündüm ve ne-redeyse çılgılık atacaktım. *Phee de böyle mi olacak?*

Ryder'ın tuvalette onunla ne işi vardı ki? Yoksa onlar... öpüşürken mi yakalanmıştı? Ve Phee bu yüzden mi cezalandırılıyordu? Kıskançlığım öne çıktı ve öfkemi uyandırdı. Bunların hepsi Ryder'ın suçu muydu?

Şu anda onu ve ikimizle de oynuyor olabileceğini düşünemedim. Ellerini kız kardeşimin üzerinden çekemediği için kardeşim bu cehennemin karanlık köşelerinden birinde uyuşturuluyor olabilirdi.

Yalnızca buradan çıkmamız gerektiğini düşündüm.

Bu yüzden de Wren'in, imalı bir şekilde elimin üzerinde dolaşan eline odaklandım.

Büyük bir dikkatle sözlerime, "Başöğretmenimiz bize cennet mavisinden bahsetti Üstat Wren ve Tanrı'nın seni kutsal gücüyle tanıştırdığından," diye başladım ve tüm vücudumun korkuyla karşı koyduğu şeyleri söylemek için kendimi zorladım. "Tanrı'nın sözcüsü olmak, bu topluluğu gözetmek... Omuzlarında çok yük var."

Wren'in yüzü yumuşadı. Bir anlığına hassas ve hatta daha genç bir görüntüye kavuştu. Standart'taki her bir odanın ba-

şucu sehpasında duran *Standart İşliyor* kitabının kapağında ki gibi umut dolu ve istekli vaiz gibi görünüyordu. “Haklısın. Öyle.”

“Yardım etmek isterim...” Karşımdaki yırtıcı hayvanın her an üzerime atlayacağını farkında olarak dikkatle ve ihtiyatla öne doğru ilerledim. “Yükünü hafifletmek isterim. Belki bu cennet mavisini hakkında bilgim olsaydı...”

Wren elimi sıktı. “Ah, Kardeş Skyler, bana düşündüğünden çok yardımcı oldun zaten.” Dikkatle beni inceledi, gözleri yüzümde dolaştı. “Fakat bunu bilmen gerekiyor olabilir. Bu benim gibi senin de kaderin sonuçta.” Bir sır paylaşmak üzereymişiz gibi hazin ve gizemli bir gülümseme takındı. *Evet. Neredeyse bağıırıyordum. Bana cennet mavisini göster, ne olduğunu öğret, nasıl yok edebileceğimi söyle.*

Wren beni birkaç kat yukarı çıkardı, bir koridordan geçirdi ve isimsiz bir koridorun sonundaki karanlık ve darmadağın bir odaya soktu. Pantolonunun cebinden bir kibrit çıkardı ve bir kenarda dizili duran mumları yaktı. Oda birden canlandı. Cam şişeler, kaplar ve fiçiler, odanın tam ortasında geniş bir ada biçiminde duruyor ve tavanda korkutucu gölgeler oluştuyordu. Dosyalar ve el yazısı notlar, odanın köşelerinde garip bir açıyla duruyordu. Ve tam ortasında, bir santimetre kare büyüklüğündeki kâğıt parçalarıyla dolu bir tepsi duruyordu.

“Hayatımın işi,” dedi Wren süslü bir hareketle tepsiyi işaret ederek. “Tanrı’nın işi. Cennet mavisini.”

Şaşkınlık içinde ona bakınca bana gülümsedi. “Dozu yemeğe karıştırıyoruz. Böylesi daha kolay. Ve mükemmel doza ulaşabilmek için yalnızca birkaç yıl... ve birkaç başarısız girişim atlattık.”

Yüzümdeki ifadeyi sabit tutmam ve bu manyak simyacının uydurduklarına aa ve ee’lerle karşılık vermem gerektiğini biliyordum ama dudaklarımdan yalnızca bir kelime çıkarabildim. “Neden?”

Birden, çok ileri gidip gitmediğimi, onu zorlayıp zorlamadığımı düşündüm. Sonuçta neden olduğunu öğrenmeme gerek yoktu. Yalnızca *nasıl* olduğunu bilmeliydim ve herhangi bir panzehri olup olmadığını.

Ancak Wren bana bir kez daha o kabahatli ya da pişmanmış gibi gözüken ifadeyle baktı ve cevap vereceğini anladım.

“Bu ada işgal edildikten ve Kırmızı Müttefikler sayılarını arttırmaya başladıktan hemen sonrasıydı.” Gözlerinde uzak bir bakış vardı. “İnsanları kaybetmeye başlamıştım. Hepsi açtı, yorgundu ve misyonerlik görevimiz düşüşe geçmeye başlamıştı. Bu otelde bir huzursuzluk vardı ve Tanrı’nın görevini terk edip Park’a teslim olmaya dair konuşmalar başladı. Bir cevap için dua ettim.” Bir hayvanı sever gibi, büyük bir özenle, halüsinasyon gördüren ilaçla dolu tepsiyi düzeltti. “Sonra biri geldi. Misyoner ekibimiz, Finans Bölgesi’nde yağmacılık yapan genç bir adam getirdi. Önceki hayatında uyuşturucu satıcısı olan birini.” Aklına gelen hatıra onu gülümsetti. “Ben Ağabey Francis’e cevaplar verdim, o da bana birkaç fikir.”

Tepsiye doğru başımı salladım. “Cennet mavisii gibi.”

Wren başıyla onayladı. “Cennet mavisii gibi. Bunu topluluk görevlerimizde kullanmaya başladık ve *her şey* değişti. İnsanlar alçak gönüllü oldu. Korkmaya başladılar. Yeniden Tanrı’nın çocukları, benim çocuklarım olmuşlardı.” Bana baktı. “Ağabey Tom bunu onaylamadı.”

Babamın adının anılmasıyla içimde bir şimşek çaktı.

Fakat Wren başını salladı. “Beni bu işten vazgeçirmeye çalıştı. Bunun Tanrı’nın istediği şey olduğunu söylediğimde Tom bana karşı çıkmaya başladı ve ihanet etmeye hazırlandı. Yeniden doğanlardan duyduğu bir dedikoduya göre Park’ı yerel birinin yönettiğini söyledi. Bizim teslim olmamız gerektiğini belirtti. Standart görevini yerine getirmiş, bizim hayatta kalmamızı sağlamış ve artık misyonunu tamamlamış.” Gözlerime bakmadı. “Ona bunu göstermeliydim.”

Kendimi bildim bileli, bu şehrin enkazlarında avlanıyor olsam da devamını dinlemek istediğimden emin değildim. "Ne... Göstermekten kastın nedir?"

"O kadar zarar vermek istememiştin," diye kekelemeye başladı. "Ağabey Tom'un korkuyu hissetmesini ve Tanrı'nın gazabını görmesini istemiştin. Ona çok vermiş olmalıyım ki..." Standart'ın Efendisi kendini topladı. "O kırıldı, Kardeş Skyler."

Kırıldı.

"Onu hayatta tutmaya çalıştım ama delirmişti, zapt edilemiyordu. Böylesine tehlikeli bir dünya içinde, tehlikeliydi. İşini bitirmek zorunda kaldım." Wren elimi kendi ellerinin içine aldı ve tepsie vurdu. Ses laboratuvarın içinde hafifçe yankılandı. "Fakat artık sen buradasın. Anlıyor musun? Yıllarca bir cevap vermesi, benim hâlâ seçilmiş kişi olduğumu doğrulaması, babanın ölümünün bir trajedi değil, Tanrı'ya sunulan bir armağan olduğunu göstermesi için Tanrı'ya yalvardım. Ve o da bunu yaptı." Öne doğru eğildi ve mum ışığı yüz hatlarını gölgeledi. "Ve Ağabey Tom'a veremediğim her şeyi sana vereceğim. Ailen benim kefaretim Kardeş Skyler. Sen benim ikinci şansısın."

Başucu çekmeceme tıklmış kitabın kapağındaki adamı, umut dolu, genç vaizin fotoğrafını düşündüm. Sonra karşımdaki canavara baktım. Bu şehir onu ters yüz etmişti, tıpkı metrodaki canavarlar gibi, Park'taki savaş efendileri gibi.

Bu adanın geçmişiyile ilgili ne kadar çok şey duyarsam, beni o kadar boğduğunu hissediyordum. Sanki kör bir akım gibi yavaşça yükseliyor ve beni aşağıya çekiyordu.

Fakat Wren'e hiçbir şey belli edemezdim. Dikkatle bana bakıyor, sınırı aşmamı bekliyordu. Onu bu karanlık ve hileli yolda takip edecek miydim, duymak istediklerini söyleyecek miydim? Yoksa onu babam gibi sorgulayacak mıydım?

"Teşekkürler..." Kelimelerin birazını yutmuş, birazını söyleyebilmiştim. "Standart, yüce Standart, tek Standart."

Wren gülümsedi ve eliyle yüzümü kapattı. "Bir gün, bir adama harika bir eş olacaksın." Kolumu okşadı. Yemin ederim ki kusmak üzereydim. "Gerçi seni annenle birlikte haremimde tutmam daha güzel olmaz mıydı? Bakacağız. Fakat zamanı var." Wren elimi tuttu ve beni laboratuvarından çıkardı. "Her şeyde olduğu gibi Kardeş Skyler. Zamanı var."

Alevler içinde kalmış, kocaman bir barut fıçısı gibiydim. Aslında canlı canlı yanıyordum. Ve bunun tek suçlusu kırmızı, mavi ve yeşil suratlardı. Adım adım saldırıyorlardı bana. Hâlâ beni yalnız bırakmamışlardı.

Klik, klik, klik. Kapı açıldı ve üç ziyaretçim önümde durdu.

“Bütün suratlar,” dedim bu ziyaretçilere. “Bütün bu suratlar beni parçalamaya çalışıyor.”

Ziyaretçilerden biri, elinde bıçakla bana doğru yürüdü. Bir dakika, bu adamı yanıyordum. Bu Francis’ti. Ve bana yaklaştıkça gördüğüm üzere Francis’in elindeki *bıçak* değildi. Küçük, ince bir kâğıt parçasına benziyordu. Bir etikete.

Suratı engellemek için yere yattım ama bu küçük adamlar artık her yerdeydi. Her nasılsa, teker teker göz kapaklarımdan dışarıya sızmışlardı ve şimdi yatağımın üzerinde yürüyor, beni dürtüp tırmalıyorlardı.

Francis, “Parçalanman gerekiyor. Kırılıp yeniden tamir edilebilmen için,” dedi. Etiketini ağzıma soktu.

“Ona fazladan bir doz daha verin,” dedi yanındaki adamlardan biri. Onun kim olduğunu görmek için gözlerimi açmıyordum ama yemin ederim ki kusmak üzereydim. Adamın sesini tanıyordum. Robert. “İlki şimdiden etkisini göstermeye başlamış olmalı.”

“Ben Üstat Wren’i bulmaya çalışırken ona göz kulak olun.”

Fakat kısa süre sonra yalnız kaldım. Robert ve Francis beni

suratlarla baş başa bırakmıştı. Şimdi bacakları çıkıyor ve geli-
şiyorlardı. Bir orduya dönüşüyorlardı. Güçleniyorlardı. Artık
beni terk etmeyeceklerdi. Belki de hiçbir zaman.

Öfkeden midem bulanıyordu ve neredeyse uyuşmak üzereydim. Her şey yüzünden. Sadece annemin içinin oyulması ya da bunun başına gelecek sıradaki kişinin Phee olabileceği ihtimali yüzünden değildi. Bu boğucu duvarların arasında babamın hayatının elinden alndığı için de değildi.

Ryder'a öfkeliydim. Sınıfın içinde koşup beni tüm dünyasıymış gibi kucaklayışını düşündüm. Ve kız kardeşimle öpüşüyor ve kendisi serbest kalırken onu yakalatıyordu, öyle mi? Ne yani, Standart'ı gerçekten kabul etmiş miydi? Kararını verene kadar kancasını ikimize de, yardıma muhtaç, yolunu kaybetmiş iki kıza da takacak mıydı?

Odamda saat yoktu ve bu yüzden de gelecek birkaç saati cam kenarında oturup öfkeyle dışarıya bakarak ve ayın bir an önce görünüp yükselmesini beklemeyerek geçirmek en doğru şey olacaktı. Gece yarısına kadar dakikaları saydım. Bu gece ona söylediklerimi duyduğunda Ryder'ın yüzünün alacağı şekli hayal ederek ara ara uykuya daldım.

Gecenin, şehir merkezindeki binaların gece yarısının tablosuna karışacak kadar kararmasını bekledim. Dikkatlice kapıyı açtım ve terk edilmiş, dar koridorun her iki tarafına da baktım. Sağa döndüm, parmak ucumda yürüyerek koridorun sonundaki merdivenlere ulaştım, aşağıya baktım ve sonra eğilip bekledim.

Ryder uzun sürdüğünü düşündüğüm zaman zarfında

ortaya çıkmadı. Bu süre öylesine uzundu ki içim geçmişti ve merdivenlerden gelen hızlı ayak sesleriyle kendime geldim. Ryder'ı düşündüğüm zaman hissettiğim sıcak ve kıpır kıpır his bir dalga gibi yayıldı içimde. Hatta artık daha güçlüydü, yakında olduğunu hissedebiliyordum. Vücuduma, ona ne kadar öfkeli olduğumu hatırlattım.

Önlem olsun diye konuşmadım ve onun yerine yumruğu mu kaldırıp altımdaki metal merdivene vurdum.

Tak-Tak-Tak-Tak-Tak. Beş kere.

"Skyler."

Duraksadım. Sonunda, "Ryder," dedim.

Ayak sesleri sesime doğru yaklaştı.

"Fener getirdin mi?" diye fısıldadı.

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

Yüzü karanlığın içinde belirmeye başladı, tamamen değil, yalnızca ana hatlarıyla.

"Kimin umurunda?" dedi. "Seni neredeyse görmek ve gerçekten burada olduğunu bilmek de yeter." Ryder derin derin nefes alıyordu. Bana uzandı ama ben elinden kaçtım. Duraksayıp kendini toparlamasını izledim. "Şu anda buradan kaçabiliriz, değil mi?" dedi. "Kimse gittiğimizi anlamaz."

"Yalnızca ikimiz mi?" diye sordum ama sesimdeki sertliği anlamadı ya da önemsemedi.

"Bizi burada böyle tutuyorlar, değil mi? Bizi ayırarak güçsüzeleştiriyorlar. Birbirinden ayrı zincirlerle, bu otelin içinde tutuyorlar." Bir süre sessiz kaldı ve sonra konuşmaya başladığında sesi çatallıydı. "Buraya geldiğimizden beri Sam'i görmedim Skyler. Onun cennet mavisine gittiğini söyleyip duruyorlar."

Annemin yemekteki benliği boşaltılmış, uyuşturulmuş ve kendini kaybetmiş hali gözümün önünde belirdi. Ve şu anda Ryder'a öfkeli olsam bile cennet mavisinin nasıl bir yer olduğunu ona söyleyemezdim.

“Burası cehennemın geçiş kapısı, buna eminim,” diye ho-
murdandı Ryder. “Herkesin beynini yıkayıp herkese zorbalık
mı yapıyorlar yani? Neden kimse karşı koymuyor? Nasıl bü-
tün bu insanlar her şeyi... *kabul ediyor?*”

Bu sorusu, tuhaf bir şekilde bana Phee’nin, bu korkunç oteli
bir pusula gibi kullandığını belirten sözlerini hatırlattı. İşle-
rin nasıl olması gerektiğı kimin umurunda? demişti Park’ın
kuralları hakkında. *Asıl önemli olan nasıl işlediğı*. Belki her şeyi
soruşturmak, iyi ya da kötüyü ayıklamaya çalışmak bir lükstü.
Belki siperin arkasındayken ve her gün hayatta kalmak için sa-
vaşırken bu imkânsızdı. Kafamda hâlâ düşünceler dönerken,
“Standart’ın öğretilerine o kadar uzun süre maruz kalmışlar
ki belki de başka bir seçenekleri olabileceğini düşünmüyorlar
bile,” diye fısıldadım. “Ve her şey karardığında ve derinleşti-
ğinde, dışarı çıkmak için geç kalmış oluyolar.”

“Ah, lütfen. Standart kötü bir yer, kötü insanlar, korkunç
mahlûklar tarafından işletiliyor. Açık ve net,” dedi Ryder. “Se-
nin farklı düşünmen beni çok şaşırttı. Doğru ve yanlış arasında
net çizgisi olan kişi sensin. Buraya, Wren, Robert ve bütün bu
Standart maymunlarına boyun mu eğeceksin gerçekten de?”
Sesi yükseldi ve daha hararetili konuşmaya başladı. Bu da
bana, onun yüzüne karşı söylemem gereken şeyler olduğunu
hatırlattı.

“Sözlerimi arpıtmayı kes,” diye ıkıştım. “Aileme yaptıkla-
rı için buradan nefret ediyorum. Ve senin ailine de.”

Kendimi topladım. Birkaç kez derin ve titrek nefesler alıp
vererek bir sonraki cümlemi soğuk bir tavırla söyleyebilmek
için sesimi düşürmeye, hararetimi kesmeye çalıştım.

“Standart’a karşı böylesine siyah ve beyaz bir tutum sergi-
lemene şaşırdım,” dedim. “Hele ki senin ahlaki tutumun sor-
gulanabilirken.”

Karanlığın içinde benden geri çekildiğini hissettim. “Sen
neden bahsediyorsun?”

“Ah, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.”

“Özür dilerim ama bilmiyorum. Aydınlat beni Aziz Kardeş Skyler.”

Kelimeler dudaklarımdan dökülmeden titremeye başlamıştım. “Kız kardeşim,” dedim. “Eğer kız kardeşimle takılıyorsan, neden benimle karanlıkta buluşmak istediğini anlamıyorum.”

“Ne?”

“Onun başını belaya soktun, bunu biliyor muydun? Senin yüzünden onu odaya kapattılar ve Wren onu kendi elleriyle cezalandırıyor. Yani artık ikimizle de oynamayı kesebilirsin.”

“Bir dakika, hayır. Skyler, bekle. Beni dinle...”

“Senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Fakat birden hayatımıza girdin ve her şeyi altüst ettin.” Var olduğu için Ryder’ı suçlamanın haksızlık olduğunu biliyordum. Phee’nin ve benim hayatıma dahil olup yalnızca olduğu gibi davranarak ikimizin hayatını da sonsuza kadar değiştirdiği için. Ancak karşımdaki kişiyi suçlamak, bizi buraya getiren küçük ve hatalı adımları takip etmekten daha kolaydı. “Beni yalnız bırak, tamam mı? Sana ve milyonlarca karına iyi şanslar.”

Hızla ayağa kalktım ve merdivenleri çıkmaya başladım.

“Skyler!” dedi ve hortum gibi hızla eserek bileğimi tuttu, beni tırabzana yapıştırdı. Gölge gibi duran, kötü bir canavarı andırıyordu. Karanlığın içinde yalnızca göz bebekleri parılıyordu. “*Seni* istiyorum. Kız kardeşini değil. Ve o da bunu biliyor. En azından biliyor olmalı ve sen de öyle.”

Mosmor olmuşum, sözlerine hâlâ inanmıyorum. Fakat inanmak istiyordum. “Wren onu öptüğünü söyledi. Tuvalette. Neden?”

“O beni öptü.” Ryder biraz geri çekildi. “Her şey o kadar hızlı oldu ki. Eşleştirildiğim o manyak Standart kızı iki saniyelik bir şey gördü ve olayı büyüttü. Ben Phee’ye asılmadım, en azından öyle bir niyetim yoktu. O benim arkadaşım, ayrıca senin kız kardeşin.” İç çekti. “Olacakları önceden görseydim

onu durdurabilirdim, Sky. Aileni tehlikeye atmayacağımı biliyor olmalısın. Benim için çok önemlisiniz.”

Sözleri doğru olsa da ona cevap vermedim.

“Sky, lütfen. Bana inanmak zorundasın. Yemin ederim. Anemin üzerine yemin ederim.”

Ardından elleri aramızdaki boşluktan geçti, parmakları karanlığın içinden dikkatle karnıma ulaştı. Dokunuşuyla hem ürperdim hem de içim ısındı.

“Seni gördüğüm ilk anda aklımı başımdan aldın. Park’ta. Ormanın içindeyken.” Parmakları yerini buldu ve özenle karnımın üzerinde gezinerek belime dolandı. Geri çekilmemi ve ona durmasını söylememi beklediğini biliyordum. Fakat konuşmak bir yana, nefes bile alamıyordum.

“Bu nefes kesici güzellikteki kız, aya bakıp dilek tutuyordu,” diye fısıldadı. Elini belimde gezdirdi ve kolumu okşama-ya başladı.

“Sen eski dünyanın bir öğrencisisin. Düzgün bir gelecek için mücadele eden birisin,” diye devam etti. Bunlar omzumnun üzerinde fısıldanan sıcak nefeslerden başka bir şey değildi. Sonra dudaklarını hafifçe kulağıma bastırmaya cesaret etti. Dudaklarıyla bana dokuyor ve etkisi tüm vücuduma yayılıyordu. “Ve sana bir daha veda edemedim. Etmeyeceğim. Buradan çıkacağız Skyler, birlikte çıkacağız.”

Ve bir yanım burada kalmak, kollarının arasında olmak, bir anlığına dünyayı ve bütün bu canavarları unutmak istiyor olsa bile, ailem için hissettiğim saf ve neredeyse ilkel acı beni bu andan uzaklaştırıyordu. “Onları bir daha bulamayacağımızdan korkuyorum Ryder.”

“Yapma Skyler, böyle söyleme. Bir yolunu bulacağız.”

Kırmızı, yeşil ve mavi suratların oluşturduğu öfkeli küçük ordu henüz beni terk etmedi. Hatta daha da ileri gittiler ve kulaklarımda, ağzımda ve beynimde kalıcı çadırlar kurdular.

Buradan çıkmanın zamanı geldi, diye fısıldadılar. Kefaretimizi kendi başımıza bulmalıyız.

Ordu beni kaldırdı, çıkışa doğru götürdü ve kollarımdan tutup kapıya itti. Hangi kara büyüü kullandıklarını bilemiyordum fakat buraya atıldığımdan beri ilk defa kapı koridora doğru açıldı.

Hiç tereddüt etmedim. Onları sorgulamadım. Aklımdan emin olamadan ve güvenilmez adımlarla koridora çıktım.

Merdivenlere, diye bağırdı ordu.

Bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi korkak ve titrek adımlarla merdivenlere doğru ilerledik. Merdiven boşluğunda durdum ve tırazana beni ayakta tutan tek şeymiş gibi tutundum.

İki şekil karanlıkta, merdivenlerin üstünde süzüldü. Bu insanların kim olduğunu göremiyordum ama birbirlerine dolanmışlardı. Burası özel bir yerdi ve sanki kutsal bir yere adım atmış gibi hissediyordum. Burada olmamalıyım.

Geri dönün, dedim orduya.

Ordu cevap verdi. *Fakat geri dönüş yok.*

Şekiller, karanlığın içinde insan formuna dönüşmeye başladılar, onlar... merdivende duran Sky ve Ryder'dı.

Fakat bu mümkün değildi.

Serbest mi kalmışlardı? Birlikteler miydi?

Beni unutmuşlar mıydı?

Beni o kilitli odada terk mi etmişlerdi?

İhanet bir alev gibi yayıldı; kollarımı ve bacaklarımı ele geçirdi.

"Phee," dedi Sky bana doğru koşarak. Kendini o düğüm-den ayırdı. "Şükürler olsun, neredeydin..."

"Umurundaymış gibi davranma!" *Beni buradan çıkarın, çok ciddiğim*, dedim orduya.

"Phee, dur," dedi Ryder.

"Hayır, sen dur! Beni yalnız bırakın!"

"Phee, lütfen!" Etrafımı sarıp beni olduğum yerde tutmaya çalıştılar. Fakat içimde bir şeyler harekete geçmişti ve olduğum yerde duramıyordum.

"Phee, bir şey mi kullandın?" diye sordu Sky dikkatle bana bakarak. "Ryder, Wren onu uyuşturacağını söylemişti. Şu an bir şeyin etkisinde, bunu biliyorum. Lütfen yardım et."

Ryder, neler gizlediğimi anlamak istercesine gözlerimin içine baktı. Fakat ben bomboştum. İki birden içimi boşaltmış olmalıydı. "Beni yalnız bırakın."

"Phee." Sky bağırıyordu. "Tanrım, sana ne yaptılar?"

Yeniden bana uzandı ama artık kırılmıştım ve kendimi kontrol edemiyordum. Elini ittim ve duvarlara, havaya ve pencerelere baktım. Sanki hepsi üzerime geliyordu. Eve gitmek istiyordum. Hayır, *geri* dönmek, önceki hayatıma kavuşmak istiyordum. Kim olduğumu bildiğim, ablamı tanıdığım zamanlara. Aramızda hiçbir şey olmayan günlere.

Artık aramıza koca bir dünya girmişti.

"Ryder!" diye bağırdı Sky. "Ryder, bir şey yapmamız gerekiyor!"

"Phee." Ryder'ın sesi karanlığın içinden bana ulaştı ve sarsıtı. "Phee lütfen, lütfen, orada mısın?"

Fakat şu anda ondan nefret ediyordum. Onu istemiyordum. Madem o beni istemiyordu.

Gözlerimi kapattım ve zamanda geri gitmeyi diledim. Ve ordu beni dinledi. Beni oraya taşıdılar. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bunu yaptılar. Ve yeniden yeşil bir açıklığın ortasında yatıyordum.

Pişmekte olan güvecin kokusunu ve havadaki yoğun et kokusunu alabiliyordum.

Ve Sky yanı başımdaydı. Fakat bu Sky değil, beni anlayan Sky'dı. Beni bir erkek için terk etmeyecek olan Sky.

Nerede olduğumuzu biliyordum. "Park," diye fısıldadım. "Sky ve Park."

Ordu konuştuğum için öfkelenmişti; daha gürültülü ve daha huzursuz davranmaya başladılar. *Bu işi bize bırak*, diyorlardı. İçimde çılgılık atıyorlar ve kendimi bırakmamı söylüyorlardı.

Ben de öyle yaptım. Bu çok fazlaydı. Onları daha fazla tutamıyordum.

Ordunun işimi bitirmesine, içim bomboş kalana dek beni parça parça çökertmesine izin verdim.

Bir zamanlar Phee olarak bilinen kara bir delik.

Phee'nin bakışları anlamsızlaştı ve öldü. Ryder'ın kollarının arasında titremeye devam ediyordu ama gözlerindeki ışık, iki parmağın arasında söndürülen bir kıvılcım gibi sönmüştü.

Kız kardeşim. Genç, güçlü, güzel kız kardeşim içi oyulmuş bir hayalet gibi titriyordu. Anneme benziyordu. Yeni anneme. Boş anneme.

Yere düştüm. Nefesimi kontrol edemiyordum. Kalbimi... kırılan kalbimi tamir edemiyordum.

Ryder, Phee'yi omuzlarından tutup sarstı ve onu uyandır-maya çalıştı. Kulağma bir şeyler fısıldadı. "Phee. Phee. Haydi Phee. Orada olduğunu biliyoruz."

Fakat Phee cevap vermedi, hiçbir şey yapmadı. "Nefes alıyor mu?"

Ryder göğsünü dinledi ve başını salladı. "Evet, evet. Nefes alıyor. Bayılmış olmalı. Sky, lütfen..." Çaresizce bana baktı. "Neyin etkisinde olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Duraksadım. "Ona halüsinasyon gördüren bir ilaç verdiler. Cennet mavisi adında bir ilaç."

Neler olduğunu idrak ettiği yavaş yavaş Ryder'ın yüzüne yansıdı. Fakat o bir şey söyleyemeden, yaklaşan ayak seslerini işittik. Merdivenlerin yukarısından üç ya da dört kişinin hızlı ve endişeli adımlarının sesleri duyuluyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Ryder. Beni merdivenlerden aşağıya indirmeye ve bir sonraki girintiye saklamaya çalıştı ama Phee'yi bırakamazdım.

"Sky, gitmemiz gerek," diye fısıldadı. "Eğer bizi yakalarlarsa ikimizin de sonu böyle olur. Yakalanmamız kimsenin işine yaramaz. Haydi."

Haklıydı. Fakat hissettiğim suçluluk duygusu beni yere yapıştırıyor ve Ryder'ın hareketine karşı geliyordu.

Kız kardeşimin boş ve donuk yüzüne baktım. "Onu kaldır." Boğuk ve yüksek bir ses tonuyla konuşmuştum. "Onu götüreceğiz." Kolundan çekiştirdim ama ölü gibiydi. "Bana yardım et."

Ryder beni sıkıca kavradı. Sonra ayağa kaldırdı, omzuna atıp iki kat aşağıya taşıdı. Ayak sesleri susup konuşma sesleri yükselmeye başladığında attığım şaşkınlık çığlığını eliyle bastırdı.

"İşte orada!" dedi yukarıdan gelen tanıdık bir ses.

"Burada olduğu için Standart'a teşekkür etmelisin Robert. Kapıyı nasıl açık bırakabildin?" dedi Wren olduğunu düşündüğüm diğer ses.

"Odama gitmiştim," diye kekeleydi Robert. "Bir ya da iki dakikalığına sadece, yemin ederim. Onu bıraktığımda bilinci yerinde değildi."

"Buna çok yumuşak davranıyorsun. Buraya geldiklerinden beri böylesin." Wren bir dakikalığına sustu. "Yani şu anda kesinlikle kendinde değil. Bir süre daha sorun çıkarmayacaktır."

Yukarıda yeniden ayak sesleri başladığında fiziksel olarak zorlandıklarına dair homurtuları da duyuldu. Onu odasına götürmek üzere merdivenlerden yukarıya çıkarıyorlardı. Ancak ben Phee'yi bu otelde bir kez daha kaybedemezdim. Bu otelin tekinsiz koridorlarının karmaşasının içinde kendini tamamen kaybedinceye dek eriyip gitmesine izin veremezdim. "Onları takip etmeliyiz," diye fısıldadım.

Ryder bir parmağını dudağının üstüne koydu.

"Ona bir doz daha yapayım mı?" diye sordu başka bir adam.

“Başka bir doz daha onu öldürebilir. Yarın sabah veririz. Ve ondan sonraki sabah da, öyle devam edelim. Onu özel döngüye sok. Başöğretmenlerden bir tanesi, kafasının en iyi olduğu zamanda onunla vakit geçirmeye başlasın. Teslim olacaktır. Hep olurlar.” Sessizlik. “Yazık, bu yöntemi çocukların üzerinde kullanmaktan nefret ediyorum.”

Ayak sesleri geldikleri yönde ilerlemeye başladı.

“Ryder.” Kendimi kaybetmek üzereydim. “Babam. Anlamıyorsun. Onları takip etmeliyiz, biz...”

Başını salladı. “Eğer seni bulurlarsa, eğer seni yakalarlarsa buna katlanamam.”

“Söylediklerini duydun, buna devam edecekler. Ta ki Phee boyun eğene ya da tamamen yitip gidene kadar. Ben...”

“Skyler, lütfen. Sevdiğim insanların birçoğunu zaten kaybettim, aynı şeyin senin başına gelmesine seyirci kalamam. Dinle. Wren, ailenin özel olduğunu düşünüyor... Standart’taki çocukların bazıları ve hatta başöğretmenler bile bunu konuşuyor.” Kabul etmek istemesem de haklı olduğunu biliyordum. Wren bunu açıkça belli etmişti. “Bunu kullanmalıyız Skyler. Buradan çıkmanın bir yolunu bulana kadar örnek Standart üyesi rolüne devam etmeliyiz.”

“Ryder, öylece odamda oturup... işlerin yoluna girmesini *umut* edemem.”

“Hayır, yarın yine buluşacağız, aynı saatte, aynı yerde ve yemiden birlikte olacağız.” Elimi tuttu. “Ve bir nedenden ötürü gelemesem buradan var gücünle koşarak uzaklaş. Yalnız gideceksin, anladın mı?”

“Annem ya da Phee olmadan hiçbir yere gitmem.” Yutkundum. “Ve sensiz hiçbir yere gitmem.”

Yan gülümsemelerinden birini takındı. “Sana söz veriyorum ki bunu yapmak zorunda kalmayacaksın.”

Ryder'ın adımları o kadar hafifti ki merdivendeki sesini zar zor duyabiliyordum. Uzun bir süre boyunca karanlığın içinde hiç hareket etmeden bekledim. Düşüncelerim, birer akbaba gibi dönerek akıl sağlığımı tehdit ediyordu.

Gözyaşlarımı sildim. Önümü doğru dürüst göremiyordum. Annemi, bir zombi gibi yürürken ve Standart'ın mum ışığındaki yemeğinde çığlık atıp bir şeyler mırıldanırken hayal ettim. Ve Phee dünyaya yeniliyor, boş bir kabuğa dönüşüyordu.

Annem, Phee, Sam... Her birinin beyni yıkandıysa ve her birinin yaşam sevinci ilaçlarla vücutlarından atıldıysa Wren'i kim durduracaktı? Ryder, Trevor ve ben... Bir manipölasyon ustası ve fanatiklerden oluşan bir orduyu nasıl devirecektik?

Ryder'a yukarı çıkacağıma, sıcak ve bunaltıcı yorganın altına girip bu kaybedilmiş oyunu oynamaya devam etmek üzere uyanacağıma dair söz vermiştim.

Fakat eğer odama dönersem, buradan asla canlı çıkamayacağıma, güneşin East Nehri'nin üzerinden yükseleceğine emin olduğum kadar emindim.

Başka bir yol bulabilmek, Wren'e diz çöktürecek bir yol çizebilmek için beynimi zorladım ama işe yaramadı. Beynimin içinde dolanıyor, sağa sola saldırıyor ve henüz oluşmamış kıvrımlara tutunmaya çalışıyordum.

Bu otelde bir mabet, merhamet ve cevap yoktu.

Ve Phee'nin zehirli sözleri aklıma saplandı.

Park. Sky, Park.

İrkilerek ve oluşmaya başlayan fikrin ışıkları içinde ayağa kalktım.

Park.

Rolladin.

Fakat bu gerçek bir cevap değildi.

Park'taki son günümüzde hayatımızı kurtarmak için oradan kaçıyoruz. Başımıza ödül konmuştu ve savaş efendileri peşimizdeydi. Cinayetten aranıyorduk: Park'a geri dönmek intihar olurdu.

Fakat umutla ve heyecanla günlüğü düşündüm. Rolladin, annemi seviyordu. Annem bunu anlamamış olsa bile yazılanlardan anlaşılıyordu. Rolladin bizi de seviyor olabilirdi.

Olabilir. İçimdeki küçük ve çok bilmiş bir parça benimle alay etti. Kanıtlar fotoğraf kadar netti: fazladan verilen şanslar, fazladan öğünler. Diğerlerine hapis cezası ve hatta daha kötüsü verilirken bize rahat bir geçiş hakkı.

Seni de seviyordu.

Park'ın lideri, annemin kitabındaki Mary miydi hâlâ? Bizi kurtarabilir miydi? Kurtarır mıydı?

Bunu öğrenmek için hayatımı riske atmaya razı mıydım?

Diğer seçeneği, burada kalmayı düşündüm ve şüphelerime rağmen bunun bir seçenek olmadığına karar verdim.

Tek seçeneğimiz buydu.

Hızla merdivenlerden aşağıya indim, ayaklarım yere değmiyordu bile. En alt kattaki kapıyı açtım ve lobiye baktım. Carlyle'ın aksine gece vakti silahlı nöbetçiler yoktu. Yalnızca etrafı kolaçan ediyor gibi görünen ve köşede öpüşen iki küçük köle vardı.

Sabırla merdivenlerden onları izledim. Sonunda kız, utanç bir tavırla oğlanın elinden kurtuldu ve kayıt masasının arkasına koştu. Genç talibi de onu yakalamak için peşinden koştu ve otelin cam kapısından dışarı çıktım.

İncecik geceliğimle gecenin içine, bir şehrin soğumuş cese-dinin derinliklerine, nefretin ne olduğunu bilecek kadar büyüdüğüm andan itibaren nefret ettiğim şehre doğru koştum. High Line'dan geçtim, Hudson Nehri'ni soluma alıp tüylerim diken diken oluncaya, dişlerim ağzımdan döküleceğini düşündürtecek kadar çılgınca birbirine çarpmaya başlayıncaya kadar koştum. Yağmacıların ve yamyamların karanlığın içinde dolaşıyor olabileceğini unutuncaya, kemiklerim sertleşip donuncaya kadar koştum. Yemin ederim ki kendimi kaybetmek üzereydim.

Phee'nin sesinin kulağımın içinde yalvardığını duyabiliyordum. *Koş Sky. Koş.*

High Line bittiğinde çürük merdivenlerden aşağıya indim ve koşmaya devam ettim. 34. Cadde'den geçtim, 42. Cadde'den geçtim ve terk edilmiş taksilerin oluşturduğu labirentin, sönmüş tabelalar mezarlığının arasından geçerek Broadway'i geride bıraktım. Koştum ve koştum. Bir yanımda nereye gittiğimden korkuyordu ve diğer yanımda bütün yolların Park'a çıktığından emindi.

Yalnızca soluklanmak için durdum. Yalnızca akciğerim patlayacak gibi olduğunda ve beton zemin, kumaş terliklerime çarparak bacaklarımı kırarak gibi olduğunda durdum.

Sonunda beton ormanın kıvrımları yeşil bir ormana ve altın renkli sonbahara döndü. Ve bir anlığına kendimi Oz'a ilk defa giren Dorothy gibi hissettim. Park'ın önümde uzanan, nefes kesici güzelliği başımı döndürmüştü.

Sonra ölümcül görevim aklıma geldi. Harcanacak bir dakika, bir saniye bile yoktu.

Öncesinde, en azından son birkaç haftadır içimde olduğundan haberdar olmadığım bir parçama ulaştım. Yeterince beslemediğim cesaretime, yumuşak azmime. Gözlerimi kapattım ve Phee'nin yanımda olduğunu hayal ettim.

Onu yönlendirdim.

En son bu ormanda birlikte koştuğumuz zaman var gücümüzle hayvanat bahçesinden kaçıyor, canımızı kurtarmaya çalışıyorduk. Şimdiyse geri dönmek için zamanla yarışıyordum.

Derin bir nefes aldım ve ormana doğru koşmaya başladım. Ağaçların arasına karışmadan, tanımadığım derin ve feryat dolu bir çığlıkla bağırmaya başladım. Başkasının sesi gibiydi.

Korkusuz birinin sesi.

Geceliğim arkamdan beyaz bir bayrak gibi dalgalanırken karanlığın içine doğru, "Lütfen bize efendinin merhametini göster!" diye bağırdım. "Lütfen bize efendinin merhametini göster!"

Kendimde değildim ama kendimi görebiliyordum. En azından kim olduğumu görebiliyordum ve sanırım ben Phoenix'tim. Sarı saçlarım, kapalı gözlerim, hamur gibi yumuşacık kollarım ve bacaklarım vardı. Ben, bedensiz bir dikizci gibi havada süzülüyordum. Her şeyi izlemeye zorlanıyordum.

Phoenix bir grup adam tarafından yukarıya taşındı. Onu koridorda sürüklediler, öne doğru iteklediler ve o hiç karşı koymadı. Kendini onların kollarına bırakmıştı. Her şeyin farkında ama hepsinden habersiz bir hâlde, orada ama başka bir yerdeydi.

Bir kukla gibi. Gerçek bir kız gibi değil.

Grup Phoenix'in odasına girdi.

"Onu yatağına bırakın," diye emretti Wren arkasındaki adamlara. "Artık başka bir yere gitmeyecek."

Adamlar onu yatırdı ve Wren ona doğru eğildi. "Kardeş Phoenix, bu da geçecek," diye fısıldadı saçını okşayarak. O, irkilerek geri çekilmeye çalıştı ama hareket edemedi. "Çocuğu getirin."

"Ama Üstat Wren," dedi Francis, "onun bana mühürlendiğini sanıyordum."

Robert başını salladı. "Üstat Wren, çocuk çok genç..."

"Bu geceki rezaletten sonra beni ne cüretle sorgularsınız?" diye hırladı Wren. "Soruları *ben* sorarım. Standart'ın kökü *benim!*" İç çekti ve kendini toparladı. "Eğer onu çocuğa verirsek çocuğu kazanırız. Eğer çocuğu kazanırsak, kendini ondan so-

rumluymuş gibi hisseden diğer çocuğu da kazanmış oluruz. Stryder mı, Ryder mı her neyse işte. Onu kazanınca da ağabeyine ulaşırız,” diye devam etti. “Sonra da kızın annesini ve ablasını da kazanacağız. İnsanlar domino taşları gibidir. Birini devirirsen hepsi düşer. Haydi. Çocuğu getirin.”

Beni Great Lawn'ın üzerinde yakaladılar. En az on kişilerdi ve ağaçların arasından çıkıp alevin içine dalan kaçak işçilerin üzerine üşüşen güveler gibi etrafımı sardılar.

"Lütfen bize efendinin merhametini gösterin."

Beş, on, daha sonra on beş kadar savaş efendisi etrafımı sardı ve avlandıktan sonra sarılan ve kızartılmaya hazır hâle getirilen bir hayvanmışım gibi ayaklarımı yerden kesti.

Birlik beni şatoya doğru taşıırken, "Canına susamış olmalısın," diye tısladı Lory kulağıma. "Rolladin haftalar öncesinde kellenize ödül koydu. Park'a girerek kendi ölüm fermanını imzalamış oldun." Gergin ve şaşkın bir kahkaha attı. "Siz Millerler acı çekmekten hoşlanıyorsunuz."

Belvedere Şatosu'nun loş koridoruna daldık. Şamdanların sıcaklığı, soğuktan donan bacaklarımı alevden bir buz gibi yakıyordu. Girişe doğru sürüklenirken kollarım neredeyse eklem yerlerinden ayrılmak üzereydi. Tavan, tuhaf bir şekilde daha alçak duruyordu, koridor hatırladığımdan daha kısaydı, özellikle de içine hapsedildiğimiz dehşet verici camdan kuleyle karşılaştırıldığında.

Oraya vardığımda Rolladin odasındaydı. Haberimi almış gibi beni bekliyordu. Döndüğümün haberi düşündüğümünden hızlı yayılmıştı.

"Onu Park'ta bağırırken bulduk." Lory beni hafifçe öne itti. "Efendinin merhametini dileniyordu."

Rolladin bana bir kez bile bakmadı. Gözleri nöbetçilerinin üzerindeydi. "Efendinin merhameti," dedi. "Demek öyle."

Karşı köşedeki masasının arkasındaki, geceler önce Phee ve benim için bir viski şişesi çıkardığı bara doğru yürüdü. O zaman en büyük korkumun kız kardeşimin benim önüme geçmesi, savaş efendisi olmasıydı. Şimdi o korku, Standart'ta bizi bekleyenin yanında büyük bir lüks gibi görünüyordu.

Rolladin kendine yarım bardak viski koydu ve tek içište bırırdı. Savaş efendileri ve ben her hareketini izliyor, ağzından dökülecek sözleri bekliyorduk.

Bardağı masanın üstüne çarptı. "Nöbetçilerimden birini öldürdün. Diğerini yaraladın," dedi sonunda. "Efendinin merhameti söz konusu bile olamaz." Cezamı keserken Lory'ye baktı: "Hücre hapsi. Onu maymun kulesine götürün."

Hayır.

"Emredersin Rolladin," dedi nöbetçiler aynı anda ve beni daha sıkı tutup kapıya doğru çekıştirdiler.

"Kazaydı!" diye çıkıştım. "Kendimizi korumak için yaptık. Cass, Phee'yi öldürmek üzereydi!" Beni kısıktırak tutanlara karşı direndim ve Rolladin'e kocaman, yalvaran gözlerle baktım. "Yardıma ihtiyacım var. Onları uyuştıuruyorlar. Annem ve Phee... Sana ihtiyacımız var. Lütfen!"

"Sus." Lory beni çevirdi ve ben içimde kalan son enerji taneşiyle ona karşı koyarken beni koridora doğru çekıştirdi.

"Lütfen Rolladin," dedim omzumun üstünden bakarak. "Ölecekler!" Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Bana yardım etmelisin, lütfen!"

Biz koridora doğru gidip gelirken Rolladin yavaşça arkamızdan geçti. Onu görebilmek için, beni görebilmesi için, gözlerimdeki çaresizliği ona göstermek için boynumu çevirdim. İçindeki Mary'ye, hakkında okuduğım ve görmeye geldiğim kadına ulaşabilmek için Rolladin'i delip geçmeye çalıştım.

Onlar beni koridora ve yeniden soğuşa çıkarırken, "Tatlım, savaştan öğrendiğim tek şey," diye mırıldandı Rolladin. Gö-

rüntüsü küçülmeye, sesi yumuşamaya başladı. Sanki kıyıdan ayrılıyormuş gibiydim. "İkinci şans diye bir şeyin olmadığıdır."

Şatonun dışındaki soğuk hava yüzüme çarpmadan önce son kez bağırdım. "Mary!"

Sonra kapılar kapandı.

Beni maymun kulesinde tir tir titrerken, yapayalnız bıraktılar.

Phoenix uyanmıyordu. Ve ben hâlâ buradaydım, onu izliyordum. Camların ardında sergilenen bir korku gösterisinin izleyicisiydim, dışarıydım.

Wren'in iki adamı, ellerinde suyla dolu bir kova ve Phoenix'i silmek için ıslak bir havluyla geri döndüler. Onu şahit olmak istemeyeceğimden emin olduğum bir şeye hazırlıyorlardı. İşlerini hızlıca bitirdiler ve kovayla havluyu tuvalete, meşalelerden birini, duvardaki deliklerden birinde bıraktılar.

Bir anlığına, bir ömür boyu sessizlik oldu. Sonra değişik sesler odayı doldurdu.

"Üstat Wren." Haftalardır görmediğim Trevor, Wren'in peşinden odanın içine girdi.

Şimdi Trevor'ı olduğu gibi görebiliyordum. Phoenix olduğum zamanlarda bir çocuk olmasına rağmen artık genç bir adamdı. Uzun boylu, zayıf, yumuşak ve sakın yüzlü, şaşkın bakışlıydı. Ve endişeli görünüyordu. Ancak mutluydu ve umutlu. Benim tam tersim. Yataktaki kızın zıddı.

"Kardeş Trevor, senin Standart'ı kabul etme konusunda en istekli kişi olduğumu düşünüyoruz," diye fısıldadı Wren onun kulağına. "Ve biz, boş ve dolmaya hazır ruhları ödüllendiririz. Sana söz verdiğimiz gibi, bu Kardeş sana armağanımızdır."

"Armağan," diye tekrarladı Trevor. Şaşkın ve bitkin duruyordu. Sanki yolunda olmayan bir şeyler olduğunun farkındaydı ama bunu düşünmek istemiyordu.

"Standart'ın en kutsal öğretisini yerine getirmek üzeresin.

Başkasıyla mühürlenmek, bana ve Standart'ıma hizmet etmesi için yeni bir hayat yaratmak. Ancak o zaman gerçekten bizim parçamız olabileceksin," diye fısıldadı Üstat Wren. "Senden istediğim şeyi anlıyor musun?"

Trevor uzun süre sessiz kaldı. "Daha önce hiçbir şeyin parçası olduğumu sanmıyorum."

"O halde, yarın sabah Standart'ın bir parçası olacaksın," dedi Wren. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Üstat Wren, Trevor'ın yanından uzaklaştı ve onu Phoenix'te baş başa bırakarak odadan çıktı. Onu uyandırmak istedim. Trevor'ı sarsmak istedim. Fakat ellerim yoktu. Sesim yoktu. Geriye hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Sen... Sen nasılsın?" diye sordu Trevor, Phoenix'e.

Sessizlik.

"Kardeş Ava, bana Ryder'ı öptüğünden bahsetti," diye ekledi. "Umurumda değil."

Daha fazla sessizlik.

"Seni seviyorum," dedi birden. "Hep sevdim."

Phoenix'in vücudunun yanına kıvrılışını izledim. Yatakta ona nazik davranıyordu. O... hızlı hareket ederse kızın birden kaybolacağını düşünüyor gibi parmaklarını özenle kızın saçlarına doladı. Dudaklarını, kızın omzuna değdirmeye cüret etti. Kıvrıldı ve vücudunu kızın vücuduna yapıştırdı.

"Benim için fazla iyi olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. Elini dikkatle kızın karnına yerleştirdi. Nabzını yokluyordu. "Benim için fazla iyisin," dedi. "Ancak belki farklı hissedersin. Bir gün."

Uzun süre kızın yanında yattıktan sonra dikkatlice kollarının üzerine kalktı ve kızın üstüne çıktı. Yüzü beyazladı. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu. *Yolunda olmayan bir şeyler var Trevor. Hem de hiç ama hiç yolunda gitmeyen bir şeyler var.*

"Aşk iksiri birazdan kendini gösterir, söz veriyorum," dedi. "Sonra her şey olması gerektiği gibi olacaktır."

Kızım gergin ve soluk yüzünü inceleyerek yavaş yavaş ona yaklaştı.

Dudaklarına doğru eğildi. Yumuşak ve hafif bir dokunuşla...
Sonra durdu.

Duraksaması, içimde küçük bir umut tohumunun yeşermesine neden oldu. Onu büyötmeye çalıştım. Onu, yeni bir uzvum gibi vücudumdan dışarı çıkarmak, aşağıya ulaşp yataktaki kızını uyandırmak için ittim. Kıza hayat vermeye, benimle konuşması için zorlamaya çalıştım. Trevor'a, bizi parçalayan şeyi söylememiz için yalvardım.

Sonunda, belli belirsiz bir şekilde, "Lütfen," diye fısıldadık.
"Beni bu hâldeyken görme."

Ayağıma fırlatılan örtünün ağırlığıyla uykumdan fırladım. Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum. Tek hatırladığım parmaklıkların arkasına tıklamak, sesim kısılana kadar bağlamak ve yenilgiyle bir köşeye kıvrılmaktı. Maymun kulesinin nemle yoğunlaşmış bayat havası sonunda beni bayıltmıştı.

Bir kibritin yanma sesiyle olduğum yerde sıçradım. Sıcak alevin parıltısı, hapishanenin karanlığını aydınlattı.

Gözlerimi kapattım. "Kim var orada?"

Sert bir fısıltı, "Sence?" diye yanıtladı sorumu.

Gözlerim, hemen önümde duran ve üzerinde Park müdürünün oturduğu uzun, ince, beyaz silindirin üzerine kilitlendi.

Dilim tutulmuştu ancak Rolladin de hiçbir şey söylemiyordu. Dudaklarının arasındaki, yanan kâğıt ruloyu kaldırdı ve bana yumuşak, puslu duman halkaları gönderdi. Bir şansı var gibi duruyordu.

"Ne... nedir o?"

Dikkatle bana baktı. "Sigara."

Ailemin kaderinin bu kadının ellerinde olduğunun farkında olarak, "Daha önce hiç görmemiştim," diye fısıldadım. Ve benim de.

"Onları Park'ta yasakladım." Omuz silkti ve çubuğun sonunu kibar bir hareketle beton zemine bastırdı. Sonra bir an düşünüp başka bir tane daha yaktı. "Bırakmaya karar verdikten sonra canımın çekmesini istemedim."

Ona, bıraktıysa şu anda neden içtiğini sormadım. Aslında

ona ne soracağımı bilemiyordum. Üç saniye konuşarak kendimi kapana kısırmış gibi hissediyordum ta ki annemin günlüğünden ödünç bir anı hatırlayana kadar.

"Eskiden sigara içiyordun, savaştan önce," dedim dikkatle. "Tünellerde çakmağın vardı."

Rolladin cevap vermedi.

"Herkesi Great Central'a yönlendiriyordun."

"Grand Central."

"Doğru. Evet, Grand Central."

Gölgelerin neden olduğu bir yanulsama olabilirdi fakat du-dağının kenarında küçük bir gülümseme oluştuğuna yemin edebilirdim.

"Biz..." Söyleyebileceğim miydim? Bunu söyleyecek cesaretim var mıydı? *Kes şunu. Kaybedecek hiçbir şeyin yok.* "Akırmayız," diye bitirdim.

Sigaradan kuvvetli bir nefes aldı ve dudaklarının arasından korkmuş bir "PÖF!" kaçı.

Karnım ağrımaya başlayıncaya kadar, yüzüm öfkeleneneğini düşünerek kızarmaya başlayıncaya kadar, uzun bir süre boyunca bana baktı. "Annen sonunda bunu söyledi mi?" His yoktu, duygu yoktu. Sadece bir soruydu.

"Kendince," dedim lafı dolandırarak.

"İlginç."

"Neden..." diye başladım ama sorumu sonlandırabileceğim birçok yol vardı. Neden bunu öğrenmek için günlüğü okumam gerekti? Neden Rolladin E treni buluşmasıyla ilgili yalan söylemiş ve annemden, babamdan vazgeçmesini istemişti? Neden bizi tanıımıyormuş gibi davranıyordu?

Ve neden şu anda benim yanımdaydı?

"Annen ve ben," dedi en sonunda fakat ağzından dökülen kelimeler ona ihanet ediyor gibiydi. Parmakları, sanki bazı cevaplar onun içinde olabilmış gibi sigara paketine dolandı. Ben, paketin benden daha yaşlı olabileceğini düşünürken

o içinden bir çubuk çıkardı ve parmaklıkların arasından bana uzattı.

“Teşekkür ederim.”

“Diğer taraftan. Çevir.”

Sigarayı çevirdim ve ağzıma soktum. Buğdayımsı, yanık tarçın gibi bir tadı vardı ve Rolladin bir kibrit daha çakıp sigarayı yaktı. Duman fırtınası bana saldırdı, burnumu ve kulaklarımı yaktı. “Bu bayağı kötü.”

Dumanlar ağzından ipek gibi kıvrılarak çıkarken, “İnanmazsın ama,” dedi Rolladin, “içtikçe daha güzel gelmeye başlıyorlar.”

Bir kez daha sigarayı içime çektim ve boğulmamaya çalışarak dumanı hızla dışarı verdim.

“Annenin sorunu çok inatçı olması.” Rolladin, yanında olduğunu fark etmediğim viski şişesinden büyük bir yudum aldı. “Ve her şey için beni suçladı. Yalnızca E treni buluşması için değil, her şey için. Sana *bunu* söylemiş miydi?”

Çok açık, diye düşündüm. *Senden nefret ediyor, senden ölesiye nefret ediyor.*

Fakat başımı iki yana salladım.

“Eğer siz ikiniz hastalanacak olursanız, eğer yeterince yemek alamazsanız, eğer askerlerden biri ona kötü bir bakış attıysa, herhangi bir şeyde. İkimizden de ben sorumluydum. Hepimizden.” Hepimizden kelimesini duyduğumda hem ezildim hem yumuşadım. “Her zaman. Fakat ben bunu hiç sorun etmedim.”

Günlüğü ve Rolladinli sayfaları düşündüm. Onun anneme karşı hissettiği korumacı, kollayıcı aşkı ve annemin kelimelerine hayat verişini düşündüm.

“Öyle mi?” diye fısıldadım.

Sanki hepimizin daha genç olduğu zamanları, geride kalan o günleri düşünüyormuş gibi gözlerini kapattı. “Öyle.” Büyük bir yudum daha aldı. “O E treni buluşması, yemin ederim...”

Artık benimle konuşmadığını hissettim. "Eğer geri dönüp her şeyi baştan yaşama imkânım olsaydı yola devam ederdim. Yamyamlar tarafından saldırıya uğramış olmamıza, Dave'in rosto gibi ikiye bölünmüş ve parçalanmış olmasına rağmen o aptal buluşmayı bulurdum. Denerken ölmeyi göze alırdım, en azından yaptığımı söylerdim ki kafalarda soru işareti kalmasın. Ancak o noktada, erkek kardeşimi bulmuş olsaydım," güldü, "ne yapardık bilmiyorum."

Fakat ben son bölümü duymamıştım, yamyamlarla ilgili söylediğine takılmıştım. Annemin E treni buluşmasıyla ilgili yazdıklarını hatırlamaya çalışıyor, sayfaları gözümün önüne getirmek için çabalıyordum. Günlükte, Mary anneme E treni buluşmasına gittiğini ve buluşmadaki insanlar tarafından saldırıya uğradığını söylemişti. Sonra annem yalan söylediğini öğrenmişti.

Tünel yamyamlarından bahsedilmemişti.

"Annem gerçekten saldırıya uğradığımdan haberdar mıydı?"

Rolladin boş gözlerle bana baktı ve beni gerçekten görüyor muydu, yoksa ben geçmişe açılan bir pencereye, bir kapıya mı dönüşmüştüm? "Saldırıya uğradığımızı herkes biliyordu," diye mırıldandı. "Ancak kimin tarafından olduğunu bilmiyorlardı. Üzerimize atladıklarını söylemiştim. Bir grup yetersiz beslenen ve korkmuş tutsağa, Dave'in canlı canlı yendiğini söyleyemezdim. Benim ölümünden kıl payı kurtulduğumu da. Tünelde yaşamanın, insanları ters yüz ettiğini, buradaki kâbusların yeryüzünde yaşananlardan daha beter olduğunu söyleyemezdim. Yani, hayır," dedi. "Bunu kendime saklamak daha doğrudu."

Fakat Standart'tan sonra, gerçeğin nasıl bir şey olduğundan emin olamıyordum ve birden Rolladin'in de yalan söylüyor olabileceğine dair kuvvetli bir hisse kapıldım. Bu hikâyeyi anlatmak için beni parmaklıklar ardına gönderip içini hafifletmeye çalışıyor olabilirdi.

“Rolladin,” dedim kim olduğumu unutmamaya çalışarak, “eğer anneme tünel yamyamlarımdan bahsetseydin, neden devam etmediğini anlamaz mıydı? Ve babamı neden bulmadığını?”

- “Fırsatım olmadı. Sarah, buluşmaya gitmediğimi öğrendikten sonra tabancalarımdan birini çaldı ve Park’tan kaçtı. Sizi de yanında götürdü. Onu aylarca görmedim.”

İki sigara daha yaktı ve birini bana uzattı. Akciğerimin, göğüs kafesimin içinde daraldığını hissediyor olsam da sigarayı parmaklıkların ardına çektim.

“Geri döndürüldüğünde,” diye devam etti, “sayım başladığında, bambaşka biri olmuştu. Yıllar boyunca, onu bozarın *ben* olduğumu düşünerek kendime işkence ettim.” Rolladin başını salladı. “Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davrandı ve aslında bir bakıma birbirimizi *tanımıyorduk*.” Uzun bir nefes aldı ve dumanın kelimelerinin etrafına dolanmasına izin verdi. “Ta ki o ve çocukları, herkes gibi benden nefret eder ve korkar hâle gelinceye kadar. Kahroluyordum. Daha büyük şeyler umut etmişim.”

Şişeye sarılmış bu kadını izledim. Dumanlar kızıl saçlarının etrafına dolanıyordu, kutup ayısı pelerini omuzlarından aşağıya sarkıyordu. Bu bizim kana susamış, zorlayıcı Rolladin’imizdi. Bir yanımda, belki de anlamaya başladığımı düşündüğüm Mary’yi görmek isterken, karşımdaki kadını müdürümüz olarak görmekten vazgeçemiyordum. Belki Rolladin’in yasını tuttuğu şey de buydu: Bizim onu başka bir gözle görmemiz ve onun, içinde daha fazlası olduğunu ya da bir zamanlar başka biri olduğunu bilen birinin varlığından haberdar olması. Fakat annem bu olasılığı bitirmişti. Ya da annemi uzaklaştırarak bunu Rolladin yapmıştı.

Bütün bunlar bana Phee’yi ve tabii ki birbirimizden nasıl uzaklaştığımızı düşündürdü. Son zamanlarda birbirimizden yoksun kalışımızı ve birbirimizi anlamamızı, ilişkimizin kopu-

şunu düşündürdü. İnsanların birlikte çıktıkları yolun sonunda, diğer tarafa nasıl aynı şekilde ulaşabildiklerini merak ettim.

Rolladin düşüncelerimi anlamış gibi, "Size ne oldu, buradan gittikten sonra?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım.

Sonra ona her şeyi anlattım. Tüneldeki yamyamları ve Robert'ı. Standart'ın ezici boşluğunu ve orada babamın başına gelenleri. Annemin şu anda komada oluşunu ve kendinden geçişini. Phee'nin içi boşaltılmış bir bedene dönüşüşünü. Haya-tımızın bu hikâyenin nasıl aktarıldığına bağlı olduğunun farkında olarak, acımasızca ve tüm içtenliğimde anlattım her şeyi.

Sözlerimi bitirdiğimde Rolladin parmaklarını yavaşça parmaklıklara doladı ve sıkı. Fakat uzun süre bir şey söylemedi.

"Sana yardım edeceğim," dedi sonunda. "İstediğin gibi. Yarın sabah konseyle konuşacağım. Bize nereye gitmemiz gerektiğini söylersin. Biz de onları geri alırız."

"Teşekkür ederim Rolladin. Orada ne yaptıklarını hayal dahi edemezsin. Standart... Onlar canavar."

"Bu şehir, bu dünya. Canavarlarla dolu. Dünya korkunç bir yer. Ve annenin düşündüğünün aksine, sizi korumak benim görevim."

Ensemde tuhaf bir his oluştu. *Bizi korumak*. Minik bir adanın tam ortasındaki bir parkın içine kapatmak. Yalanlara boğmak. Bir anlığına duygularıma hâkim olmadım. Cevaplara ihtiyacım vardı.

"Rolladin savaş..." dedim düşünmeden. "Neden yalan söyledin? Neden bittiğini söylemedin?"

Bir saniyeliğine Rolladin'in yüzünde öfkeden başka bir ifade oluşmadı. "Bana bilmediğin şeyler hakkında soru sorma." Öfkeyle öne atıldı ve parmaklıkları tutup sarstı. Şaşkınlıkla geri çekildim.

Her şeyi bozmuştum. Cesur ve aptal bir soru yüzünden, ailemin kurtarılmaya ihtimalini mahvetmiştim.

Rolladin yavaşça kafesten uzaklaştı. “Çok gençsin. Bazen ne kadar küçük olduğunu unutuyorum. Bu yüzden anlayamazsın. Hayatta kalan insanların hayatları çalındı. Benim, annenin ve aylar boyunca tünellerde dolaşıp hep birlikte yemek yiyen, dua eden ve sıçan yüzlerce insanın.”

Merdivenlere doğru yürümeye başladı ve sonra döndü. “Seneler önce, Kırmızı Ordu kasabadan çekilip gemilerle diğer cephelere gönderildiğinde Jersey’ye gittim. Ve bizi kuşatanlardan haftalarca, aylarca haber almadım. Sonra yıllarca. At üstünde Pennsylvania’ya gittim. Hiçbir şey yoktu. On yıl süren saldırıların sonunda yanmış ve kül olmuş bir çöplükten başka bir şey değildi. Özlemini duyduğumuz dünya tükenmiş ve bitmişti. Ne yapacaktım, hayatta kalan halkımı büyük bir kara deliğin içine mi salacaktım? Hepsinin bir hiç uğruna olduğunu mu söyleyecektim?” diye fısıldadı. “Hayat burada güzel. Çok çalışmak ve fedakârlık yapmak insanlara yaşamak için bir neden veriyor. İnsanlara bir *anlam* sunuyor. Şehrimiz, bu Park, yeni dünyanın yeşereceği bir fidan. Eninde sonunda bunu göreceksiniz.”

Fakat bu senin seçimin olmamalı, demek istedim. Seçme hakkı senin değil.

“Tüm yalanların bir nedeni var Skyler.”

Zihnim, ondan nefret etmeli miyim, yoksa ne söylediğine kulak asmalı mıyım sorularıyla boğuşurken yanımdan ayrıldı. Ve onu, bu yamalı kadını anlama, hatalı hayallerinin ve yalanlarının karmaşasına kulak asma fikri beni her şeyden çok sinirlendiriyordu.

Uyandığımda Trev yanımdaki yastıkta salyalarını akıtarak uyuyordu. Ve bir anlığında Park'ta olduğum hissine kapıldım. Sanki Trev bir şekilde odamızda kalmıştı, annem bizim yatağımızda uyuyordu ve Sky da yerde. Bu sahte hatıra o kadar rahatlatıcıydı ki neredeyse uyuyakalacaktım.

Fakat tam olarak doğru değildi.

Öncelikle güneş çok parlaktı. Çarşafılar çok beyazdı. Ayrıca başım çatlıyordu. Sonra büyük bir çığlıkla kendime geldim. Carlyle'da değildik.

Cehennemdeydik.

Kalktım. Başım, kusturacak kadar çok dönüyordu. Düşüncelerim birbirine geçiyordu. Hepsi sırasını kaçırmış ve karışmıştı. Hiçbiri bir şey ifade etmiyordu. Hislerin renkleri vardı, kelimelerin yüzleri. Anılar kesilmiş ve yeniden şekillendirilmişti. Seslerden oluşan tuhaf bir ordu, hepsini bana bağırarak anlatıyordu. Sesleri kesmek için kulaklarımı tıkamaya çalıştığımında bağırışlar yükseldi ve rahatsız edici bir hal aldı.

"Dur!" dedim sonunda seslere ve Trev şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

Bir dakika. Trevor buradaydı. Trev, Standart'taki odamdaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim ona dik dik bakarak. Aklimın içinden, önceki akşam neler olduğuna dair bir cevap bulup çıkarmaya çalışıyordum ancak her şey birbirine geçiyor ve beni şaşırtıyordu.

"Hiçbir şey," dedi Trev. Fakat geçtiğimiz yılki Noel'de ikinci bir yardım paketi çaldığı zamandan daha suçlu görünüyordu.

Çarşafı açtım ve ayaklarımı üzerine basmaya çalıştım ama neredeyse düşüyordum.

"İyi misin?"

"İyi gibi görünüyor muyum?"

"Berbat görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle. Kelimelelerin ağzından dökülüğü içimde tuhaf bir his yarattı. Sanki bana üzülüyordu, sanki ben acınacak biriydim. Daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştım ve onu sallayarak kendine gelmesini söylemek istedim.

"Haftalardır seni ya da Wren ve Robert'tan başka kimseyi görmedim. Buraya nasıl geldiğini söyle. Ben hatırlamıyorum," diye ısrar ettim. Onun gerçek olmadığı konusunda ne kadar gerildiğimi belli etmedim.

"İksir yüzünden hatırlamıyor olabilirsin," diye fısıldadı. "Phee, alçak sesle konuş, olur mu? Sabah geri döneceklerini söylemişlerdi, sana bir doz daha..."

"İksir yüzünden mi? Neden bahsediyorsun?"

Trev telaşlanmış gibi görünüyordu. "Birçok insana iksir veriyorlar, uyum sağlayabilirsiniz diye... burası evleri olsun diye," dedi. "Yetişkinlerin çoğu cennet mavisine gönderiliyor, cenneti görmeleri için. Çocukların çoğunun iksire ihtiyacı yok çünkü beyinleri zaten açık. Yine de bazılarının var sanırım, senin gibilerin. Üstat Wren dedi ki..."

"Üstat Wren mi?" Bunu söylemesinden nefret etmiştim.

"Wren senin dünyaya karşı çok öfkeli olduğunu ve Standart'a bu olmadan katılamayacağını..." Konuşmayı kesti ve yüzü pancara, resmen *pancar* kırmızısına döndü.

"Ne olmadan?" Adım atmaya başladım ama dizlerim boşaldı ve oturdum. Sinirle ona bakıyordum. "Trev, ne olmadan?"

"Aşk iksiri olmadan."

"Aşk iksiri mi? Dalga geçiyor olmalısın. Trev, aklım yerinde

değil. Dün geceyi hatırlamıyorum bile. Bu aşk iksiri falan değildi aptal şey, bir zehirdi.”

Başını salladı. “Hayır. Üstat... Wren asla böyle bir şey yapmaz. Bana asla yalan söylemeyeceğini... benim gerçekleri hak ettiğimi... ve onun oğlu gibi olduğumu söyledi.” Yüzünün kızarıklığı neredeyse mora dönmüştü. *Oğlu*. Hakkını vermek zorundaydım doğrusu, o Wren piçi insanları nasıl kullanacağını iyi biliyordu. “Yalnızca seni sakinleştirmek istedi, hepsi bu,” diye ekledi Trev. “Sana zarar verecek bir şey olmadığına dair söz verdi bana.”

“Bir dakika.” Hâlâ ondan bir adım gerideydim ve eksik parçaları yerine oturtmaya çalışıyordum. “Yani beni öncesinde uyuşturacaklarını biliyor muydun? Sen de mi bu işin içindeydin?”

“Hayır, ben...”

“Dün gece gebermiş olabilirdim Trev. Bunu anlayabiliyor musun?” diye sordum. “Yani artık Wren’in saçmalıklarını yutuyor musun? Çok ciddiym, neyin var senin?”

“Phee, lütfen ama. Öyle olmadı.” Trevor açıklama yapmak için yataktan fırladı ve yanıma koştu. Fakat ben onu elimle uzaklaştırdım ve düşünmek için köşeye kıvrıldım. Gözlerimi kapattım ve odaklanmaya, parçalardan bir bütün, dün geceyle ilgili gerçek *herhangi* bir şey oluşturmaya çalıştım.

Sonra anıların hepsi yavaş yavaş zihnimin köşelerinden dökmeye başladı.

Robert annemi cennet mavisinde görmeme izin vermediği için üzülmüş bir hâlde yemek yediğimi hatırlıyordum. Deli gibi paranoya yaptığımı hatırlıyordum.

Odadan çıktığımı hatırlar gibiydim ve Sky’la Ryder’ı merdivenlerde gördüğümü. İçimi derin bir endişe kaplamıştı, onlar *birlikteydi* ama şu anda bunu düşünemezdim. Sonra buraya getirilmiştim. Trev’e. O an, gözümün önünde bir kristal gibi parlıyordu: Yüzü benim yüzümün üzerine doğru kapanıyordu.

Sonra her şey kapkaranlık oldu.

"Sen dün gece buraya geldikten sonra ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Ne?" Gülmeye başladı. Yüksek sesli ve paniklemiş bir kahkaha attı. "Hiçbir şey. Sana göz kulak olmaya çalıştım."

Yüzüne baktım. Onu tanıdığımdan emin değildim. Şu anda kendimi tanıdığımdan bile emin değildim. "Eminim öyledir."

"Phee, çok ciddiym. Sesini yükseltmemen gerekiyor. Ağabey Francis uyandığında bir doz daha getireceğini söylemişti. Eğer sesini duyarsa sana daha önce yaptıklarını tekrarlayacak..."

"Senin bana *yaptığımı*."

"Phee lütfen, kes artık. Sana asla zarar vermem. Ben hiçbir şey yapmadım. İçimden gelmez. Böyle olmaz." Sesi kısıldı ve ağlamaya başladı. "Lütfen ama, bana inanmak zorundasın."

Odanın köşesinde oturup ölü şehrimize doğru baktım. Trevor'ın yüzünün gözlerimin önünden geçmesi dışında bir şey hatırlayamıyordum. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Söyledikleri doğru olsa bile, burada olduğu için bir anlığına ondan nefret ettim. Beni dün geceki hâlimle gördüğü için. Her şey için.

"Phee," dedi burnunu çekerken. "Yemin ederim. Sandım ki..."

"Ne sandın?"

"Sandım ki..."

"Lütfen Trevor," diye çıkıştım. "Ne sandın?"

"Sandım ki bu iksirle beni sevebilirsin," diye fısıldadı.

Kahretsin, Trevor.

"Buna inanmayı o kadar çok istedim ki." Nefesi kesildi ve kekeledi. "Her şeye inanmayı çok istedim."

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve gözlerimin dolduğunu hissettim. Çatlamak üzere olan başımın ağrısından ya da zehirden dolayı hâlâ içimde kavrulan panik havasından dolayı değildi. Ve yalnız, çaresiz Trevor'ın sevgiye aç halinden dolayı da değildi.

Başlarını öne eğen, yalanları yutan ve hepsinin gerçek olmasını dileyen bu adadaki ben dahil herkes yüzündendi: Rolladin'in hikâyelerini sorgulamadan kabul eden işçiler, Wren'in saçmalıklarını devam etmek için bir neden olarak gören Robert ve bu oteldeki mutsuz insanlar. Ve bu şehirden ayrılmak zorunda kalmamak için Robert'm yemini misinası ve iğnesiyle birlikte yutan ben.

Trev yatağın üstünde, "Yemin ederim Phee. Sana asla ama asla zarar vermem," diye mırıldanıyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdüm. Burnunu çekiyordu: Özür dilerim. Asla yapmam. Tanrım, çok özür dilerim.

O sakinleşene kadar yanında durdum.

Sonra suratma bir tokat attım. Yalnızca bir tane.

Ve bir tane daha, elimin tersiyle diğer yanağına.

Bana karşı koymadı.

Onu yavaşça ittim, yanma girdim. Çocukken ve dünya henüz bu kadar öfkeli ve karışık değilken yaptığımız gibi ona arkadan sarıldım. Yüzümü sırtına yapıştırdım, başımı örtülerin altına soktum ve kendimi bırakıp ağladım.

Rolladin'in atının üstündeydim. Ben akla sonradan gelmiştim. Ahırdan çıkıp Hudson Nehri'nin yanından, renk değiştiren yapraklardan Times Meydanı'nın beton labirentine doğru giderken kraliçenin arkasında, atının üstündeki küçük bir kız çocuğuydum. Atlı bir düzine savaş efendisine, şafak vakti dört-nale giden silahlı bir sürüye öncülük ediyorduk.

Rolladin, Batı Yakası Otoyolu'nda sessizlik rüzgârı içinde ilerlerken, "Dışarıda bekleyeceksin," dedi. "Ben ve ordum yalnızca anneni, Phee'yi ve Trevor'ı alacağız."

"Rolladin," dedim tereddütle. Bu konudan dün gece ya da bu sabah, Standart ve otelin güvenliğiyle ilgili bütün detayları anlatırken hiç bahsetmemiştim. Ancak artık yaklaşıyorduk ve ondan son bir şans istemek için başka fırsatım olmayabilirdi. "Britanya'dan gelen adamlar, ormanda buldukların. Onlar iyi insanlar."

"Skyler."

"Sayısız kez hayatlarımızı kurtardılar," diye yalvardım. "Bizden biri... ailemizden biri gibi oldular."

Rolladin, High Line'ın yükseltilmiş yolunu ve Standart'ın kristal avizeler gibi diğer çatıların arkasından yükselen ikiz cam kulelerini görene kadar cevap vermedi. Onları görür görmez mideme bir ağrı sağlandı. Korku, pişmanlık ve öfke, hepsi birbirine karıştı ve haşlanan bir güveç gibi fokurdamaya başladı.

"Onları Park'ıma kabul edemem," dedi başını sallayarak ve

geniş sırtı beni de hareketlendirdi. "Çok geç. Hayır, Sarah'yı ve çocukları alıp eve dönüyoruz."

Ryder ve Sam'i otelde bırakma ve oduncumu bir daha görememe düşüncesi başımı döndürdü.

"Fakat Rolladin..."

"Yeter," diye çıkıştı bana.

Kendi isteklerim yerine gerçekten önemli olan şeyi düşünmeye çalıştım. Ryder'ı ve ağabeyini bu otelden çıkarmayı. Ya Ryder'la sonsuza kadar birlikte olacaktım ya da onu bir daha asla göremeyecektim.

"Bizimle gelmelerine gerek yok. Brooklyn'deki teknelerine gitmelerine izin verebilirsin. Buradan yelken açmalarına izin verebilirsin. Standart'ın yaptıklarını anlattım sana. Onları öylece bırakıp..."

"Zırlamayı kes," diye mırıldandı.

Atın dizginlerini saldı ve dörtlüye gitmeye başladık. Beton yol taşlara döndü, biz ölüme doğru dans ederken sokaklar bölündü ve daraldı. *Tırıs, tırıs.*

"Sen henüz bir çocuksun," dedi. "Başka oğlanlar da olacaktır. Başka sevgililer."

Bunu öylesine soğuk ve ilgisiz bir şekilde söylemişti ki bu tavrı beni sözlerinden daha çok sinirlendirmişti. "Doğru," dedim sertçe.

Annemin günlüğündeki Rolladin'i ya da Mary'yi düşündüm. Annem için her şeyi yapabilecek kişiyi. Bize bu şehirde bir ev kurabilmek için düşmanla gizlice iş birliği yapan kişiyi. Bizi korumak için yalanlardan bir dünya inşa eden kişiyi. "Senin için de başkaları oldu mu?"

Fakat Rolladin bana cevap vermedi. Yalnızca homurdandı ve atını hızlandırdı.

13. Cadde'ye vardığımızda, "Burada durun," diye bağırdı nöbetçilerine. Dizginleri birden çekti ve High Line'a çıkan siyah, paslı merdivenlerin, Standart'ın görüşünü engelleyen

yüksek yolun gölgesinin önünde durduk. "Atları bağlayın. Otele yangın merdiveninden gireceğiz ve herkes bir katı ko-laşan edecek. Kimin için geldiysek onları alıp çıkacağız, başka rehine almayacağız."

Nöbetçiler homurdanarak doğruladı.

Rolladin heybesini açtı; içinden kırmızı bir tüfek çıkarıp içi-ni kurşunlarla doldurdu ve kapattı. Bazı efendiler botlarından ve ceplerinden kırmızı tabancalarını çıkarırken, bazıları eski, boyalı baltalarını ve bıçaklarını, daha önce hakkında hiçbir şey okumadığım ölüm aletlerini temizlemeye başladı.

Savaş ganimetleri.

Manhattan'ın son cephaneleri.

"Merdivenlerde bekle." Rolladin beni High Line'ın karanlı-ğına doğru itti. "Hareket etmeyeceksin, anladın mı?"

"Gelebilirdim," dedim dikkatlice. "Eğer bana bir silah ve-rirseniz yardım edebilirim."

Rolladin beni değerlendiriormuşçasına bana baktı. "Pekâlâ, bana fazladan bir silah verin," dedi sonunda ortaya.

Lory öne çıktı ve savaş efendisi pelerininin içinden uzun ve ince bir silah çıkardı. Silahı Rolladin'e uzattı ve o da avucunun içindeki silahı bana sundu. "Park'a dönmek yürek ister," dedi. Bu, Rolladin'den duyduğum ilk ve büyük ihtimalle de son ilti-fattı. "Lobinin önünde nöbet tutun. High Line'a giden hatta da göz kulak olun. Bir Standart manyağının kaçtığını görürseniz kolundan ya da bacağından vurun. Ya da başından, umurum-da değil. Bana göre bu bir savaştır."

Rolladin sonra başını salladı. Nöbetçilere ve bana High Line'da onu takip etmemizi işaret etti. Hızla ve sessizce mer-divenlere doluştuk.

Savaş efendileri gizlice otelin yangın merdivenlerine tır-manırken ben, High Line'ın yüksek çimenlerinin arasında kı-pırdamadan bekledim. Düşünebileceğim bütün endişeler ve korkular, betonun arasından çıkıp bacaklarıma tırmanıyor, oradan mideme ve boğazıma oturuyordu.

Silahu göğsüme bastırdım ve Rolladin'in yapılması gereken şeyleri yapmasını diledim. Eğer iş bu noktaya gelirse, ben de yapılması gerekeni yapacaktım.

Tanrım, eğer varsan, eğer bu pis şehri izliyor ve kolluyorsan, ailemin oradan çıkmasına izin ver.

Silah sesleriyle uyandım. Kapının dışından hızlı ve aç atış sesleri yükseldi. *Bir! İki! Üç!* Ve ardından bağrışmalar duyuldu. Koridorda yukarıdan aşağıya bütün kapılar yumruklandı. Trev'in vücudu seslerle yerinden zıpladı. Bir süredir yatıyorduk. Cam duvarların dışındaki gün doğumunun izleri yok olmuştu ve bütün yastıklarla örtüler terden sıırıslamıştı.

Silah sesleri bana kendi silahımı hatırlattı. Buraya geldiğimden beri onu görmemiştim; koridordaki seslerden sonra silahım olmadan kendimi çırılçıplak hissettim. *Kim o? Sam mi? Ryder mi? Wren mi?*

Kapımızın dışında, koridorda büyük bir parça eşyanın sürüklenmesi gibi çıkan homurtular ve hırıltılar duyuldu. Bir el orduyu kapımı yumrukladı ve menteşesini zorlamaya başladı.

Yumrukların arasından, "Herkes dışarı," dediğini duydum. Tuhaf bir şekilde tanıdık bir sestir bu. "Herkes ayağa ve dışarı."

"Neler oluyor?" Trevor döndü ve bana baktı.

"Ayakkabılarını giy," dedim ona. "Göreceğiz."

Kısa girişi birlikte yürüdük ve kapıyı açtık.

Koridor insanlarla doluydu. Koridorumda bu kadar Standardlı olduğunu hiç fark etmemiştim. Çünkü çığlıklarımı hiçbir duymamış mıydı?

Yorgun yüzlere, peşi sıra dizilmiş boş gözlere baktım. Hiçbir şey hissetmeyen vücutlara. Hiçbir şeye tanık olmayan gözlere.

Onlardan nefret mi ediyordum, yoksa onlara acıyor muydum bilemiyordum.

“Kimse oyun oynamaya kalkışmasın,” dedi koridorun diğer köşesinden yükselen ses. “Onları saklamadığınızdan emin olmak için bütün odalara bakacağız.”

Ve sonra, köşeden dönen kişi Lory oldu.

Lory, Park’taki nöbetçi.

Lory, lanet fuhuş efendisi.

Yeniden halüsinasyon gördüğüme emindim, yürüyen ve konuşan anılarımı canlandırıyordum. Fakat ben gözlerimi kapatıp odaklanamadan Trev elimi tuttu.

“Phee, bizim için dönmüş olmalılar,” diye fısıldadı.

Yine de ben korkmuyordum. Her yer bu cehennem çukurundan daha iyiydi, maymun kulesi bile. Bu yüzden bir elim başımın üstünde bir hâlde koridorun ortasına doğru yöneldim ve Trevor’ı da çekiştirdim. 65. Sokak karşılaşmalarına başlamak üzereymiş gibi Lory’yle koridorun ortasında yüz yüzedik. *Ancak bu sefer yarışma olmayacaktı. Biz sonunda teslim oluyorduk.*

Lory bizi görünce silahını indirdi ve bize doğru koşmaya başladı.

Ona o kadar çok soru sormak istiyordum ki. Burada olduğumuzu nereden biliyordu? Sky’ı bulmuş muydu? Annem güvende miydi? Park’a geri götürüldüğümüzde bizi nasıl cezalandıracaklardı?

Fakat yanımıza ulaşır ulaşmaz bizi soru yağmuruna tutan o oldu. “Annen nerede?”

Karşımda olduğuna inanamıyordum. Bunun bir hayal olmadığı ve onun gerçek olduğunu bana anlatan şey kolumu tutmasıydı. “Bilmiyorum.”

“Onu bulmalıyız.” Lory, Trevor’la benim elimi tuttu ve koridordan geçirdi.

Bir kapıyı açtı ve ikimizi de karanlık merdivenlere itti.

Önünden geçtiğimiz her kapıyı açıyor ve içeriye bağırıyordu. "Çocuklar benimle. Yalnızca Sarah kaldı," ve sonra yeniden, "Çocuklar benimle!"

Bazı fuhuş efendileri onu takip ediyor olmalıydı çünkü biz dönë dönë aşağıya inerken arkamızdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Arkama baktığımda bazı Standart parazitlerin de peşimizden geldiğini gördüm. Fuhuş efendileri onları Park'a mı götürüyordu? Sorgulamak için lobiye mi çekeceklerdi? Neler olduğunu anlayamıyordum. Çok fazla kargaşa vardı. Her bir durağa ve Lory'nin her katta bağırışına rağmen sesimi çıkaramıyorum.

Beş ya da altıncı köşeden sonra, "Lory, dur," diyebildim. "Ablam. Ablamı bulmalıyız." Onu görene kadar kendimi tamamlanmış hissetmeyecektim.

"Skyler bizimle," dedi. "Dışarıda. Bizi buraya o getirdi. Şimdi anneni bulmalı ve sizi eve götürmeliyiz."

Bir dakika, efendileri Sky mı buraya getirmişti? Peki nasıl?

"Sky iyi mi?"

"İyi."

"Onu görebilir miyim?"

"Birazdan."

Lory bizi ana kata indirdiğinde, "Rolladin de burada mı?" diye sordum.

Lobiye daldığımızda, "Evet, onun emriyle geldik," dedi.

Buraya günler önceki o lanetli sabah vakti geldiğimizden beri lobiye görmemiştim. İkili kapının ardından yayılan saf ışık beni dışarıya çağırıyordu ve birden camların arasından geçip açık havaya çıkmak istedim. Fakat Lory beni ileriye doğru çekti. Fuhuş efendisi ekibinin geri kalanı bizi lobide bekliyordu.

Sonra onu gördüm.

Üzerinde o aptal kaplan derisi pelerini vardı ve özel günlerde kullandığı postunu boynuna dolamıştı. Omuzundan aşağıya korkunç, eski bir silah sarkıyordu. Standart'ın şık arka planında

olabildiğince aykırı duruyordu. Fakat onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim, hatta herhangi birini. Annemin görünüşü ya da sevgilisi ya da benim halam ve koruyucum. Artık onu nasıl değerlendireceğimi bilemiyordum.

Ve umurumda da değildi.

Rolladin'e doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. Bunu hiç düşünmeden yapmıştım, o beni görmeden ve hatta tepki bile veremeden. Ve etrafımdan yükselen silah, bıçak ve ok sesleri korosunu, fuhuş efendilerinin reflekslerini duyabiliyordum. Fakat kimse ateş etmedi. Bu sürpriz dokunuşumdan sonra Rolladin'in gerildiğini hissettim ama sonra kendini bıraktı. Birden kollarını etrafıma doladı, ateşli silahlar halkasının içinde hızlıca birbirimize sarıldık ve sonra ayrıldık.

"Annemi bulmamız gerekiyor," dedi.

"Lütfen bizi buradan çıkar."

"Çıkaracağım. Eve döneceğiz. Birlikte." Trev'e dışarı çıkmasını işaret etti. "Sky'ı bul ve onunla kal."

"Sen de gitmelisin," dedi bana. "Burada yaşanacakları görmek istemeyebilirsin."

Daha önce vereceğim tepkinin, ön sıralarda ve aksiyonun tam ortasında olma şansının üzerine atlamamın aksine, hiç heyecanlanmamıştım. Ancak yine de annemi bulana kadar kendimi iyi hissetmeyeceğimi bilerek, "Seninle kalacağım," dedim. "Onu alalım ve eve gidelim."

Rolladin başını salladı ve fuhuş efendilerine, diğer Standart tutsaklarını getirmelerini işaret etti. Bazı tutsaklar karşı koyuyordu ama çoğu ölü gibiydi. Rolladin beş ya da altı tanesine diz çöktürdü ve Standart parazitlerinin önünde yavaş adımlarla gidip gelmeye başladı. Kocaman silahı omzunda duruyordu.

Sonunda genç bir çocuğun önünde durdu. Onu haftalardır görmemiştim ama yüzünü Sky'la birlikte olduğum yemekten hatırlıyordum. Sanırım adı Quentin'di. Rolladin, silahının namusunu Quentin'in alına dayadı ve çocuğun boynu geri gitti.

“Burayı kim yönetiyor?” diye sordu Rolladin ona.

Fakat Quentin gözlerini yerden ayırmadı.

“Son kez soruyorum. Burayı kim yönetiyor?”

Quentin hiçbir şey söylemedi.

Rolladin’in silahından çıkan ses otelde yankılandı ve kulaklarımda çınladı. Quentin’in bedeni yere yığıldı. Geri kalan tutsaklar inlemeye ve el ele tutuşmaya başladılar ama Rolladin şimdiden sıradaki uzun, gri saçları topuz yapılmış, çelimsiz ve titrek yaşlı kadına geçmişti.

“Burayı kim yönetiyor?” diye sordu Rolladin yeniden. Silahı şimdi yaşlı kadının omzuna dayanmıştı.

“Üstat,” diye fısıldadı kadın. Gözleri diğer tutsakların üzerinde geziniyordu. Öylesine korkmuştu ki şiddetle titriyordu. Daha fazla izleyemeyecektim. “Üstat Wren,” diye ekledi. “Yaşlı Ağabeyler. Başöğretmenler.”

Rolladin silahını kadının diğer omzuna geçirip, “Wren şimdi nerede?” diye sordu. Sanki onu şövalye ilan ediyor gibiydi.

“Bilmiyorum.”

“Son kez soruyorum. Wren şimdi nerede?”

“Ben... Ben...” diye kekeledi kadın. “Yerlerimizi değiştiriyorlar. Sürekli oda değiştiriyoruz. Bilmiyorum...”

Bir sonraki silah sesi hiçbir uyarı olmadan geldi ve kadın yere yığıldı. Kan gölü, etrafında kırmızı bir hare oluşturdu. Kafamı çevirdim ve o sırada birkaç nöbetçinin, onlara karşı koymaya çalışan Robert’ı sorgulamak için aşağıya indirdiğini gördüm.

“Rolladin,” dedim Robert’ı işaret ederek. “O adam annemin nerede olduğunu biliyor. Eminim.”

Nöbetçilerin tuttuğu Robert hareket etmeyi kesti ve suçlu bir ifadeyle Rolladin’e baktı. Ve o anda, birbirlerini başka bir hayattan tanıdıklarını anladım.

Rolladin adamın üzerine yürürken ben de onu takip ettim. “Uzun zaman oldu Robert,” diye bağırdı. “Zamanını akıllıca kullanmana sevindim.”

Robert'ın başını öne eğmesini bekliyordum ama o Rolladin'in yüzüne tükürdü. "Anlamadığın şeyler hakkında alay etme Jezebel."

Rolladin silahını kaldırıp sertçe Robert'ın yanağına indirdi ve Robert bağırdı. "Sarah'nın nerede olduğunu söylersen hayatını bağışlarım." Sonra silahını Robert'ın yüzünde gezdirmeye başladı. "Bunca yıldan sonra nasıl hayatta kalınacağını öğrenmişindir."

Robert duraksadı. Bir anlığına. "Kral dairesinde," diye fısıldadı. "Üstat Wren'le birlikte."

Rolladin silahı yüzünden çekti. "Bizi oraya götür."

Kalabalığın arasındaki birkaç fuhuş efendisine işaret etti. "Gözünüzü diğerlerinin üstünden ayırmayın. Biz Sarah'yı alana kadar kimse serbest kalmayacak."

Lobiden geçip merdivenlere doğru yönelen Rolladin'in peşinden gittim. Ona öylesine odaklanmışım ki Ryder'ın yanından yürüyüp geçiyordum. Kara tahtalı koridorun köşesinde Sam'e sarılmış bir halde duruyordu. İkisi de gölgelerin arasına saklanmış, bizi ve olanları izliyorlardı. Gözden uzak durmaya çalışıyorlardı.

Mideme bir ağrı saplandı. Onları görmeyeli sanki bir ömür geçmişti ama teknik olarak Ryder'ı dün gece, ablamla mutlu ve keyifli bir hâlde merdivenlerin orada dururken görmüştüm. O görüntü canımı yaktı ve içimde, onu görmezden gelme, orada değilmiş gibi davranma isteği yarattı. Sonuçta bu kargaşa bittiğinde biz Park'a dönebilecektik. Rolladin onların bizimle gelmesine asla izin vermezdi. Ryder hiç var olmamış gibi olacaktı.

Fakat benliğimin derinliklerinde, bu kadar bencil olmayacağımı biliyordum. Beni değil de ablamı istediği için Ryder'dan nefret edemezdim. Eğer ablamı önemsiyorsam onu da biraz önemsemeliydim.

Ve Sam'i çöpe atamazdım. İçinde yüzdüğüm kalabalık görüşümü engelliyordu ama yine de onun bitip tükendiğini

görebiliyordum: Derin derin nefes alıyordu, gözlerinin altı torbalanmıştı ve bakışları kaymıştı. Neler yaşadığını düşündüm, haftalar boyunca cennet mavisindeydi. Onu buradan çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Ancak zamanım azalıyordu.

Fuğuş efendilerinin oluşturduğu kalabalık denizi beni de beraberine katıyordu ve beni kapıdan çıkarıp merdivenlere yönlendirdiler. Onların görüşünden tamamen çıkmadan önce elimi başımın üstüne kaldırdım ve Ryder'ın bakışını yakaladım. Hızla ve nefes nefese kapıyı işaret ettim.

"Dışarı," diye bağırdım. "Onun yanına git!"

"Sky!" Sabah sessizliğinde yankılanan bu sesi duydum ve silahım refleksiyle ateş aldı. "Sky, ben Trevor! Neredesin?"

Trev, otelden çıkıp bana doğru geldi ve yanıma gelir gelmez bana sarıldı. Ağlıyordu.

"İçeride neler olduğunu bilmiyorum," dedi omuzumdayken.

"Önemli değil Trev." Ona sıkıca sarıldım, o kadar sıkı sarıldım ki onu boğabilirdim. "Hepsi bitti." Ona bakmak için geri çekildim. "Herkesi buldular mı?"

"Phee, Rolladin'le," dedi. "Annemi alıyorlar."

Şükürler olsun. "Peki ya... ya Ryder?"

"Bilmiyorum. Onu ya da Sam'i koridorda görmedim."

Birinin daha adımı söylediğini duydum ve Trev'le arkamızı döndüğümüzde Ryder ve Sam'in bize doğru aksayarak yürüdüğünü gördük. Sam çok kötü görünüyordu, zayıf ve bitkindi ama yaşıyordu. O ve Ryder hâlâ hayattaydı.

Ryder'a doğru koştum ve kollarımı boynuna dolayıp silahımla birlikte kucağına atladım. Sam yanımızdan ayrıldı ve High Line'ın ucundaki kırık tahta banklardan birine yavaşça oturdu.

"İyi misin?" Ryder, ağabeyine yardım etmek için ona doğru yöneldi.

Sam elini salladı ve sonra kafasını bankın arkasına bıraktı. Gözlerini kapattı. Yüzü sabahın parlak ışığının altında oldukça solgun görünüyordu ve kıyafetlerinde kurumuş ter izleri

vardı. Yine de mırıldanarak, "İyiym. Kız arkadaşınla ilgilen Ryder. Ben iyiym," dedi.

Kız arkadaşınla.

Ryder bana güldü.

Ve ben de kendimi tutamadım. Bu son şansım olabilirdi. Ryder'a uzandım, parmaklarım saçlarının arasından geçti. Onu kendime doğru çekip sertçe öptüm. Göremeyeceğimi düşündüğüm bu veda sahnesinin tadım çıkardım son damlasına kadar. O da bana karşılık verdi. Trevor, sonunda Rolladin'i kontrol etmeye gideceğini mırıldandı ve High Line'da yürümeye başladı.

"Bitti." Ryder omzumun üstünden güldü. "Artık birlikteyiz."

Bir şey demedim ve beni öpmesine izin verdim. Bunun bir-birimizi son kez görüşümüz olabileceğini ona söyleyemezdim. Rolladin'e onların hayatları için yalvaracağımızı ve sonsuza kadar kaybolmalarını izleyeceğimizi. Bu ânı, detaylardan bir ömür çıkacak kadar uzatıp sonsuza taşımak istediğimi.

"Ryder." Bunu nasıl yapacaktım? Bir insan nasıl vedalaşır-dı? "Rolladin, sen ve Sam'i buradan yollayacak."

"Olmaz," diyerek lafımı kesti. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Lütfen. Beni dinle. Sizin güvende olduğunuzu, sen ve Sam'in ufka, Bermuda'ya ya da en çılgın hayallerinize doğru yelken açtığınızı bilmem gerek."

"Skyler, sus. Ailen bizimle gelecek. Sizi burada bırakmam."

"Anlamıyorsun. Bu, şu anda anlatabileceğimden daha karışık ama Rolladin gitmemize asla izin vermez. Bizi burada tutmak için yalanlardan bir ada oluşturmuş. Eğer buradan gide-miyorsam, burada hayatta kalmamın tek yolu senin güvende olduğunu bilmek olur. Ve özgür."

Ryder uzun süre bana baktı. Bu o kadar uzun sürdü ki kaderi aldattığımı düşündüm. Dileğim kabul olmuştu ve bize, içinde yüzebileceğimiz bir zaman okyanusu bahşedilmişti.

Fakat Ryder uzanıp beni öptüğünde an bozuldu.

Acı ve tatlı bir tadı vardı.

Kral dairesi orta katlardan birindeydi, altıncı ya da yedinci kattaydı. Yeniden merdivenleri çıkıp bir koridora girdiğimizde kaç kat çıktığımızın hesabını karıştırmıştım. Bu katta, diğerlerinin aksine el yazısıyla işaretlenmiş kapılar ve hiç bitmeyen köşelerle dolu geniş bir koridor yerine, birkaç metre uzunluğunda ve yalnızca tek bir kapısı olan bir koridor uzanıyordu.

"Buradalar," dedi Robert, Rolladin'e. "Şimdi sözüne sadık kal. Beni serbest bırakacağını söylemiştin."

"Sarah güvende olana kadar hiçbir yere gitmiyorsun." Rolladin, Robert'ı odanın kapısına doğru itti. "Kapıyı çal."

Lütfen annem içeride olsun. Lütfen iyi olsun. Benim gibi ilaçla delirtilmiş olmasın. Gerçek annemi görmeye ihtiyacım var, otuz saniye de tavus kuşunu vurabilen ve derisini yüzebilen anneme. Şımarıklık yaptığımda bile bana kendimi güzel ve cesur hissettiren anneme.

Robert kapıyı kısıklı ve uzunlu tuhaf bir düzende çaldı. Wren'i uyarmaya ya da ona bir mesaj göndermeye çalıştığı çok açıktı. Bu yüzden Rolladin silahını tuttu ve onu Robert'ın şakağının tam ortasına dayayarak onu ittirdi.

"Destek, iki sıra destek," diye fısıldadı Rolladin ve fuhuş efendileri beni yana doğru iteleyerek av peşindeki bir grup gibi hareket etmeye hazırlandılar. Dirseklerimle öne doğru geçmeye çalıştım ama hareket edemiyordum. Fuhuş efendilerinden bir duvar örülmüş gibiydi ve Rolladin kapıyı tekmeleyip içeri dalıncaya kadar o duvarın içine hapsolmuş gibiydim.

Mutfağa girdik. Temiz. Salon, temiz. Rolladin aç gözlerle

cam kutudan yapıma yatak odasına baktı, temiz. Annem burada değildi, Wren burada değildi...

Kahvaltı masasının diğer tarafından gelen, "Buradayız cadı," sesini duydum.

Wren, yaşam alanının hemen dışında kalan küçük ve kutu şeklindeki yemek odasının cam duvarına yaslanmıştı. Bir kolunu annemin omzuna dolamıştı ve diğer eliyle annemin başına bir silah doğrultmuştu. Silah, Wren'in avucu kadardı. Eski ve kırmızıydı, tutma yeri yıpranmıştı. Ve yer altımdan çekilir gibi oldu, lobiye kadar düşecek gibiydim. Çünkü bu uzaklıktan bile, onun benim silahım olduğunu anlamıştım.

İçinde yalnızca bir kurşun vardı.

Ve tabancanın horozu çekilmiş, ateş edilmeye hazırlanmıştı.

"Hayır!" diyerek anneme koştum ama Lory beni yakaladı.

"Bu işi Rolladin'e bırak," diye fısıldadı.

Annemin gözleri korkuyla bir Wren'e bir de Rolladin'e baktı ve sonunda bana kilitlendi. Berbat görünüyordu, bitkindi. Normalde sapasağlam duran vücudu incelmış ve süzölmüştü. Yaşlı görünüyordu, çok daha yaşlı. Wren'e doğru koşup yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ondan nefret ediyordum. Daha önce kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum ondan. O bir yalancıdan da beterdi.

O, ruh emici bir parazitti.

"Onu bırak!" diye bağırdım.

"Phee," dedi annem. Şükürler olsun ki kendindeydi. Beni tanıyordu. Bana bakarak başını hafifçe iki yana salladı. *Hareket etme*, diyordu bakışlarıyla. *Hiçbir şey yapma*.

"Sende bana ait biri var," dedi Rolladin sakince.

Wren derin ve uzun kahkahalarından birini attı. "Sana mı ait? Sen Kırmızı Müttefikler'den daha betersin Rolladin. Artık kendi tutsakların da mı var?"

"Hayır." Rolladin'in sesi hâlâ sakın ve tedbirliydi. "Ama onları korumak benim görevim."

"Hayal görüyorsun," dedi Wren. "Bu aile senden kaçtı. Bu-
raya geldiklerinde kendilerini kaybetmişlerdi. Tıpkı erkek kar-
deşin gibi. Ben onlara kurtuluşu gösterdim. Yeni bir hayat için
bir şans verdim. Olması gereken buydu."

"Artık bitti, anlıyor musun?" Rolladin'in sesi çatallanmaya
başlamıştı. "Şimdi onu bırak."

"Ah, daha yeni başlıyoruz." d Wren, annemi yemek odası-
nın arkalarına doğru götürdü. Sanki orada göremediğimiz,
gizli bir kapı ya da bir kaçış yolu var gibiydi. *Lütfen anne.* Beni
duymasını diledim. *Ona dirsek at ve oradan kaç.* Fakat annem
güçlkle hareket ediyor gibi görünüyordu. "Gördün mü? Kı-
rımızı Müttefikler'le iş birliği yaptığın zaman, neler olup bittiği
hakkındaki bakış açını da kaybediyorsun, seni huysuz orospu.
Günlerini ve geceleri korku içinde yaşamak nedir bilmiyorsun.
Bu şehrin bana ihtiyacı var, tıpkı bu ailenin bana ihtiyacı oldu-
ğu gibi. Bizim birbirimize ihtiyacımız var."

Rolladin, Wren'e doğru bir adım attı. Silahını doğrultmadı
ama parmaklarının endişeyle silahın etrafına dolandığını gör-
düm. Wren, anneme daha sıkı tutundu ve onu kendine doğru
çekti. Anneme ulaşmak için içgüdüsel olarak ileri atladım ama
Lory beni geri çekti.

"Psikopatlarla pazarlık yapmam," dedi Rolladin. "Son şan-
sın. Onu bırak."

Wren şiddetle başını salladı. "Hayır. Bu benim. Tanrı'ya bir
söz verdim ve sözümü tutmak istiyorum. Sorunlu çocuğu ve
erkekleri al. Fakat bunu vermem."

Lory elimi bıraktı ve dikkatle silahını tuttu. O kadar yavaş
ve sakın hareket ediyordu ki ben bile takip edemiyordum. Fa-
kat silahı yavaşça yukarıya doğru kalkmayı sürdürdü.

"Bu kadın benim ailem, anlıyor musun?" diye bağırdı
Wren. "Onsuz buradan çıkmayacağım."

Wren silahını sallamaya başladı. "Hayır, o benim ailemin
bir parçası," diye çıktı ve sonra silahı annemin karnına doğ-

rulttu. Ne? Yoksa o... annemle birlikte mi olmuştu? Bir bebek-ten mi bahsediyordu? Onu öldürebilirdim.

Öne atıldım. Onu öldürecektim.

“Benim geleceğim. Bizi bırakın. Hepimizi bırakın!” diye bağırdı Wren.

Ardından neyin daha önce, neyin daha sonra olduğunu anlayamadım.

Bir silah sesi duydum, Lory’nin silahının sesini ve kurşun Wren’in yüzünü ikiye böldü. Fakat annem yere düşmeden önce ikiye katlanmıştı ve Wren’in silahı, benim silahım, boş bir şekilde yere çarptı.

Annem. Tanrım. Annem.

Ona doğru koştum.

Rolladin hemen yanımda inliyordu. “Sarah. Ah, sevgilim... Sarah.”

“Anne!”

Fakat annemin gözleri kapalıydı ve karnında kocaman, kıpkırmızı bir boşluk vardı.

Hayır.

Flayır. Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Rolladin bağıra çağıra nöbetçileri ittirirken, “Yarasını sarmalıyız!” diye bağırdı. “Onu aşağıya indirmeliyiz, hemen!”

“Rolladin...” diyecek oldu Lory ama Rolladin onu ittirdi ve annemi omzuna attı. “Bana yardım et,” diye yalvardı bana.

Annemin diğer tarafına geçtim hızla. Sonunda yapabilecek, yardım edebilecektim. Olanları düşünemiyordum. Bu gerçek olamazdı. Eğer bana söyleneni yaparsam, annemi adım adım merdivenlerden aşağıya indirirsem her şey düzelecekti.

Düzelmek zorundaydı.

Otelden çıktık ve beyaz bir ışığın içine girdik. Bacaklarımı hissedemiyordum. Kalbimi hissedemiyordum. Merdivenlerden aşağıya inerken iki kez kusmuştum sanırım.

Rolladin, "Sarah, sevgilim, Sarah," diye tekrarladı art arda. Ben söylemeye başlayana dek. Eğer ikimiz de söylersek belki bir mucize gerçekleşirdi. Annemi yeniden toparlayacak bir mucize. Bize ikinci bir şans verebilecek bir mucize.

Sky, Ryder, Trevor, hepsi yanımdaydı ve bana ne olduğunu soruyorlardı. Fakat söyleyecek sözüm kalmamıştı. Konuşamıyordum. Sanki kurşun benim içimi deşmişti ve geriye büyük, kırmızı delikten başka bir şey bırakmamıştı.

Rolladin, annemi otelden birkaç adım uzaktaki, High Line'in üstündeki keçeleşmiş çimenlerin üstüne yatırdı. Annem tükürüyor, öksürüyordu ama hayattaydı. İşe yaradığını düşünerek mantrayı aklımda tekrarlayıp durdum. *Sarah, sevgilim, Sarah.*

Sam'in yanıma gelişini hatırlamıyordum. Bir bebek gibi ağlayarak ve haykırarak kendimi kollarına atışımı hatırlamıyordum. Kendimi, onun titrek kollarının ve titrek kelimelerinin arasında buldum. *Nefes al. Bu senin suçun değil küçük haydut. Yalnızca nefes al...*

Sky yanı başımda ağılıyordu. "Tanrım, Phee."

Annem sonunda hareket etti ve öksürmek için yana döndü. Hemen yanına gittim. Dudaklarından aşağıya kan denizi boşalıyordu. "Mary," dedi.

"Sakın öleyim deme. Ölemezsin. Buna dayanamam." Rolladin, annemle yüz yüze olabilmek için hemen yanına yattı. Annem, bana ve Sky'a baktı. Bize doğru uzanıp ellerimizi kalbinin hemen üzerine doğru çekti. "Bana bunu bahşet Mary. Onları özgür bırak."

Rolladin uzandı ve annemin kanlı yüzünü okşadı. "Kabul edemem," dedi. "Savaşmak zorundasın. Daha kötülerini atlatın. Çok daha kötülerini. Savaşmak zorundasın."

"Mary, artık vakti geldi," diye fısıldadı annem. "Bizi bırak. Kızları." Bizi kendine doğru çekti. Kıyafetinin altından bir şey çıkarmaya çalışıyor gibiydi ve Rolladin yarasını kurcalamama-

sını, dokunmamasını söyledi. Fakat annem devam etti. Ona, her nefesiyle savaşmaya devam etmesini söylemek istiyordum. Ancak nasıl konuşacağımı unutmuştum.

Sarah, sevgilim, Sarah. Sarah, sevgilim, Sarah. Sarah, sevgilim...

"Ben Robert'ta yalnızca görmek istediklerimi gördüm. Çok özür dilerim," dedi bize. Ağlamaya başladı. Tanrım keşke ağlamasaydı. "Size daha fazlasını vermeyi o kadar çok istedim ki."

"Anne." Sonunda sesime kavuşmuştum. "Sen bize her şeyi verdin."

Bana ve Sky'a baktı. Ve sanırım... sanırım gülümsüyordu.

Islak, kırmızı kıyafetlerinin arasmdan küçük bir kese çıkardı. "Bunu Wren'in dairesinde buldum. Bu size ait." Sonra kesenin ağzını açtı. İçinde mavi bir kitap vardı. *Kitap*. Sarah Walker Miller'a aittir yazan günlük. "Uzun zaman önce sizin olmalıydı."

Son bakışımda, annemin bizim için ne ifade ettiğini gördüm: bir arkadaş, bir veli ve bir koruyucu. Bir şans. Ve ben onun gidişini izleyemezdim.

Hazır değildim. Asla da hazır olmayacaktım.

Annem günlüğü bize doğru uzatırken, "Siz ikiniz, bana bir anlam kattınız," dedi. Son sözleri şunlar oldu: "Beni gururlandırdınız."

5 Nisan: İhanet. İçimde filizlendi, boğazıma kadar çıktı ve ağzımda huysuz bir tat bıraktı.

E treni buluşması hakkında söylediklerini duyduğumda sanki odadaki ses kısılmıştı. Adamın ağzı oynarken söylediklerini duyamıyordum. İyi misin?

Donup kaldığım için korkmuş olan ve kolunu çeğiştiren Shy'in ağlamalarını duyamıyordum.

Ayağa kalktım ve bebeklerimi Lauren'a verdim. Carlyle'in meşaleyle aydınlatılan kütüphane merdivenlerinden koştum, pervazlı koridorlardan geçtim. Kaburgalarım, aylardır yatakta dinlendiğim için hâlâ zayıf ve yorgundu ama acıyı önemsemedim. Tom, ona nasıl güvendim? Ben ne yaptım?

Mary'nin odası, oteldaki diğer odaların aksine kilitletiydi. Kapıyı açması için ona bağırdım ve hiç zaman kaybetmedim. Onu, E treni buluşmasıyla ilgili soru yağmuruna tuttum.

Bana, "E treni buluşması mı? Geçen yaz olanı mı diyorsun? Neden soruyorsun ki?" gibi bir cümleyle karşılık verdi.

İyice dibine girdim; gözünü çevreleyen ve geçen seneye kadar orada olmayan küçük kırışıklıkları gördüm. "Gitmedin, değil mi? Söyle. Söyle yolsa lobiye koşar ve herkese bir yalancı olduğunu söylerim."

Bu onu gaza getirmişti. Koluyla beni pürüzlü duvara doğru itti ve pencerenin yanına yapıştırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Duydun mu beni? Bu şehirde aklının alabileceğinden daha çok şey oluyor. Ve insanlar, onları korumam için bana güveniyorlar."

"Biz sevdiklerimizi bulmak için de sana güveniyorduk."

Sonra bana bir şey açıklamak zorunda olduğunu itiraf etti. Çok önemli bir şey. Eminim ki Mary'nin, her zamanki haliyle, bütün yalanlarını ve düzenbazlıklarını tek çırpıda silip dünyayı daha güzel bir yere dönüştürebilecek bir şey.

Fakat kapının çalınmasıyla an bozuldu. Her zamanki gibi başka birinin ihtiyacı daha önemliydi ve Mary, takım arkadaşlarından biri olan Samantha'ya kapıyı açtığı anda panik hissim yok oldu. Ruhunu Kırmızı Müttetifiler'in sağ koluna sattığı ve Kırmızı generalin Carlyle tutsaklarını ilgilendiren küçük meselelerle onun ilgilenmesine izin verdiği için Mary'nin kendi "savaş efendisi" birliği vardı.

Genç nöbetçi hemen konuşmaya, kendini öldürmeye çalışan Kırmızı orospusu Bronwyn Trevor'la ilgili ne yapmaları gerektiğini sormaya başladı. Bronwyn doğum yapana kadar tek kişilik hücre hapsi yeterli miydi, yoksa diğer tutsaklarla aynı yere mi fırlatılmalıydı?

Bronwyn.

Zavallı, yalnız ve mutsuz Bronwyn.

Kalbim, 6 treninde kendimi mesul gördüğüm, güzel kız için sızladı. Fakat endişemi belli ederek işleri tehlikeye atamazdım. Ailemin geleceği söz konusuydu, bebeklerimin babası ve onların özgürlüğü. Ve bu Samantha denen çocuk bana önemli bir vakit bahsetmişti.

Hemen Mary'nin, Kırmızı Müttetifiler'in ona, tutsak köpeğe takılan çivili tasma gibi verdiği kırmızı saplı tabancasını ve baş ucunda duran mermi kutusunu kaptım. Onları cebime sokuşturdum ve izin istedim. Vedalaşmadan kapıdan çıktım.

Mary'nin ilerleyen saatlerde yanıma gelip her şeyi açıklamaya çalışacağını biliyordum. Gerçeği, yaratıcılıkla çarptıracaktı. Hayatta kalmak için talep ettiğim, istediğim yalanları söyleyecekti. Ancak bunlar pahalıya patlamıştı, Tom'la olan

hayatımı geri alabilmem için ikinci bir şansa. Ve Mary bunun karşılığını veremezdi.

Kapıyı çaldığında orada olmayacağım.

Kızları alacak ve bu gece buradan ayrılacağım. Şehir merkezine, dışarıya, burası hariç herhangi bir yere. Metroya ineceğiz. Tom'u kendi yol yordamımızla bulacağız.

15 Nisan: Neler olduğunu bilmek istediğini biliyordum ama hâlâ bununla ilgili konuşacak durumda değilim. Bu beni dar-madağın edebilir.

Zaten paramparçayım.

20 Nisan: Özür dilerim. Hâlâ söyleyecek bir sözüm yok. Şimdiye kadar olurdu diye düşünüyordum fakat yok. Bomboşum.

Bundan sonra hep boş mu olacağım diye merak ediyorum. Eskiden içinde olan her şeyi benden çaldılar mı acaba diye...

~~25 Nisan: Rottadin'in odasından çıkıldktan sonra kızları aldım ve Lauren'in odasına koştum. Ona Brownyn'den bahsettım ve zavallı çocuğundan. Onlarla ilgilenmem için ona yalvardım ve bana yardım etmesi, yangın merdiveninden kaçana kadar tırtları ve beni saklaması için de. Yeni gece nöbetçileri, beni Mary'nin resmi bir görev için tutan gönderdiğimi söylediğinde bana manacalı otantik görev yerlerine çıkana kadar. Eğer geçmişse gidebilseydim, her şeyi daha farklı yapardım...~~

5 Mayıs: Bazı günlerde, olanları zihnimden silemiyorum. Hepsi birden üzerime geliyor ve bir daha eskisi gibi olmayacağını söylüyorlar. Herkes için en doğru olanın işlerimizi bitirmek olduğunu...

~~Altınakır düşünüyorum. Üçümüzü de beş kat yukarıdan çuval gibi aşağıya bırakmak.~~

15 Haziran: Yaz geldi. Gece yarısı arka sokaklardaki d kl h nlar  ya malar ken ve çat  katındaki bahçede  alı ır ken sıcak havanın şehrin üstüne   lt   n  hissedeabiliyorum. Bu günlerde iki küçük koruyucumun çimenlerin üzerinde yürüdüğünü gördüğü gerçek bir minnet duygusuyla doluyorum. Bazen onları izlemek canımı yal ıyor, sanki kalbim de onlarla birlikte büyüyor. Büyüyor, kaburgalarımı itiyor ve bazen onu artık içeride tutamayaca ıma dair beni tehdit ediyor.

Kızlarım dünyayı yeniledi sanki.

Ben bile yeni olabilirim. Belki de yeniden ba lamak için bir yol vardır.

Temmuz: O gece, Park'ı terk ettiğimde... onu sallamak istedim. Onu kaybolması için derinlere gömmek istedim. Fakat o her zaman yukarıya çıkıyor, gecenin bir k r nde yüzeyi bulandırıyor. K buslarda ortaya çıkıyor. Kendini  ı lıklarda belli ediyor.

Fakat birine söylemem gerekiyor ve sen herkesten daha iyisin. Sonuçta sen konu muyorsun. Yalnızca benim kelimele-rimi olduğu gibi dinliyor ve asla yargılamıyorsun. Asla pay-la mıyorsun.

Madison'dan 6 hattına indim. Tek kelime etmeden, yalnızca çantamı toplayıp cebimdeki silah ve elimdeki me aleyle, Sky'ı ve Phee'yi iki koluma yerleştirip metroya indim.  im-di d   n nce komik derecede tuhaf geliyor ama o zamanlar umutluydum. Sanki ka t  mız karanlığa geri dönmek her şeyi temizleyecek gibiydi. Bana her şeye yeniden ba lad  ımı, ha-yata yeniden geldi imi hissettiriyordu.

Batı Yakası'na geçme isteğiyle 42. Cadd 'yi geçtim.  im-delik sesler, Tom'un bir yerlerde öldüğünü ve onu bulmak için geç kald  ımı söylüyordu ama onları dinlemedim. Me alem ve uyuyan bebeklerimle karanlığın içinde s z lmeye devam ettim.

Houston civarında araçların üzerinden bana doğru gelen grubu gördüm. Çocuklar yüzünden, Sky ve Phee'nin aşağıya indiğinden beri hiç durmadan kısık sesle inlemesinin metro-lara çarparak yayılmasından ve gölgelerdeli tipleri cezbetmesinden olmuş olabilirdi.

On kişilik karışık bir gruptu. Erkekler, kadınlar, yaşlılar ve gençler. Bana yamalı ailemizi, en başta kendi kendimizi doyurduğumuz, umutla ve yeryüzünden yağmaladığımız konserve şeylerle beslendiğimiz günlerdeli Rolladin'in elibini hatırlattılar.

Uyarıları fark etmeliydim. Çöp ve çürümüş et kokusunu. Zayıf meşale ışığının, ağızlarının etrafındaki kurumuş kan katmanını renklendirmesini. Görmeliydim, bilmeliydim ama umut beni uyuşturmuştu.

"Merhaba." Ağırdan aldım. "Sizi bulduğum için şükürler olsun. Birini arıyorum. Şehir istila edildiğinde 1 hattında olan birini."

Kimse cevap vermedi. Akbabalar gibi yavaş yavaş etrafımızı sardılar.

Onlara Tom'u anlattım. Onu tarif ettim. E treni buluşmasından bahsettim. Tom'un ve benim, bu lanetli şehirde birbirinin yanından geçip giden ama birbirini ıskalayarak insanlar olduğumuzu söyledim.

Sonunda iri yapılı, benim yaşlarındaki adamlardan biri, Tom diye birini tanımadıklarını söyledi.

"Buluşmayı duyduk," dedi. "Fakat daha fazla politika ya da hoşbeş istemiyoruz. Bu bir savaş, biliyorsun."

Kocamı nerede bulabileceğime dair bir fikrinin olup olmadığını sordum. Bunun önemli olduğunu, çocuklarımla hayatlarının buna bağlı olduğunu söyledim. Ona yalvardım.

"Manyaklarla birlikte olabilir. Bütün bunların ustaca kurgulanmış bir planın parçası olduğunu düşünenlerle," dedi. "Lanet olasıca 'Dünyanın sonu geldi Yehovaları' gibi metro tünellerine

misyonerler yolluyorlar. Bombalar yeniden yağmaya başladı-
ğında Tanrı'nın onları bir balona koyacağını sanıyorlar herhal-
de." Adam gülümsedi. "Ya da tabii ki bu Tom ölmüş de olabilir."

Sonra iyice yanıma yanaştı. Kocaman dudaklarından
başka hiçbir şey göremeyeceğim, etrafımı saran kollarından
başka hiçbir şey hissedemeyeceğim kadar yalınıma girdi. Ve
sonra diğerlerine dönüp o günden itibaren her gece uykularımı
kaçıran, kapının dışından, çatıdan, köşelerin ardından duydu-
ğumu düşündüğüm sözleri söyledi: "Çocukları alın."

Yalvardım. İniltiler, zırlıklar ve umutsuz çığlıklar. Benden
onlara...

Ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Skyy'in ve Phee'nin
gözleriyle beni takip edişini görebiliyorum.

Beni tuttular ve kıyafetlerimi parçaladılar. Kadınlar te-
zahürat ediyorlar:

~~Bebeklerin bizim bir haftalık yemeğimizi olacak. Seni şu-
ursuzca şiddetle son bir hafta boyunca onları yiyeceğiz...~~

Phee ve Skyy her şeyi görebiliyordu.

Kadınları onları tutuyor, kollarını anlamak ister gibi yök-
luyorlardı.

Silahı buldum. Bir şekilde uzuvların ve dillerin arasından
ellerimi çıkardım ve cebimdeki küçülük tabancayı buldum.

Kurşun etrafı inletti ve her şey bir anlığına durdu. Lider-
lerini vurmayı başarmıştım ve o yere yığılırken geri çekildim.
Arka köşedeki kadınlara doğru nişan aldım. Sonra çocuklarımı
ellerinden kaptım ve kaçtım.

Onlar da beni takip etti. Seslerini duyabiliyordum, hâlâ
adıklarını işitiyordum. Ateş etmeye devam ettim. Bir, iki, üç.
Kurşunlar arkaımızda kalıyordu, Skyy kolunu aşağıya çekiyor-
du. İki bebek, taşınırken iki ton gibi oluyordu. Adrenalin bana
ordu gücü vermişti. Adrenalin hayatımızı kurtarmıştı.

Bir sonraki merdivenlerden yukarı çıktım. Silahı doldur-

dum. Ateş ettim. Sırtım ağrıyana kadar, ayaklarım aşınıp sızlayana kadar, Sky ve Phee ağlamayı kesene kadar koştum. Terk edilmiş bir apartmana sığındım ve dışarı hiç bakmadım.

Ağustos: Çatı katındaki bahçe işe yarıyor. Ateşkes ilan edilene kadar burada kalabiliriz diye düşünüyorum. Bombalar durdu ve gece karanlığında ateşlenen silah sesleri de duyulmuyor artık. Bir süredir böyle. Belli de aylardır.

Eylül: Her ihtimale karşı yalnızca geceleri avlanıyorum, sokaklar boşken. Etrafta hiç ceset yok. Birlikler arkalarından sokakları temizliyor olmalı. Savaş bitiyor mu diye merak ediyorum, yoksa bunlar yalnızca uzun, çok uzun bir çatışmanın başlangıcı mı? Wall Street taraflarındaki evlerden, bize uzun zaman yetecek kadar konserve yağmalamayı başardım. En azından kış geçirecek kadar. Korkmamaya çalışıyorum. Sanırım kızlar bunu hissedecek kadar büyüdüler artık.

Her gece, metroda yaşananları hatırlamamaları için dua ediyorum.

Ekim: Phee'nin birinci yaş gününde, bir Kırmızı Müttefik askeri, Fulton Caddesi'nde kızlarla beni bir yeri yağmalarken gördü. Onu ve silahını görür görmez titremeye ve kıvrınmaya başladığımı görmüş olacak ki silahını indirdi ve yavaşça bize doğru yürüdü. İngilizce konuşarak bizi Park'a götürmek zorunda olduğunu söyledi. Silahımı dikkatlice Phee'nin bebek taşıma çantasının içine koyarken başımı salladım. Yeni dünyanın gerçek çocuğu olarak bu büyük ve ölümcül sırrımızı koruyan küçük savaşçım Phee, bir silahla yolculuk etmek gayet olağanmış gibi davranarak bana karşı koymadı.

Asker bizi merdivenlerden aşağıya indirirken açılılamaya başladı. Ada teslim olmuştu ya da ülkenin geri kalanı

tarafından teslim edilmişti. Artık düşmanın resmi işgal alanı, savaş zaıyatıydı. Kırmızı Nütfelikler adada hayatta kalanlar için bir sayım gerçekleştiriyordu ve herkes Central Park'taki entegrasyon kampına çağırılıyordu.

Koşulların eşit ve savaş zamanına göre lüks olduğu, Kırmızı Nütfelikler'in bütün savaş tutsaklarına Cenevre Protokolüne göre davrandığı konusunda bana güvence verdi. Adada yaşayan kadınlardan birinin, eminim ki Mary'dir, geçici müdür olarak çalıştığını ve bunun hepimiz için iyi olduğunu düşündüğünü söyledi. Eninde sonunda sayım yasalarının kaldırılacağını ve benim buraya dönebileceğimi ya da bu ölü şehrin iskeletleri arasında istediğim yere gidebileceğimi belirtti.

Beni ve kızları, içinde adanın etrafından toplanmış diğer insanların bulunduğu, oturma yeri olmayan bir helikoptere bindirirken bu nazik ve ihtiyatlı askerin bir melek olduğunu, öldüğümü ve savaşın cenneti bile karıştırdığını düşünmeye başladım.

Ve gitmeye hazır olmadığımı biliyordum. Mary'yi görünce onu öldürmek isteyecektim. Özgürlüğünden vazgeçemezdim. Carlyle'daki kimsenin yüzüne bakamazdım. Özellikle de metroda yaşananlardan sonra. Asla.

Asker Xu, adı buydu, yine de libardı. Zayıf bir noktası vardı: buradan binlerce kilometre uzaklıkta bulunan ailesi. Pilota gitmesini söyledi ve beni, vedalaşmam için daireme götürmek üzere Aşağı Doğu Yakası'na tankla getirdi. "Veda etme ihtiyacı," dedi mükemmel İngilizcesiyle, "büyük ve ağır bir ihtiyaçtır."

Nehrin yanından yolumuza devam ederken Brooklyn'in yananmış gökdelenlerine baktım. Manhattan'ın göbeğindeki büyük deliğe, Bowery'den Chinatown'a uzanan yarıya dikkatle baktım. Kırmızı Nütfelik askeri tankını Aşağı Doğu Yakası'nın enkazlarından geçirirken sonunda gerçeği kabul ettim:

Şehir fethedilmişti.

Ada ölmüştü.

Artık eski daireimde neredeyse gece yarısı oldu. Kızlarım uyuyor ve yaverimiz Kırmızı Müttefik askeri evin kapısının dışında oturuyor. Bu düşman askeri içeride kalacağıma, eski evimde geçireceğim son saatlerin keyfini çıkaracağıma güveniyor olmalı. Tabii ki bizi buraya geri getirerek büyük bir risk aldı. Eve el bombaları ve silahlar saklamış olabilir, içeriden silahlarını ateşleyerek çıkıp kızlarımla gecenin karanlığına karışmadan önce onu haklayabilirdim.

Fakat tıplı benim gibi o da biliyordu, kaçacak bir yer kalmamıştı.

Bu bir veda.

Çalınmış, tamamlanmamış bir hayata son bir bakış. Başka biri olarak Central Park'a gitmeden önce son durak. Bu gece kırılmış, tamir edilmiş ve bir görev için yeniden kazanılmış bir kadın olacağım: Kızlarım bunu sağ salım atlatacak. Daha güzel bir dünyada yaşayacaklar.

Günlüğüm, arkadaşım, sırdaşım. Seni bu kasanın derinliklerine gömerken, bir parçamı da seninle birlikte gömdüğüme yemin ederim. Nefret dolu. Kırgın.

Artık hepsini bir kenara bırakmanın zamanı geldiğini biliyorum. Silahlarımla birlikte seni de bırakmak zorundayım. Silahım ve gururum.

Bu iş artık benimle, Tom'la ya da Mary'yle alakalı değil, bazen geçmiş geçmişte kalmalıdır.

Bu gelecekle, kızlarım, kalbimin ilki yarısıyla alakalı artık. Onlara ırzına geçilen ve ölüme terk edilen bu şehirde gerçek bir yaşam şansı vereceğim.

Bu andan sonra, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Annem son nefesini High Line’da verdi.

Onun yanında kaldık; uzun süre, öğleden sonraya kadar Phee’yle birlikte yanında uyuduk. Sanki uyandığımızda, birisi bize rüya gördüğümüzü söyleyecek gibi hissediyorduk.

Rolladin gerekli ayarlamaları yaptığını söyledi. Arkamıza bakmadan gitmemiz gerektiğini fakat annemin istirahat yerinin Manhattan olması gerektiğini belirtti. Sonuçta her şeye rağmen o bir New Yorkluydu. Sanırım haklıydı.

Avrupa’yı ya da Bermuda’yı göremeyecekti.

Hiçbir zaman yaşlanmayacaktı.

Bir daha güçlü kollarının vücudumuza dolandığını hissedemeyecektik.

Onu bir daha göremeyecektik.

Biri göğsümü ikiye yarmış, kalbimi çalmış ve beni yarım bırakmıştı.

Bu gerçek olamazdı.

Canım bazen o kadar çok yanıyordu ki ölecek gibi olduğuma yemin edebilirdim. Alevler vücudumu yavaş yavaş kavuruyor gibiydi ve bu yangını söndürecek su yoktu. Ufalanmaya devam edecektim ta ki geriye küllerden başka bir şey kalmayıncaya kadar.

Rolladin her birimize silah ve meşale verdi. Savaş efendileriyle birlikte bize Brooklyn’e giden tünellere girmek üzere 1. Cadde’ye kadar eşlik ederken ağzından tek kelime çıkmadı. Hayatımızı kurtardığı için ona teşekkür ettiğimizden beri tek

kelime etmemişti. L hattının durağına doğru yürümeye başladığımızda atından indi ve Phee'yle bana ona yaklaşmamız için işaret etti. "Kızlar."

Bir dakikalığına erkeklerin yanından ayrıldık ve ona doğru gittik.

Alacakaranlık şehrin üzerine çöküyordu ve gri ışığın keskin hatları Rolladin'in yüz ifadesini sertleştiriyordu. Yol izlerini ve şehrin bıraktığı savaş yaralarını, zamanın ağır yükünü ve üzerindeki ağırlığın onu aşağıya çektiğini görebiliyorduk.

"Acımasızdı, hepsi acımasızdı. Hâlâ da öyle," dedi Phee ve bana. "Fakat siz her şeyin parçalanışına tanık olmadınız. Bu yüzden anلمانızı beklemiyorum. Yaptıklarımı neden yaptığımı anلمانızı kesinlikle beklemiyorum."

Yine de o... umutlu görünüyordu.

Kelimeler, ne söylemek istediğimden ya da en azından nasıl söyleyeceğimden emin olamadan ağızımdan dökölüverdi. "Haklısın," diyebildim. "Seni asla tamamen anlayamayacağız."

Park'ı, Standart'ı ve annemin günlüğündeki hikâyeyi düşündüm. Bu şehirdeki tutsakları, geçmişe mahkûm olanları, biz günden güne hayatta kalma konusunda başarı elde ederken, enkazların arasında dolaşıp uğruna savaşacak birini ya da bir şeyi bulmaya çalışanları düşündüm.

Mary'yi bulabilmek için, kaplan kürkü pelerinine ya da öylesine boynundan aşağıya sarkan kırmızı tüfeğine değil de, Rolladin'e bakmak için zorladım kendimi. "Ama bunları kimin için yaptığını biliyoruz," dedim ve Phee'nin elini tuttum. "Biliyoruz."

Rolladin başını salladı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. Gözlerini 13. Cadde'nin çatlak betonuna dikti. "Pekâlâ kızlar."

O ve savaş efendileri, annemin bedenini de yanlarına alarak ölü bir şehrin kalbine doğru dörtnala gitmeye başlamadan önce, aynı anda hem bir rahatlama hem de bir eksiklik hissettim.

Brooklyn'e tünellerden başka gidiş yolu yoktu ama yine de L hattının merdivenlerinin başına dikildiğimizde her birimiz olduğumuz yerde kaldık. Bu şehrin derin yarıklarında kükreyen canavarlar Manhattan'dan Brooklyn'e giden metro tünellerinden kilometrelerce uzakta olabilirlerdi.

Yahut yamyamlar bizi bekliyor da olabilirdi.

Fakat bu korkunun bizi ele geçirmesine izin veremezdik. Yaşadığımız her şeyden sonra, bizi yolumuza devam ettiren ve bir arada tutan şeyin korkularımızla savaşmak olduğunu öğrenmiştik.

Ekibimiz platformdan ve tünellerden hızla ilerledi. Doğu Nehri'nin altındaki yolculuğumuzda yalnızca bir grup ayak sesleri ve sık nefesler duyuluyordu.

Hepimiz tabancalarımıza ve arbaletlerimize sıkı sıkı tutunmuştuk. Silahlar terden ve korkudan sırlıslam olmuştu.

Karanlığın sonu yoktu, mutsuzluğumu ve  zlemimi de içine alan bir sarmal gibi ilerliyordu. Sanki bir kara delikte yürüyor ve bir hiçe d n şt r l yordum.

Tam pes ettiğimde, iniltiler, fısıltılar ve a  karanlığın içindeki alaycı seslerden başka bir şey duyamadığımda... *Bunlar gerçek mi, bunları ben mi yaratıyorum, yoksa deliriyor muyum?*

İşte tam o anda önümüzdeki platformda küçük bir ışık kümesi umutla parladı.

Williamsburg denen bir yere çıktık ve buradan Brooklyn Limanı'na yürüdük. Ryder tekneyi hazırlarken birkaç gün oradaki yıkıntıların içinde kaldık. Fakat hepsi bulanıktı. Biri bedenimi ele geçiriyor, zaman ve mek n düzleminde dolaştırıyor, düşünemediğim şeyleri yaptırıyordu: ilerlemek, yoluma devam etmek.

Kimseye bakamıyor, kimseyle konuşamıyordum. Fakat Phee ve Ryder'ın yanından ayrılamıyor, sanki bedenlerimiz dudaklarımızdan dökülemeyen kelimeleri dile getiriyormuş

gibi sürekli ikisinden birinin dibinde duruyordum. *Yanımdayım. Her zaman yanımda olacağım. Bana dayanabilirsin, benim sana dayandığım gibi.*

Ancak dudaklarım hareket etmiyordu. Ben konuşmuyordum.

Birkaç kere Phee'yi büyük bir deponun arkasında kaskatı kesilmiş halde, yabani hayvanların uğultuları gibi hıçkırırken ve saçları altın bir ağ gibi onu umutsuzluğuna hapsederken buldum.

Yine de onun yanında gidemiyordum, ben de yaralıyım.

Ta ki gitmem gerektiğini anladığım güne kadar.

Ta ki onun bana olan ihtiyacını üçüncü bir şahıs gibi görebildiğim, yanlarına oturmam için bana işaret ettiği güne kadar. O zaman ne yapmam gerektiğini anladım.

Phee'nin yanında oturdum ve ona sarıldım. Küçük kız kardeşim. Benim mükemmel, cesur ve duygusuzlaştırılmış, kahraman, çocuk kardeşim. O da benim gibi annesini kaybetmişti. Fakat o evini de kaybetmişti. Ben bu şehirden ayrılmak istiyor olsam da o kalmak istemişti. Ve bütün bunları atlatmak için bana ihtiyacı vardı, tıpkı ona ihtiyacım olduğu gibi. Herhangi bir şeyi atlatmak için birbirimize ihtiyacımız vardı.

Bunu zor yoldan öğrenmiştik.

"Çok üzgünüm Phee."

Bana sarıldı, yaşlar hızla gözlerinden aktı ve başını omzuma koyup hıçkırmaya başladı. Onu iyice kendime doğru çektim.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum. Sky, onu özliyorum. Ben bunu... bunu nasıl devam ettireceğimi bilmiyorum. Ben... Ben..."

"Biliyorum." Gözyaşlarımın tadını aldım ve öfkemin de. Öfkemin ve eriyen yalnızlığımın. Hepsinin tadını alabiliyordum. "Her şey yoluna girecek."

Birkaç gün sonra tekne limandan ayrılmaya hazırdı. Erzaklar depolanmış ve ayarlanmıştı. Sam'in tercihi olan ve kimsenin itiraz etmediği Bermuda rotası çıkarılmış ve kesinleştirilmişti. Ve biz de sanki özel bir denge içine girmiştik, ikinci bir şans için tuhaf karakterlere bürünmüşük.

Phee gibi Sam de cennet mavisini üzerinden atmaya çalışıyordu. Başına gelenler hakkında ufak tefek şeyler hariç hiçbir şey anlatmamıştı.

Her gece kâbuslarla boğuşuyordu, olanlar ve olmayanlar üzerine yoğunlaşan kâbuslarla.

Kaçacak, saklanacak hiçbir yeri kalmayınca, geçmiş ya-kasına yapışınca dek.

Dünyasını ayakta tutan tek şey Ryder'ı düşünmek ve onun güzel bir hayata kavuşması için bir şans elde edebilmektir.

Sanırım hepimizin karanlıktan çıkmak için kendine has bir pusulası vardı.

Sam, birkaç gün dinlendikten sonra kendini yolculuğun kaptanlığını yapabilecek kadar iyi hissettiğini söyledi. Doğal olarak Phee kendini onun yardımcısı ilan etti. Bazen bu ikilinin kötü bir fikir olduğunu ve birbirlerini öldüreceklerini düşünüyorum. Fakat birkaç münakaşadan sonra birbirlerine uyum sağladılar. Sanki bizim anlamadığımız hırıltılar ve dürtülerden oluşan bir dil konuşuyor gibilerdi. Ve Trevor, kıskançlık içinde miçoluk görevini üstlendi. En azından şimdilik.

Artık Sam ve Trevor teknenin dümeninin başında duruyorlardı ve limandan çıkmayı düşünüyorduk. Ben, güvertedeki ince oturaklardaydım, Phee'yle paylaştığımız örtüyü omzuma dolamış bir halde suya doğru bakıyordum.

"Sanırım yapabileceğim," dedi Phee sessizliği bozarak. Durup dururken söylediği bu şeyle aslında günler önce sordüğüm bir sorunun yanıtını vermek istemişti.

"Zorunda değiliz."

“İstiyorum,” dedi. “Sonuçta annem de böyle dedi. Buraya tıklılmasının nedeni bizdik. Her sabah güne başlamasının ve şehirle yüzleşmesinin nedeni bizdik. Hikâyesinin ikinci yarısı bizdik.”

Ryder, teknenin alt kısmındaki kamaraların birinden elinde temiz su ve fazladan örtüyle çıktı. Fakat ikimizi konuşurken görünce geri döndü ve diğerlerinin yanına geçti. Bizi yalnız bırakmıştı. Phee ve benim, buna ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Ben de buna ihtiyacımız olduğunu sonradan öğrenmiştim. İkimiz de son zamanlarda bunu göz ardı etmiştik.

Onun da onayını almanın rahatlığıyla, “Kim yazacak?” diye sordum Phee’ye. Annemi çok özlüyordum ve onun hikâyesinin kalanını sayfalara dökmek, yaşamasını ve gün ışığını görmesini sağlamak, onu sonsuza kadar yanımızda tutabilecekmiş gibi hissettiriyordu. “Ben mi, sen mi?”

Ona özgü iniltilerinden birini yaptı. “Neden sen ya da ben olmak zorunda ki?”

Başımı tırazanlara dayadım. “Hikâye işi böyle yürüyor Phee. Birinin bunu anlatması gerek.”

Phee başını benimkinin yanına koydu ve kesik bir kahkaha attı. Güldüğünü duymayalı uzun süre olmuştu ve nasıl bir ses olduğunu unutmuştum. “Bu kadar akıllı olmana rağmen Sky, bazen tek taraflı düşünüyorsun,” dedi. “Artık her hikâyenin iki tarafı olduğunu öğrenme vaktin geldi.”

Söylediğini düşündüm. Kelimelerinin sakın ve huzur dolu doğruluğunda yüzmeye başlayıncaya kadar her bir kelimesini beynime kazıdım.

Tabii ki haklıydı.

Her hikâyenin iki tarafı vardı. Ve bunlar doğru ya da yanlış, kahraman ya da düşman olmak zorunda değildi.

Belki de yalnızca insanlar olabilirlerdi.

Kız kardeşimi inceledim, ne kadar farklı olduğumuzu ve aynı hikâyenin iki tarafını oluşturduğumuzu düşündüm.

Tıpkı annem ve babam gibi, babam ve Wren gibi birbirimizi kaybetmenin ne kadar kolay olabileceğini düşündüm. Ya da annem ve Rolladin gibi. Burada, birlikte, yan yana olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu da.

Bu dünyada gördüğüm kadarıyla ikinci şans kolay elde edilmiyordu.

Tekne, köpükler çıkararak limandan ayrılmaya ve hareketli denize doğru yol almaya başladı ve sonunda Ryder da bize katıldı. Hiç düşünmeden beni öptü ve ben de tepkisini görmek için hemen Phee'ye baktım. Çok mu erkendi, çok mu fazlaydı? Phee iyi miydi?

Fakat hırlamak yerine gülümsedi ve kocaman, parlak gözlerle bana baktı. İçimde tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Peki hikâyemize nasıl başlayacağız?" diye sordum.

Omuz silkti ve hafifçe benim omzumu ittirdi. "Yani tabii ki benimle başlayacağız."

Yanımda oturan Ryder hafifçe güldü ve başını sol tarafıma yasladı. Tek sıra halinde duran üç ördeğe benziyorduk. "Doğal olarak," dedi. Fakat bu dolu bir "doğal olarak"tı. Şükreden bir "doğal olarak," işler kendi kendine yoluna giriyor diyen bir "doğal olarak".

Phee yeniden güldü ve şakalaşmak için Ryder'a vurdu. Sonra kolunu bana doladı ve, "Fakat seninle bitecek," diye fısıldadı.

Gün, uzaktaki karanlık gökdelenlerin arkasından doğuyor, kömür karası gökyüzü nehrin iki tarafına doğru düşüyordu. Fakat hayatımda ilk defa, bu karanlık kuleler, bir çit gibi kapalı ve klostrofobik sınırlarıyla ve nöbet yerlerindeki sabırlı bekleyişleriyle bana bekçileri hatırlatmamıştı.

Bunun yerine uzun zaman önce unutulmuş, iki yana doğru açılmış, bize bir şeyler fısıldayan ve bizi dünyaya buyur eden bir geçit görüyordum. Küçük gemimiz bizi ileriye doğru taşı-

yor, bilinmeyene biraz daha yaklaştırıyordu ve tüm gördüklerimizi, tüm kaybettiklerimizi düşünüp neler kazanabileceğimizi hayal ediyordum.

Sonra aklımın, derinlerdeki hassas noktalara ulaşmasına ve onun bizi görmesine izin verdim. Annemi, hatırlamak istediğim gibi gördüm. Koyu renkli, güçlü kollarının tekneden aşağıya sarktığını, uzun, kumral saçlarının rüzgârda dalgalandığını düşündüm. Phee'nin yanında oturmuş, parıldayan gözlerle sonunda kızlarının geleceğe yelken açışına tanıklık ettiğini hayal ettim. Bedelini ağır bir şekilde ödediği geleceğe. Dişleriyle tırnağıyla kazıyarak elde ettiği geleceğe. Gözlerimi kapatıp ona teşekkür ettim, kelimelerle değil, kalp atışlarımla, göğsümün kalkıp inişiyile. İçimde atan hayatla.

Sol elimle Ryder'ın elini, sağ elimde Phee'ninkini tuttum.

Ve şehrimizin ötesindekileri görmek için beklemeye başladım.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap özünde aileyle ilgili, dolayısıyla kendi aileme özellikle teşekkür etmek istiyorum. Yaşam koçum ve en büyük hayranım olan babama kocaman teşekkürler. Bana hayallerimin peşine düşmeyi ve başarının sırrının sebat etmek olduğunu öğrettin. Ve annem, şampiyonum. Bu kitabın taslağını sayısız kere okudun ve daha ilk okuyuşunda bunun basılacağını söyledin. Kız kardeşlerim Bridget ve Jill. Bana sadece bu kitap için ilham kaynağı olmakla kalmadınız, varlığınızla hayatımı çok daha iyi hale getiriyorsunuz. Oğlum Penn, çok tatlısın ve dünyadaki en iyi kafa dağıtma aracısın.

Partnerim, dayanağım, dostum Jeff'e milyonlarca teşekkürler. Tanıdığın herkese eşinin bir yazar olduğunu söylediğin, sonsuz desteğin ve eşin hayalinin peşinden giderken haftasonları evi çekip çevirdiğin için teşekkür ederim. Harika bir insansın.

Yetenekli, anlayışlı ve uyumlu editörüm Navah Wolfe'a sonsuz teşekkürler. Sayende kitap yazmak bir keyfe dönüştü. Bu hikâye için olan heyecanın ve yorulmak bilmez bağlılığın için, kitabı olabileceği en iyi hale getirmedeki iştirakin için sana minnettarım. Ve *Simon&Schuster's Saga Press*'teki yapım müdürü Elizabeth Blake-Linn, yapım editörü Jenica Nasworthy ve editör Valerie Shea de dahil olmak üzere harika ekibin geri kalanına teşekkürler.

Vahşiler Şehri sevgili temsilcim Adriann Ranta olmadan var olmazdı. Bana inandın ve bu kitap için olan coşkun hiç değiş-

medi. Sen bir süper-temsalcisin ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Yeni yazarlar için olan gruplardan *Freshman Fifteens*, *the Class of 2K15* ve *the Fearless Fifteneers*'a dostluklarınız ve destekleriniz için teşekkür ederim. Özellikle inanılmaz eleştirmenim Kelly Loy Gilbert, sırdaşım olan bloggerlar Chandler Baker ve Virginia Boecker, mükemmel Kim Liggett, Jen Brooks ve Lori Goldstein. Dostluğunuz ve baştaki taslaklar için yaptığınız yorumlar için teşekkürler. Ayrıca Loretta Torossian, bulaşıcı coşkun bu hikâyenin sonunu getirmemi sağladı.

Ve son olarak, okurlarıma teşekkürler. Kelimelerimin sizin avuçlarınızda olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyorum. Ve bunun için de delicesine minnettarım.

Fotoğraf: G. Prater M. van Hartem

LEE KELLY

Philadelphia'da doğup büyüyen Kelly, sonrasında Georgetown Üniversitesi'nde hukuk okudu. Yeni anne olan yazar, genç edebiyat ve kurgu tarzında yazmaktadır. İlk romanı **Barbarlar Şehri** olan Kelly, şu an New York'ta yaşamaktadır.

Kırmızı Müttefikler'in New York'a saldırmalarının üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmiştir ve savaş tutsakları kampına dönen Manhattan, Rolladin ve fuhuş efendileri tarafından demir yumrukla yönetilmektedir. Skyler Miller'a göre Manhattan, onu şehrin sınırlarının dışındaki dünyadan geri tutan bir kafestir fakat kız kardeşi Phee için Manhattan, bildiği tek evdir.

Sky ve Phee, bir gün annelerinin savaş zamanlarından kalan günlüğünü keşfedince, annesi ve Manhattan'ın geçmişi hakkında bildikleri şeylerin görüldüğü gibi olmadığını öğrenirler ve sırlarla çevrili hayatları ilmik ilmik çözülmeye başlar.

"Çıkış romanında Kelly, birçok yüreği ağza getiren sahneyi ve New York'un post apokaliptik havasını canlı bir şekilde gözler önüne seriyor." —**Publishers Weekly**

"Kelly'nin bu distopik fantezi çıkış romanı, **Açlık Oyunları**'nın havasını andırıyor... Bu sürükleyici ve tempolu öykü okurları kendine bağlayacak." —**Booklist**

Çeviren: Melda Dincel

28 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satışı: ilknokta.com